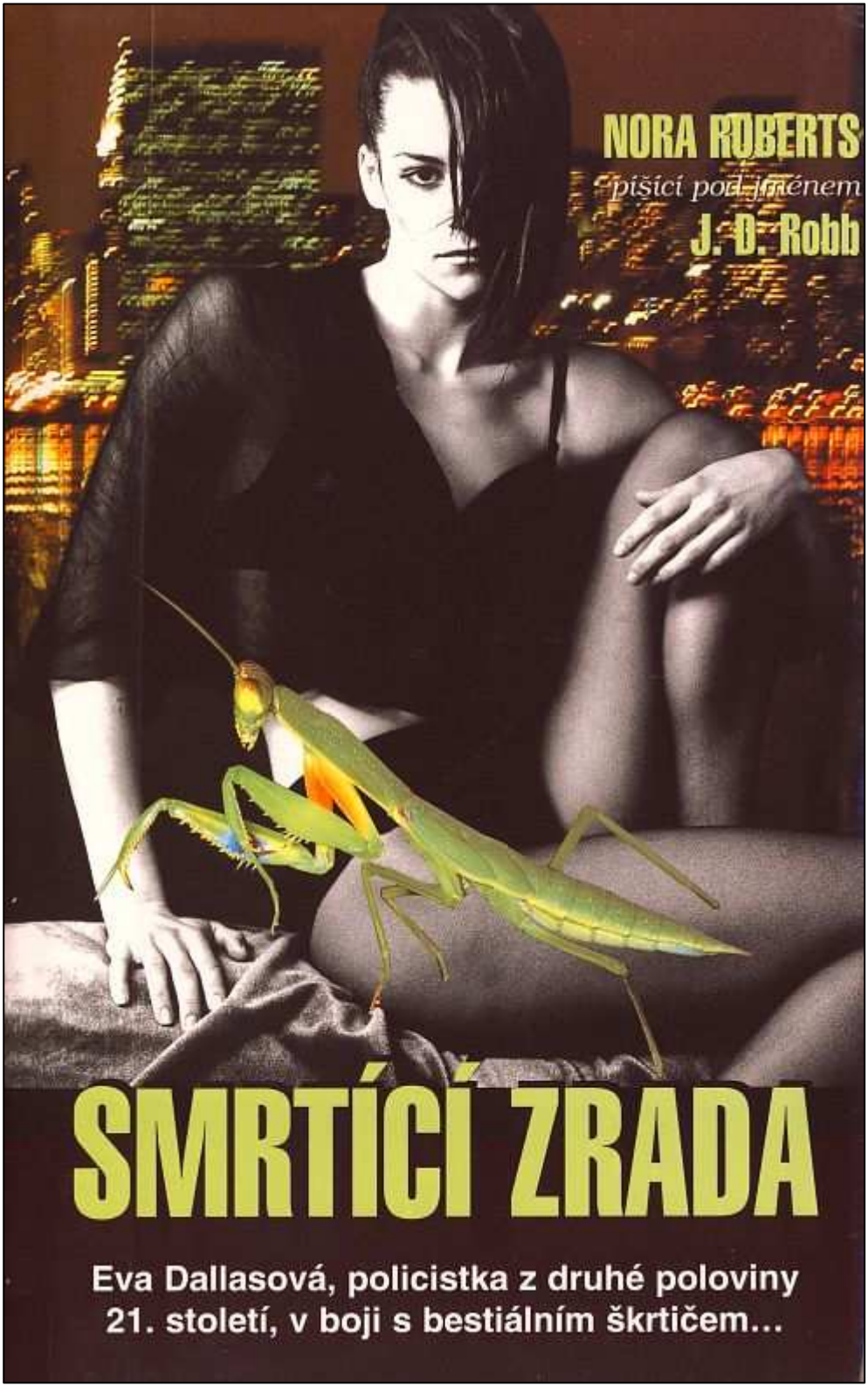

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. Robb
SMRTÍCÍ ZRADA
Eva Dallasová, policistka z druhé poloviny
21. století, v boji s bestiálním škrtičem...

V přítomnosti vraha mrtvoly krvácejí.
- Robert Burton

I mezi zloději se někdy najde poctivec.
- Sir Walter Scott

Předmluva

Tady se právě odehrává vražda.

Ale za odstíněnými okny pokoje, o nějakých šestačtyřicet pater níže, pádí hlučný, bezohledný a podrážděný život.

Za májových večerů, kdy okenní truhlíky podél ulic i košíky pojízdných květinářství přetékají bohatstvím květů, se New York představuje ve své vrcholné formě. Vůně květin málem překrývá i puch výfukových plynů z pozemních i vzdušných dopravních prostředků.

Chodci pospíchají i bloumají, nebo naskakují na pohyblivé pásy – podle okamžité nálady. Někteří na sobě mají jen košile s krátkými rukávy nebo trička v neonových barvách, která jsou hitem této sezóny – sezóny vydařeného jara 2059.

Pojízdné stánky nabízejí šumivé drinky podobně divokých barev, a blahodárným večerním vzduchem čile stoupají výpary grilovaných sójových párků.

Na veřejných hřištích se až do soumraku prohání a poskakuje mládež. Všichni se zdravě potí a pachtí se s mičudami, kotouči a pálkami. Videosály na Times Square zejí prázdnotou – zákazníci se raději baví venku na ulicích. Ale sexshopy a kluby mají stále návštěvníků dost.

Na jaře se přece bujná fantazie dokáže vyrovnat pornu!

Airbusy rozvážejí zájemce po Sky Mall a okolo krouží balony s nekonečnými pásy reklam, majících nahnat ještě větší davy do nákupních center.

Nakupujte a udělejte si radost! A zítra? Kupte si ještě víc!

Venku v zahrádkách restaurací si párečky dávají večeři nebo posedávají nad aperitivy a klábosí o svých plánech, o tom, jak se vydařilo počasí, nebo probírají všelijaké hlouposti ze svého života.

V centru města zkrátka kvete, bují a zraje život, ale vysoko nad ním byl právě jeden život zmařen.

Vůbec neznal její jméno. Vlastně ani nebylo důležité, jakou nálepku jí uštědřila maminka, když ji křičící přivedla na svět. A ještě méně na té nálepce záleželo jemu, ve chvíli, kdy ji, opět křičící, z tohoto světa sprovázel.

Důležité bylo, že tu byla. Na správném místě a ve správný čas.

Jako obvykle přišla do pokoje č. 4602 uklidit a připravit ho na noc. Očekával ji tiše a nemusel čekat dlouho.

Měla na sobě úhlednou černou uniformu s roztomilou bílou zástěrkou, jako všechny pokojské hotelu Palace. Vlasy měla pečlivě upravené, jak se to sluší na zaměstnankyni nejvybranějšího hotelu města. Byly lesklé a tmavohnědé a na temeni byly spoutány prostou černou stužkou.

Mladá, hezká dívenka a to ho potěšilo. I když on by svůj plánovaný postup nezměnil, ani kdyby to byla devadesátiletá čarodějnice.

Avšak skutečnost, že byla mladá a se svými sametovými tvářičkami a tmavými kukadly docela atraktivní, jaksi zpříjemňovala to, co se chystal provést.

Nejdřív samozřejmě zazvonila. Jednou, a za chviličku podruhé. Takový byl předepsaný postup. To mu poskytlo dost času, aby mohl vklouznout do prostorné skříně v ložnici.

Když otvírala dveře svým klíčem, zavolala ještě: „Pokojská!“, tím vysokým zpěvavým hlasem, jakým se ohlašují lidé její profese v pokojích, které jsou vesměs prázdné.

Nejdřív prošla ložnicí do koupelny. Nesla tam čisté ručníky, místo těch, které třeba už host, zapsaný jako James Priory, od svého příjezdu použil.

Při uklízení koupelny si trochu prozpěvovala jakousi rozmarnou písničku, aby se necítila osamělá. *Jen si k práci ještě zazpívej*, pomyslel si na svém stanovišti ve skříni. *Však já tě dostanu*.

Čekal, dokud se nevrátí; použité ručníky zatím hodila na hromadu na zem. Čekal, dokud nevešla do ložnice, nestáhla z postele královsky modrý přehoz a pečlivě ho nesložila.

Když z ložních přikrývek vytvořila v levém rohu lůžka dlouhý trojúhelník, uvědomil si, jak si na své práci dává záležet.

Nu – to on také.

Zaútočil bleskurychle. Jen koutkem oka zahlédla, jak se něco mihlo, a už ji měl. Křičela, pronikavě a dlouho, jenže pokoje hotelu Palace jsou zvukotěsné.

On si přál, aby křičela. Přivede ho to do správného rozpoložení pro práci, která ho čeká.

Vytrhla se mu a pokusila se sáhnout do kapsy zástěrky pro pípátko. On jí prostě zkroutil ruku dozadu, tak surově, až se její křik změnil v mučivé kvílení.

„Tohle přece nepotřebujeme, že ne?“ Vytrhl jí pípátko a odhodil je stranou. „Tohle se ti nebude líbit,“ prohlásil. „Ale mně ano, a to je nakonec to nejdůležitější!“

Zahákl jí paži kolem krku a tím ji zvedl ze země – byla lehoučká, sotva padesát kilo – a svíral ji tak dlouho, až její tělo, zbavené kyslíku, zůstalo bezvládně viset.

Měl připravenou injekční stříkačku s účinným sedativem – ale u tak drobné ženy ji nebude potřebovat.

Když ji pustil a ona se svezla na kolena, zamnul si ruce a zářivě se usmál.

„To chce hudbu,“ prohlásil a pokojem zabouřila árie z *Carmen*, kterou si už předtím naprogramoval do přehrávací aparatury.

Nádhera, pomyslel si a zhluboka se nadechl, jako by do sebe chtěl ty tóny nasát.

„No, a teď se dáme do práce.“

Pískal si, když ji tloukl. Pobrukoval si, když ji znásilňoval. A v okamžiku, kdy ji škrtil, už si zpíval naplno.

Kapitola první

Smrt má řadu tváří. Násilná smrt jí dává ještě jednu navíc. Eviným úkolem bylo tím vším se prodírat a hledat příčinu. A skrze poznání příčiny dosáhnout spravedlnosti.

Ať už byl akt vraždy spáchán jakýmkoli způsobem, chladnokrevně, nebo zběsile, přísaha ji zavazovala proniknout až ke kořeni skutku. Aby mohla posloužit mrtvému.

Eva Dallasová z Policejní a bezpečnostní centrály města New York dnes večer neměla připjatý svůj odznak. Společně s její služební zbraní a komunikátorem byl uschován v elegantní hedvábné kabelce, již považovala za trapně frivolní.

Nebyla ani oblečená jako policistka. Její dlouhou, štíhlou postavu přiléhavě obepínala róba meruňkové barvy, na zádech vystřižená do provokativního véčka. Na krku jí visela tenká šňůrka třpytivých diamantů. Další se jí blýskaly v uších, které si nedávno nechala ve slabé chvilce propíchnout.

A ještě další byly jako kapky deště roztroušeny v krátce zastřižených hnědých vlasech. Připadala si s tím vším trochu směšně.

Ale její oči, vzdor okouzlujícímu dojmu z hedvábí a diamantů, nezapřely stoprocentní policistku. Temně hnědé a chladné, pozorně přejížděly přepychovým tanečním sálem, zkoumaly osoby, tváře a hodnotily bezpečnost.

Kamery, zabudované do bohaté umělecké výzdoby stropu, byly nenápadné, výkonné a zabezpečovaly široký rozhled. Skenery měly identifikovat každého hosta nebo člena personálu, který by snad u sebe měl něco zakázaného. A mezi obsluhujícími, kteří se prodírali davem hostů a nabízeli drinky, bylo šest skvěle trénovaných členů ochranky.

Byla to akce jen pro zvané a pozvánky byly opatřeny holografickým znakem, který byl u vchodu ověřován.

Důvodem těchto a dalších opatření byly vystavené šperky a nejrůznější umělecké a luxusní předměty a upomínky, zářící v oslnivých vitrínách po celém sále. Jejich cena byla odhadována na pět set sedmdesát osm milionů dolarů.

Každý vystavený předmět byl důkladně zabezpečen a hlídán senzorovým polem, zaznamenávajícím pohyb, teplotu, světlo a váhu. Kdyby měl někdo z hostí nebo z personálu nenechává prsty a pokusil se pohnout třeba jen nepatrnou náušničkou, všechny východy by se okamžitě uzavřely a uzamkly, rozezněly by se alarmy, na scéně by se objevil elitní tým newyorské policie a připojil by se k soukromé ochrance.

Celá tato záležitost byla, podle jejího cynického názoru, pošetile vymyšleným lákadlem pro příliš mnoho lidí, v příliš velikém prostoru a za příliš značného rizika. Ale proti tak brilantnímu projektu se dalo těžko něco namítat.

Ostatně od Roarka se právě takováto rafinovanost dala očekávat.

„Tak co, poručíku?“ Její pozornost přilákal lehce pobavený hlas s mlhavým irským přízvukem a muž, který otázku vyslovil.

Ostatně ženskou pozornost poutalo na Roarkovi všechno.

Jeho hříšně modré oči, tvář, kterou Bůh vymodeloval snad ve svém nejpříznivějším rozpoložení. Jak ji pozoroval, jeho ústa básníka, ta ústa, která ji často lákala naklonit se k nim a kratičce se zakousnout, se zavlnila, jedno tmavé obočí se pozvedlo a dlouhé prsty jí majetnicky přejely po holé paži.

Měli už skoro rok po svatbě, a přesto jí takové bezděčné, intimní pohlazení dokázalo zrychlit pulz.

„Parádní večírek,“ poznamenala a jeho úsměv se okamžitě změnil v odzbrojující ušklíbnutí.

Vlasy, černé jako noc a sahající téměř k ramenům, mu dodávaly vzhledu nezkrotného irského náčelníka. Když se k tomu přičte vysoká, atletická postava v elegantním smokinku, vychází z toho náramný kus mužského! Tak alespoň patrně soudila spousta dam v sále. Kdyby byla Eva žárlivá, musela by nakopnout leckterý ženský zadek – už jen pro ty žhavé a závistivé pohledy, vrhané na jejího manžela!

„Jsi spokojená s bezpečnostním opatřením?“ zeptal se jí.

„Stejně si myslím, že uspořádat takovýhle podnik v hotelovém tanečním sále, i když je to taneční sál tvého hotelu, je příliš riskantní. Vždyť se tu všude kolem povalují krámy za stovky milionů!“

Trochu sebou trhl. „*Krámy* snad nejsou tím pravým výrazem pro naše úsilí o publicitu! Tato sbírka uměleckých, klenotnických a zábavných předmětů Magdy Laneové je nepochybně nejvybranější ze všech, které se kdy dostaly do aukce.“

„No jo. A ona z ní shrábne majlant.“

„To taky doufám! Už vzhledem k tomu, že za přípravu a zajištění bezpečnosti výstavy a aukce dostanou Roarke Industries z toho koláče pěknou porci.“

Sám rovněž bedlivě přehlížel sál, a i když policistou zcela určitě nebyl, zkoumal ho a ohledával stejně jako jeho žena. „Jen její jméno postačí, aby se nabídky vyšplhaly vysoko nad skutečnou hodnotu! Myslím, že můžeme s jistotou předpokládat, že konečný zisk bude dvakrát vyšší, než skutečná cena.“

Pochybuju, pomyslela si Eva. *Pochybuju*.

„Ty si představuješ, že lidé vyhodí půl miliardy za věci po někom jiném?“

„Uváženě, a aniž by hnuli brvou!“

„Kristepane.“ Dokázala jen zakroutit hlavou. „Vždyť je to jen veteš! Počkej moment.“ Zarazila ho zvednutím ruky. „Zapomněla jsem, s kým mluvím. S králem přes veteš.“

„Díky, miláčku.“ Raději se nezmínil, že i on má políčeno na pár kousků té veteše – pro sebe a pro svou ženu.

Zvedl ukazovák. V okamžiku stál po jeho boku číšník, nabízející na tácku štíhlé sklenky se šampaňským. Roarke od něho dvě vzal a jednu podal Evě. „A teď, pokud jsi už přestala provrtávat očima má bezpečnostní opatření, by ses mohla začít trochu bavit.“

„Kdo říká, že se nebavím?“ Věděla však dobře, že dnes tu není ve funkci policistky, nýbrž jako Roarkova manželka. Což znamenalo vmísit se a tísnit se. A ta nejstrašnější myslitelná muka – vést společenskou konverzaci.

Protože se v její duši vyznal stejně dobře jako ve své, vzal ji za ruku a políbil ji. „Ty jsi na mne tak hodná!“

„Tak na to nezapomínej. No dobrá.“ Napila se na kuráž šampaňského. „Tak s kým se budu muset bavit?“

„Myslím, že bychom měli začít s hlavní osobností večera. Představím tě Magdě. Bude se ti líbit.“

„Herci,“ zamumlala Eva.

„Předpojatost není hezká vlastnost! Na každý pád,“ začal, když ji vedl přes sál, „Magda je něco víc, než jen herečka. Je to legenda! Ve své profesi, v profesi, která dokáže leckterého nadšence schramstnout, sežvýkat a zas vyplivnout, oslavila už padesáté výročí! Ve filmovém průmyslu přežila všechny směry, všechny styly, všechny změny. Na to nestačí jen mít talent! Na to musíš mít páteř.“

Eva měla dojem, že zahlédla v jeho očích jiskry, jaké u něho snad ještě nikdy neviděla! To ji přimělo k úsměvu. „Jsi do ní blázen, co?“

„Absolutně. Ještě v Dublinu, když jsem byl kluk, jsem jednou večer nutně potřeboval zmizet z ulice. Měl jsem totiž po kapsách větší počet ukradených peněženek a různých jiných kapesních drobností, a fízly v patách.“

Ohrnula plné rty, které si zapomněla pro tento večer nalíčit. „Kluci zůstanou pořád kluky.“

„No, ať už to bylo tak nebo tak, zapadl jsem náhodou do kina. Bylo mi osm nebo tak nějak, a rozhodl jsem se prosedět tam představení nějakého kostýmního dramatu, o kterém jsem předpokládal, že mě bude k smrti nudit. A jak jsem tam tak seděl ve tmě, uviděl jsem poprvé Magdu Laneovou. Jako Pamelu v Potrestané pýše.“

Ukázal na vitrínu, kde pod vodopádem ledových kamenů zářily splývavé, bílé plesové šaty. Androidka, jež byla přesnou napodobeninou herečky, se v nich ladně otáčela dokola, půvabně se ukláněla a ovívala se zářivě bílým vějířem.

„Jak se mohla proboha v tomhle pohybovat?“ uvažovala Eva. „Vždyť to musí vážit aspoň tunu.“

Musel se usmát. To bylo pro Evu typické, představit si spíše ty stinné stránky, než slávu. „Slyšel jsem, že ten kostým váží přes deset kilo. Vždyť ti říkám, že má páteř! V každém případě – když jsem ji poprvé uviděl na plátně, měla na sobě tohle. A já jsem na hodinu zapomněl, kde jsem, kdo jsem, zapomněl jsem, že mám hlad a že patrně dostanu výprask, až přijdu domů a peněženky nebudou dost plné. Úplně mě obrátila naruby! A v tom je její velká síla."

Nechtěl být přerušován, a tak – když na něj někdo zavolal – jen se usmál nebo pokynul rukou. „Vracel jsem se tam, a to léto jsem viděl Potrestanou pýchu ještě čtyřikrát, a dokonce za peníze! No, vlastně jsem zaplatil jen jednou. A potom, kdykoli jsem se potřeboval nechat unést, šel jsem do kina."

Teď už ho držela za ruku a představovala si ho jako chlapce, sedícího v temnotě a unášeného míháním obrazů na plátně.

Ve věku osmi let objevil nový svět, zcela jiný než svět bídy a násilí, ve kterém dosud žil.

A ve věku osmi let, pomyslela si, *se zrodila Eva Dallasová, holčička, která dostala tolik ran, že se nepamatovala na nic, co bylo předtím. Což to nebylo téměř totéž?*

Eva poznala herečku okamžitě. Pravda, Roarke teď už nechodí do kina – když se nepočítá jeho soukromé kino –, ale má tisíce filmů na kazetách. Takže i ona s ním shlédla za poslední léta víc filmů, než kolik viděla za třicet předcházejících let.

Magda Laneová byla v rudém. Červená barva odstínu hasičské stříkačky vytvářela spolu s její oslňující a vnadnou postavou mistrovské dílo. Bylo jí třiašedesát, právě přicházela do středního věku. A z toho, co Eva viděla, usuzovala, že se mu zuřivě brání. Není přece žádná matrona!

Vlasy v barvě zralé pšenice jí spadaly na nahá ramena v hadovitých spirálách. Na rtech, plných a smyslných jako její tělo, měla rtěnku stejně rudou jako její róba. Její tvář, bledá jako mléko, neměla jedinou vrásku a byla zdůrazněna znaménkem krásy těsně vedle vnějšího zakončení výrazné linie obočí.

Pod tímto nápadně tmavým obočím byly zasazeny žhoucí, zářivě Zelené oči. Ty teď chladně spočinuly na Evě, změřily si ji tak, jak

jedna žena hodnotí druhou, pak se obrátily k Roarkovi a rozzářily se jako slunce.

Vrhla bezstarostný úsměv na ty, kteří ji obklopovali, a vystoupila z jejich kruhu se vztaženýma rukama.

„Bože, vy vypadáte senzačně!“

Roarke ji uchopil za obě ruce a políbil je. „Tohle jsem se zrovna chystal říct vám, Magdo! Jste oslňující. Jako vždycky.“

„Nu ano – je to má práce. Ale vy jste se s tím narodil, vy šťastný mizero! A tohle musí být vaše žena.“

„Ano. Evo, to je Magda Laneová.“

„Poručík Eva Dallasová.“ Magdin hlas zněl jako závojem mlhy, tiše a tajemně. „Strašně jsem toužila vás poznat! Byla jsem nešťastná, když jsem před rokem propásla vaši svatbu!“

„Ale patrně jste to přežila.“

Magda povytáhla obočí, a pak jí v očích zablikala veselost. „To je pravda! Poslyšte, Roarku, jděte si někam pryč! Chci se seznámit s vaší roztomilou a fascinující ženou. A vy byste nás příliš rozptyloval.“

Magda ho odehnala mávnutím štíhlé ruky. Diamant na jejím prsteníku zazářil jako kometa. Pak se do Evy přátelsky zavěsila.

„Tak, a teď si najdeme tichý koutek, kde se nebude dožadovat rozhovoru víc než tucet lidí. Není nic otravnějšího než planá konverzace, viďte? Teď si samozřejmě myslíte, že jsem vás právě do něčeho takového zatáhla, ale já vás ujišťuji, že nemám v úmyslu planě klábosit. Hned zkraje bych vám asi měla sdělit, že váš neuvěřitelně atraktivní manžel je k mému politování natolik mladý, že by mohl být mým synem.“

Eva se octla u stolku v zadním rohu sálu. „Nevím, proč by to někoho z vás mělo odrazovat!“

Magda se potěšené zasmála, sáhla pro nové sklenky se šampaňským, a pak poslala číšníka pryč. „Za to můžu já. Zavázala jsem se, že nikdy nebudu mít milence staršího nebo mladšího o víc než o dvacet let. A to jsem taky dodržela. Možná že je to škoda! Ale…“ Odmlčela se, aby se mohla napít, a přitom si Evu prohlížela. „Ale já nechci mluvit o Roarkovi, nýbrž o vás. Vy jste přesně ten typ, o kterém jsem si představovala, že se do něho zamiluje, až přijde jeho čas.“

Eva se zakuckala vínem a zamrkala. „Jste první člověk, který mi kdy *tohle* řekl!“ Chvíli sama se sebou zápasila, a pak to vzdala. „Proč si to myslíte?“

„Jste velice přitažlivá, ale jen vaším zjevem by se nenechal oslepit! Zdá se vám to směšné?“ poznamenala Magda a souhlasně přikývla. „To je dobře! Smysl pro humor je důležitý pro jednání s kterýmkoli mužem, ale s mužem Roarkova typu zvláště.“

Ale ani ten zjev není k zahození, uvažovala Magda. *Ne zrovna okouzlující nebo závratný, ale solidní, s dobrou stavbou obličeje, jasnýma očima a zajímavým důlkem uprostřed brady.*

„Váš zjev ho zcela určitě zaujal, ale nepolapil. Uvažovala jsem o tom, protože Roarke má smysl, ba přímo vášeň pro krásu. Takže já, která mám zase zájem o tohoto muže a cítím k němu náklonnost, jsem si jeho měřítka ověřila na vás.“

Eva trochu vyzývavě naklonila hlavu. „A jak jsem prošla?“

Magda nejdřív pobaveně přejela špičkou prstu s rudým nehtem po okraji sklenky, pak ji zvedla ke stejně rudým rtům a napila se. „Jste chytrá, odhodlaná žena, která svých nohou užívá nejen k tomu, aby na nich pevně stála, ale i k tomu, aby v případě potřeby nakopla příslušný zadek. Jste žena s tělem i mozkem. A když se díváte kolem sebe, jako by pohled vašich očí říkal: Co je to všechno za hromadu nesmyslů? Copak nemáme všichni na práci něco lepšího?“

Překvapená Eva teď začala na oplátku pozorovat Magdu. Uvědomila si, že ta žena je něčím víc, než jen vyumělkovanou hvězdou, která chce všechny ohromit. „Co vlastně jste – fízl, nebo herečka?“

„Každá z těchto profesí vyžaduje určitou dávku té druhé.“ Zase se odmlčela a napila se. „Jsem přesvědčena, že vám ani za mák nezáleželo – nezáleží! – na jeho penězích. To by ho otrávilo. Taky si neumím představit, že před ním padáte na kolena. Kdybyste to udělala, patrně by vás sbalil a chvilku si s vámi pohrál. Ale nechtěl by vás natrvalo.“

„Zaručeně nejsem jedna z těch jeho zatracených hračiček!“

„Ne, to tedy nejste.“ Tentokrát Magda pozvedla číši k přípitku. „Je do vás bláznivě zamilovaný a je roztomilé to pozorovat. A teď mi povězte, jaké to je být policistkou? Nikdy jsem takovou roli nehrála. Hrála jsem ženy překračující zákon, hájící svá práva, ale nikdy ženu, jejímž úkolem je hájit ty druhé. Je to vzrušující?“

„Je to má práce. Má své klady i zápory, jako každá jiná.“

„Pochybuji, že je jako každá jiná! Vy vyšetřujete vraždy. My, které patrně nazýváte civilisty, považujeme chtě nechtě ten proces, odehrávající se kolem vražd, za fascinující.“

„Asi proto, že to nejste vy, kdo je mrtev.“

„Přesně tak!“ Magda zvrátila svou nádhernou hlavu dozadu a propukla ve smích. „Ach Bože, líbíte se mi! Jsem tak šťastná. Jak vidím, nechce se vám o vaší práci mluvit. O mé práci se také lidé domnívají, že je vzrušující a nádherná. A přitom je to také práce jako každá jiná, také má své klady a zápory!“

„Já jsem toho z vaší tvorby dost viděla. Myslím, že Roarke má na kazetách všechno, co jste kdy natočila. Mně se líbí to, jak hrajete intrikánskou podvodnici, která naletí své oběti. To je psina!“

„*Cukr a bič*. Ano, to je. Mým partnerem byl tenkrát Chase Conner a já jsem se do něho zbláznila. Což byla taky docela psina – dokud to vydrželo. Ten kostým, který jsem na sobě měla ve scéně koktajlového večírku, dávám také do aukce.“ Rozhlédla se sálem a pobaveně přehlížela své věci, věci, které pro ni kdysi byly životně důležité. „Doufám, že vynese pěkné peníze a pomůže *Nadaci Magdy Laneové pro rozvoj dramatického umění* odlepit se od země. Stejně půjdou zanedlouho na prodej i další útržky a zlomky mé kariéry a života.“

Otočila se a prohlížela výstavku, uspořádanou jako dámský budoár – s třpytivým župánkem a otevřenou šperkovnicí, z níž na toaletní stolek nádherně přetékaly ozdobné řetězy a drahokamy. „Roztomilá dámská věcička, že?“

„To jo, pokud si na to potrpíte.“

Magda se s úsměvem obrátila. „Jednu dobu jsem si na to zoufale potrpěla! Ale moudrá žena nepřežije tak vrtošivou kariéru, jako je herectví, aniž by se čas od času neproměňovala.“

„A co je to teď?“

„Ano, ano,“ zamumlala Magda. „Moc se mi líbíte! Lidé se mě ptají, proč to dělám, proč se zbavuji tolika věcí? Víte, co jim říkám?“

„Ne, copak?“

„Že hodlám žít a pracovat ještě hodně dlouho. Že si hodlám dopřát dostatek času, abych toho nashromáždila ještě víc!“ Vesele se zasmála a obrátila se zpět k Evě. „Je to sice pravda, ale je v tom i něco jiného.

O té nadaci už dávno sním. Herectví, to byl pro mne dar! Chtěla bych ho předávat dál, dokud jsem toho ještě schopna a dokud je dost mladých lidí, kteří by se z toho mohli těšit. Pomáhat granty, stipendii a příležitostmi mladé krvi, aby se zapojila! Největší radost mi udělá, když se z šance dané mým jménem zrodí nový mladý herec nebo režisér. Je v tom jistá marnivost.“

„To bych neřekla. Myslím, že je to moudrost.“

„Ach! Teď vás mám ještě radši. A tamhle po mně pokukuje můj syn,“ ukázala Magda. „Stará se o média a dohlíží na bezpečnost této extravagance. Je to velice zodpovědný mladík,“ dodala a zamávala mu přes sál. „Bůhví, kde se v něm právě tahle vlastnost vzala! Takže to jsou důvody, proč se vracím k práci.“ Vstala. „Příštích pár týdnů zůstávám v New Yorku. Doufám, že se uvidíme!“

„To by mě těšilo.“

„Ach, Roarku, právě včas!“ Jak se blížil k jejich stolku, vrhla na něj Magda zářivý úsměv. „Musím vaši líbeznou ženu opustit, povinnost volá. Čekám, že mě co nejdříve pozvete na oběd, abych s vámi oběma mohla strávit delší čas, a taky si pochutnat na některé z těch úžasných lahůdek, co připravuje ten váš chlapík! Jakže se jmenuje?“

„Summerset,“ odpověděla Eva s ohrnutými rty.

„Ano, ovšem! Summerset. Tak zatím,“ dodala, a než odplula, políbila Roarka na obě tváře.

„Měl jsi pravdu! Líbila se mi!“

„Věděl jsem to,“ odpovídal a přitom s ní pomaloučku mířil směrem k východu. „Je mi líto, ale musím tvůj večer předčasně ukončit. Vyskytl se problém.“

„Problém s bezpečností? Někdo se pokusil zdrhnout s kapsou plnou tretek?“

„S krádeží to nemá nic společného. Zato všechno s vraždou.“

Oči se jí rázem proměnily. Z ženy se stala policistka. „Kdo je mrtev?“

„Podle toho, co mi řekli, tak jedna z pokojských.“ Vzal ji pod paží a zamířil s ní k řadě výtahů. „Je to v jižním křídle, čtyřicáté šesté patro. Jiné detaily neznám,“ řekl spěšně, než ho mohla přerušit. „Vedoucí hotelové ochranky mě prostě jen informoval.“

„Informoval taky policii?“

„Přece jsem informoval tebe, ne?“

S vážným pohledem čekal, až přijede výtah do jižního křídla. „Ochranka věděla, že jsem tady a že jsi tu se mnou. Takže se rozhodli, že budou nejdříve informovat mne – a tebe!“

„No dobrá, nebuď hned dotčený. Zatím ještě ani nevíme, jestli se skutečně jedná o vraždu. Při nečekaném úmrtí lidé vždycky hned křičí – vražda! A přitom jde často o nehodu nebo přirozenou smrt.“

Jakmile vystoupila z výtahu, přimhouřila oči. V hale bylo příliš mnoho lidí, včetně hysterické ženy v uniformě pokojské a řady dalších osob, zřejmě hostů, co vyšli ze svých pokojů přesvědčit se, co je to tu za zmatek.

Sáhla do malé, směšné kabelky, vytáhla policejní odznak a pozvedla ho, aby jí razil cestu.

„Newyorská policie, vykliďte prostor! Prosím hotelové hosty, aby se vrátili do svých pokojů! Kdo patříte k hotelové ochrance, zůstaňte zde! A ujměte se někdo té ženy tady. Kdo je šéfem ochranky?“

„To budu já,“ ohlásil se vysoký, štíhlý chlapík s kávově hnědou pletí a s hlavou holou jako koleno. „John Brigham!“

„Pojďte se mnou, Brighame.“ Neměla s sebou svůj univerzální kód, a tak mu jen ukázala na dveře.

Když je otevřel, vstoupila dovnitř a obhlédla obývací pokoj. Přepychový, přeplněný krásným nábytkem, včetně barové sestavy. Útulný asi jako kostel. Rolety na širokých oknech byly stažené a světla naplno rozsvícená.

„Kde je?“

„Tamhle nalevo, v ložnici.“

„Když jste přišel, byly dveře otevřené, nebo zavřené – tak jako teď?“

„Když jsem sem přišel, byly zavřené. Ale nemůžu říct, jestli tak byly i předtím. Našla ji paní Hilová, pokojská.“

„To je ta žena na chodbě?“

„Ano.“

„Dobrá. Tak se podívejme, co tu máme.“ Přistoupila ke dveřím a otevřela je.

Vyrazilo z nich burácení hudby. I zde byla světla rozsvícená naplno a nemilosrdně ozařovala tělo, ležící na posteli jako zlámaná loutka, kterou odhodilo nezvedené dítě.

Jedna paže byla vykroucená v nepřirozeném úhlu, obličej byl samá rána a modřina od surového bití a sukně uniformy byla vykasaná až do pasu. Tenký stříbrný drát, kterým byla uškrcena, se jí zařízl hluboko do krku jako smrtící náhrdelník.

„Tak si myslím, že přirozenou smrt můžeš klidně vyloučit," zamumlal Roarke.

„Ano. Brighame, kdo byl ještě v tomto pokoji kromě vás a té pokojské od chvíle, kdy nalezla tělo?"

„Nikdo."

„Přiblížil jste se k mrtvé? Dotýkal jste se něčeho, kromě dveří?"

„Znám předpisy, poručíku. Pracoval jsem v oboru – chicagské oddělení vražd. Dvanáct let. Zavolala mě Hilová. Ječela do komunikátoru jako pominutá. Byl jsem tu ve dvou minutách. Ona utekla na své stanoviště ve čtyřicátém patře. Vstoupil jsem do pokoje, došel k těmhle dveřím a pouhým zrakem jsem zjistil, že je oběť mrtvá. Věděl jsem, že Roarke je v budově a vy že jste tu s ním, tak jsem se s ním okamžitě spojil. Pak jsem zajistil pokoj, poslal jsem pro paní Hilovou a čekal, až přijdete."

„Velmi dobře, Brighame. Protože jste z oboru, dobře víte, jak často bývá místo činu poničeno rukama, které se snažily pomoci. Znáte oběť?"

„Ne. Ale paní Hilová jí říkala Darlene. Malá Darlenka. To je všechno, co jsem z ní zatím dostal."

Eva studovala místo činu, ale jen zpovzdálí, a přitom si představovala, jak asi mohlo dojít k vraždě. „Udělal byste mi laskavost a zavedl paní Hilovou na nějaké klidné a oddělené místo, kde by nemohla mluvit s nikým, než s vámi, dokud pro ni nepošlu? Musím jen všechno nahlásit. A nechci do toho pokoje vejít, když nejsem izolovaná."

Brigham sáhl do kapsy a vytáhl malý izolační sprej. „Řekl jsem jednomu ze svých lidí, aby mi ho přinesl. A taky rekordér," dodal a nabídl jí, aby si ho připjala. „Nečekal jsem, že byste měla s sebou svou příruční výbavu!"

„To jste odhadl dobře. Nebude vám vadit, když si na chvilku vezmete paní Hilovou na starost?“

„Postarám se o ni. Dejte mi vědět, až s ní budete chtít mluvit. Zatím nechám u dveří pár svých lidí, než přijde vaše technická skupina.“

„Díky.“ Mimoděk zatřepala lahvičkou. „Proč jste vlastně odešel od policie?“

Brigham se poprvé usmál. „Můj současný zaměstnavatel mi učinil náramně lákavou nabídku.“

„Vsadím se, že stála za to,“ poznamenala Eva k Roarkovi, když Brigham odešel. „Má hlavu na svém místě a oči také.“ Začala si stříkat izolační sprej na střevíce, ale pak se rozhodla, že jí bude mnohem líp bez nich. Zula se, postříkala si nohy a ruce, a pak podala sprej a rekordér Roarkovi.

„Budu tě potřebovat při popisu místa činu.“ Vytáhla svůj komunikátor a nahlásila vraždu do centrály.

„Jmenovala se Darlene Frenchová.“ Roarke četl data, která si vyvolal na kapesním počítači. „Pracovala tady něco přes rok. Bylo jí dvaadvacet!“

„To je mi líto.“ Dotkla se jeho ruky a čekala, až odvrátí svůj žhavý a rozzuřený pohled a podívá se jí do očí. „Já se teď o ni postarám. Budeš zaznamenávat?“

„Dobrá.“ Zasunul počítač zpátky do kapsy a připnul si rekordér. „Oběť byla identifikována jako Darlene Frenchová, dvaadvacet let, zaměstnaná jako pokojská v hotelu Roarke Palace Hotel. Zřejmě zavražděna, tamtéž, v hotelovém pokoji č. 4602. Na místo činu se dostavila poručík Eva Dallasová a převzala funkci hlavního vyšetřovatele. Přítomen též Roarke, jako dočasný pomocník při záznamu protokolu. Případ už byl nahlášen.“

Eva přistoupila k tělu. „Místo vykazuje jen málo známek zápasu, ale na těle jsou patrné modřiny a rány, způsobené surovým bitím, hlavně v obličeji. Stopy krve svědčí o tom, že k bití došlo, když oběť ležela na posteli.“

Rozhlížela se po pokoji a všimla si pípátka, ležícího na zemi těsně před koupelnou.

„Pravá ruka je zlomená,“ pokračovala. „Další zranění na stehnech a ve vaginální oblasti svědčí o tom, že oběť byla před smrtí znásilněna.“

Eva opatrně zvedla jednu bezvládnou ruku. Zkoumala ji podrobně, byla by potřebovala lupu. „Má tady kousíček kůže," zamumlala. „Podařilo se ti ho poškrábat, Darlene? To je dobře! – Máme kůži, a možná i nějaký chlup a vlákno zpod nehtů oběti."

Opatrně obrátila tělo. Knoflíčky na prsou uniformy zůstaly zapnuty. „Nezdržoval se s nějakou předehrou. Neroztrhal jí šaty ani se nepokoušel je z ní svléknout. Prostě ji zbil, polámal a znásilnil. Jako škrtidlo k zardoušení oběti sloužil tenký, zřejmě stříbrný drát. Konce drátu byly vpředu překříženy a pak stočeny do malých smyček, což znamená, že vrah jí při skrčení hleděl do tváře. Byl nad ní a ona pod ním. Máš to ze všech úhlů?" zeptala se Roarka.

„Mám."

Přikývla, nadzvedla oběti hlavu a sklonila se, aby viděla drát zezadu. „Zaber tohle," nařídila. „Kdybychom ji obrátili, mohlo by se to posunout. Drát je vzadu neporušený a krvácení je minimální. Použil ho, až když skončil s bitím a když ji znásilnil. Seděl nad ní obkročmo," usoudila a přivřela oči, aby si to představila. „Z každé strany jedno koleno. V té době už nekladla moc velký odpor, jestli vůbec nějaký. Takže jí přetáhne drát přes hlavu, konce vpředu zkříží a zatáhne proti sobě. Asi to netrvalo dlouho."

Ale ona se přece jen vzpíná, její tělo se instinktivně pokouší shodit ze sebe tu tíhu, drát jí působí palčivá muka a dusí výkřiky bolesti a hrůzy. Srdce jí prudce bije a v uších jí hučí mořská bouře, způsobená nedostatkem kyslíku.

Tluče chodidly a ruce chňapají do vzduchu. Pak se jí vhrne krev do hlavy, za oči, a zběsilý tep srdce ustává.

Eva odstoupila. Bez své služební kabely už toho víc nemohla udělat. „Potřebuji se dozvědět, na jaké jméno je tenhle pokoj zapsaný. Jak vypadá rutinní program pokojských. A budu muset promluvit s paní Hilovou," dodala. Přistoupila ke skříni a nahlédla dovnitř. „A pomohlo by mi, kdybych mohla mluvit s kýmkoli z personálu, kdo ji dobře znal." Prohlížela prádelník.

„Žádné oblečení. Ani vlákénko, ani chomáček. Pár použitých ručníků, které odhodila nebo odložila cestou z koupelny. *Byl* vůbec někdo v tomto pokoji registrován?"

„Zjistím to. Asi budeš chtít mluvit s rodinou."

„No jo,“ vzdychla Eva. „S manželem, jestli nějakého měla. Přátelé, milenci, exmilenci. Při sexuálních vraždách se tam v devíti případech z deseti něco najde. Ale obávám se, že tohle je právě ten případ deset. Není tu nic osobního, nic intimního, ani vášnivého. Vrah nebyl rozzuřen. Nijak zvlášť ho to nezaujalo.“

„Ve znásilnění není nic intimního.“

„Někdy ano,“ opravila ho Eva. A věděla o tom víc, než kdo jiný. „Když se vrah s obětí zná, mají za sebou něco společného, ze strany vraha to může být třeba jen představa, a to už navodí určitou intimitu! Ale tohle bylo chladné. Prostě ho do ní vrazil a dost. Vsadím se, že strávil delší dobu bitím než znásilněním. Někteří chlapi si potrpí víc na to první. Je to jejich předehra.“

Roarke vypnul rekordér. „Evo, předej ten případ někomu jinému!“

„Cože?“ Musela se násilím vzpamatovat. „Proč bych to dělala?“

„Nenech se tím pohltit.“ Dotkl se její tváře. „Působí ti to bolest.“

Všimla si, že se pečlivě vyhýbá zmínce o jejím otci. O bití, znásilňování a hrůze, ve které žila až do svých osmi let.

„Všechno působí bolest, když si to připustíš,“ řekla prostě, otočila se a pohlédla na Darlene Frenchovou. „Já ji nikomu nepředám, Roarku! Nemůžu. Ona už je moje.“

Kapitola druhá

Hotelový pokoj si pronajal jakýsi James Priory z Milwaukee. Ohlásil se toho odpoledne v patnáct dvacet, ale ubytování na dva dny měl zamluvené tři týdny předem.

Pokoj a eventuální výdaje měly být uhrazeny platební kartou, která byla při příjezdu zaregistrována a ověřena.

Zatímco se technická skupina zabývala důkladnou prohlídkou místa činu, Eva si v salonu přehrávala bezpečnostní záznam, který jí poslal Brigham.

Na záznamu pořízeném při příjezdu se Priory objevil jako muž smíšené rasy, pětačtyřicátník až padesátník, oblečený v konzervativním tmavém obleku. Vypadal jako úspěšný obchodník, který si několikadenní ubytování v drahém apartmá drahého hotelu může dovolit. Pán s tučným kontem, usoudila Eva.

Ale pod elegantním oblekem a upravenými vlasy viděla brutálního člověka.

Měl statnou postavu s širokou hrudí a klidně mohl vážit dvakrát tolik, než jeho oběť. Hranaté ruce, dlouhé a tupé prsty. Oči měly barvu ledových škraloupů, které se v lednu tvoří na loužích na silnicích. Studenou a špinavě šedou.

Obličej měl také hranatý. Masivní nos a úzké rty. Tmavě hnědé vlasy, pečlivě upravené a na spáncích prošedivělé, jí připadaly nepřirozené. Nebo falešné.

Vůbec se nesnažil skrýt svou tvář, a dokonce se na recepčního krátce usmál, než ho sluha odvedl k výtahu!

Měl pouze jedno zavazadlo.

Na další videokazetě čekal, až sluha otevře dveře do apartmá a ustoupí stranou, aby pan Priory mohl vejít před ním. Podle záznamu už nevyšel před vraždou z pokoje.

Jídlo – nepropečený steak, restované brambory, kynutý rohlík, kávu a tvarohový koláč – si poručil z AutoChefu v kuchyňce raději sám, než by volal pokojovou službu.

Z příručního baru v salonu si vzal jen nějaké oříšky a nealkoholický nápoj.

Žádný alkohol, konstatovala Eva. Čistá hlava!

Další záznam ukázal Darlene Frenchovou, tlačící služební vozík ke dveřím s číslem 4602.

Hezké děvče, ve slušivé uniformě a v praktických střevících. Veliké hnědé oči měly zasněný výraz. Drobná postava. Malé ruce si pohrávaly se srdíčkem na tenkém řetízku, který vytáhla z výstřihu blůzy.

Zazvonila, bezděčně se poškrábala vzadu na krku, pak zazvonila podruhé. Pečlivě si zasunula srdíčko s řetízkem za blůzu. A teprve pak vytáhla z kapsy zástěrky klíč, vložila ho do zámku a přitiskla pravý palec na identifikační destičku. Otevřela dveře, zdvořile se ohlásila a pak vzala z vozíku čisté ručníky.

Dveře za sebou zavřela přesně ve dvacet dvacet šest.

Ve dvacet padesát osm vyšel ze dveří Priory, s kufrem a s ručníky v ruce. Zavřel za sebou, hodil ručníky do vozíku a pak ho obešel. A potom odkráčel směrem ke dveřím, vedoucím na schodiště, jako člověk, který nemá na tom světě absolutně žádné starosti.

Zbít, znásilnit a zavraždit Darlene Frenchovou mu trvalo jen dvaatřicet minut.

„Čistá hlava," uvažovala nahlas Eva.

„Poručíku!"

Eva zavrtěla hlavou a zvedla ruku, aby umlčela svou pomocnici.

Peabodyová zmlkla a čekala. Spolupracovala s Evou na oddělení vražd už víc než rok a domnívala se, že se v jejím stylu práce docela vyzná.

Její oči, skoro stejně tmavé, jako přísně zastřižené vlasy, utkvěly na obrazovce, kde Eva stále ještě studovala znehybnělý záběr vraha.

Vypadá jako ničema, pomyslela si Peabodyová, ale nahlas neřekla nic.

„Co pro mne máte?" zeptala se konečně Eva.

„James Priory, úředník Všeobecné pojišťovací společnosti, se sídlem v Milwaukee, zemřel pátého ledna tohoto roku. Dopravní nehoda."

„No – tenhle chlapík je náramně živý a zdravý! Na té nehodě pana Prioryho z Milwaukee nebylo nic podezřelého?"

„Nevypadá to na to, madam. Podle hlášení usnul řidič nákladáku za volantem a naboural se do Prioryho a do dalšího řidiče. V Milwaukee

je řada dalších mužů jménem Priory, ale tohle je jediný James, který odpovídá.“

„Ještě je prověřte. Ten chlap má někde svůj záznam, jsem si jistá! Zavolejte domů Feeneyho. Předejte mu ten snímek z kazety a požádejte ho, aby ho prověřil na IRCCA – to je Mezinárodní zločinecký rejstřík. Je to práce pro elektronické oddělení a IRCCA je Feeneyův soukromý miláček. Dokáže toho chlapa vyhmátnout dřív než kdo jiný.“ Podívala se na náramkový ukazatel. „Ráda bych mluvila s paní Hilovou. Snad se už trochu uklidnila. Kde je Roarke?“ zeptala se a rozhlížela se po salonu.

Peabodyová se nahrbila a upřeně se zahleděla na protější stěnu. „To, prosím, nevím.“

„Sakra!“ Eva vyšla ven a obrátila se na strážného přede dveřmi. „Hilová?“

„V pokoji 4020, poručíku.“

„Do toho pokoje nesmí vstoupit nikdo bez průkazu. Nikdo!“ Přistoupila k výtahu a stiskla knoflík. Skutečnost, že Roarke opustil místo činu, znamená pouze jediné – po něčem jde!

Ukázalo se, že paní Hilová je už schopna vypovídat. Byla bledá, oči měla ještě zarudlé, ale seděla klidně v salonu jednoho z menších hotelových apartmá a na stole před sebou měla konvici s čajem. Šálek, který držela v ruce, odložila na stůl, když Eva vešla.

„Paní Hilová, jsem poručík Dallasová z newyorské policie.“

„Ano, já vím. Roarke mi vysvětlil, že si přejete, abych tady na vás s panem Brighamem počkala.“

Eva střelila pohledem po Brighamovi, který fascinovaně zíral na obraz na protější stěně. „Tak Roarke vám to vysvětlil?“ opakovala po ní Eva.

„Ano, on sem zašel. Chvíli si se mnou posedět. Tenhle čaj mi sám objednal! To je celý on. Takový laskavý člověk.“

„Máte pravdu, je to úplný poklad. Paní Hilová, zatímco jste na mne čekala, mluvila jste s někým, kromě pana Brighama a Roarka?“

„Kdepak! Řekli mi, abych nemluvila.“ Důvěřivě na Evu pohlédla oteklýma očima oříškové barvy. „Paní Roarková –“

„Dallasová.“ Eva nezaskřípala zuby, ale neměla k tomu daleko. „Poručík Dallasová.“

„Ach tak. Jistěže. Poručíku Dallasová, chci se vám omluvit za tu scénu, kterou jsem způsobila. Předtím," dodala a zajíkavě se nadechla. „Prostě jsem se nedokázala ovládnout. Když jsem tam našla chudáčka Darlenku, tak jsem se nedokázala ovládnout."

„To je v pořádku."

„Ne, ne!" Hilová zvedla ruce. Byla to malá žena, ale solidně stavěná. *Takový typ*, říkala si vždycky Eva, *co vytrvale pochoduje dál, když už praštění běžci dlouhých tratí vypadávají z dráhy*. „Vylítla jsem odtamtud a nechala ji tam, prostě jsem ji tam nechala být! Jsem ve službě, rozumíte. Mám službu od šesti do jedné, a takhle jsem od ní utekla! Vůbec jsem se jí nedotkla, ani jsem ji nepřikryla!"

„Paní Hilová!"

„Jenom Hilová." Přiměla se k nepatrnému úsměvu, který přidal její žalostné tváři ještě víc smutku. „Jmenuju se Natalie Hilová, ale každý mi říká prostě jen Hilová."

„Dobrá, Hilová." Eva se posadila a vypnula rekordér. „Udělala jste to nejlepší, co jste mohla. Kdybyste se jí byla dotkla, kdybyste ji zakryla, už byste tím narušila místo činu. A mně by to třeba znesnadnilo najít osobu, která jí ublížila. Najít toho člověka a dosáhnout toho, aby za to zaplatil."

„To Roarke taky říkal." Oči se jí zase začaly zalévat slzami, ale rychle sáhla do kapsy pro kapesník a energicky je setřela. „Zrovna tak to říkal, a že vy *určitě najdete* toho strašného člověka, co jí to udělal! Povídal, že nepřestanete hledat, dokud ho nenajdete."

„To je pravda. A vy k tomu můžete mně i Darlene pomoct! Brighame, mohl byste nás, prosím, nechat s Hilovou o samotě?"

„Samozřejmě. Zastihnete mě na domácí lince devadesát."

„Budu nahrávat, o čem budeme hovořit," řekla Eva, když osaměly. „Nevadí?"

„Ne." Popotáhla a narovnala se. „Jsem připravená."

Eva položila rekordér na stůl a odříkala úvodní věty. „Začněme s tím, že mi povíte, co se stalo. Proč jste šla do pokoje číslo 4602?"

„Darlene měla zpoždění. Každá pokojská, když skončí večerní úpravu na určitém pokoji, stiskne na svém pípátku kód pět. To nám pomáhá udělat si přehled o personálu a o pokojích, které jsou hotové.

Je to praktické z hlediska výkonnosti, ale také jako bezpečnostní pojistka hostů i personálu.“

Trochu si povzdechla a napila se čaje. „Jedna obsluha trvá obvykle deset až dvacet minut, záleží na velikosti apartmá a na postupu konkrétní pokojské. Samozřejmě že se tolerují určité odchylky. Někdy je stav pokoje takový, že to trvá podstatně déle. Divila byste se, poručíku, opravdu byste žasla, jak se chovají někteří lidé v hotelovém pokoji! Člověka napadne, jak to asi vypadá u nich doma?“

Potřásla hlavou. „Ale ať je to jak chce! Máme teď skoro úplně obsazeno, takže sebou musíme hodit. Nevšimla jsem si, že by Darlene zapípala z apartmá číslo 4602. Čtyřicet minut, tak nějak. To je hodně, ale je to veliký pokoj a Darlene je pomalá. Ne, že by byla špatná pracovnice, ale dávala si tak trochu na čas.“

Hilová si začala mnout ruce. „Asi jsem neměla říkat, že je pomalá. To jsem nechtěla říct! Spíš jsem měla říct, že byla důkladná. Byla to hrozně hodná holka. Takový malý drahoušek! Všichni jsme ji měli rádi. Jenomže, zkrátka na úklid svých pokojů potřebovala víc času než ostatní. Ráda uklízela ty větší pokoje, líbilo se jí pečovat o pěkné věci.“

„V pořádku, Hilová, já tomu rozumím. Byla na svou práci hrdá a chtěla si být jistá, že ji udělala dobře.“

„Ano!“ Hilová si přitiskla ruku na ústa. „Ano, přesně tak to bylo.“

„Co jste udělala, když jste zjistila, že se neohlásila?“

„Ach!“ Hilová sebou trhla. „Pípla jsem na ni sama. Podle předpisů má pokojská signalizovat zpátky, nebo se domácím telelinkem spojit se základnou. Někdy se stane, že pokojskou nějak zdrží host, třeba chce víc ručníků, nebo něco takového. V hotelu Palace platí směrnice, že hostu se má vyhovět, i když si chce třeba jen chvilku popovídat, protože je daleko od domova a cítí se osamělý. Trochu to zdržuje v práci, ale posloužit zákazníkovi je prvořadé.“

Postavila šálek na stůl. „Dopřála jsem Darlene ještě pět minut, a pak jsem na ni pípla podruhé. Když ani na to neodpověděla, už mě to dopálilo! Poručíku, já se na ni naštvala, a teď –“

„Hilová!“ Eva by nedokázala spočítat, kolikrát už u přeživších viděla a slyšela podobnou provinilou lítost! „To přece byla přirozená reakce! Darlene by vám to určitě neměla za zlé. Jí jste v té chvíli už ne-

mohla pomoci, ale teď můžete pomoci mně! Povězte mi všechno, co víte.“

„Dobře. Tak ano.“ Hilová nabrala dech a pak pomalu vydechla. „Ano. Tak jak jsem řekla, měli jsme fofr. Tak jsem pro ni šla do toho pokoje sama. Doufala jsem, že jí jenom nefunguje pípátko. Nestává se to často, ale už se to někdy stalo. Pak jsem před pokojem uviděla vozík a to mě doopravdy otrávilo.“

Musela se na chvilku zarazit a rozpomenout se, jak se chystala Darlene dát co proto. „Zazvonila jsem a pak jsem použila svůj vstupní kód. Viděla jsem, že salon je v pořádku. Namířila jsem rovnou do ložnice a otevřela dveře.“

„Dveře byly zavřené?“

„Ano, ano! Tím jsem si jistá, protože si pamatuju, že když jsem je otvírala, ohlásila jsem se! A pak jsem ji uviděla, chudinku malou, spatřila jsem ji na posteli! Obličej měla celý nateklý a rozbitý a kolem krku a na límci uniformy plno krve. Kapky krve byly i na přehozu, který stáhla. Rozumíte, dělala svou práci!“

„Odestýlala postel,“ přerušila ji Eva. „Je to první práce, která se dělá, když vstoupíte do pokoje?“

„Jak kdy. Každá máme svůj vlastní postup, víceméně. Myslím, že Darlene nejdřív zkontrolovala koupelnu, odebrala použité ručníky a nahradila je čistými. A pak šla uklidnit ložnici. Někteří hosté žádají, aby se postel kompletně převlékla, když si přes den dají šlofíka, nebo, nebo prostě použijí postel. Kdyby to tak bylo, stáhla by povlečení a odnesla je i s ručníky do vozíku. Tam by si vzala čisté povlaky, a tak dále. O tom všem by udělala záznam do své karty. To je také předepsáno. Taky je to opatření, aby personál něco neukradl. Chápete?“

„Jo. Takže podle vašeho pozorování došla Darlene právě k odestýlání postele. Hrála tam hudba. Myslíte, že to ona si zapnula zábavní systém?“

„Možné to je. Ale nikdy ne takhle nahlas! Když během večerní směny není host přítomen, naprogramuje pokojská zábavní jednotku podle hostova přání. Když host žádné požadavky nemá, zapne klasickou stanici. Ale vždycky jen tlumeně!“

„Třeba to chtěla před odchodem ztišit.“

„Darlene měla ráda moderní muziku.“ Hilová se mírně usmála. „Jako většina mladých zaměstnanců. Nikdy by si pro sebe nezapnula tenhle program – byla to opera, že?“

„Dobrá.“ *Takže to on si k zabíjení pustil operu*, usoudila Eva. *Pro zábavu!* „Co bylo dál?“

„No, já jsem ztuhla, úplně ztuhla! A pamatuju se jen, že jsem běžela zpátky a práskla za sebou dveřmi. I přes ten svůj křik jsem slyšela, jak práskly! Vylítla jsem předními dveřmi ven a taky je za sebou zabouchla. A pak už mi nohy vypověděly poslušnost, tak jsem tam zůstala, opřená zády o dveře, a křičela jsem, ještě když jsem přivolávala bezpečnost.“

Schoulila se na židli a přitiskla si dlaně k obličeji. „Z pokojů se vyhrnuli lidé a běželi do haly. Nastal strašný zmatek. Přiběhl pan Brigham a šel dovnitř. Mně se v hlavě všechno motalo a on mě odvedl sem a řekl mi, abych si lehla. Ale já jsem nemohla. Tak jsem tady jen seděla a brečela, až přišel Roarke a přinesl mi ten čaj! Kdo jen mohl tak strašně ublížit té sladké holčice? A proč?“

Eva na tuto otázku, která patrně nikdy zodpovězena nebude, neodpověděla, a jen čekala, až se Hilová zase trochu uklidní. „Uklízela Darlene právě tohle apartmá pravidelně?“

„Pravidelně ne, ale dost často. U nás je taková tradice, že pokud není nic mimořádného, má každá pokojská svá dvě patra. Darlene měla čtyřicáté páté a čtyřicáté šesté, už od té doby, co se vyučila.“

„Chodila s někým? S nějakým chlapcem?“

„Ano, myslím. Víte, mezi personálem je tolik mladých lidí a ti mají pořád nějaké ty románky. Nejsem si jistá, ale… Barry!“ vyrazila ze sebe s úlevou, až se málem rozesmála. „Ano, teď jsem si jistá, že měla mládence jménem Barry. Je to jeden z liftboyů. Pamatuju si, že byla v sedmém nebi, když se dostal na noční směnu! Tak se spolu mohli vídat častěji.“

„Znáte jeho příjmení?“

„Ne, to bohužel neznám. Ona se vždycky úplně rozzářila, když o něm mluvila!“

„Neměli v poslední době nějaké hádky?“

„Ne, a věřte mi, že o tom bych se určitě dozvěděla. Když se někdo pohádal se svým partnerem, věděli jsme to *všichni*. Jsem si jistá. Ach.

Ach!“ Všechna barva, která se jí už vrátila do tváří, se zase vytratila. „Snad si nemyslíte, že by on…! Poručíku, podle toho, jak o něm Darlene mluvila, to musí být ohromně slušný mladík!“

„To je přece rutinní otázka, Hilová! Chápejte, budu s ním muset promluvit. Zeptat se ho, jestli nemá nějaké tušení, kdo by jí chtěl ublížit.“

„Rozumím. Samozřejmě!“

Obě ženy vzhlédly, protože se otevřely dveře a vešel Roarke. „Pardon. Neruším?“

„Ne. My jsme zatím skončily. Ale možná že s vámi budu potřebovat ještě mluvit,“ řekla Eva Hilové a vstala. „Teď můžete jít. Mohu vám zařídit odvoz domů.“

„O to už jsem se postaral.“ Roarke prošel pokojem a vzal Hilovou za ruku. „Řidič čeká venku. Zaveze vás domů. Manžel už vás očekává. Měla byste odjet hned, Hilová. Doma si vezměte prášek a jděte se vyspat. Máte volno, dokud to budete potřebovat. Nechci, abyste si dělala starosti s prací, dokud se na to nebudete cítit.“

„Děkuju vám. Moc vám děkuju! Ale myslím, že mi práce spíš pomůže.“

„Udělejte to tak, jak vám to nejlíp bude vyhovovat,“ poradil jí Roarke a odvedl ji ke dveřím.

Hilová přikývla, a pak se ohlédla na Evu. „Poručíku, byla to neškodná holčička. Nevinná! Ten, kdo to udělal, by měl být potrestaný! Jí to sice život nevrátí, ale stejně by měl být potrestaný! Nic jiného se nedá dělat.“

Ano, to je všechno, pomyslela si Eva. *Ale stejně to nestačí.*

Počkala, až se Roarke potichu domluví – patrně s řidičem – a zavře dveře.

„Kam jsi to zmizel?“

„Měl jsem řadu věcí, na které jsem musel dohlédnout, a nějaké zařizování.“ Naklonil hlavu. „Ty stejně nemáš ráda, když se ti nějaký civilista plete na místě činu! A já jsem tam nemohl nic dělat.“

„A jinde jsi měl moc co dělat?“

„Chceš snad, abych ti skládal účty ze svých aktivit a míst pobytu, poručíku?“ Nechal otázku viset ve vzduchu, přistoupil k chladničce, otevřel ji a vybral malou láhev bílého vína.

Nalil si plnou sklenici a Evě došlo, že její předcházející otázka nevyzněla právě vlídně. „Jen mi bylo divné, kam ses poděl, to je všechno.“

„A co jsem prováděl,“ dokončil za ni. „Tohle je totiž můj hotel, poručíku!“

„No dobře! Nechme toho.“ Prohrábla si rukou vlasy, zatímco Roarke chladně upíjel víno. „Tohle už je v několika týdnech druhý případ, kdy byl ve tvém podniku zavražděn tvůj zaměstnanec. To je vážné. Když ovšem vezmeme v úvahu, že ti patří polovina města –“

„Jenom polovina?“ přerušil ji se zákmitem úsměvu. „Musím si vážně promluvit se svým účetním!“

„Ať je to jak chce, mohla bych ti tady teď začít kázat, že to není tvá věc a že bys to neměl brát osobně, ale to by byla pěkná blbost, protože pro tebe to osobní je! Je mi to jasné. A je mi to líto.“

„To mně taky. A nejen to, co se tu stalo – skoro jsem doufal, že se toho případu zbavíš! Takže když jsme si to vyjasnili, říkám ti znova, že jsem musel dohlédnout na řadu věcí. Jednou z nich je ta záležitost, co probíhá dole.“

Nabídl jí svou sklenku vína, ale jak se dalo očekávat, zavrtěla hlavou. „Hotel Palace a ta aukce zažijí brzo mediální krizi,“ pokračoval. „Když se v proslulém hotelu stane vražda, reportéři slintají blahem, a když k tomu přidáš tu hvězdnou účast dole, je to událost jako hrom! Musíme se toho zbavit co nejrychleji. A chtěl jsem dohlédnout, aby se postarali o Hilovou.“

„To jsi udělal dobře,“ řekla Eva tiše. „Bude to pro ni snadnější, když jsi jí věnoval tolik pozornosti.“

„Pracuje u mne už deset let.“ A to pro něj úplně stačilo. „Mezi personálem už se šíří různé fámy, takže bylo třeba zabránit, aby nepropukla panika. Pak je tu ten mladík od obsluhy.“

„Ten její mládenec.“

„Ano. Nese to těžce. Taky jsem ho nechal odvézt domů. A dřív, než mě za to setřeš,“ poznamenal nevinně, když sebou trhla, „byl v době vraždy ve společnosti dalších dvou liftboyů a roznášeli zavazadla účastníků lékařské konference, kteří právě dorazili.“

„A jak můžeš vědět, kdy se vražda udála?“

„Brigham mi podal informace o záznamech bezpečnostních kamer. Máš nějaké námitky?“

„Ne, ale stejně s tím chlapcem musím mluvit.“

„Dnes v noci z něj nedostaneš vůbec nic.“ Hlas mu změkl, zněl jako tichá melodie. „Je mu dvaadvacet, Evo, a byl do ní zamilovaný! Úplně se sesypal. Kristepane,“ zamumlal dojatě, „chtěl k mamince! Tak jsem ho k ní poslal.“

„Dobrá.“ Tomu se nedokázala vzepřít. „Asi bych to udělala taky tak. Můžu s ním promluvit později.“

„Předpokládám, že sis už prověřovala Jamese Prioryho.“

„Jo, a já zas předpokládám, že už víš, s jakým výsledkem! Takže ti jen prozradím, že jsem ho nechala prověřit mezinárodním rejstříkem. Určitě tam bude. Tohle není jeho první zločin.“

„Já ti ty údaje můžu najít rychleji!“

To vím, pomyslela si. *Doma, v uzamčené místnosti, kde máš své nepovolené zařízení.* „Ne, zatím to zkusím takhle. Vypadl odtud jako někdo, kdo má v záloze nějaký pohodlný úkryt. Musím co nejdříve zjistit, kde to je. Hlavním otazníkem je, proč? Přišel sem s určitým úmyslem. Falešný průkaz, pokoj zamluvený předem, na dvě noci. Asi časová rezerva pro případ, že by první noc něco nevyšlo. Uvelebil se ve svém pokoji a čekal na ni. Čekal speciálně na Darlene? Jestli ne, je tu další otazník. Čekal na kteroukoli pokojskou? Opět – proč? Snad přijdu na něco z jeho minulosti.“

Žralo ji to. „Bylo mu úplně jedno, že jsme ho viděli! To je taky záhada. Jestli jsem vedle a jestli na něj nenajdeme záznam, tak není jasné, proč si nedal lepší pozor.“

„Vypadá to, jako by ti podával prst. Nebo třeba mně!“

„Jo, někdy je to opravdu takhle jednoduché. Musím teď do New Jersey a sdělit to rodině, a pak teprve půjdu napsat hlášení. Co kdybys mě svezl?“

„Ty mě udivuješ, poručíku,“ řekl překvapeně.

„Možná že tě spíš chci mít pod dohledem.“

„Taky dobře.“ Postavil sklenku, přistoupil k ní a vzal její tvář do dlaní. Přitiskl jí rty na čelo. „Tahle záležitost nebude snadná pro žádného z nás! Předem se ti omlouvám za všechna hrubá slova, která mi možná uklouznou, než to uzavřeš.“

„Souhlasím.“ *To je manželství*, pomyslela si. *Jízda na horské dráze*. Na oplátku mu také vzala obličej do dlaní a dlouze a tvrdě ho políbila na ústa. „Protože mně pravděpodobně uklouznou daleko větší sprosťárny.“

Ovinul ji pažemi. „Prosím, řekni něco sprostého, opravdu sprostého! A pak, když už jsme náhodou v hotelovém pokoji, to můžeš hned na místě odčinit.“

„Zvrhlíku,“ řekla a se smíchem ho odstrčila.

„Ach,“ následoval ji ke dveřím a vyšel s ní ven. „To ti jen tak neprojde.“

Přinášet zprávy rodině je pro policistu z oddělení vražd tou nejžalostnější povinností. Stačí pár slov a několik životů se rozpadne na kusy. I když se jakž takž podaří slepit je dohromady, nikdy už nebudou jako dřív. Jakmile z celku vypadne článek, celá stavba je už provždy narušena.

Když se Eva vracela z New Jersey, kde zanechala zhroucené matku a sestru Darlene Frenchové, snažila se na to všechno nemyslet. Místo toho se musí snažit hledat cestu, která by jim přinesla spravedlnost. A případně úlevu.

„Kdyby se podobné činy vyskytly v New Yorku nebo v okolí, určitě bych o tom věděla!“ Přesto však použila malý počítač v palubní desce Roarkova elegantního 6000XXX a přesvědčila se. „Máme tu uškrcení, máme tu znásilnění a máme tu zmlácení,“ začala.

„Miluju New York.“

„Jo, to já taky. Asi nejsme v pořádku. Na každý pád se za posledních šest měsíců tu a tam objevil každý z těchto tří prvků, ale nevyskytl se ani jeden případ, kde by figurovaly všechny tři najednou. A ani jeden, kde by jako škrtidlo byl použit stříbrný drát. Ani jeden se neodehrál v hotelu! Ale fakt, že náš vrah ho použil, znamená, že mohl stejně působit i v jiných městech, v jiných zemích, nebo dokonce i mimo planetu. Budu muset pátrání rozšířit –“

Zarazila se, když se z její kabelky ozval komunikátor. „Dallasová!“

„To si nemůžeš dát ani jednou v noci pokoj?“

Hleděla Feeneyovi do truchlivých očí. „Snažila jsem se.“

„Tak se snaž víc! Když si dáš pokoj ty, snad si ho budeme moct dopřát i my ostatní. Zrovna jsem se uvelebil s miskou sýrových chipsů u obrazovky a chystal se sledovat napínavý zápas, a do toho zavolala Peabodyová!“

„Je mi líto.“

„No jo. Oni to ti parchanti stejně projeli! Což mě štve.“ Vztekle odfoukl a prohrábl si naježenou kštici prokvetlých, rezavých štětin. „Ale když jsem od Peabodyové dostal snímek toho chlapa, něco mi začalo blikat v paměti. Nejdřív jsem si to nedokázal srovnat v hlavě. Musel jsem obrázek prohnat rejstříkem IRCCA. Jen obrázek, žádné otisky nebyly. Technici tvrdí, že se patrně izoloval. Stejně ale dostaneme jeho DNA z krve a z kůže pod jejími nehty. A ze semene. Ten svůj aparát si neizoloval.“

„Jo, to já vím, jak vy chlapi neradi oblíkáte svého kamarádíčka do kabátku!“

Kysele se usmál. „On si zřejmě s tou DNA nedělá vůbec starosti! Počítám, že se izoloval, jen aby získal trochu času k přemístění. Testy DNA přece jen trvají pár hodin.“

„A zjistils něco z toho rejstříku IRCCA?“

„Už se k tomu dostávám. Takže jsem prověřoval jen ten snímek a hledal nějakou podobnost s pravděpodobnými vykonstruovanými tvářemi. Trochu jsem si s nimi pohrál pomocí tvarovacích technik a získal jsem opravdu pěkný portrét. Když k němu přidáš smrtící nástroj, zvonky se rozezní naplno. Jeho jméno je Sylvester Yost! Grázl Yost. Má celou hromadu falešných jmen, ale tohle je jeho pravý jméno.“

„Nenašel jsi tam jméno Priory?“

„Zatím ne. Nechal jsem ho přiřadit k té hromadě. Asi před patnácti lety jsem dělal na podobném případu – sériové strangulace stříbrným drátem. Pět obětí na nejrůznějších místech planety. Jednu jsme měli i tady, v New Yorku. Ženská. Koncesovaná společnice. Druhořadá. Měla taky pletky s černým trhem. Stejně jako ty zbylé čtyři oběti. Nepatřily ke stejné organizaci. Ale každá z těch obětí byla klíčovou postavou v něčem nekalém! Měli jsme podezření na Yosta, ale nic jsme mu nemohli dokázat. Vraždy ustaly a případ tam hnije dodnes.“

„Myslíš, že to byly vraždy na objednávku?“

„To jsme si představovali, ale kdo toho hajzla najal? Jel snad v každém velkém podniku! Bez nadsázky. Pravděpodobně provedl předtím a potom nejméně dvacet strangulací! A ve třicátých letech seděl za napadení s následkem smrti.“

„Aha! Já tušila, že už poznal vězení zevnitř! Byl zavřený jen jednou?“

„Jen v tomhle případě. Podle záznamů mu bylo dvacet, když ho zašili policajti z Miami. Zdá se, že v dalších letech se ve své práci zdokonalil.“

„Jedu teď do centrály. Pošli mi všechno, co na něj máš.“

„To už jsem udělal. A budu na tom makat dál. Ráno ti předám, co jsem zjistil. Chci si toho chlápka znovu podat!“

„To udělej.“

„Takže zítra. Jo – Dallasová?“

„Co je?“

„Co to máš s vlasama?“

„S vlasama?“ Zvedla ruku, zajela do nich prsty a nahmatala drobné diamanty. „To je jen – byla jsem venku.“ Bezmocně si odkašlala. „Nech to plavat,“ zamumlala a přerušila spojení.

Muž narozený jako Sylvester Yost, který uškrtil mladou pokojskou jako James Priory, momentálně vystupující jako Giorgio Masini, vychutnával už druhou sklenici čisté skotské a sledoval záznam včerejšího zápasu Yankeeyů.

Kdyby byl typem zabíjejícím z osobních důvodů, byl by po tom házeči Yankeeyů skočil a vykuchal ho jako rybu. Ale vzhledem k tomu, že zabíjení je kšeft, seděl dál jen tak a tiše ho proklínal překvapivě ženským hlasem.

Vyskytli se lidé, kteří si z jeho vysoko posazeného hlasu dělali šoufky. Když právě na něčem pracoval, ignoroval je. Ale pokud nebyl ničím vázán, vytřásl z nich duši.

Ale dělal to prostě jen z principu. Nebyl to vášnivý člověk – ani vůči lidem, ani vůči principům. A právě dík nedostatku vášně se z něj stal vynikající smrtící stroj.

Peníze za včerejší noční práci už byly uloženy na účet, který zněl zase na další jméno. Neměl nejmenší tušení, proč bylo to děvčátko – a

byla to opravdu téměř holčička! – vybráno jako cíl. Prostě jen přijal kontrakt, splnil ho a vzal peníze.

Ovšem celá práce tím teprve začínala a slibuje, že mu přinese značnou částku! A protože uvažoval o odchodu do důchodu – velice vážně o něm uvažoval –, bude to příjemně měkký polštářek!

Postupem času mu jeho odměny umožnily vytvářet a uspokojovat rafinovaný, vybraný vkus. Mohl si dovolit to nejlepší, mohl poznávat, užívat a objevovat všechno, co to nejlepší obnáší.

Jídlo, pití, umění, hudba, móda. Cestoval po celém světě, i mimo planetu. Ve svých šestapadesáti letech ovládal plynně tři jazyky, což byl další nedocenitelný pracovní prostředek, a uměl, když měl náladu, připravit vynikající labužnické pokrmy. A co víc – hrál přímo božsky na klavír.

Se stříbrnou lžičkou v ústech se sice nenarodil, ale stříbrný drát mu na ni vydělal.

Už ve dvaceti letech byl tím ničemným netvorem, kterého Eva viděla pod jeho lesklou slupkou. Zabíjel, protože mohl a vyplácelo se mu to.

Teď byl ovšem v oboru vražd virtuosem, sólistou par excellence, který své zákazníky nikdy nezklamal a který na každé ze svých obětí nechával svou vlastní pečeť.

Bolest – bití. Ponížení – znásilnění. Stříbrný drát. Vše na úrovni. Pro mistra Grázla tohle všechno představovalo malé a precizní tříaktové představení, kde se měnila jen scéna a představitel druhé hlavní role.

Hvězdou představení byl ovšem vždy on sám.

Grázl měl zálibu v cestování a měl několik alb s pohlednicemi. Příležitostně v nich při sklence něčeho dobrého listoval a usmíval se nad připomínkami míst, kde byl, a nad drobnostmi, které tam nasbíral.

Vzpomínal na jídlo, které si dal v Paříži, když oddělal toho výrobce elektroniky, na pohled z okna hotelu za deštivého večera v Praze, než uškrtil toho amerického velvyslance.

Krásné vzpomínky.

Věřil, že i když ho jeho současná práce váže jen na New York, získá díky ní mnoho dalších krásných vzpomínek.

Kapitola třetí

Ráno seděla Eva u svého stolu v policejní centrále a přehlížela data, která jí Feeney poslal minulou noc. Po pár hodinách spánku a po třetím hrnku kávy, s odpočatýma očima, si pomalu začínala vytvářet svou představu o jistém Sylvestru Yostovi.

Zločinec z povolání. Chladnokrevný vrah, zplozený příležitostným pašerákem zbraní, který zmizel během městských válek a byl považován za mrtvého. Matka, úředně uznaná za mentálně postiženou, s oblibou přepadávala auta a ohrožovala nešťastné majitele vyskakovacím nožem. Zemřela na jednotce intenzivní péče na předávkování, když bylo synovi třináct let.

Grázl se zřejmě rozhodl navázat na rodinnou tradici svým vlastním, zvráceným stylem.

Eva studovala jeho záznamy z mládí. Čtrnáct dní poté, co nad ním úřady převzaly dozor, uřízl nožíkem ucho svému sociálnímu pracovníkovi. Vyzkoušel si znásilnění, když v dětském domově napadl chovanku, a pak ji nechal ležet na místě zbitou.

Ale své pravé poslání našel ve skrčení, které si pravděpodobně dřív nacvičoval na malých psech a velkých kočkách, a pak teprve přešel na lidský druh.

V patnácti utekl z domova pro mladistvé. Teď je mu padesát šest. Z těch jednačtyřiceti let strávil pouze jediný rok ve vězení, i když byl podezřelý z třiačtyřiceti vražd.

Informace o něm byly kusé, ačkoliv obsahovaly složky nashromážděné FBI, Interpolem, IRCCA a Globálním úřadem pro interplanetární zločiny.

Vesměs se shodovaly v tom, že je nájemným vrahem, bez rodiny, že pokud známo nemá žádné přátele ani společníky, nemá stálou adresu. Jako nástroj si volí drát z ryzího stříbra. Ale byly mu přisuzovány i oběti zardoušené rukama, hedvábným šátkem nebo zlatým drátem.

V počátečním stadiu – říkala poznámka, které si Eva všimla –, než se ustálil na své typické signatuře.

Mezi oběťmi byli muži i ženy různého stáří, různých ras a finančních skupin. Vraždám často předcházelo násilí, včetně mučení a znásilnění.

„Ty se ve svém řemesle vyznáš, co, Grázle? A vsadím se, že nejsi nejlacinější.“ Opřela se vzad a prohlížela si na obrazovce Yosta, jak se zapisuje v recepci Roarke Palace Hotel. „Kdo tě kruci mohl najmout na to, abys zabil služtičku, co bydlí s maminkou a sestrou v Hoboken?“

Vstala a začala se procházet po stísněném prostoru své pracovny. Je tu ovšem možnost, že šlo o omyl, ale ta je mizivá. Nikdo, kdo dělá vražedné řemeslo přes čtyřicet let, si nemůže splést svou oběť.

Je tedy logické, že Yost odvedl práci, za niž dostal zaplaceno.

Co byla vlastně zač, ta Darlene Frenchová, a s kým nebo s čím měla co do činění?

Bezpochyby měla něco společného s Roarkem, ale i když ho její smrt osobně zarmoutila a způsobila mu i určité profesionální těžkosti, rozsáhlý oceán Roarkova majetku to zase tolik nezčeřilo.

Takže zpět k oběti. Nespatřila snad Darlene, nebo nezaslechla, něco závažného, aniž by si toho byla vůbec vědoma? Hotel je rušné prostředí, odehrává se tu spousta obchodů.

Ale jestli se dívka k něčemu jen přichomýtla, proč ji museli zabíjet takovým výstředním a dramatickým způsobem? Mohli ji oddělat v tichosti a hotovo!

Nějaká nehoda. Zpackané přepadení. Všichni jsou šokováni a litují ji. Policajti to omrknou a projeví své politování. A tím je to vyřízeno!

Ačkoliv se jí tahle teorie nezdála být slibná, Eva se přesto rozhodla, že se bude muset vrátit do hotelu a prozkoumat, kdo v posledních několika týdnech pobýval v pokojích, které měla Darlene na starosti.

Zastavila se u mrňavého okénka a pozorovala ranní šílenství. Vzdušný i pouliční provoz byl příšerný. Kolem se přehnal airbus, až k prasknutí nacpaný lidmi spěchajícími do zaměstnání. Lidmi, kteří si nemohou dovolit pracovat v okolí svého bydliště. Nebo nemají tolik soudnosti. Nad tím vším stříhala své snímky vznášející se kamera obsluhovaná jedním mužem, protože dopravní špičku bylo třeba zaznamenat, analyzovat, vyhodnotit a vyslat zpátky k těm, kdo už v ní trpěli.

Média musejí něčím vyplnit vysílací čas, usoudila. Sama už ignorovala přes půl tuctu žádostí reportérů, doufajících, že by jim mohla poskytnout zprávu nebo komentář k vraždě. Dokud nedostane od svého velitele příkaz, aby vydala prohlášení pro tisk, přenechávala bzukot médií Roarkovi.

Nikdo si s tím nedokáže poradit líp.

Zaslechla neomylný klapot policejních podrážek na stařičkém linoleu, ale neobrátila se od okna.

„Madam?“

„Tamhle v té vzdušné tramvaji sedí ženská s náručí plnou kytek. Kam sakra s tou spoustou kytek cestuje?“

„Bude Svátek matek, poručíku. Možná je trochu v předstihu.“

„Aha. Peabodyová, chci mluvit s tím přítelem, Barrym Collinsem. Jestli připustíme, že jde o placenou práci, tak musí někdo hradit účet. Nemyslím, že by liftboy měl dost prostředků na odměnu pro Yosta, ale třeba ví o někom, kdo je má.“

„Jaký Yost?“

„Ach, pardon! Vy ještě nejste informovaná.“ Stále obrácená zády k místnosti napravila teď Eva své přehlédnutí.

„Vy jste přibrala k vyšetřování kapitána Feeneyho? Vezmete taky McNaba?“

Eva se ohlédla přes rameno. Peabodyová se sice usilovně snažila tvářit se nezaujatě, ale její upřímný hranatý obličej nebyl stvořen k blufování. „Není to tak dlouho, co jste začala ječet a nadávat, sotva jsem se jen zmínila o úmyslu přibrat McNaba k vyšetřování!“

„To ne, madam. Kdybych začala ječet a nadávat, setřela byste mě. Tak jsem ječela a nadávala jen v duchu.“ Ušklíbla se. „Ale fakt je, že časy se mění. Teď už s McNabem vycházíme líp, zejména od té doby, co spolu spíme. Kromě…“

„Zadržte! Nechci o tom slyšet ani slovo.“

„Jen jsem chtěla říct, že se teď chová dost zvláštně.“

„Když se podíváte do slovníku na heslo McNab, tak definice *zvláštní* bude na prvém místě.“

„Já jsem myslela jinak zvláštní,“ opravila ji Peabodyová, ale tuto perličku si zapamatovala, aby ji případně mohla použít. „Je. milý. Opravdu milý! Tak nějak něžný a pozorný. Nosí mi kytky. Patrně je

krade v parku, ale stejně! A zrovna tuhle mě vzal do kina. Na ten hambatý film, co jsem mermomocí chtěla vidět. Jemu se na to vůbec nechtělo, a taky mi to dal potom náležitě najevo, ale zatáhl vstupenky a všechno.“

„Páni.“

„Ale stejně si myslím –“ Peabodyová zmlkla a vyprskla smíchem, když její odvážná velitelka vydala krátký skřek a nacpala si prsty do uší.

„Já už to nemůžu poslouchat! Nechci to poslouchat! A *nebudu* to poslouchat! Koukejte mazat a pusťte se do Barryho Collinse. Teď hned. To je rozkaz.“

Peabodyová jen zahýbala pusou.

„Cože?“

„Řekla jsem: Ano, madam,“ vysvětlila Peabodyová, když Eva vytáhla prsty z uší. Došla ke dveřím a odhadla, kolik má času. „Myslím, že McNab se mi snaží něco naznačit,“ dodala a utekla pryč.

„Já ti taky naznačím,“ zamumlala Eva a klesla za stůl. „Nejradši bych něco naznačila vám oběma a pak vás nakopla do zadku.“ A protože dostala chuť někoho nakopnout, zavolala do laboratoře a prohnala jejího šéfa kvůli ověření DNA.

Když se později sešla s Feeneyem, měla už pozitivní důkaz DNA, že muž, který znásilnil a zavraždil Darlene Frenchovou, byl Sylvester Yost.

Když mu to sdělila, jenom kývl, sedl si na její stůl a vylovil z vytahané kapsy zmačkaného obleku neodmyslitelný sáček s oříšky. „O tom jsem vůbec nepochyboval! Udělal jsem si přehled podobných zločinů. V posledních sedmi, osmi měsících jsem nenašel nic. Byl na dovolené.“

„Nebo si někdo přál, aby se nenašly mrtvoly. Dá se říct, že někdy pracuje sám za sebe? Z osobních důvodů?“

„Ne.“ Feeney schroupl oříšek. „Všechno ukazuje, že pracuje na výdělek. Nařídil jsem McNabovi, aby udělal interplanetární a mimoplanetární průzkum. Třeba se něco najde tam.“

„Ty jsi zapojil McNaba?“

Její tón ho přiměl zvednout obočí. „Jo. Máš proti němu něco?“

„Ne, ne! Pracuje dobře," řekla, a přitom bubnovala prsty o stůl. „Je tu jen ta záležitost s Peabodyovou."

Feeney pokrčil rameny. „Na to já odmítám myslet."

„No, to já taky." Ale když má trpět ona, ať trpí i on! „Vyvedl ji na hambatý film."

„Cože?" Feeney zbledl, a oříšek, který měl právě na jazyku, mu málem vypadl z úst. „On šel na film s nahotinkami? A vzal ji s sebou?"

„No právě."

„Kristepane." Vstal a rychle na svých krátkých, křivých nožkách oběhl místnost. „Tak vidíš, máme to tady! To je konec. Kluk je ztracený. Příště se dozvíme, že pro ni trhá kytky!"

„Už se stalo."

„Nekecej, Dallasová!" Obrátil se a ve svých očích baseta měl zoufalý výraz. „Tohle se mi nesnaž nabulíkovat! Nestačí snad, že jsem zjistil, rozumíš, že spolu bývají nahatí?"

„A tohle nikdo nechce uznat." Kývla a zaradovala se, že našla spřízněnou duši. „Roarke si myslí, že je to roztomilé!"

„Jo, ale on s nimi nemusí pracovat, že jo?" namítl Feeney rozhořčeně. „On nemusí vedle nich makat a vědět, že oni přitom na sebe mrkají a šťouchají se a pánbůhví co všechno ještě! Já jsem myslel, že má pletky s tím fešáckým placeným společníkem, Monroem!"

„Ona je střídá."

Feeney stiskl rty, zase si sedl a nabídl Dallasové pytlík s oříšky. „Tyhle ženské!"

„No jo, ale co s nimi?" Cítila se teď o mnoho líp a vzala si plnou hrst. „Takže jsem Peabodyovou pověřila, aby zjistila všechno o mládenci té Darlene. Myslím, že tam nic nenajdeme, ale až o něm budeme mít nějaké údaje, zaskočím za ním a vyslechnu ho. Před sdělovacími prostředky se zatím snažím uhýbat. Ať si s nimi poradí Roarke! Já se teď vrátím na místo činu, musím si v hotelu ještě ledacos zjistit. Během hodiny očekávám toxikologickou zprávu o Frenchové. Řekla bych, že bude čistá, ale člověk nikdy neví, co se o lidech dozví."

„Zvláště o ženských," zamumlal, pořád ještě zasmušile.

„Máš pravdu. Rodiče Frenchové se rozvedli asi před osmi léty. Otec, Harry D. French, žije teď v Bronxu se svou druhou ženou. Měl

bys čas zatáhnout za tuhle nitku a něco o něm zjistit? Jestli to byla profesionální vražda, tak to mohla být nějaká pomsta vůči němu.“

„Podívám se na něj. Co matka?“

„Sherry Tides Frenchová. Tu jsem si proklepla už v noci. Má nějakou cukrárničku v newarském transpocentru. Čistá jako sklo! Neřekla bych, že by to mělo nějakou souvislost s ní.“

Strčila mu zpět sáček s oříšky, vstala a vzala z věšáku sako. „Když už jsi zapojil McNaba, co kdybys mu dal na starost ten drát? Třeba by zjistil, kde si ho kupuje. Laboratorní analýza by tu měla do poledne být.“

„Dobrá, hodím mu to na krk, ať má co dělat. Aspoň ho přejdou roupy.“

„To je ono.“

Evina první zastávka byla u ředitele hotelu. Požádala ho o kopie záznamů hostů, seznamy současného hotelového personálu a zprávy o všech zaměstnancích, kteří byli z hotelu propuštěni nebo sami odešli.

Ještě než mohla spustit květnaté přesvědčování o důležitosti spolupráce s policií při pátrání po vrahovi, podal jí zapečetěnou obálku, v níž bylo všechno, co požadovala.

Dozvěděla se, že Roarke dal personálu instrukce, aby jí vyšli ve všem vstříc a poskytli jí veškeré informace.

„To šlo jako po másle,“ poznamenala Peabodyová, když se vydaly k výtahu, jedoucímu do šestačtyřicátého poschodí.

„Jo, pospíšil si.“ Eva poklepala na obálku a pak ji podala Peabodyové.

Na dveřích dekódovala policejní pečeť a vešla dovnitř.

„Čím strávíte několik hodin čekání v hotelu, než někoho zabijete? Chvilku se budete dívat z okna, chvilku na televizi, dáte si něco k jídlu. Nepoužil hotelový link ani fax ani počítač. Možná že použil svůj osobní,“ uvažovala. „Zapíše se a potvrdí, že už je na místě.“

Zamířila do kuchyňky, obhlédla pult, teď celý zešedlý od prášku daktyloskopů. V dřezu byla úhledná hromádka nádobí.

„V šest hodin použil AutoChef. Před střídáním směn má spoustu času. Nejméně dobrou hodinu. Pravděpodobně zná postup a ví, že právě tento pokoj přichází většinou na řadu kolem osmé. Možná že si prostudoval hotelový program, takže taky ví, že se tu koná veliká akce,

kde se shromáždí spousta lidí, a další akce se chystá. Hotel je téměř plný, pokojská jistě nepřijde příliš brzy! Takže si dá steak.“

Přistoupila ke dřezu. „Při jídle byl pravděpodobně obrácen k obrazovce, seděl na pohovce nebo u jídelního stolu. Takový nóbl podnik se přece nesluší znevažovat tím, že budete jíst vestoje v kuchyni! Dá si ještě dezert a kávu a poplácá se po žaludku. Odnese nádobí do kuchyně, úhledně je srovná do dřezu. Je zvyklý se o sebe postarat, uklidit po sobě. Nenechává na dohled špinavé nádobí!“

Všimla si, jak nůž a vidlička leží vyrovnány vedle talíře a jak jsou podšálek a šálek položeny na dezertním talířku. Jako malá pyramida.

„Patrně žije sám. Možná že nemá ani služebného androida. Nebydlí v hotelu, rozhodně ne nastálo. Kdo je obklopen služebnictvem, nebude uklízet nádobí.“

Peabodyová přikývla. „Něčeho jsem si v noci všimla. Zapomněla jsem se o tom zmínit.“

„Copak?“

„Znáte přece všechny ty pozornosti, které hotel poskytuje svým hostům? Věci do koupelny – roztomilá mýdélka a šampony, krémy, pěny do koupele? On si to všechno odnesl!“ Usmála se Evinu pátravému pohledu. „Dělá to spousta lidí, ale většinou právě nikoho nezabili ani se nechystají někoho zabít.“

„Dobrý postřeh! Takže – buď je tak šetrný, nebo má rád suvenýry. A co ručníky, co župany a pantofle, které se dávají na noc k posteli?“

„Oni dávají na noc k posteli pantofle? Já jsem nikdy nebydlela v podniku, kde – župany jsou tady,“ dodala a opanovala se dřív, než ji mohla Eva zarazit. „V ložnicové skříni jsou dva, nepoužité. Nevím, kolik v takovém apartmá dostanete ručníků, ale v koupelně je jich dost pro šestičlennou rodinu. Jsou taky nepoužité.“

„Možná že použil ručníky před střídáním směn. Možná že si dal po cestě sprchu.“ Zamířila k ložnici. „A dobře vychovaný chlapec, který sklízí ze stolu, si určitě po vymočení umyje ruce. Jistě neudržel moč celých pět hodin.“

Zastavila se u druhé koupelny v předsíni, která byla menší verzí té hlavní – byla v ní sprchovací kabina, sněhobílé ručníky a čistotou svítící záchod, diskrétně ukrytý za dveřmi z modrého skla. „Koupelnové propriety tu taky chybí!“

„Toho jsem si předtím nevšimla. Vybral to tedy důkladně.“

„Proč utrácet peníze za mýdlo a šampon, když je můžete dostat zdarma? Zvlášť když jde o prvotřídní zboží.“ Pokračovala dál, přes ložnici a dobře se rozhlédla, než vešla do koupelny.

Tahle byla veliká, s vanou jako jezero, s odděleným sprchovým koutem, který nabízel šest trysek v nastavitelné výši a síle, a se sušárnou. Párkrát už Roarkův hotel navštívila a věděla, že nekonečně dlouhý pult bývá plný ozdobných dóz na krémy a lahviček s tekutinami. Tenhle však byl prázdný.

Zamračila se a přistoupila k mosaznému držáku, na kterém visely tři ručníky s monogramem. „Tenhleten použil. Dejte sem tašku!“

„Jak víte, že ho použil?“

„Ten monogram není přesně uprostřed, jako u těch druhých. Použil ho. Když to s ní skoncoval, umyl se, utřel si ruce a pak, protože je pořádný chlapec, ho pověsil zase zpátky. Ona zřejmě po příchodu šla rovnou sem, sebrala použité ručníky a dala sem nové. On na ni zatím číhal někde, odkud na ni viděl, a chystal se na ni.“

„Možná byl ve skříni,“ uvažovala. „Ona se vrací, nese použité ručníky, možná je zatím hodí na zem. Začne odestýlat postel, dává si záležet, aby se to hostům líbilo. A vtom on po ní skočí! Sebere jí pípátko, ještě než stačí spustit alarm, a odhodí ho tam, kde jsme ho našli.“

Zbytek se odehrál na posteli, usoudila Eva.

„Nedal jí čas k pokusu o útěk. V celém apartmá nejsou žádné známky zápasu; ona by se proti tak statnému chlapovi stejně na žádný nezmohla. Lůžkoviny jsou potřísněné a zmuchlané, ale to je všechno. Jinak je všude pořádek, takže ji dostal tady, všechno jí to provedl tady. A pustil si k tomu naplno hudbu.“

„Tohle je opravdu odporné,“ zašeptala Peabodyová. „Všechno ostatní je hnusné, ale to s tou hudbou je nejodpornější.“

„Když s ní skončí, zkontroluje si čas. Podívejme, ani to tak dlouho netrvalo! Umyje si ruce, možná trochu sykne při mytí stop po nehtech, kterými se jí podařilo ho podrápat. Převlékne se, zapakuje zavazadlo a přidá do něj drobnosti, co tu pobral. Potom ten parchant sebere ručníky, které hodila na zem, a zanese je do vozíku. O výměně ložního prádla samozřejmě neuvažuje, ale snaží se nezanechat větší nepořádek, než je nutné.“

„To je chladnokrevné!“

„No jistě, je to chladnokrevné. Práce byla snadná. Několikahodinový pobyt v přepychovém hotelu, dobré jídlo, čerstvá zásoba toaletních potřeb a pořádná, tučná odměna. Dovedu si ho dokonale představit, Peabodyová! Jeho ano, ale nedovedu si představit toho, kdo ho sem nadirigoval, a proč!“

Chvíli stála mlčky a snažila se představit si Darlene Frenchovou. Do toho náhle zaslechla, jak se otevírají dveře do chodby. Jednu ruku položila na zbraň a druhou mávla na Peabodyovou, aby ustoupila stranou. Pak prošla rychle a tiše chodbičkou a se zbraní v ruce skočila za roh.

„Krucinál, Roarku! Sakra!“ Zatímco za sebou zavíral dveře, zhnuseně strčila zbraň zpátky do pouzdra. „Co tady děláš?“

„Hledám tě.“

„Tahle místnost je zapečetěná! Je to místo činu. A je *zapečetěné!*“

Dovedla si představit, že by jemu a jeho šikovným prstům zabralo dekódování pečeti míň času, než jí s univerzálem.

„Právě proto bylo tohle první místo, kam jsem zamířil, když mi řekli, že jsi v budově! Ahoj, Peabodyová.“

„Co tu chceš?“ vyštěkla Eva dřív, než mohla její pomocnice odpovědět na pozdrav. „Mám tady práci!“

„Ovšem, to já vím. Ale domníval jsem se, že budeš chtít pokračovat ve výslechu osob, o kterých jsi se včera zmiňovala. Barry Collins je doma, ale jeho vedoucí je ti k dispozici. Stejně jako další pokojská, Sheila Walkerová. Byla nejbližší přítelkyní oběti. Přišla vyklidit Darleninu skříňku a odnést její věci rodině.“

„Nesmí se jich ani dotknout!“

„To jsem jí také řekl. Dokud si ji neprohlédneš ty. Ale požádal jsem ji, aby počkala, že s ní budeš chtít mluvit.“

Dopáleně sykla, ale ovládla se. „Měla jsem ti říct, že nepotřebuji, abys mi pomáhal domlouvat výslechy.“

„To jsi měla,“ souhlasil tak ochotně, že nevěděla, jestli zavrčet, nebo se rozesmát.

„Ušetřil jsi mi čas, takže děkuju. Ale říkám ti, že v tomto pokoji nechci ani tebe, ani nikoho jiného, dokud ho neprohlédnu!“

„Rozumím. Až budeš hotová, zastihneš mě na lince 001.“

„My jsme tu prozatím skončily. Takže můžeme začít u Sheily Walkerové.“

„Mám pro tebe připravenou místnost v patře, kde je zasedací sál.“

„Ne, raději si s ní a s ostatními promluvím na jejich domácí půdě. Nebude to tak formální a oni se budou cítit líp.“

„Jak si přeješ. Sheila je momentálně v klubovně personálu. Zavedu tě tam.“

„Fajn. Ostatně můžeš být při tom,“ poznamenala Eva, když jí otevřel dveře a vyšli ven. „Bude mít pocit, že je pod tvou ochranou.“

Už po pár minutách hovoru poznala Eva, že udělala dobře. Sheila byla vysoká, hubená černá dívka s ohromnýma očima. A Eva ani nestačila počítat, kolikrát je upřela na Roarka, aby se ubezpečila a uklidnila.

„Byla tak roztomilá! Ta holka byla takový drahoušek! V životě nevypustila z úst jediné ošklivé slovo, o nikom! Bylo to takové sluníčko. Když ji nějaký host o něco požádal nebo s ní promluvil, když uklízela, určitě jí pak dal velké spropitné. Protože s ní se každý cítil dobře. A teď už ji nikdy neuvidím!“

„Já vím, že je to těžké, Sheilo, ztratit kamarádku. Řekla byste, že měla nějakou starost nebo obavy?“

„Ale kdepak, ta byla šťastná! Za dva dny máme volno, a tak jsme se spolu chystaly, že si půjdeme koupit nové střevíčky. Ta holka byla botama úplně posedlá! Zrovna než jsme nastoupily na směnu, tak jsme si říkaly, že vyrazíme brzy a necháme se vylepšit v tom salonu krásy ve Sky Mall, kde to dělají zadarmo.“

Hubená, exotická tvář se zkrabatila. „Ach, pane Roarku! Pane!“

Když propukla v nový záchvat pláče, Roarke ji vzal za ruku a držel ji.

Eva se ještě celou půlhodinu snažila z ní něco vytáhnout, ale z těch útržků si nedala dohromady víc, než obrázek bezstarostné, příjemné dívky, co ráda nakupuje, chodí tančit a prožívá svou první vážnou známost.

Každé ráno po směně šla se svým chlapcem na snídani. Jedli v zaměstnanecké jídelně. Pouze v den výplaty si vyšli na něco dobrého do kavárny, pár bloků od hotelu. Pravidelně ji pak vyprovázel ke stanici a zamával jí na rozloučenou.

Ale nechali se slyšet, že budou hledat nějaký malý byt, kde by mohli bydlet spolu – snad někdy na podzim.

Své nejlepší kamarádce, za kterou se Sheila považovala, nesvěřila nic o tom, že by viděla, slyšela nebo našla něco mimořádného či podivného. A onoho posledního večera jela uklízet se svým vozíkem s úsměvem na tváři.

Kapitán liftboyů, s nímž hovořila ve služebně personálu, jí nastínil podobně růžový obrázek Barryho. Mladý, ochotný a příjemný mládenec, který se zakoukal do černovlasé pokojské jménem Darlene.

Teprve před měsícem dostal přidáno. Potom každému, koho odchytil, ukazoval maličké zlaté srdíčko na řetízku, které koupil své dívce k půlročnímu jubileu jejich známosti.

Eva si vzpomněla, že právě s takovým přívěskem si Darlene pohrávala, když čekala před dveřmi apartmá číslo 4602.

„Peabodyová, dám vám holčičí otázku," pronesla, když kráčela mezi svou pomocnicí a Roarkem přes halu.

„Však jsem taky holčička!"

„Správně. Kdybyste se pohádala se svým milým, nebo kdybyste si tu známost začala trochu rozmýšlet, nosila byste dárek, který vám dal?"

„Vyloučeno! Kdyby to byla velká hádka, tak bych to po něm mrskla. Kdybych uvažovala, že ho opustím, uronila bych pár slziček a strčila dárek do šuplíku, dokud si to nerozmyslím. Kdyby to byla jen malá hádka, odložila bych ho a čekala, jak se věci vyvinou. Viditelně takový dárek nosíte, když chcete, aby si ten dotyčný i ostatní všimli, že on je váš milý."

„Jak to můžete tak přesně odhadnout? Mně to připadá dost neurčité. Ale takhle nějak jsem si to představovala. Hej!"

Plácla přes ruku Roarka, který zatáhl za řetízek na jejím krku a vylovil jí zpod košile diamant ve tvaru slzy. Svůj dárek.

„Jenom se chci přesvědčit! Zřejmě jsem ještě pořád tvůj milý."

„Nebyl vystavený na odiv," namítla s určitým zadostiučiněním.

„Ale skoro!"

Postřehla žár v jeho pohledu a přivřela oči. „Jestli se pokusíš mě tady políbit, srazím tě na zem. A Peabodyová, my si teď pojedeme po-

povídat s Barrym," řekla a nechala přívěsek sklouznout pod košili. „Takhle už to není ani skoro! A s tebou," prohlásila a zapíchla ukazovák do Roarkovy hrudi, „s tebou si později musím promluvit o problémech se sdělovacími prostředky."

„Budu ti plně k dispozici. Nic příjemnějšího si nedovedu představit."

Úsměv, kterým ji obdařil, začal náhle pohasínat a pohled se mu zaostřil, protože zaslechl jakýsi hlas, tiše prozpěvující nápěv staré irské balady.

Než se stačil obrátit, zaklesla se mu kolem krku cizí paže. Už se chtěl začít bránit, ale vtom mu do uší zazněl smích, který ho vrátil daleko zpět, do dublinských uliček.

To už stál přitisknutý zády ke stěně a hleděl do rozesmátých očí mrtvého muže.

„Už nejsi tak pohotovej jako jsi bejval, co, kamaráde?"

„Možná že není." Eva bleskově vytáhla zbraň a přitiskla ji muži na krk. „Ale já jsem! Ustup, syčáku, nebo budeš mrtvý."

„Pozdě," zamumlal Roarke, „on už je mrtev. Micku Connelly, jak to, že nejsi v pekle a nedržíš mi tam místo?"

Mick ignoroval laser na svém krku a dobrosrdečně se zachechtal. „Jo! Čerta nezabiješ, dokud se hejbá. Ale že je na tebe podívaná, ty pacholku! Víš to?"

Eva s údivem zírala, jak se oba na sebe zubí jako dva pitomci.

„Počkej, miláčku," Roarke zvedl ruku a něžně odklonil Evinu paži i se zbraní dolů. „Tenhle odporný parchant je totiž můj starý kamarád."

„To jsem! A to bys ani nebyl ty, abys neměl dámského bodyguarda!"

„Je to policistka," prohlásil Roarke se širokým úsměvem.

„Panebože!" Mick se smíchem ustoupil a rozmarně poplácal Roarka po tváři. „Ty ses přece nikdy s policajty moc nekamarádil!"

„S touhle se kamarádím hodně! Je to má žena."

Mick vyvalil oči a chytil se za srdce. „Už mě nemusí omračovat, protože tenhle šok mě úplně odrovná! Něco jsem zaslechl – teda o Roarkovi člověk slyší všechno možný! Ale já tomu nikdá nevěřil."

Když Eva zasunula zbraň do pouzdra, obřadně se uklonil, pak uchopil její ruku, a dřív než tomu mohla zabránit, ji políbil. „Jsem potěšen,

že vás poznávám, madam, neobyčejně potěšen! Moje jméno je Michael Connelly. Mick pro přátele, kterými, doufám, budeme. Tady váš muž a já jsme spolu před mnoha lety vyrůstali, jako kluci. Velice nezvedení kluci, musím říct."

„Dallasová, poručík Dallasová." Přece však trochu roztála, protože jeho oči, zelené jako letní listí, jiskřily tak dobrosrdečným humorem. „Eva."

„Snad mi prominete, že jsem to trochu přehnal při shledání se starým kámošem! Ale nechal jsem se unést city."

„Je to jeho krk. Musím už jít," řekla Roarkovi a napřáhla ruku způsobem, který vybízel spíš k potřesení než k políbení. „Bylo mi potěšením."

„Mně samozřejmě taky! A doufám, že se ještě uvidíme."

„Jistě. Tak pa," řekla Roarkovi a pak mávla na Peabodyovou, která to všechno lačně sledovala.

Mick ji pozoroval, jak odchází. „Neví, kam mě má zařadit, viď, kámo? A proč by taky měla? Kristepane, Roarku, já tě tak rád vidím!"

„Já tebe taky. A co vlastně děláš v New Yorku? A v mém hotelu?"

„Obchody. Pořád nějaký ty kšefty. Upřímně řečeno, doufal jsem, že tě přesvědčím, abychom o tom spolu dali řeč. Obchody se musej hejbat." Přimhouřil oko. „Najdeš si čas na pokec se starým kamarádem?"

Kapitola čtvrtá

Roarke musel uznat, že na mrtvého muže vypadá Mick zatraceně dobře. Měl na sobě jasně zelený oblek. Roarke si vzpomněl, že míval vždycky slabost pro živé a zářivé barvy. Střih a materiál zakrývaly z velké části zavalitost, kterou získal teprve v posledních letech.

Když byli mladí, neměl žádný z nich ani lot tuku navíc. Oba byli hubení, protože víceméně pořád hladověli.

Pískově světlé vlasy měl Mick krátce zastřižené kolem tváře, která se, stejně jako tělo, s věkem zakulatila. Přední zuby mu dřív trochu trčely dopředu jako bobrovi, ale časem si je nechal srovnat. Tím ztratil ubohou výmluvu pro knír, který si tvrdošíjně pěstoval. Nikdy mu z toho nevyšlo víc, než šmouha nad horním rtem.

Ale krátký tupý irský nos mu zůstal dál, stejně jako letmý, pokřivený úsměv a šelmovské a čilé zelené oči.

Jako kluka by ho nikdo neoznačil za hezkého. Byl malý a kostnatý a od hlavy k patě pokrytý zrzavými pihami. Ale měl šikovné ruce a ještě hbitější jazyk. Jeho řeč byla typická pro jižní Dublin. Tvrdá muzika, hodící se k choreografii létajících pěstí.

Když vešel do Roarkovy kanceláře ve staré a elegantní budově hotelu, založil si ruce v bok a zašklebil se jako chrlič na katedrále. „Ty sis ale opravdu pomohl, to ti řeknu, kamaráde! Něco jsem o tom přirozeně slyšel, ale vidět to na vlastní oči, to je kopanec do zadku!“

„A vidět na vlastní oči tebe je to samé.“ Roarkův hlas zněl vřele, ale měl už čas se z toho okamžiku překvapení a radosti vzpamatovat. Do jisté míry se držel zpátky a kalkuloval, co od něho ten duch z minula bude asi chtít. „Tak se posaď, Micku, a povídej!“

„Dobře.“

Hotelová kancelář byla navržena tak, aby se trochu povznášela nad své banální poslání. A jako všechno, co Roarke sám navrhoval, dbala právě tak o vzhled, jako o účelnost. Prvotřídní komunikační ústředna a její inventář byly zařízeny elegantním nábytkem a stylovými nástěnnými panely. Celé prostředí působilo jako elegantní zapadáček veřejného činitele.

Mick se usadil v jednom z měkce čalouněných křesel, natáhl si nohy, prohlížel místnost – a jak Roarke předpokládal, odhadoval přibližnou hodnotu zařízení. Pak si povzdechl a zadíval se širokými skleněnými dveřmi ven na balkon.

„Jo, na mou duši ses vytáhl.“ Střelil po Roarkovi usměvavýma očima, jimž se prostě nedalo odolat. „Kdybych ti teď dal čestný slovo, že neseknu žádnou z těch tvých drahocenností, nabídnul bys starýmu kamarádovi jedno pivko?“

Roarke přistoupil k nástěnnému panelu, otevřel ho a z AutoChefa skrytého uvnitř objednal dvakrát guiness. „Je to naprogramováno tak, aby bylo správně natočené, takže to bude chviličku trvat.“

„Je to pěkně dávno, co jsme se spolu napili! Jak dlouho myslíš? Patnáct let?“

„Asi tak.“ *A těch patnáct let předtím jsme to táhli spolu tak svorně, jako – inu, jako zloději!* Roarke se opřel o stůl, zatímco se čepovalo pivo, ale nepolevoval ve své ostražitosti. „Já jsem slyšel, žes to koupil v nějaké liverpoolské hospodě! Při rvačce na nože. A já mívám obyčejně spolehlivé zdroje! Tak jak to přijde, Micku, že si nekroutíš svůj trest v pekle?“

„Tak já ti to povím. Možná že si ještě vzpomínáš, že moje máma, ať pánbůh požehná její studený, černý srdce, mi vždycky předpovídala, že jednou chcípnu s kudlou v břiše. Prohlašovala, že jak do sebe kopne lok irský, mívá takový vidění.“

„Ona je ještě pořád naživu?“

„Ale jo, byla, když jsem o ní naposledy slyšel! Jestli si vzpomínáš, tak já zdrhnul z Dublinu nějakej čas před tebou. Toulal jsem se sem a tam a snažil se vydělávat, jak to šlo. Kšeftoval jsem, a hlavně jsem převážel všelijaký zboží někam, kde by trochu vychladlo, než se s ním bude moct hejhat. A právě to jsem dělal v Liverpoolu tý osudný noci.“

Mick bezmyšlenkovitě otevřel vyřezávanou skříňku na stole vedle sebe a překvapeně zvedl obočí nad francouzskými cigaretami uvnitř. Byly hříšně drahé a zakázané prakticky všude, kam člověk přišel.

„Můžu?“

„Poslu si.“

Ze starého přátelství si Mick vzal jen jednu, a ne celou hrst, což by jinak udělal. „Tak kde jsem to byl?“ zeptal se a zapálil si tenkým zla-

tým zapalovačem, který vytáhl z kapsy. „Aha, už vím! Takže, měl jsem už v kapse polovinu svýho podílu a čekal jsem na svýho klienta kterej mi měl vyplatit zbytek. Ale něco se zvrtlo. Přístavní policie chytla nějakou hlášku a udělala ve skladišti razii. Šli po mně, a stejně tak i můj klient, kterej si vzal do hlavy, že jsem ten kšeft shodil já."

V odpověď na Roarkův podezíravý pohled se Mick zasmál a zakroutil hlavou. „Ne, já jsem to fakt nebyl. Měl jsem přece teprve půlku svýho vejvaru, tak proč bych to dělal? V každým případě jsem zapadl do hospody, abych si to tam rozmyslel a pokusil se něco splašit, abych se mohl rychle a potichu uklidit někam jinam. Hlavní věc byla zdrhnout, kvůli policajtům i kvůli gangsterům, co mi šli po krku. A nebudeš tomu věřit – jak jsem tam tak seděl a málem si házel mašli, že jsem přišel o svý prachy, vypukla v hospodě rvačka."

„Rvačka v liverpoolské přístavní putyce," poznamenal Roarke mírně a vytáhl z AutoChefa dvě tmavá, napěněná piva. „Je to vůbec možný?"

„Bylo to ouplný peklo." Mick sáhl po pivu, přerušil řeč a zvedl sklenici proti Roarkovi. „Tak na starý přátelství! *Slainté.*"

„*Slainté.*" Roarke si sedl a vychutnával první pořádný doušek.

„No, řeknu ti, Roarku, lítaly tam pěsti i nadávky a já se jen koukal držet prozatím bokem. Barman si přinesl pálku a bušil s ní do baru a zákazníci si začali přisazovat na jednu nebo druhou stranu. A pak ti dva, co to začali – nikdy jsem se nedozvěděl, o co vlastně šlo –, vytáhli kudly. V tu chvíli bych se byl nejradši zdekoval, ale nedalo se kolem nich projít bez rizika, že přijdeš o kousek těla, a k tomu jsem neměl moc chuti. Chytřejší se mi zdálo vmísit se do davu sázkařů, co se nakupili kolem. A pak se pár diváků dostalo do varu a začali se z bujnosti taky strkat."

Nebylo těžké si to představit a vzpomenout si, kolikrát oni sami začali s takovou večerní zábavou. „Kolik kapes jsi při té příležitosti probral?"

„Přestal jsem je počítat," zakřenil se Mick. „Ale zčásti jsem si přišel na svůj ztracenej podíl. Začly lítat židle, a zároveň i těla. Nemohl jsem se ubránit, abych se do toho taky nezamotal. A představ si, že ti dva, co to začali, se nakonec navzájem pobodali! Úplně k smrti. Já jsem to

hned poznal, podle toho, jaká z nich tekla tmavá krev! A podle toho, jak páchla. Znáš přece, jak ti závan smrti hned pronikne do nosu!“

„Jo, to znám.“

„No, většina čumilů se okamžitě stáhla zpátky a začala mizet jako krysy, co opouštějí loď. A vtom mě jako bleskem napadlo, že jeden ten mrtvěj chlapje mi docela podobnej – vybarvením, a skoro i postavou. Že by to byl osud? Mick Connelly potřebuje zmizet, a co může bejt lepšího, než zůstat mrtvěj na podlaze liverpoolský putyky? Vyměnil jsem naše papíry a zdrhal!

Tak se to stalo. Michael Joseph Connelly tam vykrvácel, jak mu jeho matka předpověděla, a Bobby Pike odfrčel nejbližší linkou do Londýna. To je ta moje historie.“ Zhluboka se napil a ulehčené si vydechl. „Kristepane, je to tak senzační vidět tě na vlastní oči! Dost jsme si spolu užili, ne? Ty a Brian a ostatní.“

„To máš pravdu.“

„Slyšel jsem, co se stalo s Jenny, s Tommym a s Shawnem. Vzalo mě to za srdce, když jsem zjistil, jak umřeli. Ze starýho dublinskýho gangu zbýváme už jen já a Bri.“

„Brian je pořád v Dublinu. Má podnik – U prasátka Penny, a z poloviny tomu šéfuje sám.“

„Slyšel jsem. Chci se v Dublinu taky zastavit a zase jednou ho vidět. Ty tam jezdíš často?“

„Ne.“

Mick přikývl. „No jo, všechny vzpomínky nejsou zas tak moc příjemný! Ale ty ses přece jen zmohl, ne? Já jsem to vždycky říkal.“ Vstal a se sklenicí v ruce šel ke skleněným dveřím. „To mě podrž! Jsi majitelem celýho tohohle zatracenýho podniku a kdovíčeho ještě! Poslední roky jsem byl všelikde ve světě, a ať jsem byl kde chtěl, nikde jsem o svým starým kámošovi neslyšel slovo špatný! Je to jako nějaký zatracený náboženství.“ Otočil se zpátky a ušklíbl se. „Ať visím, Roarku, jestli na tebe nejsem pyšnej!“

Roarkovi najednou připadlo zvláštní, že někdo, kdo ho kdysi znal jako kluka, tohle říká dospělému muži. „A co děláš ty, Micku?“

„Kšeftíky, pořád kšeftíky. A když mě jeden z nich přivedl do New Yorku, řekl jsem si: Micku, co si takhle objednat pokoj v tom vyhlášeným Roarkove hotelu a jít se za ním podívat? Už zase cestuju pod

svým pravým jménem. Od Liverpoolu uteklo už dost času. A ještě víc času uteklo od doby, kdy jsme jako parta kamarádů chodili spolu na pivo.“

„Takže jsi mě vyhledal a sedíme u piva. A co kdybys mi teď prozradil, co za tím vším doopravdy je?“

Mick se opřel o dveře, zvedl sklenici k ústům a prohlížel si Roarka svýma tančícíma očima. „Tebe holt nikdy nikdo nedoběhne! Vždycky jsi měl na všechno nějakej radar. Ale všechno, co jsem ti povídal, je v podstatě čistá pravda. Jen mě tak napadlo, že by tě třeba mohly zajímat některý kšefty, který jsem sem přijel uzavřít. Jedná se o kameny. Náramně barevný kamínky, co zahálejí v černý skříňce.“

„Já už tyhle věci nedělám.“

Mick se ušklíbl, krátce se zasmál a pak mrkl na Roarka, který seděl a pozoroval ho. „Jdi do háje. Já jsem přece Mick! Přece mi nebudeš povídat, žes ty svý kouzelný ručičky poslal do penze!“

„Řekněme, že jsem je zaměstnal jinými věcmi. Legálními. Už nějaký čas nemám potřebu vybírat kapsy ani vylamovat zámky.“

„Potřeba! Kdo tady mluví o potřebě?“ vykřikl Mick. „Ty máš od pánaboha talent! A nejde jen o tvý ruce, jde taky o tvůj mozek. Já jsem v životě nepotkal nikoho s tak prohnaným a mazaným mozkem, jako máš ty. Ten přece byl přímo stvořenej pro zlodějnu!“ Zase se usmál a šel si sednout. „A nechtěj, abych ti věřil, že celý tohle svý zatracený království spravuješ docela poctivě.“

„Taky že ano.“ *Teď*. „A je to samo o sobě umění.“

„Mě snad klepne pepka!“ Mick se dramaticky popadl za prsa. „Už nejsem tak mladej, jak jsem bejval! Můj organismus už takový šoky nedokáže vydržet!“

„Však ty to přežiješ. Ale pro ty své kamínky si budeš muset najít nějakou jinou cestu.“

„Škoda. Hanba. Přímo hřích, fakticky,“ vzdychal Mick. „Takže jenom poctivě? No, mám taky něco poctivýho, jen tak, pro změnu, abych se nenudil. Mám takovej malej podnik, kterej jsem založil ještě s pár dalšíma. Malá rybka ve srovnání s těma tvejma žralokama. Vůně! Parfémy a podobný věcičky a napadlo mě plnit je do takovejch těch starodávnejch flakonů. Romantika, chápeš? Do něčeho takovýho bys neměl zájem investovat?“

„Možná.“

„Tak si o tom ještě promluvíme, dokud budu tady.“ Mick vstal. „A teď abych se radši přesvědčil, jaký ubytování jsem to tady popadl, a tebe nechám, aby ses vrátil ke svým záležitostem.“

„V Palace ubytování nenajdeš,“ prohlásil Roarke a vstal. „Ale najdeš ho v mém domě.“

„To je od tebe hezký, ale nechci tě obtěžovat.“

„Podívej, myslel jsem, že jsi po smrti. Stejně jako Jenny a ostatní, kromě Briana. Ty jsem ve svém domě nikdy neuvítal. Nařídím, aby se ti postarali o zavazadla.“

Nejrůznější právnické agentury už na Yosta vypracovaly psychiatrické osobnostní profily a vzorce chování. Přesto se Eva rozhodla, že je i s vlastními poznámkami pošle k zevrubné analýze doktorce Mirové, hlavní profilistce policejní centrály.

Ten profesionální vrah byl v podstatě jen nástrojem. I když ho nutně potřebovala najít, mnohem víc si přála dostat jeho zaměstnavatele.

„FBI odhaduje, že Yostova odměna za jediný zásah se blížila dvěma milionům dolarů. Nejsou v tom zahrnuty položky na výdaje a může se to ještě zvyšovat – podle vybraného cíle a podle obtížnosti úkolu.“

Eva obrátila oči k obrazovce v konferenční síni centrály, odkud se na ni usmíval obrázek Darlene. „Ale jak může mít dvaadvacetiletá pokojská cenu dvou milionů?“

„Nějaká informace,“ nadhodil McNab. K jeho velkému uspokojení ho sem povolali jako konzultanta z oddělení elektronické detekce. Teď tady seděl, dlouhé blond vlasy pečlivě sepnuté třemi červenými sponkami, a tvářil se ohromně důležitě.

„Možná. To by znamenalo, že oběť měla, nebo se někdo domníval, že má, nějakou nebezpečnou informaci! Ale jestli to tak bylo, proč nezorganizovat, za menší odměnu, nějaké zpackané přepadení? Měla svůj zaběhaný program, podle kterého přicházela a odcházela z práce – obvykle sama. Šla od dopravního prostředku do hotelu, nebo domů. Bodnout ji na ulici, sebrat jí kabelku, a vypadá to jako loupežné přepadení! Naprosto nenápadné.“

„No jo!“ Ačkoliv s ní souhlasil, měl McNab pocit, že svou příslušnost k týmu musí osvědčit rolí ďáblova advokáta. „Ale na ulici je pře-

ce jen určité riziko! Ona může mít štěstí a podaří se jí utéct, nebo jí přijde na pomoc nějaký zachránce. V práci a v zavřené místnosti je to bez chyby! Má to spočítané.“

„A vražda získá prioritu, vyžádá si velký, početný vyšetřovací tým a Roarka,“ dodala, i když s nechutí. „Ten, kdo na takovou ránu věnoval tolik prostředků, dobře věděl, co tím získá, když Roarkovi hodí na krk vraždu!“

„Možná že je to blázen,“ zašklebil se McNab.

„Nebo jsi blázen ty,“ sekla ho Peabodyová. „Kdo najal Yosta, ten chtěl, aby to proběhlo ve velkolepém stylu! Sdělovací prostředky, intenzivní vyšetřování! Je to sběratel pozorností, z čehož plyne, že sám vyžaduje pozornost. Možná že právě za ni platil.“

„Dobrá, možná že s tímhle souhlasím,“ reagoval McNat dotčeně na projev Peabodyové. „Ale proč? Vrah a oběť získají pozornost. Ale on ne! Tak po čem jde? Pro Frenchovou jsme nenašli žádný reálný motiv. Faktem ovšem je, že nelze s jistotou říct, zda byla specifickým cílem, nebo byla jen po ruce.“

„Hele, ona je mrtvá,“ upozornila ho Peabodyová.

„A kdyby si na tu směnu vyměnila pokoje s jinou pokojskou, byla by živá a mrtvá by byla ta druhá.“

„McNabe, vy mě překvapujete.“ Eva se snažila mluvit mírně a jen trochu sarkasticky. „Tohle je už téměř dokonalé myšlení detektiva! Z hotelových záznamů vyplývá, že když si James Priory neboli Sylvester Yost zamlouval ubytování, nevyžádal si zvlášť ani tento pokoj, ani toto poschodí. To pro mne znamená – a potvrzuje to i test pravděpodobnosti, který jsem pro jistotu vyrobila – zase jeden z těch hnusných závěrů vyšetřování, co jsou u nás na oddělení vražd běžné. Znamená to,“ pokračovala, zatímco McNab i Peabodyová přikyvovali, „že Darlene Frenchová nebyla specifickým cílem. Což dále znamená, že zvláštní účel nebo úmysl není pravděpodobný. Stačilo, aby přišla do pokoje živá.“

„Poručíku, ale proč je někdo ochoten zaplatit dva miliony za to, aby dal zabít někoho úplně náhodného?“

„A dodejme ještě,“ přisvědčila Eva McNabovi, „proč si někdo na tu práci vybere vraha, který je známý v každé bezpečnostní ústředně na planetě i mimo ni? Vraha, který bude během několika hodin identifi-

kovaný? Proč je to zaranžováno tak, že se vražda provede v prvotřídním podniku, což vydráždí zájem médií až k nepříčetnosti?“

Když nastalo ticho, Feeney si povzdychl. „Tak nevím, Dallasová. Snažíš se ty dva správně nasměrovat a předat jim všechny své zkušenosti. A oni tu sedí jako dva idioti. Roarke,“ prohlásil, „Roarke je tím cílem!“

Ji však trápilo to *proč*. Proč si dal někdo takovou práci a vynaložil takové výdaje, jen aby poslal Roarkovi výstrahu? *Tohle ti múzu provést, tohle ti múzu hodit až před dveře!*

K čemu to všechno?

Média se na to vrhnou a on to hemžení vydrží. Samotný hotel zažije nějaká ta storna objednávek, ale dík morbidní zvědavosti a chorobnému vzrušení i dvakrát tolik nových rezervací.

Možná že odejde pár zaměstnanců. Ale řada dalších se bude snažit zaplnit mezery.

Nakonec ho to nebude stát vlastně nic a v krátkosti mu to získá publicitu, kterou on umí využít přesně ke svému prospěchu.

Ledaže by ten, kdo najal Yosta, znal způsob, kterým Roarke pracuje. Uvnitř. Ledaže by věděl, jak na něj zapůsobí fakt, že v jeho podniku, mezi jeho zaměstnanci, byla zavražděna nevinná mladá dívka.

Cena, kterou Roarke platí, je osobní. A jestli i ten cíl byl osobní… Ano, to ji trápilo!

Měla teď dvojí motivaci, aby dostala Yosta. Spravedlnost pro Darlene Frenchovou. Odpovědi pro Roarka.

Usedla ke stolu a znovu začala prohlížet Yostovu složku. Žádná rodina. Žádní známí společníci. Žádná známá adresa. *Žádné nic*, pomyslela si otráveně. Poprvé za svou kariéru znala identitu vraha, měla solidní případ s hmatatelnými důkazy, natolik přesvědčivě usvědčujícími, že nikde nescházela ani tečka nad „i“, a to všechno během čtyřiadvaceti hodin od spáchání zločinu.

Ale neměla ani jediný provázek, kterým by si ho dokázala přitáhnout. Žádné cestičky.

„Kde asi přespáváš, ty pacholku? Kde jíš? Co děláš, když nejsi ve službě?“

Odsunula se od stolu, opřela si hlavu a zavřela oči.

Nenápadný, uvažovala, když si v duchu promítla obraz jeho tváře, jeho očí, jeho úst. Nic, co by poutalo pozornost. Samotář. Hezký, tichý byt v pěkném prostředí. Určitě jich má víc než jeden! Je to člověk, který hodně cestuje. Osobní doprava? Pravděpodobně. Ale nic oslnivého, spíš solidní, diskrétní vozidlo. Klasické. Jako hudba, při které zabíjí.

Ale pokud přijel do New Yorku autem, nevyužil možnost garážování v hotelu.

Maso s bramborami, uvažovala, když si připomněla jeho jídlo v hotelu. Solidní, drahé. Oblek, který měl na sobě při příjezdu i při odchodu, splňoval stejná kritéria. I jeho zavazadlo.

Zavazadlo!

Narovnala se a promítla si kazetu, kde byl zaznamenán jeho příjezd a registrace.

„Jistě, jistě! Kufr na kolečkách, jako mívají ti, co cestují za obchodem. Solidní a drahý. A nový. Připadá mi dokonce fungl nový! Počítači, zvětši mi sektor dvanáct dvacet osm o dvacet procent!“

OPERACE PROBÍHÁ…

Když se tentokrát objevil obraz, mohla si jasně přečíst ozdobný mosazný štítek výrobce. „Cachet! Dobrá, co nám to říká? Počítači, identifikuj model kufru na obrazovce, výrobce Cachet.“

OPERACE PROBÍHÁ… PŘEDMĚT IDENTIFIKOVÁN JAKO MODEL 345/92-C, PRODÁVANÝ JAKO BUSINESS ELITE. NA TRH JE DODÁVÁN V KŮŽI NEBO PLÁTNU. PŘEDMĚT MÁ ROZMĚRY ČTRNÁCT KRÁT OSM KRÁT ŠEST A VYHOVUJE VŠEM POŽADAVKŮM FAA I PAA NA LETECKOU A MEZIPLANETÁRNÍ DOPRAVU. 345/92-C JE NOVÝ MODEL, NA TRHU JE OD LEDNA TOHOTO ROKU. CACHET JE ZNAČKA DIVIZE SOLAR LIGHTS. ROARKOVY PRŮMYSLOVÉ ZÁVODY.

„To je mi ale překvapení,“ zamumlala Eva. „Na trhu od ledna. To je pěkná zprávička! Počítači. Ne, nic.“ Přesunula se k aparátu a zvolila vnitřní linku na McNaba.

„Cachet, kufry. Jejich model 345/92-C, název Business Elite. Sežeňte mi seznam obchodů, které tento model v černé kůži prodávaly od ledna tohoto roku. Potřebuju místo prodeje a jména. Kdo si takové zavazadlo koupil?“

„To si vyžádá –“

„Čas,“ doplnila. „Chcete snad říci, že jste už veškerou tuto substanci vyčerpal?“

„Ne, madam. Ještě nějakou mám.“

„Já taky,“ zamumlala a vstala. Popadla sako, své materiály a vydala se do služebny, do buňky Peabodyové. „Pojedu teď domů, zkontrolovat si některé údaje. A vy mi zatím prověřte ty vlasy.“

„Vlasy, madam?“

„Yostovy vlasy! Určitě nejsou jeho vlastní. Prostě nepasují k jeho obličeji a na jeho styl jsou přehnaně vyumělkované. Takže je to paruka, nějaká dobrá. Mám takové tušení, že jich má celou sbírku. Začněte tou, co má na těch bezpečnostních záznamech, hledejte salony a kosmetické závody, prvotřídní, ve velkých městech. On se neproducíruje s druhořadým zbožím. A začněte těmi, co jsou z pravých vlasů a nealergické, nebo jak tomu říkají. Má v oblibě jen čisté věci. Kufr má radši z pravé kůže, než lehký z umělé tkaniny.“

Peabodyová otevřela pusu, ale Eva už si to rázovala pryč, takže se jí nemohla zeptat, co má kožený kufr společného s parukou.

Eva vešla do domovních dveří, právě když Roarke sestupoval ze schodů. Odfoukla si of inu z očí a zamračila se na něj.

„Co tady děláš?“ zeptala se.

„Já tu bydlím.“

„Víš, jak to myslím.“

„Ano, a mohl bych se tě zeptat na totéž. Přece ještě nemáš po službě?“

„Mám nějaké materiály, které chci probrat raději tady, než v centrále.“

„Aha.“

„Jo, aha. A když už jsi tady, můžu si ušetřit čas. Mám pár otázek, které bys –“

Chtěla začít mluvit, ale zarazila se, když jí položil ruku na paži. „Právě jsem ubytoval Micka v jednom z hostinských pokojů nahoře.“

„Micka? Ach!“ Odmlčela se. „Ach.“

„Máš něco proti tomu, když tu pár dní zůstane?“

„Ne.“ *To načasování je bouda*, pomyslela si. *Opravdová bouda!* „Jak správně říkáš – ty tady bydlíš!“

„Stejně jako ty. Vidím, že životní období, ze kterého pochází, se ti moc nezamlouvá.“ Přejel jí prstem po řemínku pouzdra na zbraň. „Poručíku! Já z toho období pocházím taky.“

„Některé tvé přátele z Dublinu jsem už poznala. Briana mám ráda.“

„Já vím.“ Položil jí ruce na ramena a pak jimi sjel po jejích zádech. Přitiskl se blíž, až se dotkl čelem jejího čela. „Mick byl pro mne důležitý, Evo! Byl mi opravdu blízký, možná bližší než bratr, v dobách velmi ošklivých, i v některých lepších. Myslel jsem, že je mrtvý, a smířil jsem se s tím.“

„A teď jsi se dozvěděl, že není.“ Chápala přátelství, se všemi jeho přednostmi a zádrhely a rébusy. „Byl bys tak hodný a požádal ho, aby v době, kdy bude bydlet u nás, neprováděl nic, zač bych ho musela zatknout?“

Pohnul se jen o kousek, aby jí mohl přitisknout ústa na rty. „Já myslím, že si ho oblíbíš.“

„To jo!“ A oba věděli, že jejímu požadavku nevyhovuje. „Ti tvoji Irčani jsou náramně líbiví! Poslyš, chci ti jen říct, že podle toho, co naznačuje mé vyšetřování, by ses teď neměl dostat do žádných trablů.“

Přikývl. „Ono vůbec nešlo o ni, viď? O tu ubohou služtičku?“

„Myslím, že ne. Budeme si muset spolu sednout a zvážit, kdo by mohl po tobě takhle jít a proč.“

„Dobrá, hned jak budu moci. Teď musím zařídit nějaké věci. Budeme mít dnes na večeři hosty!“

„Dneska?“

„Můžu tě omluvit, když ti to nevyhovuje. Bude tu Magda a její syn, a několik dalších. Připadá mi důležité uhladit trochu pírka po včerej-

ším nočním incidentu a ujistit všechny účastníky nadcházející aukce, že máme bezpečnost a publicitu pod dohledem.“

„Asi by nemělo cenu žádat tě, abys to odložil.“

„To opravdu ne,“ pravil vlídně. „Nemohu přece zastavit chod hotelu ani své životní projekty jen proto, že někdo údajně doufá, že mě vystraší.“

„Příští akce by mohla být namířená proti tobě!“

Jeho úsměv nezmizel. Naopak, rozšířil se. „To bych uvítal! Nechci mít na svědomí další nevinný život. Kromě toho mám po ruce toho nejspolehlivějšího bodyguarda.“

Ano, ona bude muset být po ruce. „V kolik hodin je ta večere?

„V osm.“

„Tak to si musím s prací pospíšit. Počítám, že bych se na to měla příslušně ohodit.“

„To nech na mně!“ Vzal ji za ruku a políbil ji. „Děkuju ti.“

„Ach, prosím tě, nech toho. Budu po tobě dneska ještě něco chtít,“ dodala a pospíchala do schodů.

„Drahá Evičko! Já toho od tebe budu chtít daleko víc!“

Zavrčela a pokračovala dál, ale když dorazila do druhého patra, zastavila se, protože z jednoho z nesčetných pokojů pro hosty právě vycházel Mick. Svlékl si sako a zdálo se jí, že vypadá uvolněně a jako doma.

Krátce a pokřiveně se na ni zasmál. „Ach, poručíku! Vím, že nic nedokáže člověka otrávit víc, než nečekanej host. A když se ke všemu jedná o starýho kamaráda z dětství vašeho manžela, kterej je pro vás úplně neznámou osobou, to už je teprve otrava! Já jen doufám, že vám tu nebudu moc na obtíž.“

„Tento dům je dostatečně velký,“ řekla, ale pak si uvědomila, že to nebyla právě zdvořilá odpověď. Ale on ji přijal s tak upřímným a hlaholivým smíchem, že se na něj musela také usmát. „Promiňte. Jsem trochu rozčilená. Ale když vás tady chce mít Roarke, je to i pro mne v pořádku.“

„Děkuju vám. A budu se snažit, abych vám moc nezatěžoval uši historkami o našich klukovskejch lotrovinách.“

„Tenhle druh vyprávění mám náhodou docela ráda.“

„No, to jste teda otevřela plechovku s červíky!“ Mrkl na ni. „Páni, tohle je ale barák,“ poznamenal a klouzal pohledem po majestátní hale a po schodech. „*Barák* asi není to pravý slovo pro něco tak vznesenýho, jako je tenhle palác! Vy se tu vyznáte?“

„Ne vždycky.“ Všimla si, že zase uhnul pohledem a zamyšleně se zadíval na její pouzdro se zbraní. „Nějaký problém?“ zeptala se, zase už trochu chladně.

„Vlastně ne. I když – musím se s hanbou přiznat, že tenhleten druh zbraní mi zrovna moc nesedí.“

„Vážně?“ Mimoděk na ni položila ruku. „A které zbrani dáváte přednost?“

Zvedl paži, ohnul ji v lokti a zatnul pěst. „Tahleta mi vždycky posloužila! Ale při vašem zaměstnání, ovšem. A když už jsme u toho – zrovna mi došlo, jak je to vzácný, takhle se příjemně bavit s osobou vaší profese. Roarke a policistka! Račte prominout, poručíku, ale já jsem z toho úplně paf. Nechcete si někdy sednout a prozradit mi, jak k tomu došlo? Na mou duši bych to rád věděl.“

„Řekněte si Roarkovi. Ten umí vyprávět líp než já.“

„Já bych to stejně rád slyšel od vás.“ Chvíli zaváhal, ale pak se zdálo, že dospěl k rozhodnutí. Přistoupil k ní. „Roarke by si nevybral někoho, kdo není chytrej, takže hádám, že asi budete chytrá policajtka, poručíku! A tím pádem odhadnete takový lidi, jako jsem já, na první pohled. Ale možná nevíte, že Roarke je můj nejstarší kamarád na světě! Takže doufám, že s ženskou, s kterou se můj kamarád oženil, můžeme uzavřít alespoň příměří, když nic jinýho.“

Když napřáhl ruku, Eva už měla připraveno své řešení. „Přijímám příměří s přítelem muže, kterého jsem si vzala.“ Potřásla mu rukou. „Držte se v New Yorku zpátky, Micku. Nepřála bych si, aby se Roarke dostal do nějakého maléru.“

„To já taky ne.“ Stiskl jí ruku. „A mimochodem, nepřál bych to ani sobě. Vy pracujete na oddělení vražd, ne?“

„To je pravda.“

„Můžu vám říct na rovinu, že jsem nikdy neměl příležitost někoho zabít a nemám v plánu s tím začínat. To by snad mohlo prozatím stačit.“

„Určitě to nebude škodit.“

Kapitola pátá

Eva přenechala hosta v péči Roarka a Summerseta a sama se ve své domácí pracovně zabrala do studia případů z dlouhého seznamu vražd, připisovaných Yostovi jako hlavnímu podezřelému.

Rozebírala každý případ zvlášť, pak je zas shrnula dohromady, hledala mezery ve vyšetřovacích postupech, útržky, které byly špatně zařazeny nebo opomenuty.

Jakmile něco takového našla, odložila to stranou do složky, kterou nazvala „Blbiny“. Vyslovených „blbin“ tam bylo podle jejího názoru poměrně dost. Svědkové, kteří nebyli pořádně vyslechnuti, nebo se na ně dost nepřitlačilo. Důkazy stop, které sice byly zaznamenány, ale nešlo se po jejich původu. V některých případech objevila poznámku, že oběti byl odebrán drobný osobní předmět. Prstýnek, stužka do vlasů, hodinky. Všechno levné předměty, nezpochybňující tvrzení, že motivem nebyla loupež.

Ale Eva cítila, že to zapadá do určitého vzorce.

„Když vzal něco jedné oběti, bral i ostatním,“ bručela.

Je puntičkářský, pořádný, věrný svým navyklým postupům.

Suvenýry, uvažovala. Bere si věci na památku! Co si asi vzal od Darlene Frenchové?

Přinesla si bezpečnostní videozáznam a vyhledala úsek, kde Darlene přijíždí s vozíkem ke dveřím čísla 4602. Zastavila obraz a zvětšila jej.

„Náušnice!“ Na obrazu měla Darlene v uších tenké zlaté obroučky, téměř úplně zakryté černými vlnitými vlasy. I když si Eva byla jistá, že u mrtvé se žádné šperky nenašly, překontrolovala záznam tak, že obrazovku rozdělila a na druhou polovinu promítla obraz zbité a polámané Darlene na posteli. „On jí ty náušničky vzal!“

Sběratel, usoudila a opřela se dozadu. To proto, že má ve své práci zalíbení? Přeje si ohlédnout se zpět, na různé akce, které dělal, připomenout si je, zhodnotit je?

Takže to přece jen nejsou peníze! Ne jenom peníze. Ze by to přece jen byly vraždy pro potěšení?

Na stole jí zazvonil link, a tak se, s pohledem stále upřeným na oba snímky Darlene, ohlásila.

„Dallasová.“

„Mám něco o tom drátu,“ hlásil McNab. „Prodávají ho na délku nebo na váhu, zejména klenotníkům – profesionálním nebo amatérským – nebo umělcům. Můžete ho dostat v obchodě, ale je to o moc dražší než jít do velkoobchodu. Většina obchodníků prodává krátké kousky. Říkali, že je to pro spotřebitele, kteří to používají do účesů, nebo jako obroučky kolem zápěstí či kotníku. Podle okamžitého nápadu.“

„Velkoobchod,“ rozhodla Eva. „On není chlapík, který by jednal podle okamžitého nápadu! A nerad přeplácí,“ dodala, když si vzpomněla na hotelové propriety.

„Jasně. Máme hodně přes stovku velkoobchodníků na Zemi a další asi dvacítku mimo planetu. Když chcete nakupovat ve velkoobchodě, potřebujete uměleckou nebo řemeslnickou licenci, anebo číslo identifikačního průkazu. Když je dodáte, můžete si zboží vybrat přímo na místě, nebo si ho objednat elektronicky.“

„Dobrá, tak je prověřte všechny.“ Sáhla po svém seznamu a zjistila si délku drátu, nacházeného na místech vražd. „Používal délku dvě stopy, přesně dvě stopy.“ Rychle prolétla ještě ostatní případy a přikývla. „Ano, tahle délka mu vyhovuje. Zjistěte objednávky téhle délky, nebo násobků téhle délky.“ Na chviličku zavřela oči. „Stříbro oxiduje, ne? Časem zflekatí, nebo něco takového.“

„Pokud není potažené, musí se přeleštit. Laboratoř říká, že tohle bylo nepotažené, ryzí stříbro. Zprávu mám před sebou, nestojí tam nic o přítomnosti nějaké chemikálie nebo leštidla na kovy. Možná že ho pečlivě otřel. Nevím, co by tam mohlo zůstat, nebo co to s kovem udělá!“

„Soustřeďte se na nákupy drátu v délce dvou stop,“ rozhodla Eva. „Seřaďte je chronologicky, ve směru zpět od data vraždy. Řekla bych, že chtěl mít pro každou práci pěkný, nový, zářivý nástroj.“

Přerušila spojení a chvíli přemýšlela o vlastnostech ryzího stříbra. Pak znovu procházela staré záznamy a soustředila se na drát.

Někteří vyšetřovatelé se mu také věnovali, ale většinou se soustředili na přesnost délky. A v polovině případů se vyšetřovatel zaměřil pouze na dodavatele v městě vraždy a jeho okolí.

Lajdáci. Zatracení lajdáci!

Stále zamračená vzhlédla, když vešel Roarke. „Co se stane se stříbrem, když ho vyleštíš?“

„Leskne se.“

„Vtipné. Myslím tím, jestli na něm ten leštící prostředek zanechá nějaký povlak?“

Posadil se na kraj stolu a usmál se na ni. „A z čeho usuzuješ, že bych na tohle měl znát odpověď?“

„Protože znáš každou blbost.“

„To mi lichotí, poručíku, ale domácí práce, jako je čištění stříbra, jsou přece jen trochu mimo můj obor. Zeptej se Summerseta.“

„To nechci. Znamenalo by to dobrovolně s ním mluvit. Zavolám někomu z laborky.“

Ale když chtěla sáhnout po videofonu, Roarke ji zarazil a zavolal domácí linkou majordoma. „Summersete, zanechává leštidlo na stříbro nějaké stopy na kovu?“

Na obrazovce se objevila Summersetova hubená, bledá tvář s tmavýma očima. „Naopak – když se leští pořádně, leštidlo se musí odstranit, jinak by stříbro bylo matné. Ten proces odstraní nepatrnou vrstvičku kovu.“

„Děkuju vám. Pomohlo ti to?“ zeptal se Evy, když přerušil spojení.

„Zaplnilo mi to mezery. Zabýváš se prodejem stříbrného drátu?“

„No, pravděpodobně ano.“

„Hned jsem si to myslela!“

„Jestli bys chtěla vystopovat vražednou zbraň –“

„Dělá na tom McNab. Uvidíme, co dokážeme v téhle oblasti vyzkoumat bez tebe.“

„Jistěže. Ale tys se mnou chtěla o něčem mluvit.“

„Ano. Kde je tvůj kamarád?“

„Mick si užívá v bazénu. Takže máme pár hodin, než začnou přicházet naši hosté.“

„Dobrá.“ Vstala, prošla místností a zavřela dveře pracovny. Zůstala tam stát, obrátila se a prohlížela si muže, kterého miluje, za kterého se provdala a se kterým žije. „Když přijmeme teorii, že se jednalo o placenou práci, stojí taková vražda minimálně dva miliony plus výdaje. Kdo je ochoten obětovat takové peníze, jen aby ti způsobil potíže nebo trápení nebo aby tě vystrašil?“

„To ti nepovím. Existuje ovšem řada konkurentů, profesionálních rivalů, nepřátel, lidí, kteří mě osobně nemají rádi a kteří mají dost finančních prostředků na to, aby je investovali a aby mi nahnali strach.“

„Kolik z těch lidí by nepovažovalo vraždu za příliš vysokou cenu?“

„V obchodě?“ Zvedl ruce. „Nadělal jsem si určitě hodně nepřátel, ale bitvy se obvykle odehrávají v zasedacích místnostech, nad obchodními knihami. I když není vyloučeno, že by některému z nich mohlo rupnout v hlavě a usoudil by, že nejvýhodnějším obchodním tahem by bylo zbavit se mne. Nedovedu si však představit logický důvod, proč v mém hotelu zavraždili pokojskou.“

„Ale všechny tvé bitvy se neodehrávaly v zasedacích místnostech a nad obchodními papíry!“

„To ne. Ale i ty byly otevřené. A kdyby se jednalo o nějakou starou křivdu, pořád bych byl cílem já nebo něco mého. Vždyť jsem to děvče vůbec neznal!“

„Právě.“ Teprve teď vykročila a zamířila k němu, s očima upřenýma na jeho tvář. „To je právě ten bod, kolem kterého se pořád motám. Zranilo tě to, hlodá tě to uvnitř. A štve tě to.“

„Ale jsou přece jiné cesty, jak toho všeho dosáhnout, než zavraždit nevinnou holku!“

„Komu by to bylo jedno?“ dorážela. „V minulosti, nebo v současnosti? Jaké máš teď v chodu nejdůležitější záležitosti, jejichž rovnováhu by mohlo narušit, kdyby sis nedal bedlivý pozor? Olympus? Když jsme tam trávili minulý týden těch pár dní, věnoval jsi dost času všelijakému zařizování!“

„To se dá u tak velkého a rozsáhlého projektu očekávat. Ale mám všechno pod kontrolou.“

„A kdybys nebyl sám u kormidla?“

Chvíli uvažoval. „Mohlo by dojít k určitému zpoždění. Mohly by trochu stoupnout výdaje, něco by se mohlo zkomplikovat. Ale přesto – mám v každé oblasti toho projektu silný tým. A to platí o všech mých projektech! Nejsem nepostradatelný, Evo.“

„Houby!“ Řekla to tak prudce, že to s ním trhlo. „Máš prst na každém knoflíku v každém úkolu nebo organizaci. Celý ten zatracený kolotoč, cos vybudoval, se bude točit i bez tebe, ale ne tak jako před-

tím! Ty jsi jen jeden. Do koho ses tak navezl, že nechce skákat podle tvého?“

„Nikdo mi zvlášť nenapadá. Nakonec – kdyby si už někdo usmyslel odpoutat mou pozornost tak, abych zanedbával projekt, dosáhl by toho nejjistěji tím, kdyby chtěl ublížit tobě!“

„A neuštval jsi někoho, až z něj zbyla jen prázdná slupka, kterou můžeš hodit do smetí?“

Přejel jí ukazováčkem po mělkém důlku na bradě. „Na tom něco je.“

„Jestli to není nic z přítomnosti, tak musíš uvažovat zpětně. Minulost se k nám umí připlazit bez ohledu na to, jaké bludiště jsme kolem ní postavili. To oba dobře víme. Součást té tvé se zrovna cachtá ve tvém bazénu.“

„To máš pravdu.“

„Roarku!“ Zaváhala, a pak do toho skočila. „Tys ho dlouhou dobu neviděl. Nevíš, co je dneska zač a co celá ta léta dělal. Objeví se znenadání přímo v hotelu, doslova pár hodin po vraždě!“

„Ty bys za tím hledala Micka?“ Dokázal se znovu usmát a zakroutil hlavou. „Mick je zloděj, podfukář, lhář, to ano, a není to chlap, kterému bys mohla věřit dál, než kam až ho dokážeš nakopnout, ale vražda není jeho způsob! Takový Způsob,“ pokračoval, než mohla něco namítnout, „takový chladný a promyšlený přístup v člověku buď je, nebo není, Evo. To oba víme.“

„Možná. Ale lidi se mění. A některým stačí jako příjemná, pohodlná omluva i to, že dostanou za vraždu zaplaceno.“

„Možná některým. Ale ne Mickovi.“ Alespoň v tomto ohledu neměl Roarke nejmenší pochyby. „Máš pravdu, mohl se změnit. Ale nikdy ne tak od základu. Klidně oloupí babičku, třeba i svou vlastní, o její celoživotní úspory. Ale nikdy pro peníze nezabije nebo nenechá zabít ani toulavého voříška! Když se jednalo o něco krvavého, býval on ta největší měkkota z celé party.“

„No dobře.“ Ale stejně nespustí Micka Connellyho z očí! „Tak někdo jiný z tvé minulosti. Musíš se nad tím zamyslet. Minulé kšefty, současné kšefty. Něco, na čem bych mohla začít pracovat.“

„Zamyslím se nad tím. Slibuju.“

„Dobře. A zajisti si větší osobní ochranu.“

„Prosím?“

Doufala, že se jí podaří ho o tom přesvědčit, ale vlastně s tím moc nepočítala. „Ty jsi ten cíl! Je možné, že Darlene Frenchová byla jen varovným výstřelem: Jen se podívej, jak blízko se k tobě můžu dostat! A bez velké námahy! – Další krok může být, že půjde rovnou po tobě.“

„Nebo po tobě,“ namítl. „Taky posílíš svou ochranku?“

„Já nemám žádnou osobní ochranku.“

„No právě!“

„Já patřím mezi členky policejního sboru.“

„A já s jednou takovou spím.“ Ovinul jí paži okolo pasu. „Nemám štěstí?“

„Přestaň. Tohle není legrace.“

„Ne, opravdu není. Ale poznámku o mé osobní ochraně tak beru, abych se nemusel na svou ženu zlobit. Teď, když čekáme na večeři hosty. A mlč,“ poručil jí, když začala otvírat ústa. A pak jí je pro jistotu zavřel polibkem.

Polibek to byl dlouhý, tvrdý a nijak zvlášť hravý. Takže když se z něj vymanila, přivřela oči.

„Můžu kolem tebe rozmístit pár policajtů.“

„To bys mohla,“ souhlasil. „Ale jak víš, dokážu je ze sebe okamžitě setřást. Jediný policajt, kterého kolem sebe snesu, jsi ty, poručíku! Vlastně…“ Jeho šikovné prsty jí dokázaly rozepnout polovinu knoflíků, než ho přes ně plácla.

„Nech toho! Na tohle teď nemám čas.“

Ušklíbl se. „Tak já si pospíším.“

„Řekla jsem –“ Ale to se jí už jeho zuby lehce zahryzly do krku a vzrušení jí vystřelilo celým tělem až do palců u nohou. Oči jí trochu zašilhaly, ale lehce do něj strčila loktem. „Přestaň!“

„Nemůžu! Musím přece spěchat.“ A se smíchem jí rozepínal háčky u kalhot. A znovu jí rozesmátými ústy pokryl rty.

Měla chuť ho kopnout, ale nohy měli propletené, a stejně by to nebylo od srdce. Ani v jejím vyjeknutí, když ji položil na pracovní stůl, nebyl opravdový protest.

Polonahá a už bez dechu se zvedla na loktech. „No dobrá, tak dělej.“

Sklonil se nad ní a mazlil se s její bradou. „Slyšel jsem zahihňání.“

„To byl jen jízlivý posměch.“

„Vážně?“ Pobavený a sám vzrušený ji dráždil laskáním dolního rtu. „Já to nikdy nedokážu rozeznat. A co je tohle za zvuk?“

„Jaký zvuk?“

Vedral se do ní jediným mocným a hlubokým náporem, který jí z hrdla vyrazil prudký výkřik.

„Tenhle.“ Sklonil hlavu a ochutnával žár, který se šířil jejím tělem, když zvedla boky, aby mu vyšla vstříc. „A tenhle také.“

Pokoušela se nadechnout. „Trpělivost,“ vyrazila ze sebe.

„No, když myslíš, že to tak bude nejlepší.“ Začal se odtahovat. Vzepnula se a přimkla se k němu.

„Musím se cvičit v trpělivosti.“ Jejími prsty si odhrnul vlasy z tváře a pak jí sbalil ruce v pěsti. Našpulila rty a zvedla se k jeho ústům.

Když zazvonil domácí telefon, prostě jen vztáhl ruku a vypnul ho.

Ukázalo se, že nebyl ani tak rychlý, jako důkladný. Když si byla dostatečně jistá, že ji nohy už zase unesou, sklouzla ze stolu a stála tam, nazouvajíc si boty, s rozepnutou košilí a s pouzdrem na zbraň na rameni.

Vypadá absurdně sexy, ta moje policajtka, pomyslel si.

„Asi bys takhle chviličku nepočkala, než si přinesu kameru?“

Trochu nejistě se ohlédla, došlo jí, jak asi vypadá, a ohrnula na něj rty. „Čas hrátek skončil.“ Sklonila se dolů pro kalhoty, ale pak prostě musela zůstat stát ohnutá. „Člověče, ty mi snad úplně vymažeš mozek!“

„Děkuju ti, miláčku. Nebyl to můj nejlepší pokus, ale byl jsem pod značným časovým tlakem.“

S rukama na kolenou zvedla hlavu a podívala se na něj. Vlasy měl od jejích prstů zcuchané, tmavě modré oči plné ospalého uspokojení. „Možná že ti později dovolím zkusit to znova.“

„Jsi ke mě až příliš laskavá.“ Přešel k ní a láskyplně ji poplácal po zadečku. „Teď bychom se radši měli dát do pořádku na tu večeři.“

Problém s oficiálními večeřemi, jak Eva už zjistila, je ten, že nestačí prostě jen sednout ke stolu a požádat souseda o brambory. Souvisí s nimi celý rituál – od vhodného oblečení a doplňků přes výměnu vtipných poznámek, i když se zrovna moc vtipně necítíte – až ke konzumaci alkoholu a drobných lahůdek před jídlem v jiné místnosti, než kde je prostřeno ke skutečné večeři.

To všechno vydá podle jejího odhadu na dobrou hodinu, nepočítaje v to onu část, která následuje po večeři.

Domnívala se, že už tu ceremonii celkem dokáže zvládat. Sice ne tak bravurně jako Roarke, ale kdo jiný by to taky dokázal jako on? Konečně, působit jako hostitelka skupiny lidí ve vlastním domě, to nevyžaduje příliš velké vypětí mozku, i když se jí každou chvíli myšlenky rozbíhaly k aktivitám, kterými by se zabývala mnohem raději.

Kdyby se jí podařilo získat solidní informaci o tom drátu a o kufru, mohla by začít shromažďovat o Yostovi geografické údaje. Kde nakupoval a jak nakupoval. Což by ji mohlo zavést k údajům, kde žije a jak žije.

Ten chlap má rád steak, polosyrový. Plátky prvotřídního hovězího nejsou zrovna levné! Kupuje si maso sám, nebo chodí do restaurace?

Ať to či ono, musí to být prvotřídní.

Žije si na takhle vysoké noze, jen když pracuje, nebo je to zaběhaný návyk?

Za co ještě utrácí peníze? Má jich spoustu. Jak se dostává ke svým fondům? Kdybych mohla –

„Vypadáte, jako byste byla duchem někde úplně jinde!“

„Cože?“ Eva se otočila k Magdě a snažila se vzpamatovat. „Omlouvám se.“

„Jen se neomlouvejte.“ Seděly na hedvábném čalounění starožitné pohovky v salonu. V Magdiných uších a v důlku jejího hrdla zářily diamanty, třpytivé a okrouhlé jako planety. Usrkávala napěněný růžový drink z malé štíhlé sklenky. „To, co se vám honí hlavou, je určitě mnohem důležitější, než naše pošetilosti! Myslela jste na tu chudinku, kterou zavraždili. Víte, že bydlím přímo nad pokojem, kde byla zabita?“

„Ne.“ Eva si to nechala projít hlavou. „To jsem nevěděla.“

„Hrozné. Vždyť to bylo ještě skoro dítě, ne? Myslím, že jsem ji večer předtím viděla v hale, když jsem odcházela z pokoje. Řekla mi dobrý večer a oslovila mě jménem. Já jsem se na ni jen nepřítomně usmála, protože jsem pospíchala. Pozdě litovat," zamumlala Magda. „Teď už je to jedno."

„Byla tam sama? Neviděla jste s ní nikoho? A pamatujete si, kdy přesně to bylo?" Když Magda jen zamrkala, Eva zavrtěla hlavou. „Promiňte. Lituji. Profesionální deformace."

„To je naprosto v pořádku. Nikoho jsem si nevšimla, ale vím, že bylo sedm čtyřicet pět, protože jsem se měla s někým sejít v baru v sedm třicet a mrzelo mě, že jdu pozdě. Jako nějaká primadona! Ale měla jsem telefonický rozhovor se svým agentem o novém projektu, který chystám."

Hoď to za hlavu, přikázala si Eva. „Nějaký nový film?"

„Je to od vás roztomilé, že se ptáte, i když vás to nemůže ani v nejmenším zajímat! Ano, jde o dobrou, solidní roli. Ale na rozhodnutí se nedokážu soustředit, dokud není po té aukci. A teď mám vám trochu povídat o vašich dnešních hostech, nebo vás už Roarke informoval?"

„Na to jsme neměli dost času," odpověděla Eva a pomyslela na ten rychlý, impulzivní sex na svém psacím stole. Málem ji to přimělo k úsměvu.

„Dobrá. Alespoň budu mít příležitost trochu si zdrbnout. Můj syn." Láskyplně se zahleděla na zlatovlasého mladíka s pohlednou a vážnou tváří, stojícího u krbu. „Je to můj jediný. Stává se z něj docela rozšafný a usedlý obchodník," prohlásila pyšně. „Nevím, co si bez něj počnu. Ještě se natolik neusadil, aby mě obdařil vnoučaty, po kterých toužím, ale stále doufám. Ne že bych," poznamenala trochu chvatně, „chtěla vidět v roli své snachy Lizu Trentovou! I když je samozřejmě oslňující."

Magda se opřela dozadu a sledovala pohledem vnadnou blondýnku, která stála vedle jejího syna s rukou na jeho paži a vypadala, že hltá každé jeho slovo. „Je ctižádostivá! A docela slušná herečka. Ale nastálo není pro Vincenta tím pravým typem. Není moc chytrá. Dovede však velice účinně působit ha mužské ego. Jen se podívejte, jak se na něho dívá! Jako by každé slovo, co mu sklouzne ze rtů, bylo z ryzího zlata."

„Moc ráda ji nemáte.“

„Nemám ji vysloveně nerada. To jen matka ve mně netrpělivě čeká, až se Vince pohne jiným směrem.“

Nezdá se, že by k tomu hned tak došlo, přemítala Eva. Vince Lane je možná pro svou matku tím nejlepším, ale jí se zdálo, že má trochu slabošskou bradu.

Zřejmě dává přednost všemu módnímu a drahému, ale ve srovnání s Roarkovou rezervovanou elegancí vypadá vyumělkovaně, a přehnaně nastrojený.

Ovšem, co ona ví o módě?

„Pak je tu Carlton Mince,“ pokračovala Magda. „Vypadá trochu jako krtek, viďte? Zaplaťpánbůh za něj! Stará se o mé finance tolik let, že je ani nechci počítat. Ohromně mi pomohl se vším kolem té nadace. Je solidní jako skála, drahý Carlton, a obávám se, že většině lidí připadá taky tak zábavný. Jeho manželka, ta dáma v pozoruhodně ošklivých a neslušivých šatech, se jmenuje Minnie Minceová – dovedete si to představit? Je chodícím důkazem toho, že někdo může být příliš hubený, a současně pilně holdovat kultuře těla.“

Dřív než se mohla opanovat, musela se Eva usmát. Ta ženská opravdu vypadala jako nastrojená a naleštěná hůl, zakončená chumáčem křiklavě zrzavých vlasů.

„Před dvaceti lety byla jeho účetní,“ pokračovala Magda. „Měla hrozné vlasy a oči zaměřené jen na jediný cíl. Posledních dvanáct let je jeho manželkou. Dosáhla svého cíle. Má Carltona. A vlasy má hrozné pořád.“

Eva se zasmála. „To je ale ošklivé.“

„Ach, zřejmě ano. Ale byla by to nějaká zábava, povídat si o lidech a říkat o nich jen samé hezké věci? Podívejte se na Minnie. Na jedné straně sice zjistíte, že dobrý vkus si za peníze nelze koupit, ale na druhé straně – ona Carltonovi stoprocentně vyhovuje. Je s ní šťastný. A protože ho mám nesmírně ráda, mám ji ráda taky! A nakonec tu máme Roarkova roztomilého irského přítele. Co byste mi o něm řekla?“

„Moc toho není. Kamarádili spolu v Dublinu, ještě jako kluci, a neviděli se spolu hromadu let.“

„A vy na něj hledíte zkoumavým pohledem.“

„Vážně?“ Eva pokrčila rameny. Musí si zapamatovat, že herci jsou dobří pozorovatelé. Alespoň ti dobří herci. „Já se asi takhle dívám na každého. Další profesionální deformace.“

„Na tohohle se policajtským pohledem nedíváte,“ poznamenala Magda, když se k nim z druhého konce místnosti blížil Roarke.

„Dámy!“ Mimovolným a zároveň důvěrným gestem přejel prsty Evě po rameni. Právě v tom okamžiku vstoupil Summerset a ohlásil večeři.

Eva si během jídla ověřila, že Magda je ve většině případů opravdu dobrým pozorovatelem lidských povah. Liza Trentová se buď chichotala, nebo soustředěně vraštila čelo, kdykoli Vince promluvil. Způsob, jakým předváděla, jak moc ji fascinují jeho banální poznámky, jí jako herečce dělal čest.

Carlton Mince se choval tiše jako krtek, ke kterému ho Magda přirovnala. Byl-li vyzván, mluvil zdvořilým a modulovaným hlasem, ale jinak si vytrvale razil cestu jednotlivými chody. Co se týká jeho ženy, Eva ji přistihla, jak potají zkoumá značku výrobce na stříbrném náčiní.

Konverzace se točila kolem aukce a Vince alespoň tady prokázal, že se vyzná na svém písečku. „Kolekce Magdy Laneové, která zahrnuje divadelní pamětihodnosti, zvláště kostýmy, nemá obdoby.“ Delikátně si ukrojil sousto z porce kachny na svém talíři. „Vlastně jsem ji přemlouval, aby omezila aukci jen na ně.“

„Nejlepší je všechno jednou ranou,“ zasmála se Magda. „Já jsem nikdy neuměla dělat věci po kouskách.“

„To máš pravdu.“ Syn jí věnoval něžný, i když trochu zoufalý pohled. „Ale stejně, když necháme plesové šaty z Potrestané pýchy až na závěr, bude to vyvrcholení celé události na nejvyšší úrovni!“

„Jé, ty si dobře pamatuju,“ prohlásil roztouženě a téměř zamilovaně Mick. „Rozmazlená a svéhlavá Pamela vklouzne do tanečního sálu v Carlyle Hall v tyhle svý třpytivý róbě ledový bohyně, který žádný muž neodolá! Paní Laneová, kdybyste znala moje sny tu noc, kdy jsem vás viděl v těchhle šatech, určitě byste se začervenala.“

Očividně polichocená Magda se k němu obrátila. „Já se jen tak snadno nečervenám, pane Connelly.“

Zasmál se. „To já jo! Nekrvácí vám trochu srdce, když se máte loučit s těma vzpomínkama?“

„Se vzpomínkami se neloučím, jenom s jejich vizuální podobou. A to, co má nadace dokáže s výtěžkem, mě bude v noci hřát.“

„Udržování a uskladňování všech těch kostýmů muselo přijít na hromadu peněz,“ nadhodila Minnie a vysloužila si za to od Magdy letmé, ironické blýsknutí okem.

„Jako bývalá účetní budete jistě souhlasit, že ta investice se nakonec vyplatila!“

„Bezpochyby.“ Carlton přikývl, i když se přitom pilně věnoval kachně na svém talíři. „Jenom ty daňové úlevy –“

„Ach, Carltone, o daních nechceme nic slyšet!“ Magda odevzdaně zvedla ruce. „Zvlášť při takovém báječném jídle. Jenom pomyšlení na ně by mi mohlo pokazit trávení. Roarku, to víno je přímo hříšné! Je to jedno z těch vašich?“

„Hmm. Montcart ’49. Příjemné,“ řekl a zvedl sklenku proti světlu. „Dotažené jen lehounkou trpkou příchutí. Doufal jsem, že vám bude chutnat.“

Magda přímo vrněla. „Evo, musím se vám přiznat, že jsem do vašeho muže beznadějně zamilovaná! Doufám, že mě za to nezatknete.“

„Kdyby to v tomto státě byl trestný čin, už bych měla tři čtvrtiny newyorské ženské populace pod zámkem.“

„Drahoušku!“ Roarke se jí přes stůl zahleděl do očí. „Ty mi lichotíš.“

„To nebyla lichotka.“

Liza se zachichotala, jako by nevěděla co jiného počít. „Je to těžké nežárlit, když máte hezkého a schopného muže!“ Krátce stiskla Vincentovu paži. „Nejradši bych vyškrábala oči každé, která se k němu jen přiblíží!“

„Ano?“ Eva usrkla příjemného vína a vychutnala si tu lehounkou, trpkou příchuť. „To já jim prostě dám rovnou do zubů!“

Zatímco se Liza rozhodovala, má-li se tvářit šokované, nebo okouzleně, Mick zadusil smích ubrouskem. „Z toho, co jsem viděl a slyšel, soudím, že Roarke se už přestal o ženské zajímat. Našel si mezi všema klenot, diamant s nesčetnejma fazetama! Ten teď září v obrubě, kterou pro něj měl dávno připravenou. Ovšem když jsme byli mladí, mohl sotva chodit, jak zakopával o všechny ty holky, co se mu vrhaly pod nohy!“

„Musíte znát spoustu historek.“ Magda tančila špičkami prstů po hřbetě Mickovy ruky. „Určitě fascinujících! Roarke vždycky dělá se svou minulostí takové tajnosti! To jen podněcuje zvědavost.“

„Což o to, historek znám habaděj! Třeba o tý krásný rusovlásce, co přijela s bohatým taťkou z Paříže! A co ta malá brunetka s náramnejma tvarama, která dvakrát týdně smažila koblihy, jen aby se mu zalíbila? Myslím, že se jmenovala Bridget. Můžu, Roarku?“

„Ale klidně. Ona se provdala za pekařova syna Tima Farrella, a tak všechno dobře dopadlo.“ Stejně jasně si vzpomínal, že zatímco sváděl tu pařížskou zrzku – ať už se jmenovala jakkoliv –, vybral jí kabelku až do dna.

S konečným výsledkem byli spokojeni všichni.

„Jó, to bejvaly časy,“ povzdechl Mick. „Ale protože jsem kamarád a džentlmen, nebudu už povídat o svým starým příteli žádný historky. Roarke už sice ženský nesbírá, ale sběratel je pořád. Doneslo se mi, že máš úctyhodnou sbírku zbraní.“

„Během let jsem jich tu a tam pár sesbíral.“

„Zbraně?“ zazářil Vince a jeho matka obrátila oči k nebi.

„Vince je celý život blázen do zbraní. Vždycky dohánět rekvizitáře k šílenství, když jsem hrála v nějakém historickém filmu a on se dostal do studia!“

„Mám ve sbírce opravdu dost zbraní. Třeba byste se na ni chtěl podívat?“

„To bych strašně rád.“

Stěny jako by tu odrážely ozvěnu násilí. Byly zde prostředky, vymyšlené člověkem k ohrožování jiných lidí. Kopí, meče, muškety, kolty, kterým říkali peacemakery, a výbušniny, které za městských válek patřily k nejlevnějšímu vybavení.

Vkusné uspořádání pod vysokým stropem a za zářivými vitrínami nemohlo zakrýt pochmurnost účelu každého exponátu. A netlumilo ani vrozenou lidskou fascinaci uměním autodestrukce.

„Páni!“ Vince obcházel místnost kolem dokola. „Něco takového jsem od návštěvy sbírek ve washingtonském přírodovědném muzeu neviděl! Dát takovou sbírku dohromady vám muselo trvat celá léta!“

„Několik let to trvalo.“ Všiml si, jak si Vince závistivě prohlíží pár soubojových pistolí z devatenáctého století, a ochotně otevřel pomocí dlaňového kódu schránku z tvrzeného skla. Vytáhl pistoli z pouzdra a podal ji Magdinu synovi.

„Nádherná.“

„Aách,“ otřásla se Liza, ale Eva si všimla, jak chtivě jí zazářily oči. „Není to nebezpečné?“

„V současném stavu ne.“ Roarke se na ni usmál a ukázal jí na další skříňku. „Podívejte se na tuhle malou věcičku, s tou vykládanou pažbou! Ta byla určena pro kabelku a ručku dámy. Kdysi patřila bohaté vdově, která ji nosila v oněch neklidných dnech na počátku století, kdykoli si ráno vyšla s psíčkem na procházku. Proslavila se tím, že zastřelila jednoho nešťastného zlodějíčka, dva lupiče, nezdvořilého vrátného a jednoho afghánského chrta, který dostal chuť na jejího mazlíčka.“

„Proboha!“ Liza zatřepetala prvotřídně nalíčenými řasami nad fialkovýma očima. „Ona zastřelila psa?“

„Tak jsem to slyšel.“

„To byly docela jiné časy!“ Mick si prohlížel poloautomatickou zbraň v lesklém chrómu. „Neuvěřitelný,“ obrátil se na Evu, „že před zákazem střelnejch zbraní mohl tohle přes pult nebo i pod pultem získat každej, kdo měl dost prachů a kdo po tom toužil!“

„Vždycky mi to připadalo spíš stupidní, než úžasné.“

„Vy nejste zastánkyní práva nosit zbraň, poručíku?“ zeptal se Vince a točil přitom v ruce soubojovou pistolí. Připadal si s ní náramně švihácky.

Obrátila se a pohlédla na štíhlou, malou automatickou pistoli. „Tohle není určeno pro obranu. To je určeno k zabíjení.“

„Ale přece jen!“ Trochu váhavě uložil pistoli do pouzdra a přistoupil k Evě a Mickovi. „Lidé si vždycky dokáží najít cestu! Kdyby tomu tak nebylo, jste bez práce.“

„Tohle bylo sprosté, Vincente!“

„Ne, nebylo,“ zastala se ho Eva. „Máte pravdu. Lidé si dokáží najít cestu. Ale přece jen uplynulo už pár let od doby, kdy jsme ve školách museli rozhánět děti, co po sobě navzájem střílely, nebo kdy žena v polospánku zastřelila svého opilého partnera, když se v šeru zapotácel.

Nebo když se členové dvou gangů snažili navzájem pozabíjet, a přitom bezstarostně stříleli po kolemjdoucích. Myslím, že tehdy platilo takové staré heslo: To nejsou zbraně, co lidi zabíjí, lidi zabíjejí zase jen lidé. – To je pravda! Ale zbraň jim v tom zatraceně pomáhá.“

„Tohle vám klidně podepíšu,“ vpadl do toho Mick. „Já sám jsem taky nikdy neměl v lásce tyhle ošklivý, hlučný věci. To taková dobrá kudla –“ Přesunul se dál k výstavce nožů. „Než chlap takovou kudlu použije, musí se k vám tak přiblížit, aby vám viděl do očí. Člověka zapíchnout, k tomu je zapotřebí víc kuráže, než na něj z dálky vystřelit! Ale já, já osobně bych do něj vrazil pěstí.“

Otočil se a ušklíbl. „Taková pěkná, upocená rvačka dokáže většinu hádek vyřešit a prakticky každej z ní může odpajdat do hospody a dát si pivo. Svého času jsme rozbili hezkejch pár nosů, viď, Roarku?“

„Možná víc, než na kolik jsme měli nárok.“ Zamkl zase vitrínu. „Kávu?“ zeptal se zdvořile.

Kapitola šestá

Eva si připnula zbraň a zadívala se na manžela. Seděl v obývacím koutě ložnice a pochutnával si na lehké snídani. Na nástěnné obrazovce běžely ranní zprávy a na stolní jednotce klouzaly burzovní zprávy v podivných sériích kódů a čísel.

Kocour Galahad, hovící si vedle něho, pokukoval s nadějí ve svých dvoubarevných očích po plátku irské slaniny, opuštěném na Roarkově talíři.

„Jak je to možné, že vypadáš, jako by ses právě vrátil z týdenní dovolené v luxusních lázních?“

„Není to správnou životosprávou?“

„Jdi do háje! Vím, že jste s kamarádem byli vzhůru až do tří hodin, napájeli se whiskou a vymýšleli si nejrůznější prolhanosti. Slyšela jsem, jak se hlasitě řehtá, když jste spolu klopýtali po schodech nahoru.“

„No, on byl asi ke konci trochu nejistý v nohách.“ Otočil se k ní a pohlížel na ni modrýma, jasnýma a odpočatýma očima. „O mně je známo, že mě pár panáků whisky nikdy neporazilo! Mrzí mě, jestli jsme tě vzbudili.“

„Nemohlo to být nadlouho. Ani jsem tě neslyšela lézt do postele.“

„Nejdřív jsem do ní musel dostat Micka.“

„Co s ním podnikneš dneska?“

„Má nějaké své záležitosti a postará se o sebe. Summerset mu řekne, kde jsem, kdyby to potřeboval vědět.“

„Myslela jsem, že budeš dnes pracovat doma!“

„Ne.“ Pozoroval ji přes okraj šálku s kávou. „Dnes ne. A přestaň si o mne dělat starosti, poručíku! Máš dost jiných problémů.“

„Ty jsi ten nejhlavnější.“

Zasmál se, vstal a políbil ji. „Jsem opravdu dojatý.“

„Nebuď dojatý.“ Popadla ho pevně za paže, aby to zdůraznila. „Buď opatrný!“

„Budu obojí.“

„Vezmeš si alespoň řidiče? A limo.“ Věděla, že limuzína je pancéřovaná a odolá krupobití střel.

„Tak dobrá, aby měla dušička pokoj!“

„Díky. Tak já už musím jít.“

„Poručíku?“

„Co je?“

Vzal jí obličej do dlaní a něžně se dotkl rty jejího čela, tváří a úst. „Miluju tě.“

Všechno se v jejím nitru pohnulo, zachvělo se, ustálilo. „Já vím. I když nejsem francouzská zrzka s bohatým taťkou. O co všechno jsi ji připravil?“

„V jakém smyslu?“

Zasmála se a potřásla hlavou. „Nechme toho.“ Ale u dveří se zastavila a ohlédla se po něm. „Taky tě miluju. A hele, Galahad ti právě zblajznul špek!“

Kráčela halou, ale zaslechla ještě Roarkovo trochu bezradné kázání: „Tak co jsme si to říkali o takových nezpůsobech?“ Musela se usmát a rychle seběhla ze schodů.

Pod schody stál Summerset a podle jejího názoru na ni číhal. Mezi dlouhým palcem a kostnatým ukazováčkem držel její kožené sako. „Předpokládám, že budete večeřet doma – pokud nebudu informován jinak!“

„Předpokládejte si, co chcete.“ Vzala si od něj sako, ale když ho oblékala, obrátila se zpátky ke schodům. „Na minutku vás potřebuju.“

„Prosím?“

„Můžete si tu svou pózu nacpat do svého špičatého nosu,“ poradila mu, ale stále tlumeným hlasem. Ukázala prstem na domovní dveře a pak je otevřela. „Jdeme.“

„Já mám dnes ráno na programu řadu úkolů,“ začal.

„Držte zobák.“ Zavřela za ním dveře a nadechla se svěžího, jarního vzduchu. „Byl jste u něho řadu let a víte všechno, co je potřeba vědět. Tak mi nejdřív povězte něco o Mickovi Connellym.“

„Nemám ve zvyku šířit klepy o našich hostech.“

„Krucinál!“ Udeřila ho pěstí do prsou. Bylo to netrpělivé gesto, které způsobilo, že Summerset vycenil zuby. „Copak vypadám, že se starám o nějaké pitomé drby? Někdo má v úmyslu Roarkovi ublížit! Nevím proč, neznám podstatu, ale někdo se snaží mu uškodit! Takže mi povězte něco o Connellym.“

Summerset přivřel oči, které při pohledu na pěst na jeho prsou zčernaly jako onyxy. Zahleděl se na ni. „Byl to divoch, jako všichni ostatní. Byly to divoké časy. Vyrozuměl jsem, že to doma nemá lehké, ale tak na tom byli všichni. Někteří hůř, někteří trochu líp. Přišel, když se Roarke usadil se mnou. Byl dost slušný, i když neotesaný. Měl hlad, ale to měli všichni.“

„Měl někdy s Roarkem nějaký spor?“

„Mezi všemi propukaly čas od času hádky a docházelo i na pěsti. Ale Mick by si pro Roarka nechal useknout i vlastní prsty! To oni všichni. Mick kněmu vzhlížel. Jednou za něj Roarke schytal výprask

od policajtů," dodal Summerset s úšklebkem. „Když Mick po kapesní krádeži zbabral útěk."

„Tak jo. Dobrá." Trochu se jí ulevilo.

„Týká se to té pokojské?"

„Jo. A já od vás chci, abyste ten svůj sáhodlouhý nos použil taky k něčemu jinému, než jen k ohrnování nad podřadnými tvory. Čenichejte s ním okolo, v minulosti, nebo v současnosti. A když zachytíte jen závan čehokoliv, čehokoliv, co se vymyká normálu, dejte mi ihned vědět. Vy můžete Roarka monitorovat, aniž byste u něho vzbudil podezření. On s tím počítá, že víte, kde právě je. Tak toho důsledně využívejte."

Summerset jí položil ruku na paži, aby ji ještě zadržel. „Je nějak fyzicky ohrožený?"

„Kdybych si to myslela, nevyšel by z domu, i kdybych ho musela zdrogovat a nasadit mu želízka."

S tím byl Summerset nucen se spokojit. Sledoval ji, jak běží ze schodů, ke svému chátrajícímu úřednímu vozidlu.

Když Eva spěchala přes služebnu detektivů ke své kanceláři, měla pocit, že jí žhavá pára vyráží i z uší. Na jejím linku horlivě blikalo světýlko vzkazů a počítač pípal, jak se v něm hromadily nové údaje.

Oba ignorovala a začala se zuřivě hrabat v zásuvkách.

„Madam? McNab –"

„Potřebuju laser na výtržníky," vyštěkla Eva na Peabodyovou. „Kompletní výzbroj!" Vytrhla šestipalcový bojový nůž z koženého pouzdra a s uspokojením sledovala, jak se na jeho pilovitém ostří odráží sluneční paprsek, který sem pronikl malým okénkem.

Peabodyová vykulila oči. „Madam?"

„Jdu teď do údržby a jdu tam ozbrojená a s nabitou zbraní. Vytáhnu odtamtud ty nestydatý parchanty se slepičím mozkem a jednoho po druhém je zamorduju! Pak jejich ostatky naložím do toho svého vozidla a podpálím to."

„Ježíši, Dallasová, já myslela, že máme nejvyšší pohotovost!"

„Taky že mám nejvyšší pohotovost! To je pravda." Pohlédla na Peabodyovou. „Ještě jsem neujela ani padesát mil od chvíle, kdy mě ti prolhaní, podvodní, usmrkaní parchanti ujistili, že vozidlo je provozu-

schopné. Provozuschopné? Mohla byste mi říct, co znamená provozuschopné?“

„Ráda vám to řeknu, poručíku. Kdybyste ale dřív zastrčila ten nůž!“

Se závěrečným znechuceným odfrknutím uložila Eva nůž zpátky. „Stojím na světlech, a on se mi začne vzpínat! Jenom stojím, a on kope jako…“

„Mula?“

„Snad. Zapnu diagnostiku, a víte, co provede? Ukáže mi na palubní desce mapu s vyznačeným směrem do márnice. Dělá si snad ze mě srandu?“

Peabodyové se zachvěla ústa. Prudce skousla ret. „To nevím, madam.“

„Potom zachrchlá a zahltí se, a já ho zase dostanu do chodu. Ujedu dva bloky, a začne sebou škubat. Rozumíte, škubat sebou jako…“

„Strašidlo Frankenstein?“

Eva vyčerpaně klesla na židli. „Jsem přece poručík. Vyšší důstojník! Tak proč nemůžu dostat slušný vůz?“

„To je smutná situace. Madam, kdybych směla něco navrhnout, mohla byste to spíš zkusit s krabicí piv, než s laserem na rozhánění výtržností. Apelujte na lepší stránku těch chlápků tam dole! Buďte na ně milá!“

„Být na ně… *milá?* To bych radši sežrala živou zmiji. Tak zavolejte dolů vy. Řekněte jim, že potřebuju, aby bylo moje vozidlo během hodiny v pořádku a připraveno k jízdě.“

„Já?“ Oči Peabodyové se zalily něčím, co vypadalo jako slzy. „Ach panebože. Ale dřív, než se tak pokořím, měla bych vám oznámit, že jsme vystopovali drát a zavazadlo.“

„Proč jste mi to sakra neřekla hned?“ Eva okamžitě skočila k počítači.

„Ani nevím, co to do mě vjelo, poručíku! Stála jsem tu jako jelito.“ Když to nevzbudilo žádnou odezvu, Peabodyová si zhluboka povzdechla a odešla do své komůrky smlouvat s údržbou.

„Dobrá, dobrá, tak co tady máme?“ Eva si objednala údaje na obrazovku. Zdrojů k zakoupení stříbrného drátu, který by odpovídal vražedné zbrani, bylo spousta. Ale když se to prohnalo filtrem požadavku na délku dvou stop a jejích násobků, zúžil se počet na osmnáct na Ze-

mi a šest ve státě. A požadavku čtyř dvoustopých délek, placených v hotovosti, odpovídal jediný velkoobchod – přímo na Manhattanu.

„Přímo tady, vsaďme se, žes to koupil přímo tady! Dvacet bloků od místa vraždy!“

Když si pročítala údaje o kufru, ztuhl jí úsměv na rtech, protože od ledna byly prodány tisíce příručních černých kožených kufrů. Ale když se zaměřila jen na poslední čtyři týdny, zbyla jich necelá stovka. A přibližně z tuctu kufrů koupených v New Yorku zbyly jen dva, koupené téhož dne jako stříbrný drát. A jen jeden zákazník zaplatil v hotovosti.

„To nemůže být náhoda,“ zašeptala. „Ty svoje rekvizity sis obstaral právě zde! Proč by si někdo kupoval cestovní příruční zavazadlo, kdyby měl cestování už za sebou? Protože tys žádnou cestu neabsolvoval. Už jsi byl tady.“

„Teď paruky,“ vzpomněla si a přešla k nálezům a pozorováním Peabodyové. „Kristepane, proč lidé nenosí vlastní vlasy?“ Za posledních šest měsíců vyšly ze salonů, skladů a prodejen doslova miliony paruk, tupé, příčesků, podložek a vlasových ozdob.

A kdyby měla počítat i půjčovny, musela by tento počet násobit minimálně třemi.

Opatrně, jako kočka u myší díry, si teď vyvolala záběr Yosta od vchodu do pokoje, zdůraznila hlavu a ramena, vymazala obličej, nařídila počítačový obraz na tři sta šedesát stupňů a výsledek vložila do databanky.

„Počítači, dodej seznam paruk z lidských vlasů, odpovídajících dodanému vzoru a placených hotově.“

OPERACE PROBÍHÁ… PĚT SET DVACET ŠEST PRODANÝCH KUSŮ ODPOVÍDAJÍCÍHO TVARU PRODÁNO V UDANÉM OBDOBÍ ZA HOTOVÉ. NÁSLEDUJE SEZNAM…

Zatímco její počítač chrlil jména dodavatelů a data nákupů, Eva je sledovala na obrazovce.

SALON PARADISE, PRODEJ V MALÉM PÁTÁ AVENUE, NEW YORK, TŘETÍHO KVĚTNA…

„Stůj. A tady máme vítěze! Ten den jsi měl opravdu napilno. Nakupoval jsi po celém městě! Počítači, dodej seznam dalších nákupů z tohoto účtu.“

OPERACE PROBÍHÁ… KROMĚ PARUKY Z LIDSKÝCH VLASŮ, MODEL DISTINGUOVANÝ DŽENTLMEN, ZAHRNUJE ÚČET NÁKUP MODELU KAPITÁN STUD, LIDSKÉ VLASY; DVĚ DVANÁCTIUNCOVÉ LAHVIČKY PŘÍPRAVKU NA OŠETŘOVÁNÍ PARUK, ZNAČKA SAMPSON; JEDNA ŠESTIUNCOVÁ LAHVIČKA KOLAGENOVÉHO ELIXÍRU K OŠETŘENÍ PLETI, ZNAČKA MLÁDÍ, PO JEDNÉ Z NÁHRADNÍCH BAREV OČÍ, ZNAČKA VÍČKO, V BARVÁCH VIKING MODRÁ, MOŘSKÁ MLHA A KRÉM KARAMEL; JEDEN KUS DIETETICKÉHO VÝROBKU ZNAČKY FATZAP PRO PÁNY A DVĚ VONNÉ SVÍČKY, TŘIKRÁT ŠEST PALCŮ, SANTALOVÉ DŘEVO. CELKOVÁ CENA NÁKUPU OSM TISÍC ČTYŘI STA DVACET ŠEST DOLARŮ A PADESÁT OSM CENTŮ VČETNĚ DANÍ.

„To je hezká sumička,“ uvažovala Eva. „Ale proč nechávat papírovou stopu, i když falešnou, když nemusíme? Počítači, ulož do složky obrázek paruky Kapitán Stud. Opiš adresy prodejny kufrů, kosmetického salonu a dodavatele drahých kovů do mého osobního počítače.“

Zatímco počítač prováděl pokyny, obrátila se Eva ke svému videotelefonu. Dvaatřicet volání, zjistila. Od té doby, kdy zrušila ty včerejší. Dalo se předpokládat, že většina z nich byla od reportérů, doufajících, že vymámí prohlášení nebo nějaké tučné sousto.

Nejlákavější by bylo vyhodit je, ale protože Peabodyová ještě neohlásila, že její auto je schopno jízdy, mohla jim věnovat trochu času.

Dala se do toho a obvyklé žádosti sdělovacích prostředků automaticky odkazovala na tiskovou kancelář centrály. Nemá oprávnění hovořit s tiskem, dokud jí to nepřikáže její velitel.

Zastavila se u telefonátu Nadine Furstové, první dámy kanálu 75 a své osobní přítelkyně. „Ještě ne, holka," zamručela, ale odpověděla na vzkaz s časovým zpožděním. Až to Nadine dostane, bude už Eva v terénu.

„Nedorážej na mě," vzkázala jí. „V této chvíli nemám nic, co bys mohla použít. Vyšetřování je v běhu, pečlivě studujeme všechny stopy, bia bia. Znáš to, jako obvykle. Až – a jestli – budu pro tebe něco mít, spojím se s tebou. Když na mě budeš dorážet po linku, přestáváš být moje kamarádka."

S tím se spokojila a naprogramovala předání vzkazu za šedesát minut. Dvacet z nich strávila psaním hlášení, které poslala veliteli.

Sotva se odsunula od stolu a sáhla po svém saku, přišlo předvolání od inspektora Whitneyho.

Cestou nahoru narazila na Peabodyovou. „Co údržba?"

„To víte, měli plnou pusu výmluv – že toho mají až nad hlavu, a tak dál."

Eva nastoupila na pojízdný pás a zeptala se: „Zmínila jste se o tom laseru?"

„Myslela jsem, že si to nechám až jako poslední možnost." Peabodyová zároveň usoudila, že nemá cenu zmiňovat se o sprostých poznámkách ohledně záznamu škod na úředních vozidlech a zařízeních jistého poručíka. „Ale vysvětlila jsem důležitost vašeho současného vyšetřování a poukázala jsem na to, že inspektor Whitney nelibě nese, když jeho přední důstojníci musí vyjíždět do terénu v takových rachotinách."

„To byl dobrý nápad!"

„Nevadí vám, že jsem to udělala?" zamumlala Peabodyová.

„Správně." Teď už lépe naladěna přestoupila Eva z pásu do výtahu. „Dostanete ode mě zprávu o současné situaci, hned jak ji přednesu Whitneyovi. Zdá se, že náš člověk má své útulné hnízdečko přímo tady. V New Yorku."

„Tady?"

„Jo." Takto vyzbrojena vystoupila Eva z výtahu ve Whitneyho poschodí.

Dostala pokyn ke vstupu, zaklepala krátce na Whitneyovy dveře a vešla dovnitř.

Seděl za svým stolem a nevstal. Byl to velký člověk, se širokou, snědou tváří a býčími rameny, vlasy mu valem šedly, ale oči měl stále bystré.

V místnosti byli další dva lidé, muž a žena. Ani oni nevstali, ale pozorně si ji prohlíželi. Ona si je taky prohlédla. Nenápadné a beztvaré černé obleky, pevně utažené kravaty, kvalitní, vojensky nablýskané boty a chladné pohledy ji ihned varovaly.

Federálové. Doprčic!

„Poručíku a strážníku.“ Whitney jim pokynul hlavou a složil veliké ruce na stůl před sebou. „Speciální agenti James Jacoby a Karen Stoweová. FBI. Poručík Dallasová je hlavní vyšetřovatelkou vraždy Darlene Frenchové. Strážník Peabodyová je její pobočnice. FBI má určitý zájem na vašem případu, poručíku.“

Eva neřekla nic, ale zůstala stát.

„Úřad spolu s dalšími bezpečnostními agenturami sleduje osobu Sylvestra Yosta dlouhá léta v souvislosti s různými trestnými činy, včetně vraždy.“

Eva se podívala Jacobymu do očí. „To už jsem při svém pátrání zjistila.“

„Úřad očekává, že s námi newyorská policie bude při tomto stíhání spolupracovat! Agentka Stoweová a já povedeme případ z naší newyorské kanceláře.“

„Agentka Stoweová a vy máte samozřejmě právo vést svůj případ, odkud vám to vyhovuje. Já svůj případ nehodlám nechat vést odnikud.“

Jacoby měl hnědé, temné a arogantní oči. „Yostovy aktivity jsou věcí federální sítě.“

„Yost není exkluzivním majetkem FBI, agente Jacoby, ani majetkem globální a interpolové sítě, ani neworské policie. Ale vyšetřování vraždy Darlene Frenchové je můj osobní případ, a také mým zůstane.“

„Jestli se na něm chcete podílet, poručíku, měla byste svůj postoj poněkud umírnit.“

„Jestli chcete zůstat v této kanceláři,“ vpadl do toho Whitney, „bude lepší, když umírníte svůj postoj vy, agente Jacoby! Policejní centrála je připravena spolupracovat s FBI, pokud se týká podezřelého Yosta. Avšak není připravena odvolat ani nahradit poručíka Dallasovou ve

funkci hlavní vyšetřovatelky vraždy Darlene Frenchové! Vaše pravomoc má své meze. Měl byste si uvědomit, kam sahají.“

Jacoby se předklonil a vypadalo to, že se na Whitneyho vrhne. Oči mu hořely. „Vztah vaší hlavní vyšetřovatelky k jistému Roarkovi, který může – nebo nemusí – být s touto vraždou propojen a kterého FBI už dlouho sleduje jako podezřelého z různých ilegálních aktivit, není nejlepším doporučením pro vedení tohoto vyšetřování!“

„Jestli to má být obvinění, Jacoby, budete je muset něčím doložit.“ Eva jen stěží udržela svůj hlas v klidné poloze. „Nechtěl byste nám laskavě předvést současný trestní rejstřík dotyčného Roarka?“

„Víte zatraceně dobře, že žádný nemá!“ Postavil se. „Jestli chcete spát s chlapem, který byl zapletený do každé špinavé hry na světě, a přesto nosit svůj odznak, je to vaše věc. Ale –“

„Jacoby!“ Stoweová také vstala a opatrně se postavila mezi svého partnera a Evu. „Proboha! Nepleťme do toho osobní záležitosti.“

„Skvělý nápad!“ Whitney se odsunul od stolu a vstal. „Agente Jacoby, váš nepatřičný útok na mého důstojníka budu ignorovat. Protentokrát! Kdyby se to však mělo opakovat, budu muset vašim nadřízeným podat stížnost na vaše chování. Vaše žádost o spolupráci a postoupení informací, které o případu Darlene Frenchové získala poručík a její vyšetřovací tým, bude posouzena až poté, co váš velitel formálně předloží dotyčný požadavek písemnou formou. Tím končím tuto schůzi.“

„Úřad má právo tento případ převzít.“

„To je otázka,“ namítl Whitney. „Ale máte možnost předložit k této věci písemné podklady. Než tak učiníte, doporučuji vám, abyste se vyhýbal mému území a nenapadal tento úřad a mé důstojníky.“

„Omlouvám se, inspektore Whitneyi,“ prohlásila Stoweová a střelila varovným pohledem po Jacobym, aby mlčel. „Jsme vám vděčni za váš čas a za vaše pochopení.“ Uštědřila svému kolegovi ne právě něžný šťouchanec, aby ho přiměla k odchodu.

„Dejte si minutku pauzu,“ doporučil Whitney Evě, když se za nimi zavřely dveře, „než řeknete něco, čeho byste třeba litovala.“

„Ujišťuju vás, inspektore, že nebudu litovat ničeho, co bych v této chvíli mohla říct.“ Ale nadechla se. „Jsem vám vděčná za vaši podporu.“

„Jacoby překročil meze. Chystal se je překročit od okamžiku, kdy sem napochodoval, a myslel si, že mě zastrašily ty jeho federální koule. Kdyby požádal o spolupráci slušně, souhlasil bych. Váš případ vám nevezme. Ale možná že to dopadne tak, že budete pracovat v tandemu, s Jacobym a Stoweovou. Byl by to takový problém?“

„Pro mne to problém nebude, pane.“

Kolem jeho úst se mihl úsměv, ale pak přikývl a zase si sedl. „Tak spusťte.“

Dala se do toho stejně důkladně a přesně, jako ve svém písemném hlášení. Zatímco mluvila, pozorovala, jak Whitney špulí ústa a zvedá obočí. To byla jeho jediná reakce.

„A po celá ta léta federálové neodhalili, že Yost je v New Yorku?“

„Možná že ano, pane, ale neměli k tomu žádný z těch podkladů, které jsem shromáždila já. Sledovali drát, ale zřejmě ne jeho specifickou délku a specifické vlastnosti. Nechápu, jak mohli něco tak podstatného zanedbat! Ten kufr a ta paruka – to se vztahuje přímo k Frenchové. Ale je pravděpodobné, že v jiných případech Yost tento vzorec opakoval, třeba s drobnými obměnami. Profil, který na podezřelého vypracovala FBI, je složitý a důkladný, a proto si ho chci vyžádat taky od naší doktorky Mirové. Pro potvrzení nebo srovnání s ostatními údaji, které jsem nashromáždila.“

„Proveďte, a dbejte na to, abyste měla o každém svém kroku přesnou dokumentaci. Jacoby je typem, co by se vás mohl snažit potopit na technických detailech. Co se týče médií, držte se při zemi. Něco v tomhle případu míří na Roarka, což míří zase na vás. Nechci, abyste vydávala jakákoliv prohlášení, dokud vám to nepovolím.“

„Ano, pane.“

„Netvařte se tak vzdorně. Než tenhle případ skončí, budete předhozena mediálním ohařům. Předpokládám, že nemáte žádné náznaky, kdo tady tahal za nitky a proč?“

„Ne, pane.“

„Tak se soustřeďte na Yosta! Snažte se ho vykouřit z nory! A teď jděte.“

„Ano, pane.“ Obrátila se a kráčela ke dveřím, těsně za Peabodyovou.

„Dallasová!“

„Ano, inspektore?“

„Myslím, že byste mohla říct Roarkovi, aby se připravil na určitý tlak od federálů.“

„Rozumím.“ Šla k výtahu a přemáhala chuť kopnout do zdi. „Darlene Frenchová není pro Jacobyho nic jiného než nástroj,“ zavrčela. „Není pro něj o nic víc člověkem, než byla pro Yosta. Hajzl jeden.“

„Má přece vás, Dallasová.“

„To je pravda! A já při ní vytrvám.“

Eva chtěla nastoupit do výtahu, ale vtom spatřila uvnitř Stoweovou. „Vy mi radši nechoďte na oči!“

Stoweová zvedla ruku na obranu. „Jacoby se vrátil do místní úřadovny. Chci jen minutku! Pojedu s vámi dolů.“

„Váš kolega je hajzl.“

„Jen asi tak z poloviny.“ Stoweová se pokusila o úsměv. Byla to elegantní žena něco přes třicet, která se snažila přebít formálnost federálního oděvu hezky upravenými medovými vlasy. Oči měly o odstín tmavší barvu a dívaly se zpříma. „Poslyšte, chci se omluvit za ty Jacobyho poznámky a za jeho chování.“ Povzdechla si. „Ale moje omluva je vám putna, i když je upřímná.“

„Možná že by mi byla putna, i kdyby byla falešná.“

„To je pravda. Podívejte se, když přestřihnete tu červenou pásku, jsme všichni policajti a jde nám o stejnou věc!“

„Vážně?“

„O Yosta. Vy ho chcete dostat, my ho chceme dostat. Není to fuk, kdo za ním otočí klíčem klece?“

„To nevím. Vy jste měli kolik let na to, abyste tím klíčem otočili! Skoro tolik, kolik života bylo dopřáno Darlene Frenchové.“

„To je fakt. Ovšem já osobně jsem na to měla tři měsíce, a z toho asi tak jeden na seznámení s údaji o Yostovi. Jestli nám to pomůže dostat ho, klidně vám ten klíč přenechám.“

Když se dveře výtahu otevřely u garáží, Stoweová se rozhlédla. Teď bude muset zase nahoru, do vstupní haly. „Jen vás prosím, nepřipusťte, aby nám Jacobyho temperament překážel v dosažení cíle! Myslím, že si můžeme navzájem pomoci.“

Eva vystoupila, ale obrátila se a položila ruku na dveře, aby se nezavřely. „Držte parťáka na uzdě, a já si to rozmyslím.“

Nechala dveře zaklapnout a šla ke svému parkovacímu místa Stálo tam její hráškově zelené vozidlo, pomlácené, poškrábané. Z jeho zadního okénka se na ni zářivě usmívalo ostře žluté slunéčko, tam namaloval jakýsi vtipálek z údržby.

Ještě štěstí, že si Eva s sebou nevzala ten laser na výtržníky.

Kapitola sedmá

Eva zajela nejdříve do salonu, příjemně překvapená, že její vozidlo tu cestu zvládlo, aniž ji dopálilo.

Dveřmi Paradise už jednou prošla, když pátrala po jiném sexuálním vrahovi. Také to byl případ, do něhož byl zapleten Roarke. *Ten první*, pomyslela si, *ten, který nás dal dohromady*.

Už tomu bylo víc než rok, ale opulentní nádhera salonu se nezměnila. Zněla tam tichá a konejšivá hudba, jež byla doprovodem k šumění vodotrysků a rozechvívala vzduch, provoněný čerstvými květinami na vysokých stoncích.

Zákazníci seděli nebo polehávali uprostřed přepychové čekárny, popíjeli z tenkých šálků pravou kávu nebo ovocné šťávy, či perlivou vodu z orosených sklenic. Jako recepční tu byla stále táž dáma s bujným poprsím a v těsných, kraťoučkých šatech, která Evu vítala minule.

Vlasy má jiné, všimla si Eva. Tentokrát byly růžové jako velikonoční vajíčko a načesané do vodopádu kudrlinek, hrnoucích se z vysokého kuželu na temeni hlavy.

V očích se jí neobjevil ani náznak toho, že Evu poznává. Spíš zřejmá nechuť a povznesenost, hned jak si povšimla jejího obnošeného saka, okopaných bot a nedbalého účesu.

„Je mi líto, ale v Paradise přijímáme jen předem objednané zákazníky. A já se obávám, že na příštích osm měsíců jsou všichni naši poradci plně zadáni. Mohu vám doporučit jiný salon?“

Eva se opřela o vysoký pult a zkřížila nohy v kotnících. „Vy se na mě nepamatujete, Deniso? To mě opravdu rmoutí. Ale minutku strpení! Možná si vzpomenete na tohle.“ Eva s přívětivým úsměvem vytáhla odznak a přistrčila ho recepční až pod umělecky modelovaný nosík.

„Ale ne. To snad ne!“ Sotva jí ta slova vyklouzla z úst, vzpomněla si Denisa, za koho se to tahle policajtka, mezitím co se naposled viděly, provdala. „Chci říct, promiňte, slečno, já –“

„Slečna poručík.“

„Jistěže!“ Denisa se pokusila o lehký smích. „Asi jsem byla trochu roztěkaná! Máme toho dneska tolik. Ale zase ne tak moc, abychom si pro vás nenašli čas! Co byste si přála?“

„Kde máte prodejní oddělení?“

„Ráda vám ho ukážu. Máte na mysli nějaký určitý výrobek, nebo se chcete jen porozhlédnout? Náš poradce vám –“

„Jen mi ukažte, co máte, Deniso, a sežeňte mi vedoucího toho oddělení.“

„Hned to bude. Pojďte laskavě se mnou. Mohu vám a vaší společnici nabídnout nějaké občerstvení?“

Peabodyová si pospíšila s odpovědí, protože věděla, že s Evou by neměla ani tu nejmenší naději. „Já bych si dala jeden ten růžový perlivý drink! Bez alkoholu,“ dodala, když na ni Eva upřela výhružný pohled.

„Hned vám to objednám.“

Prodej byl o patro výš. Stačilo vyjet po krátkém stříbrném pásu a minout malou, „komplet vyvedenou“ oázu – i s jezírkem a palmami. Jak se přiblížily k širokým skleněným dveřím, s lehounkým zacinkáním se před nimi otevřely. Na druhé straně se prodejní hala rozevírala jako vějíř, jehož jednotlivé paprsky byly věnovány různým krášlicím prostředkům.

Zdejší personál měl přes sněhobílé, přiléhavé oblečky rozevláté rudé pláštíky. Všechno to bylo navlečeno na perfektních postavičkách.

Ke každé výloze patřila malá obrazovka, kde se promítaly ukázky péče o pleť, o pružnost těla, relaxačních technik a účesů pro zvláštní příležitosti.

A to všechno s uplatněním výrobků prodávaných přímo na místě.

„Prosím, klidně si tu všechno prohlédněte, než přivedu Martina. To je vedoucí prodeje."

„Páni, podívejte na tuhle *senzaci!"* Peabodyová přistoupila k vitríně péče o pleť, s efektně naaranžovanými lahvičkami z ledového skla, zlatými tubami a kelímky s červenými víčky. „Prvotřídní podniky jako tenhle obvykle nabízejí nějaké ty vzorky zdarma."

„Strčte si ruce do kapes a myslete na práci!"

„Ale jestli je to zadarmo –"

„Tak vás zároveň s dárkem přemluví, abyste za to svinstvo vyhodila svůj půlroční plat." Smrdí *to tu jako v džungli*, bylo všechno, co vnímala Eva. *Horké, přeslazené a tajemné sexuální prostředí*. „Je to ten nejstarší trik na světě!"

„Já si nic kupovat nebudu." Prohlížela si výstavku s líčidly ve všech možných barvách. *Hračičky pro holčičky*, pomyslela si. A pro podněcování fantazie.

Všechny ty barvy a lesky však byly ničím ve srovnání s Martinem.

Denisa před ním cupitala, klapajíc vysokánskými podpatky, jako dvořan před panovníkem. Neuklonila se sice, ale Eva byla přesvědčená, že o tom uvažovala, než vyklouzla skleněnými dveřmi zase ven.

A pak se zjevil Martin v rozevlátém safírovém plášti, jehož okraj zametal podlahu jako vlečka. Pod ním měl na dlouhém, svalnatém těle přiléhavý stříbrný úbor. Prsní svaly mu jen hrály, bicepsy se napínaly a přirození se boulilo.

Vlasy, stříbrné jako ten úbor, měl sčesány z ostře řezaného obličeje do složitého útvaru, do spirál, podepřených nejdříve safírovou stuhou a pak volně spadajících na záda.

Usmál se a napřáhl ruku, pokrytou prsteny.

„Poručíku Dallasová," oslovil ji s podmanivým francouzským přízvukem, a než ho mohla zarazit, vzal ji za ruku a políbil vzduch pár

centimetrů nad jejími prsty. „Jsme poctěni, že vás můžeme uvítat v Paradise! V čem vám můžeme být nápomocni?“

„Hledám muže.“

„*Drahoušku*, to snad my všichni!“

„Ha! Speciálně tohoto muže,“ podotkla, bezděčně pobavená. A vytáhla z kabely obrázek Yosta.

„Nu,“ pravil Martin a prohlížel si fotku. „Je docela pohledný, takovým tím brutálním stylem. ‚Distingovaný džentlmen‘ podle mého názoru tak docela neodpovídá jeho rysům ani jeho stylu. Od koupě tohoto typu náhrady by bylo bývalo vhodné ho taktně odradit.“

„Vy tedy tu paruku znáte?“

„Vlasovou náhradu,“ opravil ji a zamrkal přitom. „Ano. Není to nejpopulárnější model, vzhledem k tomu, že šedá barva je alternativa, které se raději vyhýbáme. Mohu se zeptat, proč toho pána hledáte právě v Paradise?“

„Tu vlasovou náhradu si koupil tady, spolu s řadou dalších výrobků. Třetího května. Za hotové. Ráda bych mluvila s osobou, která ho obsluhovala.“

„Hmm, máte seznam těch zakoupených výrobků?“

Eva ho vytáhla a podala mu jej.

„To je na placení v hotovosti spousta věcí! Co se týče náhrady ‚Kapitán Stud‘, tak ta se pro něj hodí daleko líp, nemyslíte? Okamžik, prosím.“

Odběhl k nejbližšímu pultu péče o pleť a ukázal seznam a fotografii malé brunetce. Zamyslela se, prohlédla si papíry a pak s přikývnutím odběhla.

„Domníváme se, že snad víme, který konzultant tohoto zákazníka obsluhoval. Chcete se uchýlit někam do soukromí?“

„Ne, tady je to docela v pořádku. Vy sám jste ho nepoznal?“

„Ne, ale já se zákazníky nepřicházím do styku, leda že by šlo o nějaký problém. Nebo když jsou to zákazníci jako vy, VIP! Ach, tady máme Lettu. Letto, *ma coeur*, doufám, že tady poručíku Dallasové budete schopna pomoci.“

„No jasně!“ V tomhle hlasu bylo tolik středozápadního přízvuku, až sebou Martin škubl.

„Obsluhovala jste toho muže, co je na fotografii?“ zeptala se Eva a poklepala prstem na snímek, který Letta držela v ruce.

„Ano, jsem si skoro jistá, že je to on! Na tom obrázku má kolem očí a úst trochu rýhy, ale základní stavba obličeje je stejná. A seznam zboží souhlasí.“

„Tohle bylo poprvé, co jste ho viděla?“

„No, mám takový dojem, že už tu předtím byl. Ale nosí různé paruky – vlasové náhrady,“ opravila se s omluvným pohledem na Martina. „A také mění zabarvení pleti a očí. Má rád hodně odlišných podob. To někteří zákazníci – klienti,“ zase se opravila a jako by sama nad sebou zakroutila hlavou, „požadují. Je to jedna ze služeb, které v Paradise poskytujeme. Změna podoby může změnit náladu a zlepšit –“

„Ty reklamní řeči nechtě být, Letto. Povězte mi o tom dni, kdy si tyhle věci koupil.“

„Dobrý! Chci říct – ano, madam. Myslím, že to bylo nějak brzy po poledni, protože jsme tu ještě měli nával, který bývá kolem oběda. Strávila jsem hroznou dobu s ženskou, která si musela prohlédnout úplně všechno, co máme v blond vlasech. Chci říct – úplně všechno, a skončila obvyklou větou: Ještě si to rozmyslím.“

Zakroutila modrýma očima, zachytila Martinův pohled, trochu se polekala, ale pak, když spatřila jeho chápavý úsměv, se zase uklidnila. „Takže když ke mně přistoupil tenhle klient a požádal o ‚Distingovaného džentlmena‘, provedení v pravých prošedivělých vlasech, byla to opravdu úleva. Ten věděl přesně, co chce, i když mně se to pro něj nezdálo právě nejvhodnější.“

„Proč to pro něj nebylo vhodné?“

„Byl to velký, statný chlap – pán – s hranatou hlavou. Na první pohled jsem si myslela, že dělá nějakou manuální práci. Tahle náhrada byla pro něj až příliš vybraně elegantní. Ale on na ní trval. Nasadil si ji a vypadalo to, že se vyzná, jak s ní zacházet.“

„A jaké vlasy měl on? Myslím jeho vlastní, ne tu náhradu.“

„Ach, ten je holý jako dětská… On má přirozeně holou hlavu. Úplně! Velice zdravě holou. Dobré zbarvení i lesk. Nechápu, proč ji chce zakrývat. Pak spatřil na obrazovce ‚Kapitána Studa‘ a vyžádal si ho také. To už byla lepší volba! Pomyslela jsem si, že v ní hned vypadá jako nějaký generál, a když jsem mu to řekla, zdálo se, že ho to potěši-

lo. Usmál se na mě. Má opravdu moc hezký úsměv. Byl ohromně zdvořilý a dvorný. Oslovoval mě ‚slečno Letto' a o všechno poprosil a poděkoval. Tady v prodejně se s takovým chováním vždycky nesetkáváme!"

Chviličku se odmlčela a zahleděla se ke stropu. „Pak mi řekl, že by rád koupil ‚Mládí'. Trochu se tomu sám zasmál, protože rozumíte, jak to zní – koupit si mládí! Tak jsem se taky zasmála a šli jsme do oddělení péče o pleť. My jsme vycvičené provázet klienty po všech odděleních našich výrobků, abychom jim zjednodušily pobyt v Paradise, a tak. Takže jsem ho doprovázela z jednoho oddělení do druhého. On mi přesně jmenoval, co chce, a přitom – velice zdvořile – odmítal moje návrhy doplňků. Skončili jsme u dietetického výrobku a já jsem podotkla, že on ho určitě nepotřebuje. Ale on na to, že má bohužel trochu slabost pro dobré jídlo. Když byl hotov, prohlásil, že si nákup raději odnese sám, než aby použil naši bezplatnou dodávkovou službu. Takže jsem mu to spočítala a udělala jsem mu z nakoupeného zboží balíček k odnesení. On pak vytáhl ten velikánský balík hotových peněz a mně málem vypadly oči z důlků."

„To u vás není zvykem, aby klient platil v hotovosti?"

„Ach ne, provádíme dost transakcí v hotovosti, ale já osobně jsem nikdy nevyřizovala žádnou nad dva tisíce dolarů, a tohle bylo víc jak čtyřikrát tolik! Mám dojem, že si toho mého vyjeveného pohledu všiml, protože se usmál a řekl, že dává přednost placení na místě."

„Takže jste s ním strávila hodně času?"

„Víc než hodinu."

„Teď mi povězte něco o jeho způsobu řeči. Mluvil s nějakým přízvukem?"

„Svým způsobem ano. Ale nevím, kam bych ho zařadila. On má dost vysoký hlas. Téměř ženský. Ale velice příjemný, měkký, a řekla bych kultivovaný. Vlastně si uvědomuju, že ‚Distingovaný gentleman' se hodil spíš k jeho hlasu, než k jeho typu, jestli mi rozumíte."

„Prozradil vám své jméno? Nebo adresu, kde bydlí? Kde pracuje?"

„Ne. Na začátku jsem se pokusila z něj jméno vytáhnout. Řekla jsem mu něco jako: ‚Ráda bych vám ukázala ještě další typy, pane…?' Ale on se jen usmál a zavrtěl hlavou. Usoudila jsem, že nejspíš bydlí v

New Yorku, protože nákup si odnesl sám a nepřál si ho poslat ani dopravit. Ale myslím si, že by mohl být odkudkoliv.“

„Říkala jste, že máte dojem, že už jste ho tady viděla.“

„Určitě! Bylo to krátce potom, co jsem nastoupila – těsně než se rozjela předvánoční nákupní horečka. Ke konci října nebo začátkem listopadu. Zase u pultu péče o pleť. Měl kabát a klobouk, ale opravdu si myslím, že to byl on.“

„Obsluhovala jste ho?“

„Ne, obsluhovala ho Nina. Ale pamatuju se – no ovšem, teď si vzpomínám, že jsme na sebe s Ninou za pultem narazily, když jsme tam vybíraly každá pro svého zákazníka zboží. A ona mi povídá, že ten její nakupuje kompletní řadu výrobků Artistry – ti právě vyrábějí ‚Mládí‘. Ta řada stojí pár tisíc, opravdu výnosná zakázka! Tak jsem se na něj jukla a říkala si, proč jen jsem ho nečapla já místo Niny!“

„Ale jinak jste si ho nikdy předtím ani potom nevšimla?“

„Ne, madam.“

Eva jí položila ještě pár otázek a pak si vyžádala Ninu.

Nina neměla tak dobrou paměť jako Letta. Ale když Eva obešla ještě další prodavačky, nabyla přesvědčení, že Yost navštěvoval Paradise jednou nebo dvakrát za rok.

„Musí chodit do podobných obchodů i v dalších městech,“ řekla Peabodyové, když se vrátily do auta. „Do stejně prvotřídních, jako je tady ten. On se s ničím podřadnějším nespokojí! Vždycky platí hotově, a když přijde, vždycky přesně ví, co chce. Sleduje reklamu a ve svých výrobcích se vyzná.“

„Asi kouká hodně na obrazovku.“

„Pravděpodobně, ale já bych se vsadila, že tenhle chlap má údaje o různých produktech uložené ve svém počítači. Chce mít přehled o ingrediencích, o výrobci, o pokynech pro spotřebitele. Uvidíme, co může zjistit elektronické oddělení, když bude sledovat tu pleťovou sérii zpětně od minulého října, kdy si ji kupoval. Koupil celou sadu, což může znamenat, že viděl reklamu, udělal si průzkum a pak se rozhodl ji vyzkoušet. Artistry pravděpodobně má pro informace a dotazy zákazníků svou vlastní webovou stránku.“

Ještě zkusila obchod s kufry. Žádný z prodavačů si však nepamatoval muže, odpovídajícího Yostovu popisu, který by si kupoval příruční

zavazadlo. Zato se stříbrným drátem narazila dole ve městě takříkajíc na zlatou žílu.

Prodavač měl výbornou vizuální paměť. Eva se o tom přesvědčila, sotva přistoupila k pultu, pod jehož skleněnou deskou byla vystavena spousta volných kamenů, stříbrných cívek a prázdných obrub na drahokamy. Prodavač na ni vyvalil oči a rty se mu začaly třást. Všimla si, jak těžce dýchá, a lekla se, že se o něho pokouší infarkt.

„Madam Roarková! Madam Roarková!“

Mluvil se silným akcentem, připomínajícím východní Indii, ale jeho původ blíže nezkoumala a rychle se stáhla.

„Dallasová.“ Pleskla odznakem na pult. „Poručík Dallasová!“

„Jaká čest pro nás! Jak my zasloužíme?“ Začal vykřikovat něco nesrozumitelného na svého společníka. „Ó prosím, prosím. Doufám, že v našem skromném podniku vyberete něco podle svého přání. Jako dárek! Přejete náhrdelník, nebo náramek? Třeba vás zalibí náušnice.“

„Informace. Pouze informace.“

„Uděláme snímeček. Ano? My často vás vidíme na obrazovce a doufáme, že jednoho dne třeba přijdete do našeho ubohého krámku.“ Zašeptal něco mladému muži, který se pachtil s miniaturní holokamerou.

„Přestaňte, přestaňte! No tak přestaňte přece!“

„Váš slavný manžel dnes není s vámi? Aha, vy nakupujete se svou společnicí. Najdeme dárek i pro vaši společnici!“

„Vážně?“ Peabodyová potěšené přistoupila blíž.

„Držte zobák, Peabodyová. Ne, já *nenakupuju*. Tohle je policejní záležitost. *Policejní* záležitost.“

„My jsme ale policii nezavolali!“ Obrátil se na mladšího muže, pilně pořizujícího holosnímky, a spustil na něj vodopád rychlých, vysokých zvuků. Odpověď byla okamžitá a doprovázelo ji zuřivé kroucení hlavou.

„Ne, nevolali jsme policii. Nemáme tu žádné potíže. Líbil by vám tenhle náhrdelník?“ Vytáhl ho z dlouhé mělké zásuvky pod pultem. „Náš dárek pro vás. My navrhujeme, my vyrobíme. Pro nás čest, když ho budete nosit!“

Eva by za jiných okolností byla v pokušení uzemnit ho pádnou ranou. Ale z jeho tmavých očí zářila taková naděje a úsměv měl tak milý – jako kokršpaněl!

„To je od vás moc hezké, ale já to nemohu přijmout. Jsem zde v policejní záležitosti. Kdybych přijala váš dárek, měla bych z toho nepříjemnost."

„Nepříjemnost, vám? Ne, ne, my vám nechceme dělat žádnou nepříjemnost! Jenom dát dárek."

„Děkuju mnohokrát. Snad někdy jindy. Mohl byste mi pomoci, kdybyste si prohlédl tento obrázek. Poznáváte toho muže?"

Oči mu zaplavil zmatek a zklamání. Náhrdelník stále držel v ruce, i když si prohlížel fotografii. „Ano, ano, to je pan John Smith."

„John Smith?"

„Ano, pan Smith. On je koníček – on *má* koníčka," opravil se. „On vyrábí umělecké šperky. Ale nenakupuje žádné kameny, které mu nabízíme. Jenom stříbrný drát. Dvě stopy dlouhý. Velmi specificky."

„Jak často si ten drát kupuje?"

„On, on přichází dohromady dvakrát. Prvně, to bylo venku chladno. Před časem vánočním. A pak v minulém týdnu přišel zase. Ale neměl na hlavě tyhle vlasy. Já ho vítám zpátky v našem krámu a ptám se, jestli teď chce podívat na nějaké kameny nebo sklo, ale on chce zas jen stříbro."

„A platí hotově?"

„Ano, vždycky platí hotové peníze."

„Jak víte, jak se jmenuje?"

„Já ptám se na jméno. Prosím, pane, řekněte své jméno, a jak jste uslyšel o našem skromném podniku?"

„A co odpověděl?"

„On je John Smith a on viděl naši obchodní stránku na internet. Je to pro vás pomoc, madam poručík Dallas Roarke?"

„Jenom poručíku. A ano, pomůže mi to. Co ještě mi o něm můžete říci? Vyprávěl o tom svém koníčku?"

„On nemluví rád. On nechce." Zavřel oči a pátral po správném slově. „Zdržovat," řekl vítězoslavně. „Já říkám svému mladému bratrovi, že nerozumím, jak může pan Smith uspívat se svým koníčkem, když nemá zájem o kameny nebo sklo, nebo o jiné kovy. Vůbec nedívá na

naše vzorky, co máme vystavené. On nechce povídat o jeho práci. On místo toho… moc přísně obchodový. Obchod…nicky! Je to tak správně?“

„Jo.“

„On je zdvořilý. Jednou mu v kapse zvoní jeho link, ale on neodpovídá, když dělá obchod. Já ho ptám, jestli mu ten drát, co koupil v zimě, dobře posloužil, jestli byl spokojený. On jen odpoví, že udělal svou práci. Potom se usměje – a já doufám, že on není váš přítel, protože mně tenkrát jeho úsměv moc nelíbil! Prodal jsem mu drát a byl rád, když odešel. Já jsem vás urazil?“

„Ne. Bylo to zajímavé. Peabodyová, máme nějakou vizitku?“

„Ano, madam.“ Peabodyová vylovila ze své kapsy Evinu kartičku.

„Byla bych vám vděčná, kdybyste mi dal vědět, až zase přijde. Ale nerada bych, abyste ho nějak vyplašil nebo polekal. A neříkejte mu, že se tu někdo po něm ptal! Když přijde, tak vy nebo váš bratr jděte dozadu, aby vás neslyšel, a zavolejte mi.“

Prodavač přikývl. „Je to zlý člověk?“

„Velice zlý člověk.“

„To já myslím taky, když on usměje. Povídám to mému bratranci a on souhlasí.“

Eva střelila pohledem po mladém muži, který se stále obíral kamerou. „Já myslela, že je to váš bratr?“

„Můj bratranec je v Londýn, máme tam další skromný obchod. On se mnou souhlasí, když se domluvíme, že pan John Smith od něho taky koupil stříbrný drát.“

„V Londýně?“ Eva mu položila dlaň na ruku. „Jak ten váš bratranec ví, že je to ten samý muž?“

„Stříbrný drát, tři kusy po dvou stopách. Ale pan Smith má tam na svojí hlavě vlasy jako písek. Taky má vlasy nad ústy. Ale my myslíme, že to stejný muž.“

Eva vytáhla svůj notes. „Dejte mi jméno a adresu toho londýnského obchodu. Jméno vašeho bratrance.“ Zapsala si je. „Máte ještě další skromné obchody?“

„Máme deset skromných obchodů.“

„Chtěla bych vás požádat o laskavost.“

Oči se mu rozzářily jako drahokamy. „To pro mne nesmírná čest!“

„Chtěla bych od vás adresy všech vašich obchodů a byla bych vám vděčná, kdybyste mohl kontaktovat své příbuzné v každém z nich a zeptat se, zda také nevyřizovali koupi stříbrného drátu v délce dvou stop. Já pošlu obrázek toho muže do každého z těch obchodů. A chtěla bych, aby mi dali zprávu, kdyby do některého z nich přišel.“

„To pro vás mohu zařídit, madam poručík Dallas Roarke!“ Obrátil se k bratrovi a krátce s ním pohovořil. „Můj bratr sežene ty informace, osobně zavolá našim bratrancům.“

„Řekněte jim, že se s nimi já nebo moje pomocnice spojíme.“

„Budou bez sebe od radosti!“ Vzal kazetu, kterou mu podal jeho bratr, a obřadně ji předal Evě. „Prosím, mohla byste ještě vzít naši obchodní kartu pro vašeho slavného manžela? Třeba by někdy chtěl navštívit náš skromný podnik!“

„Jistě. A děkuji za pomoc.“

Doprovodil ji ke dveřím, otevřel jí je, s úklonou se rozloučil a pak ji, s očima zářícíma uspokojením, sledoval, jak jde přes chodník k autu.

„Zavolejte Feeneyho,“ přikázala Eva Peabodyové, když usedla za volant. „Ať hledá podobné vraždy v Londýně a okolí.“

„Bude pro mne nesmírnou ctí, madam poručík Dallas Roarke!“ Když ji Eva zpražila pohledem, ušklíbla se. „Promiňte. Ale musela jsem si to aspoň jednou zkusit.“

„Až se dosyta vyřehtáte, řekněte Feeneyovi, že když na podobné vraždy nenarazí, ať se pořádně rozhlédne po pohřešovaných osobách. Myslím, že všechny mrtvoly se ještě neobjevily. Ten chlap dělá svou práci,“ řekla napůl pro sebe, když Peabodyová začala volat elektronické oddělení. „Když si jeho klient přeje, aby někdo navždy zmizel, nechá ho zmizet. Ale vražda, ta bude podle daného vzorce. Je to tvor se zaběhanými zvyky. A tenhle vzorec musíme sledovat!“

„Feeney se do toho pustí,“ oznámila Peabodyová. „A co bude dál?“

„Vy se pustíte do kontaktování bratranců. A já půjdu za Mírovou. Chci, abychom měli svůj vlastní profil toho chlapa. Federálové nemají na produkci papírových dokumentů žádný patent.“

„Ty už jsi za mě většinu práce udělala!“

Doktorka Mirová sklopila obrazovku svého počítače a pohlédla na Evu, která stála s rukama v kapsách u okna a dívala se ven. „Zdá se, že vzhledem k tomu, jak krátce o tom člověku víš, ho znáš velice dobře! A profilisté FBI jsou také hodně důkladní."

„Ty mi toho můžeš poskytnout víc."

„Lichotí mi, že si to myslíš." Mirová vstala a naprogramovala AutoChefa na čaj. Měla na sobě jednoduché šaty temně modré barvy a bohaté hnědé vlasy měla sčesány vzad, aby její něžná a půvabná tvář mohla vyniknout. Její prsty si pohrávaly s dlouhým zlatým řetízkem visícím jí na krku.

„Je to sociopat. A patrně je natolik inteligentní a sebekritický, že o tom ví. Jeho hlavním motorem je pýcha. Považuje se za podnikatele, za špičkového odborníka vybraného oboru, který si zřejmě opravdu sám vybral. Má rád pěkné věci. Možná si ani neuvědomuje, že násilí přispívá k jeho uspokojení. Považuje to pouze za jeden ze způsobů, jak vyřídit svou oběť. Muž, nebo žena, to pro něj nehraje žádnou roli. A sex pro něho samozřejmě není prvořadý. Jde hlavně o ponížení."

Mirová se zadívala nejdřív na hodinky, pak na link a pak do prázdna. „Účelnější by byla pouhá strangulace, ale on svou oběť zbije a znásilní. Pro něj jsou to součásti jediného celku. Jako pro člověka, který před napitím hodnotí barvu a buket dobrého vína."

„Práce ho baví."

„Ano," souhlasila Mirová. „Velice! Ale on o tom uvažuje především jako o práci. Nevypadá to, že by někdy zabíjel libovolně nebo z osobních důvodů! Je to profesionál. Očekává, že dostane zaplaceno, a dobře zaplaceno. Jeho volací číslo je stříbrný drát – reklama pro potenciální zákazníky."

„Nic neskrývá. Ani drát, ani svou tvář. Nijak se nenamáhá zatajit svou DNA. Ale přece jen užívá mírné převleky."

„Já věřím, že ty převleky používá pro zábavu. Aby si dopřál trochu napětí. A částečně z marnivosti." Přecházela po pracovně, pohybovala se neklidně a jaksi nezvykle.

„Možná že se rád předtím *rajcuje*, představuje si výsledky, dřív než se vydá do práce. Asi tak, jako si jiný člověk vybírá košili, kterou si vezme do kanceláře. Ty, jakožto zákon, ho ani trochu neznepokojuješ.

On uniká právnímu systému už celá léta. Řekla bych, že i tebe nejspíš považuje za zábavu.“

„Však on se dlouho smát nebude.“

Eva se ohlédla přes rameno a všimla si, že Mirová už zase starostlivě hledí na hodinky. Také úplně zapomněla na čaj, a to se stalo poprvé, co ji Eva znala! „Je všechno v pořádku?“

„Hmm, v pořádku.“

„Zdáš se mi trochu rozrušená.“

„To asi jsem! Moje snacha právě rodí. Čekám na zprávu. Děťátka si sladce dávají na čas a ostatní musí čekat.“

„Většinou ano.“ Protože Mirová zase znepokojeně pohlédla na link na svém stole, zašla Eva k AutoChefu a odebrala z něho čaj sama.

„Děkuju ti. To je už podruhé za poslední hodinu, co jsem zapomněla, že jsem udělala čaj! Ten profil ti napíšu, Evo. Alespoň se něčím zabavím. Ale nespoléhej se, že by ses mohla dozvědět něco, co ještě nevíš.“

„Proč Roarke? Můžeš mi to vysvětlit?“

Mirová si uvědomila, že pro vlastní starosti nepoznala, že Evu trápí i něco osobního. Usedla a počkala, až se Eva posadí také. „Těžko. Kromě toho, co už patrně asi tušíš. Je bohatý, mocný, má nepřátele. Profesionální i osobní soky. Má za sebou minulost s mnoha černými dírami – oficiálně. V těch dírách se mohou ukrývat lidé, kteří ho chtějí dostat do nesnází. Určitě jsi o tom s ním už mluvila.“

„Ano, ale nikam mě to nezavedlo. Kdyby se někdo pokusil zorganizovat komplot, pokusil se provést vraždu tak, aby na něj padlo podezření, že ji buď spáchal, nebo je do ní zapletený, tak bych to poznala. Kdyby tak šlo o nějakého obchodního konkurenta, někoho významného! Kdyby zabili někoho, kdo mu způsobil zármutek, nějaké velké těžkosti! Ale pokojská v jednom z jeho hotelů! Z jakého sakra důvodu?“

Mirová vzala Evu za ruku. „Vám oběma to způsobilo starosti a zármutek! Možná že to jako důvod stačí.“

„Vzít někomu kvůli tomu život? Yost – no prosím. Pro něj je to práce. Ale ten klient toho bude chtít určitě víc! Yost koupil čtyři kusy drátu. To je příliš mnoho, jen kvůli Darlene Frenchové! Doktorko Mirová, on ještě neskončil!“

„Ty údaje si znovu prostuduji. A provedu analýzu. Ráda bych udělala víc.“

Na stole jí zapípal link a ona se k němu překotně vrhla. „Promiň.“

Pohled na důstojnou Mírovou, jak klopýtá kolem stolu, Evu zaskočil.

„Ano? Ach, Anthony, je –“

„Je to kluk! Tři kila sedmdesát a nádherných padesát pět centimetrů!“

„Ach, ach.“ Mirová se s očima plnýma slzí svezla na židli. „Co Deborah?“

„Je výborná. Je jí dobře. Jsou oba nádherní. Podívej se na ně!“

Eva se přesunula a naklonila hlavu, takže spatřila tmavovlasého muže, jak zvedá do výše kroutící se, rudé, vřískající miminko.

„Babičko, můžeš pozdravit Matthewa Jamese Mira.“

„Ahoj, Mathewe! Má nos po tobě, Anthony. Je nádherný. Přijdu se na vás na všechny co nejdřív podívat. Nemůžu se dočkat, až si ho pochovám. Už jsi volal tátovi?“

„Teď je na řadě.“

„Dnes večer z toho budeme úplně vyřízení.“ Přejela prstem po obrazovce, jako by chtěla pohladit děťátko po hlavě. „Řekni Deborah, že ji máme rádi. A že jsme na ni ohromně pyšní!“

„Hele, a co já?“

„Na tebe taky!“ Políbila si konečky prstů a položila je na obrazovku. „Přijdu se na vás brzy podívat.“

„Zavolám tátovi. A ty si hezky poplač.“

„To určitě.“ Už když končila hovor, dolovala odkudsi kapesník. „Omlouvám se! Nové vnouče.“

„Blahopřeju, vypadal…“ *Jako rudá vráscitá ryba s nožičkami*, pomyslela si Eva, ale uvědomila si, že to není právě to, co si v takové chvíli přejí lidé slyšet, „zdravý.“

„Ano,“ povzdychla Mirová a osušovala si oči. „Neexistuje nic, co by nám tak připomínalo, proč jsme tady, jako když na svět přijde nový život. Taková naděje, tolik možností!“

Tři kila sedmdesát, to bylo všechno, co si Eva dokázala pomyslet. *To musí být jako přihrát někomu kopací míč s nožičkami*. Zvedla se. „Ty asi budeš chtít odejít. Já jen –“

Její komunikátor zablikal. „Dallasová.“

„Madam!“ Malou obrazovku zaplnila vážná a přísná tvář Peabodyové. „Máme další vraždu, tentýž modus operandi. Tentokrát v soukromém domě. Horní East Side.“

„Sejdeme se v garáži! Už jdu.“

„Ano, madam. Ověřila jsem si adresu. Tu rezidenci vlastní Elite Real Estate, divize Roarke Industries.“

Kapitola osmá

Byl to hezký kamenný dům, v oblasti známé vysokým nájemným, přepychovými restauracemi, elegantními specializovanými prodejnami. U schodiště před domem se ve třech kamenných nádobách chvěly nádherné bílé květy na dlouhých růžových stoncích.

O pár bloků dál by si ty nádoby mohly gratulovat, kdyby přežily v celku a ve zdraví jedinou noc.

Ale tady žili lidé v pohodě, v soukromí a nesnížili by se k vandalství na domech svých sousedů. Bezpečnost zajišťovali na útraty obyvatel privátní androidi, kteří tam patrolovali ve fešáckých, námořnicky modrých uniformách. Měli dbát na to, aby se sem netáhla chátra z okolních území a neznečišťovala chodníky.

Jonah Talbot se těšil z tohoto pohodlného bezpečí v dvoupatrovém domě, v němž bydlel sám. A zde také zemřel, ale pohodlné to právě nebylo.

Eva nad ním stála. Byl to urostlý muž, něco přes třicet. Byl zbitý, stejně jako Darlene Frenchová, především v obličeji. Další známky bití byly v oblasti ledvin a žeber. Měl na sobě pouze šedé tričko. K němu příslušející atletické šortky ležely odhozené v koutě. Byl sodomizován.

Vrah ho nechal ležet tváří dolů, se stříbrným drátem překříženým vzadu na krku. Konce drátu byly stočeny do smyček.

„Vypadá to, že pracoval doma. Máte už o něm nějaké údaje?“

„Ano, madam, právě nám chodí.“

Eva vytáhla ze své příruční kabely měřidlo na určení doby smrti.

„Jonah Talbot,“ četla Peabodyová. „Pohlaví mužské, svobodný, věk třicet tři. Viceprezident a zástupce vydavatele Starline Incorporated. Na této adrese bydlí od listopadu 2057. Rodiče rozvedení, jeden sourozenec a jeden nevlastní sourozenec ze strany matky, žádné děti.“

„Ještě počkejte s těmi personálními údaji. Co je to Starline?“

Peabodyová požádala o podrobnosti. „Vydávají kazety, knihy, elektronické časopisy, holožurnály, prostě celou spoustu tištěného i elektronického materiálu.“ Peabodyová četla dál, pak si odkašlala a sklopila svůj příruční počítač. „Firma byla založena v roce 2015 a v roce 2051 ji koupily Roarke Industries.“

„Zase o krok blíž,“ zamumlala Eva a ucítila, jak jí po zádech stoupá chlad. „Zas se o krok přiblížil! Přepadl ho tady. Tenhle chlapík není padesátikilové děvčátko, ale zřejmě se s ním moc nepral.“

Opatrně zvedla Talbotovi ruku a spatřila odřenou a poraněnou kůži na kloubech. „Pár ran mu dal. Ale proč ne víc? Není sice tak velký jako Yost, ale je v dobré formě. Je tu převrácený stůl. Takhle urostlí dva chlapi by to tu museli rozsekat na cimprcampr!“

Měla důvod to vědět! Zcela nedávno měla příležitost pozorovat, jak se v její domácí pracovně dva zuřiví, zdatní muži snaží jeden druhého rozmlátit na sekanou.

„Z tohoto úhlu už toho máme dost. Pojďme ho obrátit.“

Sedla si na paty a Peabodyová se sehnula, aby jí pomohla. Jak ho obracely, cítila Eva hroty a opuchliny polámaných žeber.

„Dal si na čas, než ho zabil,“ usoudila, když rozhalila košili a spatřila ošklivé modřiny po těle. „A mlátil ho surově, ten pacholek. Čočky!“

Peabodyová jí podala mikročočky. Eva pak pod jejich zvětšovacím sklem podrobně prohlížela tělo. „Aha – tady, pod levým podpažím. Injekční stříkačka. Když narazil na přílišný odpor, použil sedativum. Když se Talbot složil, chvíli nad ním truchlil. Myslíte, že čekal, až přijde k sobě, a pak ho znásilnil? Vsadím se, že ano! Jaký by mělo to znásilnění smysl, kdyby nevnímal násilí, ponížení?“

Její otec to tak dělal, vzpomínala, taky čekal! Když to přehnal s bitím a ona omdlela, počkal. Vždycky si počkal, aby o tom věděla, aby trpěla, až ji zlomil, aby prosila.

„Jo, vzbuď se,“ zašeptala. „Vzbuď se. Jak se má chlap dostat do rajcu, když tu jen ležíš jako mrtvola?“

„Madam?“

„Čekal,“ řekla a setřásla to ze sebe. „Nechá ho naživu dostatečně dlouho, aby se mu dostala krev do ran, aby se s vypětím všech sil, které mu zbývají, bránil. Potom mu přetáhne přes hlavu drát a ukončí to.“

Posunula si brýle z čela. „Budu pokračovat v záznamu sama. Spojte se s Feeneyem a McNabem. Zjistěte, co vytěžili z bezpečnostních kamer.“

„Ano, madam.“

„Zasadil jsi hezkých pár ran,“ zašeptala a pozorně izolovala poraněnou ruku.

Jako Darlene Frenchová, vzpomínala. A co ty ostatní? Odnášel si Yost ze své práce i nějakou tu ránu nebo modřinu jako další druh suvenýru? Válečná zranění? Něco, co by později mohl obdivovat?

Jakou maličkost si vzal od Jonaha Talbota?

Zase si nasadila brýle a zkoumala, zda nenajde na těle nějaké známky piercingu. A na levém scrotu našla, co hledala.

Otřásla se, když si připomněla tu krátkou, šokující bolest při nedávném propichování uší. „Kristepane, co se to jen s těmi lidmi děje? Pro záznam: Stopy piercingu na levém scrotu naznačují, že oběť nosila v této oblasti nějakou ozdobu.“

Sundala brýle, postavila se vedle mrtvého a začala pomalu zkoumat pokoj.

Když zaslechla kroky, zůstala stát zády ke dveřím a přikázala: „Peabodyová, řekněte technikům, ať si dají pozor, jestli nenajdou

drobnou ozdobu. Takovou, co si chlapi věší na koule. Z jakých důvodů, to nemám chuť zkoumat. Náš chlapec má rád suvenýry a oběti chybí něco na genitáliích.“

„S tím ti můžu pomoct, poručíku.“

Obrátila se a spatřila Roarka. Instinktivně pokročila vpřed a postavila se mezi něj a mrtvolu. „Tebe tady nechci.“

„Nemůžeš mít vždycky jen to, co chceš!“

Oba o krok postoupili. Eva zdvihla ruku a přitiskla mu ji pevně k hrudi. „Tohle je místo činu.“

„Já si plně uvědomuju, co to je! Ustup, já dál nepůjdu.“

Tónem hlasu jí odpověděl na otázku, kterou mu teď musela položit. S lehkým zahrnutím u srdce ustoupila stranou. „Tys ho znal?“

„Ano.“ Když pohlédl na mrtvého, pohnul se v něm hněv s lítostí. „Už o něm asi máš základní údaje, ale já k nim můžu dodat, že to byl chytrý a ambiciózní člověk, který rychle stoupal po žebříčku ve vydavatelské branži. Měl rád knihy. Opravdové knihy. Ty věci, co držíš v rukou a můžeš obracet stránky.“

Neřekla na to nic, ale věděla, že Roarke také miluje opravdové knihy. To mohlo být pojítko mezi ním a mrtvým mužem. Ta radost z obracení stránek.

„Dneska se zřejmě věnoval vydavatelské činnosti,“ řekl jí Roarke, a vtom se ke zlosti a lítosti přidala i vina. „Jeden den v týdnu si vyhradil pro ediční práci doma, ačkoliv ji klidně mohl svěřit svému zástupci nebo kterémukoli z řady vydavatelů. Jak si vzpomínám, rád jachtařil a měl malou loď v loděnici na Long Islandu. Uvažoval tam o koupi nějakého víkendového domku. V poslední době s někým chodil.“

„Jeho přítelkyně ho tu našla. Poslala jsem ji se strážníkem do jiného pokoje.“

„Nic z toho, co jsem ti teď povídal, se netýká toho, proč je mrtvý. Je mrtvý, protože pracoval pro mne!“

Jeho oči sklouzly zpátky a Eva v nich spatřila brutální žár. „To je linie vyšetřování, kterou chci sledovat.“ Mimo zorné pole rekordéru mu položila dlaň na ruku. Pod prsty ucítila vibrace nemilosrdně potlačovaného násilí.

„Teď ale musíš počkat venku. Nech mě, abych se o něj postarala.“

Následoval moment, opravdu ošklivý moment, kdy se obávala, že Roarke udělá nebo řekne něco, co bude muset vymazat ze záznamu. Pak mu oči zchladly a ta změna byla tak prudká, až ji z toho zamrazilo. Ustoupil zpátky. „Budu čekat," utrousil a opustil ji. Úlevou bylo, že současná Talbotova přítelkyně Dana se zřejmě už stačila dokonale vyplakat, než si k ní Eva přisedla. Měla rudé oči a neustále pila vodu, jako kdyby jí vyplakané slzy způsobily dehydrataci. Ale byla klidná a dalo se s ní rozumně mluvit.

„Měli jsme se sejít na pozdní oběd. Jonah slíbil, že si může udělat přestávku asi ve dvě. Byl na řadě s placením."

Ústa se jí zachvěla a musela se kousnout do rtu. „S placením obědů jsme se totiž střídali. Naproti na Osmdesáté druhé je restaurace Polo, kterou jsme si oba oblíbili. Já bydlím nedaleko a oba jsme měli středy rezervovány pro práci doma. Pracuji jako literární agentka u Creative Outlet. Tam jsme se také seznámili, při jednom pracovním setkání před několika měsíci. Na ten oběd jsem přišla pozdě. Asi o dvacet minut."

Odmlčela se, napila se a krátce zamhouřila oči. Měla výraznou tvář, vyznačující se spíše charakterem než krásou. „Dlouhý rozhovor po linku s klientem, kterého bylo třeba trochu ‚oprašovat'. Jonah si ze mne vždycky dělá legraci, že všude chodím pozdě. Říká tomu ‚Danin čas'. Takže když jsem tam dorazila a on se neobjevil, měla jsem pocit satisfakce. Chystala jsem se, že si do něj kvůli tomu pěkně rýpnu. Ach Bože – moment, ano?"

„Máme dost času."

Tentokrát si přitiskla k čelu sklenici a válela ji sem tam. „Asi v půl třetí jsem usoudila, že bych mu měla zavolat a zjistit, co se děje. Nezvedal telefon, tak jsem čekala dalších patnáct minut. Cesta sem mu mohla trvat tak pět minut. Byla jsem trochu naštvaná, ale už jsem začínala mít i obavy. Víte, jak to myslím?"

„Jo, jo, to vím."

„Rozhodla jsem se, že za ním půjdu do bytu. Pořád jsem si myslela, že na sebe třeba cestou narazíme, on že bude utíkat a bude mít spoustu výmluv. Rozmýšlela jsem se, jestli budu zuřit, nebo jestli mu dovolím vykličkovat z toho. A pak, když jsem sem přišla…"

„Měla jste klíč ke vchodu?"

„Cože?“

Předtím měla oči jako zamžené. Teď se však jejich pohled znovu vyjasnil. Fajn, pomyslela si Eva. *Jde ti to dobře. Dostaneš se z toho*.

„Měla jste klíč nebo kód ke dveřím?“

„Ne. Ne, nemám ani klíč, ani kód. Tak daleko jsme se ještě nedostali. Oba jsme ten vztah chtěli uchovat v nezávazné poloze. Prostě moderní americká dvojice lidí, kteří spolu chodí, ale každý si úzkostlivě chrání svůj prostor.“

Teď už jí ukápla slza, ale ona ji nevnímala, nechala ji sklouznout dolů po tváři. „Dveře nebyly úplně dovřené. A v tu chvíli už jsem byla víc polekaná než naštvaná. Strčila jsem do nich a zavolala. Pořád jsem si říkala, že se třeba zabral do knihy, kterou vydává, a ztratil pojem o čase, ale čím dál víc mě přepadal strach. Málem jsem se otočila a utekla, ale nějak jsem to nedokázala. Tak jsem dál volala a pořád jsem postupovala dozadu, k jeho pracovně. A pak jsem přišla ke dveřím a spatřila ho. Uviděla jsem Jonaha. Viděla jsem, jak leží na zemi a kolem hlavy má kaluž krve. Promiňte,“ řekla a rychle sklonila hlavu mezi kolena.

Když nevolnost ustoupila, spatřila na podlaze knihu. S tlumeným výkřikem zvedla ohmataný paperback, narovnala se a uhlazovala desky.

„Jonah byl blázen do příběhů. V jakékoliv formě. Knihy, kazety, audio, vizuál. Najdete je po celém domě a v pracovně, dokonce i na lodi! Můžu, myslíte si, že bych si tuhle mohla nechat?“

„Rádi bychom, aby zatím všechno zůstalo na svém místě. Až budeme hotovi, postarám se, abyste ji dostala.“

„Díky. Jsem vám za to vděčná. Tak dobře.“ Nadechla se a stiskla knihu, jako by z ní čerpala klid. „Když jsem ho našla, dala jsem se na útěk. Myslela jsem si, že uteču pryč, ale pak jsem spatřila jednoho z těch androidů, strážníků, a zavolala jsem na něj. Sedla jsem si na schody a brečela.“

„Bral si Jonah ty volné pracovní středy pravidelně?“

„Ano, pokud zrovna někam necestoval nebo neměl nějakou neodkladnou schůzi.“

„A vy jste se s ním ve středu pravidelně scházela na obědě?“

„Poslední dva, dva a půl měsíce jsme se tak scházeli, na pozdní oběd. Stala se z toho taková rutina. Ačkoliv jsme oba předstírali, že se žádné rutině nepřizpůsobujeme. Uchovat si nezávislost," opakovala zase a z očí jí vyhrkly slzy.

„Měli jste intimní vztah?"

„Ano, pravidelně jsme spolu měli sex. Vyhýbali jsme se výrazům, jako je intimní. Ale ani jeden z nás nechodil s nikým dalším. Už řadu týdnů."

„Já vím, že je to velice osobní, ale mohla byste mi říct, jestli měl pan Talbot ve zvyku nosit na těle nějaké ozdoby?"

„Měl malý stříbrný kroužek, na levé kulce. Bláznivé, ale velice sexy."

Ke konci rozhovoru měla Dana vypitou už druhou sklenici. Když vstala, lehce se zapotácela a Eva se ji snažila chytit za ruku. „Proč nezůstanete sedět, dokud se nebudete cítit jistější?"

„Já jsem v pořádku. Ale ze všeho nejradši bych šla domů. Jen chci jít domů."

„Strážník vás odveze."

„Radši bych šla pěšky, jestli můžu. Je to jen pár bloků a já… Potřebuju se projít."

„Tak dobře. Možná s vámi budeme muset ještě mluvit."

„Jen ne dnes. Prosím." Došla ke dveřím a zastavila se. „Myslím, že jsem se do něj asi začínala zamilovávat. Už se to nedozvím. Teď už se to prostě nikdy nedozvím. To mě moc rmoutí. Tohle mě rmoutí nejvíc – navrch k tomu strašlivému, co se stalo Jonahovi."

Eva zůstala chvíli sedět, prostě jen sedět. Příliš mnoho jí toho probíhalo hlavou a potřebovala se soustředit. Měla tu mrtvé tělo, které za chvíli odvezou do márnice, vraha, který metodicky odvádí svou práci, dva agenty FBI, kteří se jí snaží sebrat případ. Ve svém domě má hosta, kterému nemůže plně důvěřovat, a manžela, jemuž hrozí opravdu vážné nebezpečí a který jí určitě způsobí značné nesnáze.

Když vešel Feeney, stále tam ještě seděla s přivřenýma očima a zasmušilými ústy. Feeney odhadl její náladu, našpulil rty a pak se šel posadit na nízký stolek proti ní. Vytáhl sáček s oříšky a nabídl jí.

„Chceš slyšet dobrou, nebo špatnou zprávu?"

„Začni tou špatnou. Proč měnit rytmus?"

„Špatné je, že ten chlap sem prostě rovnou vešel předním vchodem. Musel mít univerzál, a to je zlé.“

„Policejní univerzál?“

„Buď to, nebo jeho dobrou kopii. Můžeme si na oddělení ten úsek kazety zvětšit a uvidíme, jestli se dá natolik vyčistit, abychom si byli jistí. Důležité, Dallasová, je, že přišel rovnou ke dveřím, jako by sem patřil! Použil univerzální kód a vklouzl dovnitř. Není pochyby, že to byl Yost! Je to jasné i bez analýzy DNA, kterou snad technici získají. Elegantně oblečený – nová paruka s tmavými vlasy, tak dlouhými, že si je svázal na temeni do uzlíku. Snad aby vypadal jako někdo z umělecké branže. Řekl bych, že se to tady k tomuhle prostředí hodí.“

„On ví dobře, jak se má přizpůsobit.“

„Nesl aktovku. Univerzál zastrčil rozvážně do vnější kapsy, schoval si ho tam. Dům taky musel znát, šel rovnou dozadu, do pracovny.“

Eva se naklonila vpřed. „Feeneyi, snad tím nechceš říct, že v domě běžely kamery?“

„Jo, a to je ta dobrá zpráva.“ Vítězoslavně se na ni usmál. „Buď o tom Yost nevěděl, nebo na to zvysoka kašlal, ale faktem je, že kamery byly v chodu. Odhaduju, že když Talbot ráno vstal, nevzpomněl si, že je má vypnout. Máme řadu záběrů, jak tady přechází a provádí běžné ranní úkony, než si sedl k práci. Včetně zvuku. Je to kvalitní systém.“

Eva vstala. „Neuvědomil si to! Když někdo pracuje doma, nenechává přece zapnuté kamery! Kdo by chtěl mít zaznamenán každý pšouk, každé podrbání? A Yost si toho taky nevšiml, Feeneyi!“

„No jo, možná. A my teď máme vraždu na záznamu, Dallasová. Kompletně.“

„Kde ses usadil? Chci si to –“ Zarazila se, protože si vzpomněla na Roarka. Zvuk, který pak ze sebe vydala, mohl vyjadřovat zoufalství, možná lítost, nebo kombinaci obou. „Podívám se na to až v centrále. Můžeš nám to připravit v zasedačce? Já musím předtím ještě něco zařídit.“

„Já vím. Čeká tam venku.“ Feeney zašátral nohama, potřásl sáčkem s oříšky a strčil ho do kapsy. „Do toho se nebudu plést.“

„Já vím. Toho si u tebe cením, Feeneyi.“

„No dobrá. Chtěl jsem jen říct, že pro Roarka to bude nápor. Určitě to s ním zamává. Budeš ho moct přesvědčovat nahoru dolů, aby si to

nebral, ale nebude to k ničemu. Nebude to dlouho trvat a popadne ho zuřivost. Ze začátku se asi pěkně rozžhaví, ale on je ten typ, který dokáže zase zchladnout. A to se mi nezdá zas tak špatné. Možná že budeme moct Roarka v jeho chladném rozpoložení využít.“

„Feeneyi, ty jsi dnes opravdový filozof!“

„Jen jsem ti to chtěl říct, to je všechno. Ty si možná myslíš, že lepší by bylo držet ho od toho dál.“ Pokýval hlavou, když v jejích očích uviděl přesně tutéž myšlenku. „To by ti radily city, a ne hlava. Když použiješ hlavu, dojdeš k tomu, že někdy je nejlepší zbraní terč. Můžeš se před ten terč stavět, Dallasová, ale on tě stejně smete z cesty.“

„Chceš tím oklikou naznačit, že bych ho měla zapojit? Oficiálně?“

„Je to tvůj případ. Asi chci říct, že bys měla využít všechny dostupné zdroje. To je všechno.“

Usoudil, že už toho bylo až nad hlavu. Trochu pokrčil rameny a opustil ji.

Vzchopila se a šla rozeslat uniformované strážníky, aby se vyptávali v okolních domech. Koutkem oka sledovala Roarka. Opíral se o zadní nárazník elegantního sedanu. *Hlídá mě,* usoudila. *Čeká*. Ale v jeho postoji nebyla ani trocha trpělivosti.

„Počkejte na mě moment,“ zašeptala Eva Peabodyové a přešla k němu.

„Myslela jsem, že si bereš limuzínu a šoféra.“

„Předtím jsem je měl. Ale když mi zavolali zprávu o Jonahovi, rozhodl jsem se, že na ně nebudu čekat.“

„Kdo tě informoval?“

„Mám své zdroje. Půjdeme do výslechové místnosti, poručíku?“ Když na to nic neřekla, potichu a tlumeně zaklel. „Promiň.“

„Udělej pro sebe něco a jdi na chvíli domů. Můžeš do něčeho bušit v tělocvičně.“

Skoro se usmál. „To je tvá metoda.“

„A většinou účinná.“

„Potřebuju jít do kanceláře. Mám tam schůzku. Budeš informovat rodinu?“

„Ano.“

Odvrátil od ní pohled a zadíval se na hezký, malý kamenný dům. A myslel na to, co se stalo uvnitř. „Chci s rodinou promluvit sám.“

„Zařídím, aby se s tebou spojili, ale až po úředním sdělení.“

Přesunul pohled zase k ní. Feeney měl pravdu. Nese v sobě tíhu, ale zároveň se v něm zvedá zuřivost. V jeho očích bylo vidět oboje.

„Řekni mi, co o tom víš, Evo! Nenuť mě, abych se k tomu dostával oklikou.“

„Já teď jedu do centrály. Nejdřív budu informovat rodinu, pak podám předběžné hlášení a pak budu společně se svým týmem studovat a analyzovat dostupné důkazy. Mezitím na tom budou dělat elektronici a laboratoř. Doktorka Mirová pracuje na profilu. Budeme sledovat i další nitky, ale o těch ti nehodlám vykládat tady, na místě činu. Zatímco to vše bude probíhat, budu muset odrážet FBI, aby mi ten případ neukradli, a bezpochyby dostanu taky příkaz, abych vydala prohlášení pro sdělovací prostředky.“

„Jaké nitky?“

Samozřejmě, pomyslela si, *že se chytil právě toho!* „Říkám ti, že teď o nich nejsem ochotná mluvit. Nech mi, prosím tě, nějaký prostor. Dopřej mi čas, abych mohla přemýšlet. Já neumím tak dobře jako ty balancovat mezi svou prací a strachem o někoho, koho miluju!“

„Tak na to ti řeknu něco velice povědomého, co každou chvíli slyším z tvých úst – já se o sebe postarám.“

Čekala, že pocítí zlost, odpor, nebo alespoň netrpělivost. Místo toho všeho pocítila jen starost. On, který tak zřídka ztrácel sebekontrolu, byl na pokraji zuřivosti. A tonul v žalu.

Udělala něco, co na veřejnosti nikdy neudělala. Nikdy, když byla ve službě a když se dívali okolostojící policisté. Objala ho, přitáhla ho k sobě a pevně ho držela, s tváří přitisknutou k jeho tváři.

„Je mi to líto,“ šeptala a přála si, aby toho o umění utěšovat věděla víc. „Je mi to tak zatraceně líto!“

Zuřivost, která se mu dralo do krku, povolila a její žár, svírající obruč kolem jeho srdce, se zmírnil. Zavřel oči a tiskl se k ní.

V celém jeho životě, se všemi jeho útrapami, se nenašel nikdo, kdo by mu poskytl tak prostou útěchu a porozumění! Zaplavilo ho to a otupilo nejostřejší hrany žalu. Začal zase získávat stabilitu, aby to mohl snést.

„Já k tomu pořád nedokážu najít žádnou páku,“ řekl tiše. „A ta hustá tma kolem mi brání dostat se k nějaké odpovědi!“

„To překonáš.“ Odtáhla se od něj a prohrábla mu vlasy. „Jen se pokus odsunout to na chvíli stranou a dokážeš to.“

„Potřebuju tě mít dnes večer vedle sebe!“

„Dnes večer budu vedle tebe.“

Vzal ji za ruce a přitiskl ústa k jejím prstům. Pak ji pustil. „Díky.“

Počkala, až nastoupí do vozu a odrazí od chodníku. Byla v pokušení poslat za ním policejní vůz, aby ho doprovázel dolů do města. Ale poznal by, že ho sledují, a byl by tak otrávený, že by jim unikl.

Takže ho radši nechala jít.

Když se otočila, všimla si, že je tam plno policistů a všichni se usilovně snaží koukat někam jinam. Nehodlala ztrácet čas s rozpaky. Dala znamení Peabodyové.

„Teď rychle do práce.“

Roarke stoupal soukromým výtahem k úřadovnám své ústřední budovy. Cítil, že se ho už zase zmocňuje vztek. To nesmí dopustit, rozhodně ne dřív, než bude mít čas sám pro sebe. Dost času, aby si našel ventil.

Věděl, jak to potlačit. Tomu se musel tvrdě učit, jen to ho udrželo naživu ve zlých letech i v letech budování. Tahle schopnost mu pomohla vytvořit to, co teď má a čím je.

A čím vlastně je? uvažoval a zastavil výtah, aby měl ještě chvíli čas tu vzácnou schopnost pevně uchopit. Je člověkem, který si může koupit, na co si vzpomene, aby zaplnil svůj svět věcmi, po nichž kdysi jen marně toužil.

Krásu, jemnost, pohodlí, styl.

Člověkem, který může kdečemu poroučet, aby už nikdy, přisámbůh, nikdy neměl pocit bezmocnosti. Má moc! Moc bavit se, podněcovat se, dopřát si.

Je člověkem ovládajícím to, čemu mnozí říkají impérium, na němž závisí živobytí bezpočtu lidí. Živobytí. Životy!

A teď už je ztratili dva lidé.

Neexistuje způsob jak to změnit, jak to spravit. Nezbývá mu nic jiného než dopadnout toho, kdo to udělal, ale i toho, kdo mu za to zaplatil. A vyrovnat účet.

Zuřivost zatemňuje mozek, řekl si. A ten svůj si musí uchovat jasný a všechno promyslet.

Uvedl výtah zase do pohybu, a když z něj vystupoval, byl jeho pohled zachmuřený, ale chladný. Recepční okamžitě vyskočila zpoza svého pultu, ale natolik rychlá nebyla, aby zadržela Micka, který přispěchal z čekárny.

„Teda, kamaráde, máš to tu opravdu nádherný, víš to?“

„Vyhovuje mi to. Slečno, nepřepojujte mi teď žádné hovory, ano?“ přikázal Roarke recepční. „Ledaže by volala moje paní. Pojď dál, Micku.“

„S radostí! Doufal jsem, že mě provedeš, ale když vidím, jak je to tu obrovský, bojím se, že by to mohlo trvat kolik týdnů.“

„Zatím se budeš muset spokojit s mou kanceláří. Čeká mě další schůzka.“

„Vidím, že máš napilno.“ Když šel za Roarkem skleněným průchodem, který se vinul nad Manhattanem, a dál širokou chodbou, plnou uměleckých děl, rozhlížel se kolem sebe ohromeně a pátravě. „Kristepane, člověče, jsou tyhle věci pravý?“

Roarke se zastavil u černých dvoukřídlých dveří vedoucích do jeho soukromé domény a podařilo se mu usmát se. „Ty se už nezabýváš uměním, co se ti zatoulá pod ruku, viď?“

Mick se zašklebil. „Zabejvám se vším, co přijde, ale po těch tvejch věcech nepokukuju! Bože – vzpomínáš si, jak jsme se v Dublinu nabourali do Národního muzea?“

„Jistě! Ale nerad bych, aby se tou historkou bavil můj personál.“ Otevřel dveře, ustoupil a pustil Micka napřed.

„Pořád zapomínám, že dnes už jsi občan dbalej zákonů. Svatá Matko Boží!“ Mick zůstal stát, jen překročil práh.

Leccos samozřejmě zaslechl a sám už toho dost viděl, aby poznal, že fámy o tom, čeho Roarke dosáhl, nebyly přehnané. Byl ohromen jeho domem, ale shledal, že na elegantní a velkolepý luxus jeho pracovního prostoru připravený není.

Byl obrovský a pohled z trojstranného okna byl stejně velkolepý jako umělecká díla, vybraná pro umocnění atmosféry. Samotné vybavení, a on se v elektronice vyznal, představovalo celé jmění. A to všechno – od oceánu koberce, všechen ten nábytek z přírodního dřeva, třpy-

tivé moderní i starožitné sklo, až po vysoce výkonné komunikační a informační centrum – to všechno patří jeho kamarádovi z dětství, se kterým se kdysi prohánět po páchnoucích uličkách Dublinu!

„Dáš si něco k pití? Kafe?“

Mick si opovržlivě odfoukl. „Jdi do háje s kafem!“

„Tak jenom pro mě, já musím pracovat. Ale tobě nabídnu sklenici irské.“ Roarke přistoupil k naleštěné skříňce, otevřel ji a objevil se bohatě zásobený bar. Nalil Mickovi pití a pak naprogramoval Auto-Chefa na šálek kávy, silné a černé.

„Na zlodějnu!“ Mick zvedl svou sklenici. „Možná že to není to, co tě tu teď drží, ale Bůh ví, že tě to sem přivedlo!“

„To máš pravdu. A co tys dneska podnikal?“

„Ale všechno možný. Trochu jsem si prohlížel město.“ Mick se procházel po místnosti, strčil hlavu do jedněch dveří a zapískal údivem nad obrovskou koupelnou. „Jediný, co tu chybí, je nahatá ženská! Ale nepředpokládám, že bys starýmu kamarádovi nějakou objednal.“

„Nikdy jsem neobchodoval se sexem.“ Roarke usedl a napil se kávy. „I já jsem měl své zásady.“

„Tos měl! Taky jsi nikdy nemusel platit za vášnivou noc, jako čas od času my, obyčejný smrtelníci!“ Mick se vrátil a uvelebil se v křesle naproti Roarkovi.

Došlo mu, teď už naplno, že je dělí mnohem víc, než jen léta a vzdálenosti. Člověk, který velí tomu všemu tady, je na hony vzdálen od kluka, který s ním páchal zlodějny. „Nevadí ti, že jsem ti sem takhle vpadl?“

„Ne.“

„Trochu to vypadá, jako by se ti u dveří objevil chudej příbuznej. Kroutíš se rozpaky a doufáš, že se ho při první příležitosti šikovně zbavíš.“

Roarkovi se zazdálo, že slyší slabý náznak zahořklosti. „Micku, já žádné příbuzné nemám! Ani chudé, ani jiné. A mám opravdu radost, že jsem našel starého kamaráda!“

Mick přikývl. „Tak dobrá. Omlouvám se, že mě napadlo, že by to mohlo bejt jinak. Jsem z toho všeho vedle a popravdě ti trochu závidím, cos dokázal.“

„Dalo by se říct, že jsem měl z větší části štěstí. Jestli se tu doopravdy chceš rozhlédnout, můžu ti zařídit prohlídku, zatímco budu mít tu schůzi. A pak tě zavezu domů.“

„To bych rád! Ale musím říct, že vypadáš spíš na to, že by ti bodlo pár piv v hospodě! Máš starosti?“

„Ztratil jsem dnes přítele. Dnes odpoledne ho zabili.“

„To je mi líto! Tohle je krutý město. A vlastně krutej svět. Proč tu schůzi nezrušíš? Zašli bychom do hospody a uctili ho!“

„Nemůžu. Ale děkuju za návrh.“

Mick přikývl, a protože cítil, že není ten správný čas pro staré historky, dopil sklenici. „Víš co, jestli ti to nevadí, tak bych uvítal tu okružní cestu. A potom mám vyřídit ještě pár věcí, co se mi do nich pořád nechtělo. Budu se snažit spojit to s večeří, jestli ti to nevadí.“

„Jak se ti to hodí.“

„Tak já si to tak naplánuju a pravděpodobně dorazím k vám domů dost pozdě. Budu mít problémy s bezpečnostním zařízením?“

„Summerset se o to postará.“

„Ten člověk je zázrak.“ Mick se zvedl. „Zastavím se cestou u svatého Patricka a zapálím za tvého kamaráda svíčku.“

Kapitola devátá

Eva seděla v zasedací místnosti a sledovala, jak Jonah Talbot umírá. Dívala se a poslouchala znovu a znovu, každý detail.

Atraktivní mladý muž, sedící za stolem, soustředěně pročítá na obrazovce příběh, občas si rychlými prsty jedné ruky dělá poznámky na přiručním počítači. Z reproduktorů přitom zaznívá nějaká klasická hudba.

Pustil si hudbu naplno. Vůbec neslyšel, jak do domu přišel vrah, prošel bytem a vstoupil do jeho pracovny.

Ještě jednou se podívala a znovu uviděla ten okamžik, kdy Talbot něco, někoho, vycítil. To instinktivní strnuti těla, rychlé otočení hlavy. Rozšířené oči. A v nich strach. Ne úplná panika, ale úlek, šok.

Na Yostově tváři nic. Oči měl mrtvé jako loutka, pohyby přesné jako android. Odložil aktovku.

„Kdo sakra jste? A co chcete?“

Impulzivní reakce, pomyslela si Eva, když uslyšela Talbotovu rozčilenou otázku. Lidé se často ptají útočníka na jeho jméno a přání, i když to první nehraje žádnou roli a to druhé je až příliš očividné.

Yost se také nenamáhal s odpovědí. Vyrazil prostě přes pokoj. Docela půvabně, na tak podsaditého člověka. Připadalo jí, *že někdy musel chodit do tanečních.*

Talbot obešel stůl a protáhl se rychle kolem něj. Nechtěl utéci, ale připravit se k boji. A vtom Eva postřehla maličký okamžik, kdy se ty mrtvé oči rozsvítily. Zákmit pracovního nadšení.

Yost dal Talbotovi příležitost k první ráně, k první krvi. A pak, se sevřenými koutky úst, vyrazil.

Na pozadí hlučné muziky zaznívalo hekání, nárazy kosti na kost. Ale jen krátce. Yost byl příliš cílevědomý, než aby si se svou kořistí příliš dlouho pohrával a dopřával jí víc času, než si stanovil. Dovolil Talbotovi, aby ho srazil, převalil stůl, a aby si alespoň na okamžik myslel, že snad vyhraje.

A pak najednou vytáhl z kapsy injekční stříkačku, sevřel ji v ruce a zabodl Talbotovi jehlu do podpaží.

Talbot nepřestával bojovat, a i když už asi přestával vidět, snažil se zasadit Yostovi ochromující úder. Droga už mu však rozmazala vidění, zamlžila mozek a zpomalila reflexy. Nakonec bezvládně, bezmocně klesl a upadl do bezvědomí.

A v té chvíli ho Yost začal tlouci. Pomalu, metodicky. Úspornými pohyby, bez zbytečného plýtvání energií. Trochu se mu přitom pohy-

bovala ústa. Až se z nahrávky odstraní hudba, bude slyšet, že si potichu zpívá.

Když byl hotov s obličejem, začal ho kopat do žeber. Praskání kostí znělo ohavně.

„Vůbec se nezadýchal," zamumlala Eva. „Ale je vzrušený. Líbilo se mu to. Má svou práci rád."

Nechal zbitého a krvácejícího Talbota ležet na podlaze, vstal, prošel se a poručil si z AutoChefa sklenici minerálky. Podíval se na náramek na zápěstí, a pak si teprve sedl a vypil sklenici do dna. Znovu zkontroloval čas a pak si došel pro aktovku. Vyndal z ní stříbrný drát a několikerým škubnutím vyzkoušel jeho pevnost.

Teď se usmál a Eva pochopila, proč se prodavač v klenotnickém krámě otřásl odporem. Yost si obtočil drát kolem vlastního hrdla a překřížil konce, aby vydržel těsně napnutý. Viděla, že i když si ho neutáhl tak pevně, aby se zařízl, přece jen omezil přívod kyslíku.

Talbot se na podlaze pohnul a zasténal.

Yost si vstoje svlékl sako a úhledně je složil na židli. Zul si boty a do každé zastrčil ponožku. Vystoupil z kalhot, a dřív než je odložil, pečlivě srovnal puky.

Přikročil k Talbotovi, stáhl mu spodky, a když ho stiskl, jako kdyby zkoušel svalový tonus, pochvalně pokývl.

Ještě nebyl plně vzrušený. Trochu si přitáhl drát na krku a s použitím autoerotické metody se začal tvrdě masírovat.

Pak poklekl mezi Talbotovy nohy, sehnul se a lehce ho popleskal po rozbité tváři.

„Už jsi při sobě, Jonahu? Bylo by škoda, kdybys tohle propásl. No tak se probuď. Mám pro tebe roztomilý dáreček na rozloučenou."

Talbot pootevřel oči, oslepené zmatkem a bolestí.

„Tak je to dobře. Znáš tu muziku, co hrají? Mozartova symfonie D dur, opus 31. Allegro assai. Jedna z mých nejoblíbenějších. Jsem potěšen, že si ji můžeme vyslechnout spolu."

„Vemte si, co chcete," vypravil ze sebe Talbot přes polámané zuby. „Jen si vemte všechno, co chcete."

„Ach, to je od tebe velice laskavé. To mám taky v úmyslu. A teď hopla." Mohutnýma rukama nadzvedl Talbota v bocích.

Znásilňování bylo dlouhé a kruté. Eva se přinutila dívat se, tak jako se přinutila předtím, i když se jí zvedal žaludek, i když se jí samotné chtělo prosit o slitování.

Dívala se a uviděla ten okamžik, kdy se Yost přestal ovládat, zvrátil hlavu dozadu, takže ve světle zablýskal drát na jeho krku. Zařval. Vítězný triumfální křik, který přehlušil hudbu i Talbotův bezmocný nářek.

Otřásl jím orgasmus. Tvář se mu leskla, oči zářily. Otřásal se znovu a znovu, lapal po dechu. Pak se pomalu vzpamatovával, s rukou opřenou mezi Talbotovými rameny, dokud nepřišel k sobě.

Jeho oči byly teď stejně zářivé jako drát, který stáhl ze svého krku a obtočil Talbotovi kolem hrdla. A zářivé zůstaly, tmavé a jasné jako u dravého ptáka, když zkřížil konce a škubl. Talbotovo tělo sebou cukalo, prsty se sápaly po drátu, nohy bušily do podlahy.

Konec byl rychlý. Alespoň to bylo rychlé.

Když vrah skončil, byly jeho oči stejně mrtvé, jako oči jeho oběti. Klidně obrátil Talbotovo tělo, prozkoumal je a opatrně mu odebral drobnou ozdůbku. Sevřel ji v hrsti a pak mrtvolu nohou převalil zase tváří dolů.

Nahý, s kůží lesklou potem, se otočil, sebral své šatstvo a aktovku.

Odešel – zřejmě do koupelny v prvním patře, které kamery nezabíraly. Přesně za osm minut se znovu objevil, upravený, pečlivě oblečený, s aktovkou v ruce. Pak opustil dům, ani se neohlédl.

„Ukončit přehrávání," přikázala Eva, a když vstávala, zaslechla, jak Peabodyová tiše zasténala. Byl to přerývaný zvuk, ve kterém se mísila úleva s lítostí.

„Několikrát se za tu dobu díval na hodinky," začala Eva. „Měl přesný časový rozvrh. A protože z jeho pohybu je zřejmé, že dům znal – ať už z nějakého předchozího vloupání, nebo z plánů –, věřím také, že věděl o Talbotově obvyklé schůzce na oběd. Podle časové značky na záznamu vstoupil do domu v jednu hodinu, téměř přesně. Místo činu opustil po padesáti minutách. Deset minut před domluvenou schůzkou a dost dlouho předtím, než se by někdo, kdo na oběť marně čeká, začal obtěžovat a zjišťovat, co se děje. Dveře nechal pootevřené, aby Talbot byl nalezen rychle. Nemá důvod si přát, aby byla vražda obje-

vena se zpožděním. Ať ho najal kdokoliv, chtěl, aby to vešlo ve známost co nejdřív.“

Přistoupila k tabuli s vystavenými dokumenty, kde převažovaly snímky Darlene Frenchové a teď i Jonaha Talbota. „Má za sebou víc než čtyřicet prokázaných vražd nebo podezření z vraždy, ale ta Talbotova nám poskytuje první vizuální doklad o celém aktu. Tahle změna vzorce svědčí pro to, že Yost si nebyl vědom, že kamery jsou v činnosti. Jinak by to mohl a měl zjistit.“

„Začíná to flákat,“ nadhodil McNab. „Každý z nich dřív nebo později zlajdačí.“

„Nedbalý možná, ale podívejte se na jeho profil. Arogance! On se prostě neobtěžuje zjišťováním, nemá to v seznamu svých úkolů. Námi se vůbec nenechává vyvést z klidu! Zamáčkne nás jako blechy, dřív než se stačíme zakousnout. Koupil čtyři kusy drátu. Čtyři potenciální oběti. To je největší samostatná zakázka pro jediného klienta, jakou můžeme v Yostově seznamu minulých případů najít! Flirtuje s odhalením, téměř ho riskuje! Tvrdím, že se cítí chráněný. Možná nezranitelný.“

„Jeho odměna za tuhle práci může dělat podle předpokladů nejmíň deset až dvanáct milionů.“ Feeney se poškrábal na bradě. „To je pořádný balík. Postupuje rychle a při téhle rychlosti může svou práci uzavřít během jednoho až dvou týdnů.“

„V jeho záznamech neexistuje případ takhle rozsáhlý a takhle rychle provedený,“ potvrdila Eva.

„Možná že se chystá jít do penze, nebo si chce vzít dlouhou dovolenou. Může si opatřit novou tvář a žít si někde jako král.“

„Dovolenou,“ uvažovala Eva a prohlížela si Yostův snímek na tabuli. „Ještě nikdy nevraždil čtyři lidi v těsné geografické blízkosti, nikdy nerozmístil vraždy ve stejném městě jinak, než do různých dat a do různých lokalit.“

Nechala si to projít hlavou. „Jede v tom pětadvacet let. Nebo i víc. Pokládá to za své povolání. Pětadvacet, třicet let práce, a pak jít na odpočinek. To by souhlasilo. A také samozřejmě není neobvyklé, když si vedoucí pracovník bere po velké a závažné práci dovolenou. Možná že už to má zařízeno! On rád plánuje.“

„Kam by jel Roarke?“

Eva otočila hlavu a zamračila se na Peabodyovou. „Proč se ptáte?“

„No, ten jeho profil naznačuje, že se pokládá za velmi úspěšného podnikatele s vybraným vkusem. Má rád pěkné věci a může si dovolit to nejlepší. Jediná osoba, která se mu podle mne v tomhle všem podobá, je Roarke. Takže kdyby si chtěl po nějaké velké práci udělat přestávku, kam by jel?“

„To je dobrá myšlenka,“ přisvědčila Eva a pokusila se soustředit na povahu svého manžela. „Má své podniky všude, kde si vzpomenete. Záleží na tom, jestli by chtěl být sám, úplně sám, jen s několika služebnými androidy. Žádné rušné město, protože především se chce uvolnit, a ne stimulovat. Podle profilů a vzorců je však Yost větším samotářem než Roarke! Někde si pro sebe zajistil nebo koupil nějaké sídlo s dobrým vinným sklepem a všemi vymoženostmi. Ale kdybychom něco takového chtěli najít podle jeho dat, hledali bychom kapku v moři.“

Ale pak se její zamračený výraz změnil v lehký úsměv. „Tak si myslím, že tohle bude zatraceně dobrá nitka, kterou bychom mohli předhodit federálům! My se zatím zaměříme na hudbu. Poznal, že hrají tu Mozartovu věc. Přesně ji pojmenoval a notoval si to s sebou. Peabodyová, začněte zjišťovat možnosti drahého předplatného na koncerty, balet, operu – všechny ty vznešené věci. Předplatné pro jednu osobu. Určitě chodí sám. McNabe, vy se soustřeďte na nákupy nahrávek stejného typu hudby. Je to přece sběratel! A platí hotově.“

Při řeči začala chodit po místnosti, protože její nápady už začínaly dostávat řád. „Potřebujeme laboratorní výsledky. Půjdu popohnat Dickheada. Chci vědět, co se technikům podařilo získat z odpadů v koupelně. Dal si sprchu, ale mýdlo pro hosty bylo suché. Když náš úzkostlivý sociopat jde do práce, zřejmě si s sebou nosí v aktovce své vlastní mýdlo, šampon, atd.! Nebude to žádná obyčejná značka, takže bychom mohli získat další vodítko. Feeneyi, mohl by ses, prosím tě, vrátit k tomu drátu? Promluv s těmi bratranci a já zatím půjdu nakopnout Dickheada.“

„Dobře.“ Vtom mu zapípal komunikátor. „Počkej!“ Vstal, vytáhl ho a poodešel stranou, aby přijal zprávu.

„Poručíku?“ oslovil ji McNab. „Já jsem uvažoval o tom… nevím, jak to slušně říct! Zkrátka – jak si Yost vypomáhal tím drátem, aby se

při tom znásilnění udělal. I když si potrpí na Mozarta a fajnové víno, musí mít nějakou zkušenost s pornem nebo s koncesovanými společnicemi, co znají všelijaké sexuálně deviantní metody. Jestli je samotář, tak to asi provozuje doma a pomáhá si videem nebo holonahrávkami. Takovými nahrávkami na kazetách. Někdy se dají získat legální cestou, ale drsnější verze, opravdu tvrdé porno, na které já bych ho odhadoval, se dostane výhradně na černém trhu.“

„Zdá se, že o tom dost víš,“ poznamenala Peabodyová.

„Nějaký čas jsem dělal v mravnostním, a tak.“ Ale přece jen se pod jejím pohledem trochu přikrčil a raději se obrátil k Evě. „Mohl bych se v téhle branži poohlédnout. Říkáte sama, že je sběratel! Najdou se i takové věci, které jsou dělané jako umělecké filmy. S těmi bych mohl začít.“

„McNabe, někdy mě doopravdy překvapujete. Pusťte se do toho!“

„Chceš se koukat se mnou na sprosté filmy, kočičko?“ zašeptal McNab Peabodyová a Eva raději předstírala, že nic neslyšela.

„Je to parchant!“ Feeney schoval svůj komunikátor do kapsy. „Něco máme. Jak jsi chtěla, zjišťoval jsem obdobné vraždy v tom časovém rámci, který sis přála. V Londýně ani v Anglii jsem nic nenašel. Nasadil jsem na to svého chlápka, aby pro jistotu prověřil různé variace toho případu. A měl úspěch.“

„Kde?“

„Je to někde v Cornwallu, na pobřeží. Policie tam v mokřinách našla nějaké mrtvoly. Byly v moc špatném stavu – povětrnostní vlivy a podobně. A pak, je to tam kolem ještě divočina. Důležité je, že ty oběti byly uškrcené, ale nenašel se žádný drát, takže mě to neťuklo. A navíc to místní policie zveřejnila až dva měsíce po vraždě.“

„A proč to přisuzuješ Yostovi?“

„Načasování souhlasí. Jim se totiž podařilo určit dobu smrti. Způsob vraždy taky souhlasí. Obě oběti, muž a žena, byly surově zbité, zvláště v oblasti hlavy. Obě byly zdrogované. Obě znásilněné. Můj člověk získal snímky mrtvých a porovnal poranění, která měly na krku od skrčení – alespoň to, co se dalo. A to taky souhlasí. Turista, co nález oznámil, nečekal na policii. Je možné, že si ty dráty vzal.“

„Zjistila se identita mrtvých?“

„Ano. Byl to párek pašeráckých lumpů, kteří měli svou základnu poblíž, v nějaké chajdě. Můžu se na to ještě podívat a získat bližší údaje. Promluvím s hlavním vyšetřovatelem.“

„Fajn, a předej mi to všechno na mou domácí jednotku. Tohle taky poskytnu federálům, snad se jich tím alespoň na chvíli zbavím a vyšoupnu je ze svého území. Takže všechno jasné; sejdeme se zítra v osm, v mé domácí pracovně. Kdo mezitím na něco kápne, bude mě kontaktovat.“

Podala si vedoucího laboratoře Dicka a podala si ho tvrdě. Kničel, ale to bylo spíš jen ze zvyku. Nejdříve mu vyhrožovala, ale pak ho uplatila lahví jamajského rumu, což dynamiku jejich vztahů značně vylepšilo. Uvolil se, že umístí její koupelnové odpady na nejhořejší místo hromady svých pracovních závazků.

Poté podala hlášení Whitneyovi a získala jeho souhlas, aby Jacobymu a Stoweové postoupila vybrané údaje. A jak se dalo čekat, musí se nazítří ve čtrnáct třicet zúčastnit tiskové konference.

Vydržela se tím užírat celou cestu dolů, do své kanceláře. Tam se usadila a zavolala Stoweovou.

Když na obrazovku vplula agentčina půvabná tvář, bylo vidět, že je značně otrávená. „Poručíku, jak to, že se musím až ze zpráv pro veřejnost dozvědět o vraždě, která, jak se zdá, je téměř s určitostí dílem Sylvestra Yosta?“

„Protože zprávy se šíří rychle, agentko Stoweová, a já jsem měla plné ruce práce. Právě proto vám teď volám, abych vás o tomto posledním případu informovala. Ale jestli mi chcete radši nadávat, tak mě zbytečně zdržujete od práce.“

„Než jste opustila místo činu a nechala je zapečetit, měla jste mne nebo mého kolegu informovat.“

„Nevím, že by kde existovala taková písemná direktiva! Volám vám ze zdvořilosti, ale cítím, že už mi začíná docházet.“

„Spolupráce –“

„Jestli toužíte po spolupráci, tak mlčte a poslouchejte!“

Eva se odmlčela. Viděla, jak Stoweová stěží potlačuje vztek a jak ho v sobě zadusila. „Mám určité údaje, které by mohly přispět jak k vašemu, tak i k mému vyšetřování, a domnívám se, že by je vaše agentu-

ra mohla prošetřit rychleji než moje. Jestli se chcete domluvit, tak se domluvme. Za dvacet minut budu v jednom klubu dole ve městě – jmenuje se Klub vyděděnců. A vezměte s sebou něco na výměnu!“

Přerušila spojení, dřív než mohla Stoweová odpovědět.

A dala si záležet, aby pro jistotu byla na místě už za patnáct minut.

Obrovský černoch, ozdobený tetováním a péry a s hlavou nablýskanou jak bowlingová koule, se na ni usmál tak širokým úsměvem, že mu málem rozpoltil jeho pozoruhodně šerednou tvář.

„Ahoj, bílá holko.“

„Ahoj, černej kluku.“

Bylo ještě příliš brzy na příval klientely, kterou podniky typu Klubu vyděděnců lákají svými zcela nahatými dámami. Ale přece jen už u stolků posedávalo dost zákazníků. Jediná znuděná tanečnice ze sebe pracně vydávala pouze tolik energie, kolik potřebovala k potřásání pozoruhodnými ňadry v rytmu reprodukované hudby.

Dvoumetrový Řacha byl majitelem klubu. Ale věnoval se i napravování hlav otravným zákazníkům, když to moc přehnali. Své jméno dostal podle zvuku, který jejich hlavy vydávaly, když dopadly na tvrdý beton.

Teď zatím jen okouněl za barem, odkud vyrukoval s hrnkem nebezpečně vypadající černé kávy.

Poslal ho Evě přes bar. „Když tu dlouho nevidím tvůj kostnatej zadek, začíná se mi stejskat!“

„Páni, Řacho! Dojímáš mě k slzám!“ O ty se ostatně už postaral první lok kávy. Zadoufala, že sliznice v krku časem zregeneruje. „Mám tady rande s dvěma federálníma týpkama.“

Zatvářil se tak uraženě, že pohasl úšklebek dokonce i té lebce, kterou měl vytetovanou na tváři. „Ty má sladká pusinko, proč mi děláš takový věci? Posílat mi do lokálu federály!“

„Chtěla jsem jim předvést špičkový podnik našeho nádherného města,“ zasmála se. „A chtěla jsem, aby ty jejich ušlechtile duše z východního Washingtonu poznaly, co obnáší skutečný život. Ženská část toho párečku je možná docela slušná, ale ten chlap, to je vyslovená osina v zadku!“

„Chceš, abych jim připravil nějaký trampoty?“

„Ne. Jen na ně vrhni pár upřených pohledů. Takových, aby na ně ještě dlouho vzpomínali, až budou bezpečně zpět ve svých útulných kancelářičkách. Jo, a postarej se, aby dostali tohle kafe!“

Zuby se mu zaleskly jako mramorové sloupy. „Koukám, že jsi pěkně nabroušená!“

„Tos uhod, kamaráde. Nemáš tu nic, co by federálové mohli vyčuchat?“

„Uklízíme… právě teď.“ Přejel očima přicházející. „Mňam – mňam. Další bílý masíčko! Bělejší než bílý. Poslyš, berou k federálům taky barevný?“

„Jistěže! Ale oni prací u federálů úplně zbělaj. Uvolni mi tady trochu místa, Racho,“ zašeptala a pak se na židličce obrátila. „Ahoj, agenti!“

„Vy si opravdu libujete v těch nejvybranějších podnicích, poručíku!“ Než Jacoby usedl, provedl nejprve s pokrčeným nosem inspekci stoličky.

„Když nesedím doma, mám tu svůj malý domov! Dáte si kafe? Já platím.“

„Myslím, že když už člověk zapadne do takové díry, je to asi nejbezpečnější.“

„Vy jste řekl, že můj podnik je díra?“ Řacha se nahnul přes bar a přiblížil svůj obrovský obličej těsně k Jacobymu.

„On je hrozný trouba!“ Karen Stoweová se laškovně vsunula mezi ně. „Je to u něj dědičné, nedá se s tím nic dělat! Já bych si dala kávu, prosím.“

„Tak to s radostí.“ Řacha s obdivuhodnou důstojností ustoupil a začal pod barem připravovat kávu. Krátce vzhlédl, setkal se s Evinýma očima a vesele na ni mrkl.

„Máte něco na výměnu?“

„Úřad nemá ve zvyku handlovat s místními složkami.“

„Jacoby, prokristapána! Zařaď se, nebo sklapni.“ Stoweová se obrátila k Evě. „Nesedneme si radši ke stolu?“

„Jistě.“ Eva sebrala svůj hrnek, počkala, až i oni dva dostanou svoji kávu, a pak namířila ke stolku vzadu v rohu.

Stoweová zahájila jednání. „Přišla jsem na informaci o vraždě, která vypadá na Yosta. Jedná se o soudce Nejvyššího soudu. Zahynul před dvěma lety."

„Kdyby byl soudce Nejvyššího soudu uškrcen a znásilněn, tak z toho média budou šílet. Já jsem o ničem takovém neslyšela. Ani jsem na to nenarazila při svém průzkumu."

„Politika! Ututlali to, protože soudce nebyl sám. Byl pohromadě s nezletilou holčičkou."

„Je mrtvá?"

„Ne. Pořád dávám dohromady úlomky, ale vypadá to, že ta holka byla zdrogovaná, pak svázaná a zavřená v sousedním pokoji. Nemůžu se dopátrat jejího jména, všechno je zapečetěné, ale vypadá to, že ji vláda někam odstěhovala. Zřejmě ochrana svědků. Nechtějí, aby něco vykládala o soudcových slabůstkách pro sex s nezletilými. Oficiální verze tvrdí, že zemřel na infarkt, a když se dostavila lékařská pomoc, už se ho nepodařilo resuscitovat."

„To není špatné!"

„Teď jste na řadě vy."

Eva přikývla a podařilo se jí potlačit spokojený úšklebek, když viděla, jak se Jacoby napil kávy a okamžitě dostal skoro stejnou barvu, jako její hráškově zelený služební vůz. Zatímco se mu draly slzy do očí a lapal po dechu, sdělovala Stoweové příslušné údaje.

„Ty složky můžu dostat od Britů během hodiny," řekla Stoweová. „Snad se nám podaří najít toho turistu. Možnost, že si Yost obstaral na dovolenou nebo pro penzi vlastní nemovitost – to je taky dobrý tip! Jinak moje údaje souhlasí s vašimi. Nikdy nespáchal v jedné lokalitě víc vražd než dvě. Jestli tady plánuje čtyři, vypadá to, že chce možná skončit. Pro začátek na to nasadím pár čmuchalů a uvidíme, s čím přijdou. Budu chtít mluvit s vaším manželem."

„Už jsem vám dala dva typy za jeden. Netlačte na mne."

Jacoby, který se už trochu vzpamatovával, se naklonil kupředu. „Můžeme si ho předvolat, Dallasová. Nepotřebujeme vaše svolení."

„Zkuste to. Sežere vás k obědu. Poslyšte," obrátila se na Stoweovou. „Kdyby znal nějaké odpovědi, kdyby měl jakékoliv vodítko k tomu, kdo tohle provádí, řekl by mi to! Znal Jonaha Talbota, měl ho rád a cítí za něj odpovědnost. Jestli do toho Roarka zatáhnete, zkom-

plikujete mu život a sami nic nezískáte. Mám osobní zájem dostat toho chlapa! Stejně jako Roarke. Bude na tom se mnou pracovat, bude spolupracovat s policií, ale s vámi ne.“

„Ale ano, když ho o to požádáte.“

„Možná. Ale já ho nepožádám. Berte, co jsem vám dala, a uvidíte, kam vás to dovede. Máte toho teď víc, než jste měli, když jste sem přišli.“

Odsunula se od stolu a vstala. Pak se na oba zadívala, upřeně a tvrdě. „Aby bylo jasno. Když něco podniknete proti němu, budete muset jít přese mne. A kdybyste se nějakým zázrakem přese mne dostali a zůstali přitom celí, bez mrknutí oka vás rozpůlí a vy strávíte zbytek života přemítáním, co se to proboha stalo s vaší slibnou kariérou. Když budete se mnou spolupracovat, tak toho vrahounského parchanta dostaneme! Můžete si připsat zásluhy, mně to bude úplně fuk! Ale zkuste mě obejít a pustit se do Roarka a já vás upálím.“

Otočila se na podpatku, odkráčela k baru a hodila na něj kredity za kafe.

„Pěkně jsi je nakopala do zadku, bílá holko,“ prohodil Rachá a mrkl na ni.

„A to jsem ještě ani nezačala!“

Stoweová si oddechla, když Eva odešla. „Tak co? Neproběhlo to snad dobře?“

„Místní policie,“ řekl otráveně Jacoby. „Co si sakra myslí, že je, když s námi takhle chytračí?“

„Dobrá policistka,“ odsekla Stoweová. Bože, už jí šlo na nervy věčně s Jacobym manévrovat! Ale on byl její vstupenkou k pátrání po Yostovi. „Která hájí své osobní a profesionální teritorium.“

„Dobrá policistka si nevezme kriminálníka.“

Stoweová na něj dlouhou chvíli jen zírala. „Ty jsi ale opravdu idiot! Když pominu tvé povrchní a směšné tvrzení, tak tě upozorňuju, že ať už je Roarkova dřívější činnost sebevíc podezřelá, žádná, *žádná* právně fundovaná instituce na světě i mimo planetu na něj nemá žádnou dokumentaci, žádné důkazy, nic, co by mohla vykouzlit z páry a co by ho mohlo spojit se zločinem. A hlavně, Jacoby, on je v tomhle případu obětí! On to ví, ona to ví a my to víme taky.“

Byl natolik znechucený, že se přestal kontrolovat a znovu se napil kávy. „Na čí straně vlastně jsi?“

„Snažím se pořád si to připomínat. A vím s určitostí, že by to měl být zákon a pořádek. A myslím, že ta zdejší policajtka si to pamatuje stejně dobře.“

„Houby! Ošulila nás! Dostala toho víc.“

„Ale jdi, Jacoby, vážně?“ Sarkasmus, ledový jako rampouchy, z ní jen kapal. „To se ví, že nás ošulila. Na jejím místě bychom jednali přesně stejně. Ale důležité je, že mluvila pravdu. Poskytla nám cenná vodítka. A když prohlásila, že jí je úplně fuk, kdo získá uznání za dopadení Yosta, myslela to doopravdy.“

Odstrčila svou netknutou kávu a vstala. „Přála bych si, abych mohla říct totéž. Přála bych si, abych mohla říct, že je mi to fuk, a myslela to doopravdy!“

Kapitola desátá

Eva měla v úmyslu jít rovnou do své domácí pracovny, probrat nové údaje, shromáždit všechny čerstvé informace, které jí poslali členové týmu, a pak se pustit po stopách návnady, kterou jí hodili federálové.

Její plány se změnily, sotva překročila práh domu. Nepřekvapilo ji, že vidí v hale Summerseta. Ve skutečnosti si už nedovedla představit správné zakončení dne, aniž by si spolu každý večer vyměnili pár urážlivých invektiv.

Ale sotva otevřela ústa na první chod, Summerset ji přerušil.

„Roarke je nahoře.“

„Neříkejte! On tu přece bydlí.“

„Je rozrušený.“

Srdce jí pokleslo. Když si začala svlékat sako, žádný z nich si neuvědomil, že Summerset jí z něho pomáhá a že si je pak úhledně přeložil přes ruku.

„A co Mick?“

„Ten je na celý večer pryč.“

„Dobrá! Nemá cenu se o tom dál vybavovat. Jak dlouho už je doma?“

„Skoro půl hodiny. Měl několik telefonů, ale ještě se chystá do kanceláře. Teď je v hlavní ložnici.“

Přikývla a vydala se po schodech nahoru. „Postarám se o to.“

„To doufám,“ zabručel Summerset.

Našla ho v ložnici. Vyřizoval hovor přes sluchátka místo linkem a přitom se díval z vysokého okna do zahrady, v níž hýřilo jaro.

„Jestli nějak můžu pomoct se zařizováním nebo s čímkoliv…“

Zatímco poslouchal, vysunul okno a nahnul se z něho ven, jako by nutně potřeboval vzduch.

„Všem nám bude hrozně chybět, paní Talbotová. Doufám, že pro vás je alespoň útěchou, že všichni měli Jonaha rádi a vážili si ho! Ne,“ řekl po chvilce. „Neexistují žádné odpovědi na otázku proč. To je pravda, ano. Dovolíte mi, abych to pro vás a pro vaši rodinu udělal?“

Dost dlouhou dobu nic neříkal. Eva sama už tolikrát volala pozůstalým po obětech, že věděla, kolik žalu a zmatku se na něho valí od Talbotovy matky.

Přímo na Roarka.

„Ano, ovšem,“ řekl nakonec. „Prosím, zavolejte mi, kdybyste si ještě vzpomněla na něco, co bych pro vás mohl udělat! Ne, není. Udělám to rád. Na shledanou, paní Talbotová.“

Sejmul si sluchátka, ale zůstal stát u okna, zády k místnosti. Eva k němu beze slova přistoupila, ovinula mu ruce kolem pasu a přitiskla mu tvář na záda.

Cítila, jak jeho tělo, už tak dost napjaté, ještě víc ztuhlo.

„To byla Jonahova matka.“

„Jo. Slyšela jsem.“

„Je prý mi vděčná, že jí nabízím pomoc. Že jsem obětoval čas, abych jí osobně kondoloval.“ Hlas měl klidný, až příliš klidný a plný trpkého sarkasmu. „Samozřejmě jsem se jí nezmínil, že by byl dneska naživu, kdyby nepracoval pro mne.“

„Možná že máš pravdu, ale –“

„Hovno možná!“ Roztrhl sluchátka na dva kusy a vyhodil je z okna. Tím prudkým pohybem Evu odstrčil o krok zpět, ale stála pevně, a když se otočil, byla připravená se mu postavit tváří v tvář.

„Neudělal *nic*. Nic jiného, než že patřil ke mně! Zrovna jako ta služtička. A jenom proto byli oba zbiti, znásilněni a připraveni o život. Jsem za ty, kdo pro mne pracují, odpovědný! Kolik jich ještě bude? Kolik jich bude odsouzeno k smrti prostě jen proto, že patří ke mně?“

„Tak právě tohle si on přeje! Aby sis kladl takovéhle otázky, aby ses obviňoval!“

Dostavila se už zuřivost, kterou předpovídal Feeney. Dozrávala a pukala. „No tak ať to má! Zatraceně, oznámím to třeba v novinách!“

„Jen mu dej, co chce,“ řekla klidně. „Dej mu poznat, že se ti dostal na kůži, a bude chtít víc.“

„No a co?“ Zvedl ruce sevřené v pěst. „Můžu se poprat s tím, co bude určeno mně. Tak nebo onak se s tím dovedu vypořádat. Ale jak se můžu utkat s tímhle? Víš, kolik lidí pro mne pracuje?“

„Ne.“

„Ani já jsem to nevěděl. Ale dnes jsem si to spočítal. Já jsem totiž na čísla génius. Jsou jich miliony! Dal jsem mu k dispozici celé miliony.“

„Ne.“ Přistoupila k němu a pevně ho uchopila za předloktí. „Víš, že to tak není. Tys mu neposkytl nic. On si bere sám. Udělal bys chybu, kdybys mu poskytl i část sebe a dal mu vědět, že ji má!“

„Kdybych mu to dal vědět, možná by přešel na mě!“

„Možná. Už jsem na to taky myslela a dělá mi to starosti. Ale…“ Přejela mu po pažích nahoru a dolů v podvědomé snaze utěšit ho. „Tak to vychází, když myslím srdcem. Když ale zapojím hlavu, už to tak nesouhlasí! On nechce, abys byl mrtvý. Chce, abys byl zraněný! Rozumíš, jak to myslím? Chce, abys byl zlomený nebo zoufalý nebo… tak tě chce mít!“

„Ale proč?“

„Na to právě musíme přijít. Posaď se.“

„Já si nechci sednout.“

„Posaď se,“ opakovala a užila přitom toho chladného, neústupného tónu, který on někdy uplatňoval na ni. Když mu blýsklo v očích, obrátila se a šla nalít sklenku brandy.

Na moment zauvažovala, že by do ní mohla vpašovat sedativum, ale on by to poznal. Mohla by se pokusit nalít mu to do krku, jak to dělal on, ale nevěřila, že by to svedla.

A pak by zuřili oba.

„Jedl jsi něco?“

Byl natolik rozčilený, že ho ani nepobavila ta náhlá výměna rolí. Netrpělivě vydechl: „Ne. Proč nejdeš pracovat?“

„Proč jsi pořád takový paličák?“ Postavila brandy na nízký stolek v sedacím koutě a dala ruce v bok. „A teď si koukej sednout, nebo tě na tu židli srazím. Konečně – možná že by ti taková malá rvačka spravila náladu! Takže prosím, já jsem připravena.“

„Nemám náladu se prát.“ A protože měl spíš náladu přemítat, šel a posadil se. „Obrazovka zapnout,“ poručil.

„Obrazovka vypnout,“ nařídila ona. „Žádná média.“

Teď už se mu blýskaly oči. „Obrazovka zapnout! Jestli se nechceš dívat, jdi pryč.“

„Obrazovka vypnout.“

„Poručíku, hraješ si s ohněm!“

Zlost přehodila výhybku, namířila si to proti ní. Přesně tak to chtěla. *Ještě to není na bodu mrazu, ne, ještě ne*, uvažovala. Ale to přijde.

„Mám dobrý balanc, kamaráde.“

„Tak ho použij jinde. Momentálně nechci ani tvou brandy, ani tvou společnost, ani tvé profesionální rady.“

„Dobrá, tak já tu brandy vypiju sama.“ Nesnášela brandy. „Nechám si profesionální rady pro sebe. Ale,“ pokračovala a stulila se mu do klína, „nepůjdu nikam.“

Popadl ji za ramena a chtěl ji odstrčit. „Tak půjdu já.“

Docela prostě mu ovinula paže kolem krku. „Ne, nepůjdeš. To tě tak moc obtěžuje, když jsem v náladě?“

Hluboce vzdychl a pak, poražen, sklonil čelo až k jejímu. „Obtěžuješ mě neustále. Nevím, proč si tě vlastně nechávám!“

„Já taky ne. Leda," přejela mu ústy po rtech. „Možná kvůli tomuhle. To je opravdu dobré!" Prohrábla mu prsty vlasy, zvrátila mu hlavu dozadu a dlouze, pomalu a vroucně ho líbala.

„Evo," zamumlal s ústy přitisknutými k jejím.

„Dovol mi to." Její rty mu měkce bloudily po tvářích. Něžně. „Jen mi to dovol! Miluju tě."

Nemohla snést, aby byl zraněný. Nemohla snést, aby byl smutný. Mohou pracovat, ale pracovat společně. Mohou se prát, ale společně. Jenže teď si jen přála dát mu mír.

Je tak silný, ta jeho síla ji vždycky okouzlovala i dráždila. Ale teď měl svaly ztuhlé a zauzlené napětím, které tak zřídka dával najevo. Hladila ho co nejněžněji, ale přitom se ho ústy pokoušela svádět.

Stále ještě se ovládá, pomyslela si a lehce mu přejela zuby po bradě. V jeho sebeovládání bylo zoufalství i touha po jistotě. Teď jimi maličko otřásla. A toho oslabení musí hned využít, přesměrovat vztek na slast.

Hbitými prsty nahmatala jeho košili a pomalu mu rozepínala knoflíčky. Ústy pak postupovala po pruhu nahé kůže až k srdci, které tepalo silně, ale stále ještě pravidelně.

„Strašně ráda tě ochutnávám." Přejížděla mu dlaněmi po prsou a po ramenech a přitom se jazykem dotýkala té pomalu se zahřívající pokožky. „Všude."

Zase se přesunula a tentokrát si sedla obkročmo. A když spatřila jeho oči, jejichž modř byla zastřena tmavým kouřem žádosti, její tep se také zrychlil.

Uvědomila si, že se mýlila. Jeho vnitřní zuřivost nezchladí a neuchlácholí něžné hlazení a tiché vzdechy. Žár může ztlumit zase jen žár.

Stále na něho hleděla, když uvolnila sponku na závěsu své zbraně a nechala ji sklouznout dolů. Stále na něho hleděla, když si rozepínala košili a setřásala ji ze sebe. Pod tím měla jen tenké, hluboce vystřižené tílko. Viděla, jak sklouznul očima dolů, a bradavky jí ztuhly, jako kdyby je už vzrušil svými ústy.

Ale pořád se jí nedotkl. Věděl, že ve chvíli, kdy to učiní, řetěz praskne a on se nechá unést. *Nedat se pohltit*, pomyslel si, plný vzteku

sám na sebe, že mu nabízí útěchu. Sebral se a lehce se dlaní dotkl její tváře.

„Dovol mi, abych tě odnesl na postel."

„Odneseme se navzájem." Vztyčila se, přetáhla si tílko přes hlavu a odhodila je. „Přímo sem."

Zajela mu rukama do vlasů, přitiskla tělo těsně k němu, aby jejich pokožky po sobě klouzaly. „Obejmi mě," požádala ho a pak mu prudce přitiskla rty na ústa.

Jeho sebeovládání povolilo. Jediný divoký pohyb, a byla pod ním jako připoutaná. Hltal ji, sytil se jí, polykal každý její trhaný dech. Zmocnil se jí rukama, zpracovával ji lačně a bezohledně ji poháněl k prvnímu horečnému vrcholu.

A když vykřikla, pokračoval dál.

Sevřel ústa na jejích ňadrech, každé stisknutí zubů působilo v citlivé tkáni kratičkou, ale slastnou bolest. To vzrušení jí projíždělo celým tělem, takže se vzepjala, pobízela ho, zaťala mu nehty do zad. Svíjela se pod ním, šátrala po něm rukama a hledala ho ústy. Jejich touhy se sešly, zoufalství se zoufalstvím. Jejich nohy se proplétaly a potýkaly se s oblečením.

Kůže klouzala po vrstvě potu.

Bičovala ho tak divoká vášeň, že nemohl myslet na nic jiného než na ni. Na spojení. S celým tím dlouhým agilním tělem. Se všemi křivkami a prohlubeninami, které tak zázračně vyhovovaly jeho tělu. S tou bledou, nádherně jemnou pokožkou, hladce napnutou nad pevnými svaly. S chutí té pokožky, když ji zachvátil žár vášně.

Ještě. Všechno, bylo jediné, nač dokázal myslet, zatímco v něm vřela krev.

Byla horká, tak horká a vlhká, když do ní vnikl prsty. Hladká a zároveň pevná, jak se vzpínala kyčlemi. Chtěl, potřeboval ji vidět, až vyvrcholí, potřeboval to cítit, poznat, že její organismus exploduje. Všechno, čím byla, bylo jeho.

Její tělo se vzepnulo jako tuhý malý most vášně. Její dech přešel ve vzlyk. Vylila se mu do ruky.

On však ještě nedokázal přestat, nedal jí možnost, aby v klidu klesla dolů. Místo toho ji dál nemilosrdně poháněl, pustošil jí tělo zuby a jazykem.

Když svými ústy dorazil až k jejím, když cítil, že se znovu začíná otřásat, vnořil se do ní a hned prvním drsným nárazem ji svrhl přes okraj.

Ale přitom stále jen myslel na jedno: *Dál.*

Nepřestávala se chvět, ale on už jí zvedl kolena do výšky a pronikal do ní dál a dál. V očích se mu zatmělo, ale i přes rudý závoj slasti spatřil její oči. Hluboké, tmavé, zářící jako zrcadlo, ve kterém spatřil svůj obraz.

„Jsem celý v tobě," vyrazil ze sebe, zatímco je společně hnal až k šílenství. „Se vším, co mám. S tělem, srdcem i duší."

Snažila se prodrat vrstvami slasti, aby mohla vyslovit jedinou věc, kterou potřeboval. Obemkla rukama jeho zápěstí, aby cítila tep jeho krve. „Tak je pusť na svobodu. Já zůstanu s tebou."

Zabořil obličej do jejích vlasů, propustil srdce i duši a nechal tělo, aby je oba ovládlo.

Eva nedokázala odhadnout, kolik času uplynulo, než se její mozek vzpamatoval natolik, že dovolil, aby jím prošla myšlenka. Ale když se jí podařilo vybavit si své jméno, Roarke ji svým tělem stále ještě držel připoutanou k polštářům. Cítila, že jeho srdce nad jejím stále ještě uhání o překot, ale tělo má naprosto klidné.

Přejela mu dlaní po zádech a láskyplně ho poplácala po zadku. „Obávám se, že během příštích deseti až patnácti minut se budu potřebovat alespoň jednou nadechnout."

Zvedl hlavu a pak se ohleduplně opřel o lokty. Tvář měla zrůžovělou, rty trošku ohrnuté a oči přivřené. „Vypadáš sama se sebou ohromně spokojená."

„A proč bych nebyla? S tebou jsem taky ohromně spokojená."

Sklonil se jen tolik, aby se mohl dotknout rty dolíčku v její bradě. „Děkuju ti."

„Za sex mi nemusíš děkovat. Jsme přece manželé."

„Za sex ne, i když by si zasloužil přímo ovace. Ale za to, že mi rozumíš. Za to, že ke mně, abych tak řekl, tíhneš!"

„Měla jsem dost příležitostí, abych to poznala z druhé strany." Natáhla se a odhrnula mu vlasy z čela. „Cítíš se líp?"

„Ano.“ Obrátil se, a když si sedal, přitáhl ji s sebou. „Dovol mi, abych tě chviličku jen takhle choval,“ zašeptal a kolébal ji v klíně.

„Jestli v tom budeš pokračovat, skončíme zase úplně zpocení v horizontální poloze.“

„Mmm. Je to lákavé!“ Ta zuřivost v něm stále ještě byla, ale teď už chladná. Promyšlená. „Ale je tu práce. Poručíku, budu se s tebou muset pohádat, abys mě na té věci nechala dělat s tebou, a zkazit tím tuhle příjemnou pohodu?“

Chvilku na to neřekla nic. „Nechci, abys to dělal. Ne – nezačínej! Nech mě to dokončit.“ Stočila tvář ke křivce jeho krku. „Ta část mne, která to nechce, je osobní. Ta profesionální uznává, že čím víc se zapojíš, čím víc mi pomůžeš, tím dřív případ ukončíme. Ta osobní stránka nemá šanci vyhrát, když se proti ní postavíš ty a ještě policistka.“

„Pomohlo by, kdybych ti sdělil, že když budu zapojený do práce, tak se s tímhle vším snáz vypořádám? Nebude mě to tak žrát.“

„Jo.“ Chvilku váhala a pak se odtáhla. „Jo. Myslím, že vím i tohle. Tak si dejme sprchu a nějakou baštu a pak ti vyložím základní pravidla.“

„Tuhle větu jsem nikdy neměl rád,“ poznamenal, když vstával. „Základní pravidla!“

Krátce se zasmála. „Já mám v rukávu i jiné věci.“

Když už spolu seděli oblečení a krmili se těstovinami a plody moře, vyložila mu své podmínky.

„Whitney souhlasí, aby ses oficiálně zapojil do vyšetřování jako civilní expert-konzultant. Toto postavení ti poskytuje určitá práva a určitá omezení, a také přiměřený plat.“

„Jak přiměřený?“

Napíchla na vidličku mušli. „Řekla bych, že to bude míň,“ pokračovala, když ji strčila do úst, „než jsi zaplatil za jeden ze šesti set párů svých bot. Dostaneš průkaz –“

„Odznak?“

Vrhla na něj zničující pohled. „Nebuď směšný! Standardní průkazku s fotkou. *Nedostaneš* zbraň.“

„To je v pořádku. Mám dost svých.“

„Buď zticha! Dostaneš informace týkající se vyšetřování tohoto případu – podle uvážení hlavního vyšetřovatele. To jsem náhodou já.“

„To se hodí!“

„Očekává se, že budeš poslouchat rozkazy, jinak může být, a taky bude, tvé pověření ukončeno! Opět podle uvážení hlavního vyšetřovatele. Budeme postupovat podle knihy policejních pravidel.“

„Vždycky jsem byl zvědavý. Kolik stránek má ta tvoje knížka?“

„A drzost vůči hlavnímu vyšetřovateli může vést k disciplinárnímu řízení.“

„Miláčku! Víš přece, jak mě to vzrušuje!“

Odfrkla si, ačkoliv měla chuť jásat, že už je zase sám sebou. „Během vyšetřování má hlavní vyšetřovatel a jeho tým právo vyžádat si o tobě určité složky.“

„To se rozumí!“

„Dobrá.“ Sezobla poslední kousek jídla. „Tak se jde do práce.“

„A to je všecko o základních pravidlech?“

„Ještě se k nim vrátíme při práci. Pojďme do mé pracovny. Chci tě seznámit se současným stavem vyšetřování.“

Výhoda práce s Roarkem byla, že rozuměl policii. Měla podezření, že hlavně proto, že většinu svého života strávil jejím podváděním. Že má teď jednu policistku za ženu, bylo nepodstatné.

Nemusela mu spoustu věcí složitě vysvětlovat, a to jim ušetřilo čas.

„Ty jsi FBI nepředala všechno, cos dala dohromady! Oni to poznají.“

„To je pravda. Ale budou se s tím muset smířit.“

„Také jim bude podezřelé, nebo se aspoň budou divit, že za necelý týden jsi sebrala o Yostovi víc podstatných údajů, než oni za celá léta. To je bude žrát.“

„Jo. Může mi to zlomit srdce.“

„Začínáš se projevovat jako velice soutěživý tvor, poručíku!“

„To je možné. Ale když na to přijde, ať si federálové slávu vyžerou. Yost bude dobře vědět, kdo ho dostal! A to je pro mne důležité. Oni se dost nevěnovali drátu, jeho přesným ukazatelům. Jejich profil Yosta sice vystihuje hlavní vzorec, jeho posedlost detailem, ale určité drobnosti přece jen přehlédli.“

„Co myslíš – nemají se jakožto úřad soustředit hlavně na celkový vzhled a opírat se spíš o přesné údaje, než o instinkt a různé možnosti?“ Když se na něho zamračila, usmál se. „Ne že bych s nimi měl osobně nějaké zkušenosti, o kterých bych s tebou chtěl právě teď diskutovat a marnit tvůj čas!“

„Vážně? No tak si na to uděláme čas později.“

„Hmm. Já chtěl jenom říci, že se sice také opíráš o údaje a také vnímáš zcela jasně vnější vzhled, ale věříš i svému vnitřnímu přesvědčení a nikdy neopomínáš různé možnosti.“

„Snad. Ale víš, většinu federálů netrkne, že si ten chlap může dovolit kupovat krabice přepychových šamponů, pět tisíc za kus! Tak se na tenhle aspekt, na ten aspekt bohatého a nestřídmého člověka, vykašlou.“

„Já si pro vlastní potřebu nikdy nekupuju šampon po krabicích, ale ty by ses na to podívala v každém případě. Neopomíjíš detaily. Ale přece jen toho vím o špičkových výrobcích víc než ty. Proto jsem také expert-konzultant.“

„Civilní,“ dodala. „A ještě nejsi, teprve zítra, až tě Whitney schválí.“

„A protože se na to spoléhám, potřeboval bych teď vidět nahrávku Jonahovy smrti.“

„Ne.“

„Potřebuju vidět, co měl Yost na sobě, jak byl oblečený. Hotelové nahrávky už jsem viděl. Na těch to vypadá, že dává přednost britským návrhářům.“

„Jak sakra můžeš poznat návrháře, když vidíš něčí sako na živém záznamu?“

„Evo, drahoušku!“ S lehkým úsměvem přejel prstem po ramínku jejího starého a sepraného policejního tílka. „Pro některé lidi je móda prostě důležitější záležitostí, než pro druhé!“

„Ty to považuješ za rýpanec, ale s tím u mě nepořídíš, chytráku! I když mi mohlo dojít, že snobové přes oblékání se navzájem poznají.“ Vytáhla kazetu z kabely. „Dobře si ho prohlédni, jak přichází ke dveřím. To by ti prozatím mělo stačit.“

A to je taky všechno, co Roarkovi hodlá ukázat, pomyslela si, když založila kazetu do svého přístroje. „Počítači, promítni tuto nahrávku od značky nula až po značku patnáct. Na nástěnnou obrazovku.“

OPERACE PROBÍHÁ… ÚSEK SE PROMÍTÁ.

Oba se dívali na obrazovku, oba sledovali, jak Yost nenápadně stoupá po schodech ke dveřím Jonaha Talbota. A tam se obraz zastavil.

„Oblečení s určitostí britské,“ potvrdil Roarke. „Stejně jako boty. Potřeboval bych bližší pohled na aktovku.“

„Dobrá. Počítači, proveď zvětšení segmentu dvanáct krát dvacet dva, desetkrát.“

OPERACE PROBÍHÁ…

Obraz se přesunul na ruku a na aktovku, kterou držela, vybral požadovaný úsek a zvětšil jej.

„Takže si potrpí na britské zboží. Tohle je whitfordská taška, vyráběná výhradně v Londýně. Ta zatracená fabrika mi patří.“

„To je dobré! Soustředíme se na prodejny v Londýně. Britští výrobci.“

„Konzervativní,“ dodal Roarke.

Nakrčila čelo. „Já jsem se domnívala, že chtěl vypadat spíš umělecky.“

„Kvůli tomu si vzal paruku a šátek, ale pod tím je to jasné! Oblek vypadá jako Marley, ale i S mythe a Wexville navrhují tenhle přísný a strohý styl. Boty jsou od Canterburyho, skoro určitě.“

Zamračeně si je prohlížela. Připadaly jí jako normální boty, prostě černé mokasíny. „Dobrá. Půjdeme po nich. Vyklop kazetu.“

„Počítači, zruš příkaz. Prohlédnu si ten zbytek.“

„Ne. K tomu není důvod.“

„Podívám se na zbytek,“ prohlásil. „Nebo dáš přednost tomu, abych si ho obstaral a prohlédl jinde a jindy?“

„Říkám ti, že není důvod, aby ses do toho pouštěl!“

„Mluvil jsem s jeho matkou, slyšel jsem, jak pláče. Počítači, pokračuj v promítání.“

Eva tlumeně zaklela a raději na chvilku odešla. Snažila se ze všech sil ovládnout, a nalila do dvou sklenic víno. Roarke se předtím brandy ani nedotkl.

Nemusela se na tu nahrávku dívat, aby ji znovu prožila. Mohla klidně zavřít oči a viděla před sebou každý pohyb, všechnu tu hrůzu. A obávala se, že až v noci zavře oči, uvidí to zase. Anebo ještě hůř, že uvidí sebe jako dítě, ležící zakrvácené a zbité v ohavném pokoji, kde neustále znovu a znovu bliká červené světlo.

Přemohla se a za zvuků Mozartovy hudby se vrátila k odporné povinnosti znovu se na to dívat vedle svého manžela.

„Zastav obraz,“ nařídil Roarke a jeho hlas zaskřípal jako naostřený kus ledu. Hleděl na obrazovku, kde ležel Jonah Talbot v bezvědomí a muž, který se ho chystá zabít, si začíná pomalu rozepínat košili.

„Zvětšit obraz, segment třicet krát čtyřicet dva.“ A když počítač poslechl, Roarke přikývl. „Ta malá značka na manžetě! Košile je šitá na zakázku na Bond Street v Londýně, Finwyck. Počítači, pokračuj.“

Zhlédl to celé, aniž by cokoli řekl, aniž by dal cokoli najevo. Kdyby Eva byla ženou s fantazií, byla by řekla, že přímo cítí, jak z něj prudce sálá žár. A jak ten žár chladne, mrzne, mění se v led, jehož chřestění proniká vzduchem v celém pokoji.

Když to skončilo, přistoupil k počítači, vyhodil kazetu a položil ji na stůl. Dopřál si moment, opravdu jen moment na to, aby se sebral.

„Lituju, že jsem na tom trval, abych to viděl teď, takže jsi považovala za nutné dívat se na to znovu! Nikdy úplně nepochopím, jak to můžeš vydržet, jak se s tím vyrovnáváš – den po dni, jedna smrt za druhou!“

„Jedině tak, že si říkám, že vraha zastavím, že se postarám, aby byl někde zavřený, aby to už nikdy nemohl udělat.“

„Ale to nestačí! To nikdy nemůže stačit.“ Teď už se přece jen napil vína. Žal a lítost pohřbil hluboko do svého nitra, tam, kde je držel na uzdě chladný vztek. „Náramek s hodinkami byl švýcarský – jak se dalo čekat. Multifunkční Rolex. Mám také takový; jako ostatně řada jiných lidí, co si potrpí na spolehlivé a přesné údaje. Můžu ti s tím pomoct, protože –“

„Protože ta továrna je tvoje.“

„Jakož i řada velkých prodejen, které je nabízejí,“ dodal. „A také, co se týká aktovky a bot. Zbytek garderoby dá asi trochu víc práce. Obchodníci neprozradí údaje o zákaznících, pokud od tebe nedostanou řádné písemné požadavky; a Londýn má v tuto chvíli zavřeno.“

„Dám se do toho hned ráno. O těch ostatních věcech mi dej údaje, které znáš. Já se musím podívat, co lze vyzvědět o soudci Nejvyššího soudu.“

Přikývl, ale zůstal kde byl a upíjel víno. „Ty jsi pověřila McNaba pátráním po těch abonentkách na koncerty, a tak dál. Kdyby s tím měl potíže, můžu ti to zjistit regulérní cestou. Prostě jen zavolám linkem.“

„Dám ti vědět.“

„A co se týká černého trhu s pornem a úchylnostmi, mám v téhle temné oblasti pořád ještě určité kontakty. Chci říct, že znám lidi, kteří znají lidi – atd.“

„Ne. Kdyby vyšlo najevo, že se poohlížíš po tomhle svinstvu, mohlo by to jeho dodavatele vyplašit.“

„O to se můžu snadno postarat, ale když ti to líp vyhovuje, uvidíme, co s tím svede Ian. Moje zařízení může proniknout mnoha vrstvami, aniž by si toho kdokoli všiml,“ připomenul jí.

„V tomhle kole ještě ne, Roarku. Kdybych použila neregistrované zařízení a získala nějaké údaje, neznám způsob, jak si před sebou obhájit – natož před ostatními členy týmu! – jak jsem k nim přišla. Takže podle knížky.“

„Ty jsi šéf!“ A s touto větou odcházel s vínem v ruce do své pracovny.

O několik bloků jižněji se McNab ve svém přecpaném neuklizeném bytě skláněl nad počítačem. Peabodyová, jen v košili a služebních kalhotách, pracovala na další minijednotce.

Tenhle člověk sbírá počítače, jako jiní chlapi sbírají fotky sportovců, myslívala si často.

Už ji z toho probírání se pornopodniky a hledání jmen začínala bolet hlava, ale houževnatě pokračovala. Soustřeďovala názvy a reklamy a jména potenciálních zákazníků, kteří si vybírali podle třicetivteřinových ukázek, poskytovaných zdarma.

McNab zastával názor, že i Yost se možná prodíral labyrintem podniků dosažitelných na počítači a vybíral si podle ukázek. Bylo dokonce možné, že si je objednával přes obrazovku, a to by byla ta nejšťastnější možnost, protože by byl musel udat průkaz a číslo kreditky. Ale i kdyby si chtěl ukázky prostě jen prohlížet, musel by se zaregistrovat pod nějakým počítačovým jménem.

Většina těch jmen byla směšná a běžná: Chlapák, Žihadlo, Klacek. Nedomnívala se, že Sylvester Yost by si vybral něco sprostého nebo směšného.

Opřela se a promnula unavené oči. Začala se prohrabávat v kabelce a hledat prášek.

McNab roztržitě natáhl ruku a zamnul jí krk. „Chceš si dát pauzu?“

„Jen mě bolí hlava. Vezmu si prášek a možná si trochu natáhnu nohy.“

Vstala, šla si do kuchyně pro vodu, a přitom rozhýbávala ramena.

Věděl, že kvůli práci s ním musela zrušit rande s Charlesem Monroem. McNab měl škodolibou radost, že ten uhlazený koncesovaný společník dostal kopačky, i když to bylo jen kvůli práci! Nejvíc by si ovšem přál umístit Monroeovi přímo do centra jeho úhledné tváře svou vlastní botu, a přijde čas…

Děj na obrazovce narušil běh jeho myšlenek a přiměl ho vyvalit oči. Na podlaze se vespolek kutáleli a svíjeli dva muži a dvě ženy, takže to vypadalo jako nepřehledná změť nahých těl a neuvěřitelně zamotaných končetin.

„Panebože!“

„Co je? Co je? Přišels na něco?“ Peabodyová přispěchala zpátky, naklonila se nad obrazovku a pak uštědřila McNabovi pohlavek. „Sakra, vypni tu pornografii! Já myslela, žes našel.“ Postupně umlkla a ztuhla. „Pááni!“ to bylo všechno, co dokázala říci.

Oba pak společně obraceli a natáčeli hlavy, podle toho, co se na obrazovce odehrávalo.

„Ta snad vůbec nemá klouby!“

„Fakt,“ usoudil McNab. „A nikdo z té party zřejmě nemá ani páteř, jinak by se nemohli dostat do takovéhle pozice.“

Zase sklonili hlavy, ale tentokrát proti sobě a jejich oči se střetly v identickém záblesku vášně a žádosti.

„Přece se nenecháme zahanbit bandou pornoherců!“ McNab už si rozepínal kalhoty.

„To si piš! Ale asi to bude bolet.“

„Policajti jsou na bolest cvičení.“

„Jo? Tak si zkus tohle!“ A se smíchem ho strhla na podlahu.

# # #

V jiné části města dopíjel Sylvester Yost svou večerní sklenku brandy a dokuřoval doutník. Aktivoval svého jediného služebného androida přesně na dvanáct minut, aby uklidil kuchyň a jídelnu.

Samozřejmě že jeho práci osobně zkontroluje. Sebelépe naprogramovaní androidé často nedokázali uvést vše do tak dokonalého pořádku, jak Yost vyžadoval.

Připravil si k večeři báječnou telecí pečeni picatta. Po práci často rád fušoval do vaření, miloval vůně a recepty. Když zahušťoval omáčku, vždycky k tomu popíjel vhodné víno.

Ale výsledkem této záliby bývaly umatlané hrnce a pánve, a tehdy přicházel ke slovu android. Yost si raději lebedil s brandy a s doutníkem, než aby plnil myčku nádobím.

S přivřenýma očima, velké, svalnaté tělo zahalené do dlouhého černého hedvábného županu, seděl a naslouchal Beethovenově vznosné hudbě.

Věřil, že na takové okamžiky má člověk po úspěšném pracovním dnu nárok.

A brzy, už brzy se takové okamžiky prodlouží ve dny a dny v týdny, až odejde na odpočinek! Nu, asi se mu bude po práci stýskat. Tu a tam. Konečně, kdyby se mu zastesklo až příliš, může vždycky uzavřít nějaký příležitostný kontrakt.

Něco zajímavého, aby zabil ďábla nudy.

Ale stejně si byl jistý, že většinou bude úplně spokojen se svou hudbou, uměním, klidem a se svou samotou.

Když dostal tu poslední nabídku, považoval to Yost za znamení. Bude to perfektní zakončení jeho kariéry! Nikdy předtím neměl příležitost dostat se tak blízko k muži Roarkova formátu a schopností. Prá-

vě proto požádal o trojnásobek normální odměny za tři zásahy do cíle, a také ho dostane.

Čtvrtý případ měl provést jen podle vlastního uvážení. Když zjistí, že do dvou měsíců od splnění původní smlouvy má možnost zabít i samotného Roarka, dostane navíc roztomilý bonus – pětadvacet milionů dolarů.

To už bude hezký polštářek pro penzi, pomyslel si Yost.

Nepochyboval, že to dokonale zvládne. Bude to nejskvělejší čin jeho kariéry. A už se na něj upřímně těšil.

Kapitola jedenáctá

Eva se metodicky prodírala prvním klubkem rudé pásky, chránící přístup k osobním údajům soudce Thomase Wernera. Podle oficiální zprávy postihl Wernera těžký srdeční záchvat, jemuž podlehl ve svém domě na exkluzivním předměstí východního Washingtonu.

Dalo jí trochu práce zjistit o soudci něco podstatného z kusých údajů, které jí dali. Ale projela si archivní bulletiny televizních zpráv z minulé zimy, a tam konečně narazila na Wernerovu smrt.

Teď šlo o to, jak překonat zákon o ochraně soukromí, chránící lidi Wernerova postavení před zvědavostí čmuchalů. A ten, i když se prokázala příslušným průkazem, jí bránil v oficiálním pátrání.

„Ty jeden stupidní parchante," mumlala. „Jsem přece policajt! Máš číslo mého odznaku, kód mého případu, mou hlasovou stopu! Tak co ještě chceš? Mou krev?"

„Nějaký problém, poručíku?“

Na Roarkovu otázku ani nezvedla hlavu. „Ále, podělaná byrokracie východního Washingtonu! Chtějí po mně, abych svůj požadavek podala znovu, během pracovní doby. No – já přece pracuju, ne?“

„Třeba bych mohl –“

Zavrčela na něj a nalehla na počítač jako ochranný štít. „Chceš se vytahovat?“

„To jsem tak malý?“

„Scvrkl by ses na něco až mikroskopického, abys mě znemožnil.“

„Abych ti dokázal, jak velký opravdu jsem, hodlám tuhle urážku přeslechnout. Co kdyby sis prohlédla seznam Yostových nákupů, který jsem ti vytiskl? Já se zatím podívám, jestli bych nemohl odmotat kousek z klubka té tvé rudé pásky.“

Počítač oznamoval přeslazeným hlasem: VÁS POŽADAVEK NA OSOBNÍ A LÉKAŘSKÉ ZÁZNAMY SOUDCE THOMASE WERNERA NEMŮŽE BÝT TOHO ČASU PŘIJAT. PODEJTE PROSÍM SVŮJ POŽADAVEK TÉTO AGENTUŘE MEZI OSMOU AŽ PATNÁCTOU HODINOU VÝCHODNÍHO ČASU, OD PONDĚLKA DO PÁTKU. POŽADAVKY TOHOTO TYPU MUSÍ BÝT PODÁNY TROJMO A MUSÍ BÝT DOPLNĚNY PŘILOŽENÝM FORMULÁŘEM, VE KTERÉM JE TŘEBA ZODPOVĚDĚT VŠECHNY OTÁZKY. NEKOMPLETNÍ NEBO CHYBĚJÍCÍ FORMULÁŘ ZDRŽÍ VYŘÍZENÍ. V ÚVAHU BUDOU BRÁNY JEN POŽADAVKY PODANÉ ŘÁDNĚ AUTORIZOVANOU OSOBOU, JEJÍŽ IDENTIFIKACE MUSÍ BÝT UDÁNA A OVĚŘENA. OBVYKLÁ LHŮTA VYŘIZOVÁNÍ POŽADAVKŮ NA ZÁZNAM JSOU TŘI PRACOVNÍ DNY.

VAROVÁNÍ!!! JAKÝKOLI POKUS O PŘÍSTUP K MATERIÁLŮM BEZ ŘÁDNÉ ŽÁDOSTI, ŘÁDNÉ IDENTIFIKACE A JEJÍHO OVĚŘENÍ BUDE POVAŽOVÁN ZA FEDERÁLNÍ TRESTNÝ ČIN A POTRESTÁN ZATČENÍM, POKUTOU NEJMÉNĚ PĚT TISÍC U.S. DOLARŮ A EVENTUÁLNÍM UVĚZNĚNÍM.

„To nezní zvlášť přátelsky, viď?“ zamumlal Roarke.

Neřekla na to nic. Jen vstala, obešla stůl a sebrala seznam, který přinesl. Schválně si ho vzala s sebou do kuchyně – pod záminkou, že jde uvařit kávu, když viděla, že Roarke zatím zaujal její místo.

Ať se propadne, jestli se bude dívat, jak snadno se dostává přes pásku!

Stála a studovala seznam, a pak vyzvedla z AutoChefa hrnek kávy. *Ten se tedy činil*, řekla si, když uviděla to množství Yostových nákupů za hotové, uskutečněných za jediný den.

To je přesně jeho styl, pomyslela si. *Další malá nákupní horečka*. Nová aktovka, nové boty – šest párů, nová náprsní taška, čtyři kožené pásky, několik párů ponožek – hedvábných nebo kašmírových. Objednal si dvě košile na míru. Právě v tom elegantním módním závodě, který Roarke identifikoval z Talbotova záznamu!

Zastavil se jen ve dvou obchodech a utratil tam přes třicet tisíc eurodolarů!

Roarke ještě připojil údaje od londýnského klenotníka. Ochotný bratranec newyorského obchodníka potvrdil, že Yost koupil za hotové dva kusy stříbrného drátu v délce dvou stop.

Žádný další pro jistotu, konstatovala. I v tom bylo znát jeho arogance. Stoprocentně se spoléhal na svou zručnost.

A podle nejlepšího odhadu času smrti pašeráckého páru z Cornwallu udělal jen dva nákupy nanejvýš tři dny předtím, než se vydal na sever a ty dva lidi zabil.

Na sever musel jet, uvažovala. Měl v Londýně auto? Nebo i dům? Anebo bydlel v nějakém prvotřídním hotelu, a pak si buď najal auto, nebo jel vlakem, anebo letěl?

Protože snad alespoň mohla vyloučit, že šel pěšky, dal by se jeho pohyb vystopovat!

„Mám otázku," řekla Eva, když se zas vrátila do pracovny. „Máš v Londýně dům?"

„Ano, ale zřídka ho používám. Většinou dávám přednost apartmánu v hotelu New Savoy. Služby jsou tam perfektní."

„Máš tam taky auto?"

„Dvě. Jsou v garáži."

„Jak dlouho trvá cesta do Cornwallu?"

„Nikdy jsem ji nepodnikl, takže to budu muset zjistit.“ Otočil se i s židlí a vrhl na ni rychlý pohled. Podle jejího názoru vypadal na jejím pracovním místě až moc zabydleně. „Kdybych měl jet takhle daleko, asi bych použil jednu ze svých tryskoptér, abych ušetřil čas. Pokud bych neměl chuť prohlížet si krajinu.“

„A kdybys chtěl vypadat nenápadně?“

„Tak bych si pravděpodobně najal diskrétní a spolehlivý vůz.“

„To si myslím taky, protože kdybys jel vlakem nebo letěl letadlem, musel by sis na druhém konci zařídit další transport. A to je zbytečný krok navíc. On nemá rád zbytečné kroky. Je New Savoy v Londýně opravdu špičkový hotel?“

„Rád si to myslím.“

„Tvůj?“

„Hmm. Chceš se podívat na tahle data?“

„A budeme zatčeni, pokutováni nebo uvězněni?“

„Můžeme trvat na sousedních celách.“

„No to by bylo opravdu k popukání.“ Přistoupila ke stolu, nahnula se mu přes rameno a prohlížela údaje. „Tohle přece potvrzuje ten infarkt! Jestli zpravodajská služba FBI měla pravdu, musí být něco pod tím!“

„To by znamenalo proniknout k důvěrným zdravotním záznamům.“ Pomlaskl si. A protože měl poblíž její bradu, otočil hlavu a otřel se o ni. „Jsem si naprosto jistý, že je to nezákonné!“

„Co je dobré pro federály, je dobré i pro mě. Vyšťourej to.“

„Zbožňuju tě, když takhle mluvíš!“ Provedl jistý úkon, a údaje, které si našel už předtím, naskočily na obrazovku.

„Tys to udělal ještě dřív, než jsem ti řekla!“

„Nevím, o čem mluvíš. Jen jsem jakožto civilní expert-konzultant uposlechl příkaz hlavního vyšetřovatele. Ale když máš pocit, že mě musíš ztrestat –“

Sklonila se trochu níž a kousla ho do ucha.

„Ach, děkuji ti, poručíku.“

Zadržela smích, ale zůstala, kde byla. „Zlomený nos, fraktura čelisti, vyražené oko, čtyři zlomená žebra, dva zlomené prsty. Krevní výrony a podlitiny. To je dost škod na srdeční příhodu!“

„Také sodomizován.“

„Ale byl přitom ještě naživu. Příčinou smrti byla strangulace. Tak to mi dali federálové dobrý tip! A když už jsme u toho, podívejme se, jestli tu dívku podrobili vyšetření a léčení. Sleduj tohle datum, tentýž časový rámec, žena pod osmnáct let. Pravděpodobně vyšetřována pro sexuální násilí a prodělaný šok. Možná nějaké ty modřiny a tržné rány, možná i konzumace drog.“

Nastavil skenování a pak si podal její kávu. „A co nám to přinese? Přece víš, kdo Wernera zabil.“

„Doplní to celkový obraz. A je tu i možnost, že mu pomáhala při přípravě vraždy.“

„Tady ji máme,“ zabručel Roarke, když se objevily údaje. „Mollie Newmanová, pohlaví ženské, stáří šestnáct let. Kápla jsi na to úplně přesně! Včetně Exotiky a Zoneru v krvi.“

„Je jediná, o níž víme, že viděla Yosta při práci a přežila to!“

Zoner, uvažovala. Ten nemohl pocházet od Wernera! Co by mel ze soulože s holkou, která je pod Zonerem? To musel být příspěvek do hry.

„Chtěla bych tu Mollie najít. Měli by tu být uvedeni rodiče nebo poručníci… tady: Freda Newmanová, matka. Proklepneme ji. Uvidíme, co nám to dá.“

„Poručíku? Tví federální kamarádi už všechny tyhle údaje mají a s největší pravděpodobností i vědí, kde je! Tohle ti přistrčili, abys do toho zabředla.“

„To já vím! Ale stejně to chci proklepnout. A taky bych ráda věděla, kde si ve východním Washingtonu koupil drát. Obyčejně nakupuje poblíž místa vraždy. Podívejme se, kde –“ Zarazila se a obrátila se k pípajícímu linku. „Jo, Dallasová.“

„Poručíku, myslím, že jsme na něco přišli u těch pornopodniků!“

„Peabodyová, v čem jste to proboha navlečená?“

Její pomocnice zrudla a podívala se po sobě. Pro pohodlí si oblékla divoce květovaný župan, který vytáhla z McNabovy skříně. „No, to je takový jako župan.“

„A náramně fešácký,“ podotkl Roarke.

Peabodyové se teď úplně rozhořely tváře. V rozpacích si pohrávala s ostře růžovými klopami. „Jo, díky. To je opravdu jen kvůli pohodlí. Já –“

„Nechte si to," nařídila Eva. „Tak co teda máte?"

„Probírala jsem ty stránky a hledala internetová pseudonymy a hesla, a najednou mi málem vypadly oči z důlků! To byste nevěřila, jaká jména tihle úchylové používají! No, ale když jsem postupovala podle jeho profilu, řekla jsem si, že tenhle chlap by používal něco klasičtějšího. Začala jsem hledat pod heslem Sterling. Prostě – Sterling! Rozumíte, jako –"

„Stříbro. Rozumím. A zjistila jste místo původu?"

„No, my –"

Byla hrubě odstrčena McNabem, který se vecpal na obrazovku. Župan neměl. A dokonce, jak si Eva zamračeně všimla, neměl ani košili.

„Pak to začalo být napínavé! Víte, někteří z těch perverzáků užívají všelijakých zástěrek – zvlášť ti z nóbl rodin, co nechtějí, aby někdo věděl, že se rajcují sexy filmy. Ale když jsem začal pátrat po Sterlingovi, jezdil paprsek sem tam po celém nebi a zpět! Nikdo si s tím nedává takovou práci, zvlášť ne na legálních stránkách! Zjistil jsem, že křižuje spojení od Hong Kongu do Prahy, z Prahy do Chicaga, odtamtud na Vegas II. a tak dál!"

„Řekněte mi nějaký výsledek, McNabe."

„K pravému zdroji se nemůžu ani přiblížit. Ne na tomhle svém domácím počítači. Musím to vzít na elektronické oddělení, tam máme kvalitnější hračky. Snad se mi podaří vykouřit ho z nory! Nemůžu říct, jak dlouho to potrvá, ale jedu tam ihned a začnu na tom dělat."

„Ne! Dneska už makáte patnáct – šestnáct hodin!" I když by se vsadila, že některé z jeho aktivit nebyly zrovna profesionální povahy. „Já to zkusím tady."

„To ne, poručíku, bez urážky, ale na to byste se musela vyznat ve strašně mazaných technických fíglech, abyste pronikla primárními vrstvami, a pak – musela byste znát kouzla."

Roarke se vsunul před kameru a řekl pouze: „McNabe!"

„Jo ták! Když to budete dělat vy, tak je to v pohodě. Já vám tam pošlu, co tady mám. Jak říkám, ty trefy, co jsme udělali s tím Sterlingem, jsou všechny na legálních stránkách. Pár jich je tak na hraně, ale drží se. Zatím se neobjevilo nic v opravdu tvrdé oblasti, ale máme před sebou ještě dlouhou cestu."

„Dobrá práce! Dejte si pauzu."

„To už jsme si dali.“ Nedokázal se neušklíbnout. „Už jsme si pořádně dobili baterky!“

„Děkujeme za zprávu,“ ohlásila Eva suše. „Pošlete ty údaje na počítač v Roarkově pracovně.“

Přerušila spojení a zvedla se, aby si trochu provětrala hlavu.

„Nechávám pátrání na tobě. Výsledky můžeš ráno poslat Feeneyovi a McNabovi – ať je to cokoli. Vím, že máš na práci i jiné věci.“

„Zvládnu to.“

„Chtěla jsem ti říct, že mám zítra tiskovou konferenci. Možná že tam budeš chtít vmáčknout i nějakou svou.“

„To už je zařízené. Neměj o mne strach, Evo.“

„Kdo říká, že mám?“ Uslyšela zapípání z jeho pracovny. „To budou ty údaje pro tebe.“

Sledovala stopu drátu. Teď, když už věděla kde a jak hledat, to bylo pozoruhodně snadné. Jeden kus, placený hotově den před Wernerovým „infarktem“ – obchod „Stříbrná dílna“, sídlící v Georgetownu! Jejich webová stránka se honosila pětasedmdesáti lety v oboru a službami pro náročné.

S jistotou očekávala, že téhož dne se Yost zastavil i v několika dalších obchodech a dopřál si pár dárečků.

Nejdřív zvolila pět špičkových hotelů ve východním Washingtonu, potom přešla na dopravu a vybrala společnosti nabízející půjčování vozů prvotřídní kvality.

Pak přikázala počítači, aby všechny údaje podrobil křížovému testu a vyhledal všechny názvy, které by se vyskytovaly na obou seznamech.

Zatímco to prováděl, udělala si další kávu a rozhodla se poskytnout unaveným očím chvilku odpočinku. Nedokázala si představit, jak to ti chlapi z elektronického zvládají! Uvelebila se ve svém spacím křesle, zavřela oči a v duchu sestavovala seznam úkolů pro zítřejší ráno.

Zavolat do obchodů se stříbrem, do hotelů a do půjčoven aut ve východním Washingtonu a v Londýně. Vyžádat si od příslušných úřadů místo pobytu Fredy a Mollie Newmanových. Nebudou jí to chtít dát, ale pokusit se může. Připravit se na tu stupidní tiskovou konferenci. Zjistit, jak Mirová pokročila s profilem a Feeney s drátem.

Realitní kanceláře. Soukromá sídla. Na to se zeptá Roarka.

Laboratoř. Nakopnout Dickheada. Márnice. Zjistit, zda se už ostatky Jonaha Talbota mohou předat rodině.

Radši se podívá, co právě dělá Roarke. Za minutku to zjistí. To byla její poslední myšlenka, než se propadla do spánku.

Do temnoty.

Chvěje se ve tmě, ale ne zimou. Je to strach, který jako vrstva ledu pokrývá její drobné a křehké kosti a třese jimi o sebe, takže téměř slyší ten bezmocný dutý zvuk.

Není kam se schovat. Nikdy nebylo kam se schovat. Před ním ne. Už přichází. Slyší, jak za dveřmi postupně sílí zvuk jeho rozvážných kroků. Pohlédne k oknu a uvažuje, jaké by to bylo, kdyby prostě vyklouzla z postele, proskočila sklem a padala. Volně padala.

Osvobození ve smrti.

Ale má příliš velký strach. I když ví, kdo vejde do pokoje, toho pádu se bojí víc.

Je jí teprve osm let.

Dveře se otvírají, noční můra ze zlých snů, černá proti tmě, jen slabý rámec světla okolo ní, takže vidí jen postavu bez tváře.

Tatínek je doma! A vidí tě, holčičko.

Prosím, ne! Prosím, ne!

Ty prosby křičí jen ve své hlavě, ale nevysloví je. Stejně by ho to nezastavilo. Bylo by to ještě horší. Jestli to vůbec může být horší.

Teď na sobě cítí jeho ruce, šátrající pod přikrývkou. Jako pavouci jí přebíhají po chladné kůži. Bylo to horší, mnohem horší, když si dopřál čas na ohmatávání, než…

Zavře pevně oči a snaží se v duchu uniknout někam jinam. Ale on jí to nedovolí. Nestačí mu jen ji zneuctít, zneužít.

Takže ji mučí. Ví jak. Zajede do ní prsty, až se rozpláče. Když pláče, dech se mu chraplavě zastře a jeho odporné vzrušení zavalí celý pokoj.

Ošklivá holčička.

Snaží se ho odstrčit, pokouší se nějak zmenšit své tělo, aby bylo tak malé, že by ani on do něj nemohl vniknout. Teď už žadoní, příliš zoufalá, příliš vyděšená, než aby se dokázala zastavit. A vyrazí dlouhý zlomený výkřik bolesti, když do ní pronikne a noří se dál.

Otevře oči, oteklé od pláče. Nedokáže je nechat zavřené. A ztuhlá hrůzou pozoruje, jak se tvář jejího otce mění, jak se jeho rysy roztékají a přetvářejí.

Teď je to Yost, kdo ji znásilňuje, kdo jí obtáčí stříbrný drát kolem krku. A ačkoliv už není dítě, ale žena, policistka, nedokáže ho zastavit!

Lapá po vzduchu. Lapá po dechu. Na kůži se objevuje chladný pramínek krve tam, kde se lesklý drát zakousl do křehké kůže. V hlavě jí burácí ohlušující bouře, jako kdyby řval celý svět.

Začne kolem sebe mlátit, zapojí pěsti, nehty, zuby, ale je spoutaná.

„Evo, vrať se! Evo!“

Teď už to byl Roarke, kdo ji držel, ale ona byla pořád ještě v zajetí svého snu. Viděl její oči, divoké a oslepené, cítil překotný tlukot jejího srdce. A byla studená, strašně studená.

Volal ji jménem, znovu a znovu, tiskl ji k sobě, jako kdyby jí tím mohl do těla vrátit teplo. Její strach ho chytil pod krkem jako vzteklý pes, který nechce ani jednoho z nich pustit.

Náhle ochabla.

„Jsi v pořádku, jsi v bezpečí!“ Hýčkal ji v náručí, snažil se je oba uklidnit. „Jsi doma. Děťátko, ty jsi tak studená!“

Ale nedokázal ji ani na vteřinu opustit a přinést přikrývku. „Přitiskni se ke mně.“

„Je mi dobře. Už jsem v pořádku.“ Ale nebyla, pořád ještě nebyla.

„Stejně se ke mně tiskni. Já to potřebuju.“

Ovinula kolem něho stále ještě nejisté paže a zabořila mu tvář pod rameno. „Nejdřív jsem tě cítila. Pak jsem tě i slyšela. Ale pořád jsem tě nedovedla najít!“

„Jsem přímo tady.“ Rozdíralo ho to, nemohl vůbec vyjádřit, co se v něm děje pokaždé, když se Eva ve spánku vrátí k hrůzám svého dětství. „Přímo tady,“ zašeptal a přitiskl ústa do jejích vlasů. „Tenhle musel být ošklivý.“

„Jo, ošklivý. Jako obyčejně. Ale teď už je po něm.“ Odtáhla se, jak jen jí to dovolil, a zvedla k němu obličej. Oči měl temné, hořely v nich emoce. „Pro tebe to bylo taky ošklivé.“

„Jako obyčejně, Evo.“ Zas ji k sobě přitáhl, srdce na srdce, dokud to nejhorší nepominulo.

„Přinesu ti trochu vody.“

„Díky.“

Když odešel do kuchyně, složila hlavu do dlaní. Překoná to, říkala si. Vždycky to dokázala překonat. Zase spolkne tu ohavnou pachuť strachu a poradí si s tím. Bude myslet na to, čím je dnes, a ne na to, čím byla.

Oběť. Vždycky jen oběť.

Práce. Zvedla hlavu a zhluboka se nadechla. Vrátí se k práci. Tím získá sebejistotu a sílu. A směr.

Když se vrátil s vodou a usadil se u jejích nohou, byla už vyrovnanější.

Natolik vyrovnaná, že se v ní vzdor úlevě a vděčnosti probudilo podezření. „Nedals tam něco pro uklidnění?“

„Jen to vypij.“

„Sakra, Roarku!“

„Sakra, Evo,“ prohlásil mírně a polovinu vypil. „Vypij ten zbytek.“

Zamračila se, pomalu upíjela a pozorovala ho přes okraj sklenice. Vypadal trochu vyčerpaně, což u něj bylo nezvyklé. A trochu smutně, což bylo ještě vzácnější.

On nepotřebuje práci, usoudila, ale odpočinek. Jenže on si ho nedopřeje, i kdyby ona už pro tuto noc práce nechala. Jen by počkal, až usne, a pak by pokračoval.

Jenže není jediný, kdo umí stisknout ten pravý knoflík! Odložila prázdnou sklenici. „Jsi teď spokojený?“

„Víceméně. Měla bys to nechat na ráno a trochu se vyspat.“

Výborně, pomyslela si, ale dala si pozor, aby její souhlas vyzněl neochotně. „Asi ano. Stejně bych se nedokázala soustředit, ale…“

„Ale co?“

„Zůstal bys tady se mnou?“ Vzala ho za ruku. „Já vím, že je to hloupé, ale…“

„Ne, není.“ Stulil se k ní na pohovku a hladil jí vlasy. Její paže ho pevně obemkly. „Jenom vypni, až do rána.“

„Vypnu.“ A ona kolem něho nechá ruce stále ovinuté, aby se ujistila, že on to udělá taky. „Neodejdeš, viď?“

„Neodejdu.“

A když teď věděla, že ji neopustí a bude odpočívat, zavřela oči a ponořila se do hlubokého spánku beze snů.

Po chvíli, po dlouhé chvíli, usnul také.

Eva se vzbudila první. Tma už začínala slábnout a řídnout. Ruce měla stále ovinuty kolem Roarka. Ani se nehnula, aby nepropásla vzácnou příležitost pozorovat ho ve spánku.

Zaplavila ji láska, bez varování, jak se jí to stávalo často. Ne ten stálý každodenní cit, na který si už zvykla, ale horký, prudký gejzír, který vytryskl vzhůru a naplnil ji tolika pocity, že je od sebe nedokázala rozeznat.

Radost, zmatek, majetnictví, vášeň, a dokonce i určitá samolibost, která z ní – k jejímu údivu – vyrazila.

Byl tak neskutečně krásný, že asi nikdy nepochopí, jak je to možné, že jí patří.

Vyvolil si ji. Ze všech žen na světě si vyvolil ji! *Vyvolil – houby*, pomyslela si s úsměvem. Neodbytně ji stíhal, dožadoval se jí! A vzal si ji. A i když připustila, že tohle všechno bylo vzrušující, on šel ještě o krok dál.

Vážil si jí.

Nikdy by nevěřila, že toho bude někdo schopen. A nikdy by nevěřila, že ona toho v sobě najde tolik, aby všechny tyto věci splatila. A tak tu teď oba leží na pohovce v kanceláři, policistka a miliardář, zaklesnutí do sebe jako párek udřených lenochů.

Je to zatracená nádhera.

Stále ještě se usmívala, když se jeho kouzelné oči otevřely. Jasné jako modré krystaly, čilé a vždy tak trochu pobavené. „Dobré jitro, poručíku.“

„Nikdy nechápu, jak se tak můžeš probudit – rovnou do plné pohotovosti, a ještě bez kafe!“

„Otrava, co?“

„Jo.“ Byl teplý, byl krásný a byl její. Nejraději by ho lízala jako šlehačku. *A proč ne?* Pomyslela si. *Proč u všech čertů ne?*

„Ale když už jsi vzhůru,“ sklouzla mu rukou dolů po těle a shledala, že je tvrdý a připravený. „Úplně celý vzhůru, mám pro tebe prácičku!“

„Ano?“

Zatím už ústy bloudila po jeho obličeji a dráždivě ho lehce kousala do rtů. Její prsty, k jeho značnému překvapení a k jeho značné radosti, byly najednou velice čilé. Sevřely se kolem něj, vůbec ne lehounce, a její jazyk mu žíznivě klouzal po hrudi.

„No dobrá," vypravil ze sebe. „Všechno pro newyorskou policii. Kristepane!" Oči se mu protočily. „Měří se mi snad čas?"

O něco později, vláčná a uvolněná, vyšla z kuchyně se dvěma hrnky kávy. Překvapilo ji, že Roarke tam stále ještě sedí v pološeru. Na klíně mu trůnil kocour Galahad a Roarke ho se slabounkým úsměvem hladil po hřbetě.

„Myslím, že civilní expert-konzultant se už válel dost dlouho!"

„Hmm – hmm." Vzal si kávu, kterou mu nabídla. „Nejdřív mě přinutíš jít brzo spát, pak ranní sex, a ještě mi přineseš kafe! Jsi v poslední době taková pozorná ženuška! Snad o mne nepečuješ, Evo?"

„Hele, jestli to kafe nechceš, vypiju ho sama. No, a co kdyby? A neříkej mi ženuška! To mě míchá."

„Já to kafe chci, tisíceré díky. Jsem dojatý a vděčný, že o mne pečuješ. A míchat tě tím, že ti říkám ženuška, to je takové moje malé potěšení."

„Výborně. Takže když jsme si všechno vyjasnili, koukej pohnout zadkem. Jde se do práce!"

Kapitola dvanáctá

Vyřídila první hovory a dovolala se detektivu seržantovi, který pracoval na cornwallských vraždách. V patnáctiminutovém rozhovoru jí s širokým severoanglickým přízvukem předal jména obou obětí, které byly identifikovány podle otisků prstů a vzorků DNA, pořízených Feeneyovým miláčkem – IRCCA.

Detektiv seržant Fortique byl příjemný a vstřícný a sdělil jí, že po dlouhém pátrání byla konečně zjištěna identita turisty, který údajně mrtvoly našel a zavolal policii.

Fortique nabídl Evě, že jí ušetří čas, předvolá svědka a vyrazí z něj všechno, co ví o dvou kusech stříbrného drátu.

Eva došla k závěru, že britská policie spolupracuje mnohem ochotněji než jejich vlastní federální agenti. Oplatila mu to informací o nákupních dobrodružstvích Yosta v Londýně. Rozloučili se jako dobří přátelé.

Prodavači z prodejny stříbra plně odsouhlasili popis Sylvestra Yosta, jehož si dobře zapamatovali – obdivovali jeho vyhraněný vkus, vybrané chování i výši útraty, hrazené v hotovosti.

Tak to by byla další zavázaná tkanička, řekla si Eva a přenesla svou pozornost k hotelům.

Hotel New Savoy nebyl zdaleka tak vstřícný, jako britská policie a londýnští obchodníci. Předávali si ji od recepčního k vedoucímu, až skončila u ředitele hotelu. A vypadalo to, že tam uvízne.

Ředitelem byla žena, značně po padesátce, s vlasy barvy naleštěné oceli a nemilosrdně sčesanými z hubeného obličeje, zakončeného špičatou bradou. Oči měla překvapivě modré jako děcko, a stále vedla svou hlasem, který zůstával úzkostlivě zdvořilý.

„Obávám se, že vám nebudu moci vyhovět, poručíku Dallasová. Hotel New Savoy má zásadu – pevnou zásadu – zajišťovat svým hostům nejen komfort, ale i přísné soukromí."

„Ale když vaši hosté začnou znásilňovat a vraždit, to už snad přestává být jejich soukromou záležitostí, nemyslíte?"

„Ať je to jak chce, žádnou informaci o hostech vám dát nemohu! Můžete se docela klidně mýlit, a já bych pak porušila zásady hotelu

New Savoy a urazila našeho hosta! Dokud nemáte příslušnou dokumentaci a mezinárodní autorizaci žádosti, abych vám informaci poskytla, mám svázané ruce.“

Já bych ti je nejradši svázala doopravdy a pak vykopla ten tvůj vychrtlý zadek z nejvyššího patra vašeho přiblblého hotelu, uvažovala Eva.

„Paní Clydesboroová, kdybych vzbudila našeho velitele a našeho advokáta pro mezinárodní vztahy v pět třicet ráno, byli by ti pánové velice rozladěni!“

„Obávám se, že budete muset tuto nesnáz podstoupit. Prosím, neváhejte mě zavolat, jestliže –“

„Tak poslouchejte, drahoušku –“

„Moment.“ Roarke, který posledních třicet sekund stál ve dveřích a poslouchal rozhovor, prošel pokojem a přistoupil k linku. „Paní Clydesboroová!“

Teď si Eva mohla vychutnat pocit uspokojení, když uviděla, jak brunátná tvář té ženy zbledla a její mléčně modré oči se vytřeštily. „Pane!“

„Dejte poručíku Dallasové naprosto všechny údaje, které požaduje!“

„Ano, pane. Samozřejmě, pane. Omlouvám se, ale neměla jsem tušení, že jste přikázal, aby ty informace byly uvolněny!“

„Jak byste mohla?“ pronesl vlídně. „Ale teď už to víte. Tak to proveďte.“

„Dohlédnu na to osobně. Poručíku Dallasová, když mi dáte popis člověka, o němž si myslíte, že bydlel v našem hotelu, zjistím, zda to personál potvrdí, nebo ne.“

„Posílám vám snímek té osoby, data, kdy pravděpodobně byla v Londýně, i písemný popis. Personál upozorněte, že ten člověk mohl použít převleku. Vlasy, barva očí a také určité rysy obličeje mohou být pozměněny. Je pravděpodobné, že si objednal jedno z nejlepších apartmá, že cestoval sám a že nejspíš přijel vlastním vozem.“

„Budu pro vás mít odpověď během hodiny od přijetí vašich údajů.“

„Dobře.“

Ukončila spojení a zamračila se. „Zarputilá baba!“

„Dělá jen svědomitě svou práci. Uvidíš, že se s tím samým přístupem setkáš ve všech špičkových hotelích Londýna. Chceš, abych ti uhladil cestu?“

Otráveně pokrčila rameny a vstala. „A proč sakra ne? Dostal ses někam při hledání lokality, odkud vycházely ty internetové objednávky?“

„Myslím, že ano! Myslím, že byly posílány a přijímány tady ve městě. Zbytek je zamlžená ozvěna.“

„Jak přesně se můžeš trefit?“

„Když mi dopřeješ ještě trochu času, dovedu tě až k jeho dveřím.“

„Jak moc času?“

„Dokud to nedodělám.“

„Jo, ale jak dlouho to –“

„Poručíku, netrpělivost ten proces neurychlí.“ Vzhlédl, protože právě vešel Mick.

„Pardon. Neruším?“

„Vůbec ne.“ Eva si však všimla, že Roarke uložil data a ručně vypnul obrazovku. „Ten tvůj… obchod musel dopadnout dobře, když už jsi tady!“

Mick se zašklebil. „Musím popravdě říct, že to šlo líp, než by člověk čekal. Není to kafe, co tu tak voní?“

„Ano, je.“ I když téměř slyšel, jak Eva zoufale skřípe zuby, Roarke vstal. „Dal by sis?“

„Moc rád. Zvlášť kdyby do něj našla cestu kapka irské.“

„To se dá, myslím, zařídit.“

Když se Roarke vydal do kuchyně v patách s kocourem, tušícím možnost snídaně, Mick se na Evu usmál.

„Ten člověk spí tak málo, až to není lidský! Musí ho těšit, že si dokázal najít ženu, schopnou stejně jako on zahájit den před svítáním!“

„Taky vypadáte docela svěží – na někoho, kdo byl vzhůru po celou noc.“

„Některý činnosti dodávají člověku energii. Takže vy čas od času pracujete tady doma?“

„Čas od času.“

Přikývl. „A nejspíš se už nemůžete dočkat, až se zase vrátíte k práci. Hned vám půjdu z cesty. Doufám, že mi prominete, když řeknu, že je

to pro mě nezvyklej pohled vidět toho chlapa, jak pracuje bok po boku s policistkou!“

„Opravdu nezvyklý.“ Ohlédla se přes rameno, když vstoupil Roarke a přinášel kouřící se kávu s whisky. V pořádném hrnku, jako pro chlapa od lopaty.

„Moje modlitba byla vyslyšena, díky! Já si to s dovolením odnesu do svého pokoje a nechám se tím ukolíbat k spánku.“

„Ještě moment! Evo, máš už obě jména toho párku z Cornwall?“

„Co mám nebo nemám, je policejní záležitost.“

„Mick by je mohl znát!“ Upřeně se zadíval Evě do očí. „I jejich konkurenty.“

To nebyl špatný nápad! Potenciální špicl může být užitečný, i když je to domácí host. „Britt a Joseph Hagueovi.“

„Hmm. No!“ Mick se pozorně zahleděl do hrnku s vylepšenou kávou. „Je samozřejmě možný, že jsem na takový jména někde cestou narazil.“ Tvrdě a významně se na Roarka podíval. „Opravdu nevím,“ opakoval.

„Protože jste s nimi měl nějaké kšefty?“ uhodila na něj Eva. „Jsou to lidi, po kterých pasou celníci?“

„Já dělám kšefty s fůrou lidí,“ prohlásil chladně a nevýrazně. „A nemám ve zvyku mluvit o nich, nebo o jejich záležitostech, s policií. Jsem překvapenej, že mě o to žádáš,“ obrátil se k Roarkovi. „Překvapenej a zklamanej, když ode mě čekáš, že budu donášet na přátele a společníky!“

„Vaši přátelé a společníci jsou mrtvi,“ prohlásila stručně Eva. „Zavraždění.“

„Britt a Joe?“ Jeho zelené oči se vytřeštily a potemněly. Mick se zvolna svezl na židli. „O tom jsem neslyšel! O tom jsem vůbec nevěděl!“

„Jejich mrtvoly se našly v Cornwallu,“ prozradil mu Roarke. „Zřejmě až po nějakém čase a bylo obtížné je identifikovat.“

„Kristepane! Ať odpočívají v pokoji. Byl to fajnovej páreček! Jak se to stalo?“

„Kdo je mohl chtít zabít?“ odpálila ho Eva. „Kdo by zaplatil hodně peněz za to, aby je vyřadil ze hry?“

„To s jistotou nemůžu říct. Měli mimořádnej úspěch s dodáváním kvalitních lihovin a prvotřídních drog do Londýna, a odtamtud do Paříže, Atén, Říma. Počítám, že leckomu přitom šlápli na prsty. Opravdu vážně jeli v tom kšefte teprve pár let. Hrome, je mi z toho nanic!“

Napil se z hrnku, zřejmě se pokoušel uklidnit. „Tys je neznal,“ vysvětlil Roarkovi. „Jak říkám, exportovali teprve pár let a drželi se Evropy. Měli malej domek v Moors. Měli rádi venkovskej život – bůhví proč.“

„Komu zasahovali do zisků?“ vyptával se Roarke.

„Ach – trochu tomu, trochu onomu, řekl bych. Pro dalšího pašeráka se vždycky najde dost prostoru, když vezmeš v úvahu, kolik zboží na světě je třeba uvést do pohybu. Možná Francolinimu. Jo – to je mstívej parchant, a toho asi dost zkrouhli! A nerozmejšlel by se dvakrát poslat některýho ze svých poskoků, aby je navždycky odrovnal!“

„Ten ale nepoužívá placené vrahy.“ Roarke se na Francoliniho dobře pamatoval. „Má dost svých lidí, co jsou ochotni prolít krev, když je zapotřebí. Nesáhl by po nikom mimo vlastní rodinu.“

„Placenej vrah? Tak to Francolini nepadá v úvahu. Že by Lafarge? Nebo Hornbecker? Víc to sedí na Hornbeckera – platit za krev. Ale musel by mít pro to dobrý důvody. Dost velký, aby si vyrovnal položky.“

„Franz Hornbecker z Frankfurtu,“ vysvětlil Roarke Evě. „Za mých časů býval celkem bezvýznamný.“

„Ale v posledních pár letech měl náramný štěstí.“ Mick si povzdechl. „Nic jinýho už ti nedokážu říct. Britt a Joe! Nedovedu si to představit. A můžu se zeptat, proč se newyorská policie zajímá o osud dvou podnikávejch pašeráků někde v Anglii?“

„Může to mít vztah k našemu případu.“

„Jestli jo, tak doufám, že toho vrahounskýho hajzla, co jim to udělal, chytíte!“ Vstal. „Nevím, do jakejch kšeftů se nakonec pouštěli, ale můžu se poptat. Nenápadně.“

„Budu vděčná za každou informaci, kterou mi poskytnete.“

„No uvidíme.“ Sklonil se a zvedl kocoura, který se mu otíral o nohu. „Jdu do hajan. Jo, a Roarku,“ vzpomněl si už mezi dveřmi. „Jestli pak

budeš mít čas, rád bych s tebou prodiskutoval ten obchod, o kterým jsme mluvili!“

„Nechal jsem to prověřit svému zaměstnanci.“

„Páni, slyšíš toho člověka? Svýmu zaměstnanci,“ pronesl ke Galahadovi, když si ho i s kávou odnášel pryč. „Slyšel jsi někdy něco takovýho?“

„Další kšeft?“

„Parfémy,“ vysvětlil Roarke. „A legální. Ať má v pácu cokoli jiného, varoval jsem ho, že nemám zájem o nic, co by mou policistku rozladilo. Ale chtěl jsem za tebe vyřídit ty hovory.“

„A proč ti pípá tvůj počítač?“

„Vážně?“ Přehodil pozornost a uslyšel to. Usmál se. „Tak si myslím, že tě brzy posadím před Yostův práh!“

Vyskočila a následovala ho do pracovny. Nahnula se mu přes rameno a viděla, jak na monitoru naskakují údaje.

„Hmm. Promítnout na nástěnnou obrazovku,“ nařídil. Změnil polohu a pozoroval sled čísel a překřížených linek.

„Co to znamená? Nějaké koordináty?“

„Přesně tak. Tohle je velice zajímavé! Počítači, promítni na obrazovku číslo dvě plán ulic v New York City. Pěkně nám poskakovaly sem a tam – přímo tady, v centru města! Dobrá zástěrka. Šikovný tah, protože se tím snaží zmást směr pátrání, když je příliš blízko.“

„Co tím myslíš? Z East Side do West Side, a tak podobně?“ Snažila se luštit čísla, ale musela to vzdát.

„Víceméně. Střílí sem a tam, nahoru a dolů, malý úhyb na Long Island a zpátky. Poskytuje nám spoustu možností, ale nejspíš… Počítači, zvětšit mřížku, horní West Side! Tak, ano. A teď dekóduj směrovou formuli pro lokalizaci ulic a porovnej je. Vidíš to?“ zeptal se Evy a položil jí ruku na zátylek, když se obrazovky počítače rozzářily a splynuly. „Vypadá to, že milý Yost je naším sousedem!“

„Je čtyři bloky od nás! Čtyři podělaný bloky!“

„Ano. Zřejmě spolu dost často nebloumáme po okolí.“

„My spolu nikdy nebloumáme po okolí. Jak moc je to jisté?“

„Na devadesát procent.“

„To stačí! Fajn, potřebovala bych popis té budovy, plánek, seznam nájemníků, bezpečnostní opatření.“

„Tak to bude celkem snadné. Já si totiž myslím, že ten barák je můj.“

„Myslíš si to?“

„Člověk někdy ztrácí přehled. Počítači, kdo je vlastníkem nemovitosti promítnuté na obrazovce dvě?“

OPERACE PROBÍHÁ… BUDOVU VLASTNÍ A SPRAVUJE ROARKE INDUSTRIES.

„No, tak tady to máme. Moment – jen co nahlédnu do složek svých nemovitostí. Za chvilku budu pro tebe ty údaje mít.“

„Občas ztrácíš přehled, jo?“ opakovala po něm. „O takovém baráku?“

„Pořád kupuju a prodávám nemovitosti, zvlášť na svém vlastním dvorku.“ Usmál se na ni. „Každý má nárok na nějakého koníčka!“

Posadil se, dal příkaz, a nejdříve si vyžádal seznam nájemníků. „To je báječné, že? Plně obsazeno. Nesnáším, když jsou hezké byty prázdné!“

„Vyřaď rodiny, páry, podnájemníky a svobodné ženy.“

Počítač její příkaz přijal. Trochu se lekla, ale pak zjistila, že Roarke naprogramoval pro příkazy i její hlas.

Seznam se zúžil na deset.

„Udej podrobnosti nájemních smluv.“

Prohlížela si nové informace a v duchu vyřazovala muže přes šedesát a pod čtyřicet let. A zbyli pouze dva.

„Jakob Hawthorne, počítačový analytik, věk padesát tři. Svobodný. Roční příjem okolo dva celé šest milionu. Má byt na střeše, že? Yost si určitě vyžádal to nejlepší.“

„Souhlasím.“

„Několik let si ubral, ale Hawthorne se mi zamlouvá. Prověř ty svobodné pány oba. Pro jistotu. Musíme si být zatraceně jistí! Ohlásím to.“

Během dvou hodin měla Eva svůj tým shromážděný ve své pracovně. K vyšetřovacímu týmu přibylo ještě dvacet příslušníků speciální takti-

ky a deset vybraných uniformovaných policistů. Někdo by to možná považoval za přehnané, ale nehodlala riskovat, že Yost nějakou dírou uklouzne.

Zatímco čekala, až obdrží povolení k prohlídce a zatykač, ještě jednou probírala celý plán.

„V budově je padesát šest bytů. Všechny jsou obsazené. Na prvním místě musíme chránit bezpečnost civilistů."

Na obrazovce se objevily plány budovy. Eva s pomocí laserového ukazovátka vyznačovala jednotlivé úseky. „Naše informace napovídá, že subjekt obývá nejhořejší patro. V tomto patře nejsou žádné další byty. Všechny výtahy a pohyblivé pásy budou mimo provoz. Přístup po schodech bude zablokovaný. Nechceme, aby ze svého poschodí unikl a zmocnil se rukojmí. Ten byt má čtyři východy. U každého budou umístěni dva muži z týmu B. Tým A se postará o východy z budovy. Na daný povel přijedou sem – a sem – policejní vozy a uzavřou příjezd a výjezd z ulice. Subjekt nesmí být usmrcen. Všechny zbraně nařídit na omráčení – střední stupeň."

Obrátila se od obrazovky a prohlížela si jejich tváře, posuzovala a odhadovala. „Jde o profesionálního vraha, kterému se víc než čtyřicet let dařilo klamat úřady a unikat jim. Během této doby patrně spáchal čtyřicet potvrzených nebo suspektních vražd. Je chytrý, rychlý a nebezpečný. Naším přednostním úkolem je zadržet ho uvnitř budovy a zatknout. Kdyby se to nepovedlo, dostane ho druhá linie. Pro všechny členy týmu je povinná ochranná výzbroj."

Otočila se, ovladačem rozdělila obrazovku a promítla Yostovu tvář. „Tohle je náš člověk! Všichni jste dostali kopie jeho snímku. Mějte na paměti, že používá maskování. Kapitán Feeney vám teď vysvětlí účast elektronického oddělení na této operaci."

Feeney popotáhl, chytil se za nos a vstal. „Bezpečnostní kamery na tomhle patře budou všechno přenášet přímo na stanoviště jedna. Před třiceti minutami jsme si ověřili, že subjekt se zdržuje ve sledované oblasti. Znovu si to ověříme těsně před akcí.

Když se subjekt podívá na svůj monitor, tak prázdná chodba bude všechno, co uvidí! Nemůžeme mu zabránit, aby se nedíval z okna a neškrabal se na zadku, takže všichni členové týmu, i uniformovaná záloha, se budou zdržovat na svých stanovištích, dokud nedostanou

jiný rozkaz. Já budu řídit stanoviště jedna a poručík Dallasová bude koordinovat všechny pohyby. Komunikátory budou kvůli přímému spojení mezi týmy nařízeny na kanál 3. Během operace žádné brebentění a kecání! Budeme koukat, aby to vyšlo a abychom to s tím chlapem skoncovali.“

Eva přikývla. „Detektiv McNab, strážník Peabodyová a já spolu s poručíkem Marksem se k subjektu dostaneme tímto vchodem. Všechny pohyby budou přenášeny na stanoviště jedna, a odtud všem vedoucím skupin. Nějaké otázky?“

Čekala, a znovu pozorovala jejich tváře. Tohle byli tvrdí chlapi a tvrdé ženy. Vyznali se ve své práci.

„Teď jděte ke svým jednotkám a oblečte se. S operací začneme, až přijde zatykač.“

Ale proč to sakra trvá tak dlouho? přemýšlela, když se místnost vyprázdnila. Už je to skoro dvě hodiny, co ohlásila údaje a vznesla požadavky. Bude muset znovu zavolat soudci a trochu ho popíchnout.

Pak pohlédla na Feeneyho. Má vyšší hodnost a daleko víc taktu. Soudce mu možná vyhoví mnohem rychleji!

„Feeneyi, oni s tím zatykačem dělají strachy! Nechtěl bys to zkusit popohnat?“

„Politika!“ I když vrčel, přece jen šel ke stolnímu linku a začal volit číslo. Eva zatím přistoupila k Roarkovi.

„Jsme ti zavázáni, žes nám pomohl s kamerami a plány! Takhle by to mělo proběhnout snadno a rychle.“

Mělo by, uvažoval, *to je ošidný výr*az. „Jakožto majitel domu můžu trvat na tom, že tě ke střešnímu bytu budu doprovázet!“

„To je blbost, a ty to víš. Jestli nepřestaneš, rozmyslím si, jestli tě nemám nechat s Feeneyem na stanovišti jedna. Já vím, jak zadržet podezřelého, Roarku, tak mě nerozptyluj.“

„Kde máš ochranný oblek?“

„Má ho Peabodyová. Je v něm horko a je těžký. Obleču si ho, až budu muset.“ Ohlédla se a svraštila čelo, když uslyšela, jak Feeney zavřeštěl. „Něco se děje,“ zamumlala, a právě vyrazila přes místnost, když vešel inspektor Whitney.

„Poručíku! Vaše operace je pozastavena.“

„Pozastavena? Co to má k čertu znamenat? Víme o jeho doupěti! Během hodiny ho můžeme mít pod zámkem!“

Feeney už byl na nohou a nadával do linku. „Zatracenej podraz! Zatracenej politickej hnusnej podraz!“

„Správně.“ Whitneyho hlas byl přiškrcený a chladný, ale temné oči mu hořely vztekem. „Přesně tak.“ Jeho vlastní rozhořčení a bezmoc byly důvodem, že se dostavil sám osobně, místo aby Evu informoval přes komunikátor. „Federálové se o té operaci domákli.“

„Je mi úplně fuk, jestli se domákli třeba posledního soudu,“ spustila Eva, ale pak se s nesmírným úsilím ovládla. „Tahle operace je výsledkem mého vyšetřování, inspektore! Vychází z údajů, které jsem zjistila! Podezřelý zabil dva lidi na mém území! Jsem hlavní vyšetřovatelka!“

„Myslíte si, že jsem přesně těmito fakty neargumentoval, poručíku? Strávil jsem poslední půlhodinu tím, že jsem si vyměňoval urážky se zástupcem ředitele FBI Soonerem, vynadal dvěma soudcům a vyhrožoval každému, na koho jsem přišel. Federálům se podařilo zadržet váš zatykač a svůj vlastní podstrčit před něj. Až zjistím, kdo jim váš požadavek prozradil, osobně nakopnu kterýkoliv zadek. Ale faktem zůstává, že jsme mimo a oni uvnitř.“

Eva zaťala pěsti. Pak je uvážlivě povolila. *Později*, slíbila si. *Později z někoho vymlátí duši*. „Tohle nemohli dokázat, kdyby se drželi předpisů a postupovali úřední cestou! Až bude po všem, chci podat oficiální protest.“

„Uklidněte se,“ řekl jí Whitney. „Politika je špinavá záležitost, Dallasová, ale je to *moje* území! Věřte mi, já to vyřídím. Agenti Jacoby a Stoweová si možná myslí, že jim tahle rána zajistí kariéru. Ale to se budou zatraceně divit.“

„Se vší úctou, pane, ale mně jsou Jacoby a Stoweová totálně ukradení. Pokud dostanou Yosta! Ale pak ho budu vyslýchat já, a to pro vraždu Frenchové a Talbota. Chci s ním mluvit dřív, než s ním federálové upečou nějakou kulišárnu.“

„Na tom už pracuji. Mám určité významné konexe a náčelník Tibbie jich má ještě víc. Ten výslech bude váš, Dallasová.“

Nevěřila si, že dokáže promluvit, alespoň ne rozumně, a tak jen přikývla a přistoupila k oknu. Dole byli policisté, připravení ke své práci. Jenže teď už žádnou práci nemají.

„Oznámím to týmu," nabídl se Feeney.

„Ne. Byli pod mým velením. Já jim to řeknu."

„Feeneyi," oslovil ho Whitney, když Eva odešla. „Chci, abyste nasadil nejlepšího muže, co máte! Ať vyšťourá ten únik! Někdo ve spojích, nebo u soudce Beesleyho, musel dát Jacobymu o tom požadavku na zatykač echo. Chci vědět, kdo to byl!"

„Hned na tom začnu pracovat." Sklouzl očima k Roarkovi a tázavě zvedl obočí. Roarke přikývl.

Ale jistěže, pomyslel si. *Bude mi potěšením pomáhat elektronickému oddělení při odkrývání právě tohoto úniku!*

„Roarku!" Jestli si Whitney všiml té dohody, nedal to najevo. „Ať už tahle záležitost dopadne jakkoliv, newyorská policejní centrála vám chce vyjádřit své oficiální uznání za pomoc a spolupráci při vyšetřování."

„Já vám tedy oficiálně děkuji. Mohu se zeptat, jak moc toho víte o těch dvou agentech?"

„Zdaleka ne tolik, kolik se toho chystám zakrátko dozvědět. Neumějí si ani představit, koho to právě k smrti otrávili!"

„Vzpomínám, že dokážete být pěkně ostrý a krutý, když se nakrknete, Jacku!"

Whitney se obrátil a věnoval Roarkovi letmý a nelítostný úšklebek. „To je pravda. A to taky budu. Ale já mluvil o Dallasové! Ona z nich stáhne kůži, a já mám v úmyslu udělat, co budu moci, abych jí k tomu poskytl dostatek prostoru."

Vtom se ohlásil jeho komunikátor a on vyšel ven, a teprve venku ho vytáhl z kapsy.

„Jí patřilo to zatčení." Feeney rázoval po místnosti jako načepýřený kohout, který brání svou oblíbenou slepici. „Federálové to věděli. Za týden se dostala k Yostovi až na vzdálenost několika bloků! Stačil jí jeden zatracený týden a má ho na dosah! Oni na to měli celá léta a vůbec se k němu nepřiblížili! Vsadím se, že z toho měli ty svoje nakynutý federální zadnice v jednom ohni. A vsadím se, že proto taky provedli tenhle smradlavej trik!"

„Nepochybně. Podívejte, Feeneyi, přišlo by vám vhod, kdyby vám nečekaně padla do rukou určitá zaručená data o agentech Stoweové a Jacobym, pocházející z anonymního zdroje?“

Feeney přestal pochodovat a pátravě se na Roarka zadíval. „Což o to, vhod by mi to přišlo! Ovšem neoficiální prošetřování federálních agentů je riskantní podnik. Federální trestný čin!“

„Skutečně? Jako spořádaného občana mě těší, že se tyhle věci berou vážně!“

Přešel k oknu a vyhlédl ven. „Tohle je pro ni těžké,“ zamumlal. „Vzít na sebe povinnost postavit se před své lidi a sdělit jim, že v podstatě všechna její práce a všechen jejich podíl je k ničemu. Že policie byla právě vykopnuta a dostala příkaz zastavit akci, aby federálové získali slávu.“

„Ona svůj odznak nikdy nenosila kvůli slávě!“

Roarke se ohlédl přes rameno. *Tohle je člověk, který ji učil, uvažoval. Který jí pomohl zformovat se v takového policajta, jakým je*. „Máte samozřejmě pravdu. Spíš kvůli satisfakci, kvůli jistotě, že odvedla svou práci, dotáhla ji do konce a zajistila mrtvým spravedlnost. Sám víte, co pro ni znamenají sexuální zločiny!“

„Jo,“ Feeney se zadíval dolů na své boty. „Jo. Myslím, že to vím.“

„Včera večer jsem ji musel budit z děsivého snu, který byl přesně tímhle vyprovokován! Z hrozného a otřesného snu,“ dodal, když Feeney zase zvedl hlavu. „A přece jsme byli vy i já ráno svědky, jak ovládá sebe i svůj tým! Jak je připravená udělat, co je třeba! Vy víte, co to znamená a co tím chci říct. Jedné věci ti dva podělaní federálové nikdy neporozumí. Její odvaze.“

Znovu se zadíval z okna a viděl ji, jak se vrací zpátky do domu. „Její absolutní a neotřesitelné odvaze. Pro ně mrtví neznamenají nic. Jen jména a data, statistiky na kazetách. Pro ni jsou to tváře. Jsou to lidé! Ne, oni nikdy nepochopí tu odvahu, to její srdce, které z ní dělá to, čím je.“

„Máte pravdu!“ Feeney si odfoukl. „Máte pravdu. To je něco, nač musíme myslet. A ještě něco je třeba říct a bude to řečeno, protože to řeknu já sám – jí a všem, kdo budou poslouchat. Možná že ho přivedou federálové, ale bude to ona, kdo ho opravdu dostal!“

„Nikdo ho nepřivede.“ Vešel Whitney, s tváří tvrdou jako skála. „Je pryč!“

Kapitola třináctá

Feeney explodoval. Byla to divoká, brutální a vynalézavá tiráda, s kromobyčejně irským zabarvením. A právě toto ohlušující a pusté hulákání zaslechla Eva, když se vracela po schodech a přes halu zpět.

Hned jí bylo jasné, že se něco muselo podělat.

„Ono jim to nestačí, že jsou parchanti,“ pokračoval Feeney. „Ještě ke všemu musejí být parchanti se zatraceně stupidníma, vylízanejma mozkama! Vyplašili ho! Vyplašili toho krvavýho, vrahounskýho hajzla těma svejma splašenejma, nabubřelejma federálníma manévrama! A on teď zdrhnul jako králík a ty zkurvený zásluhy nemá ani jeden z nás!“

„Nevíme jistě, jestli se dozvěděli o tom zásahu,“ začal Whitney, ale Feeney zpražil svého nadřízeného zničujícím pohledem bez ohledu na hodnost.

„Kravina! Tohle je kravina, Jacku, a vy to víte! Mají tam někde svou díru a ty tahanice s naší operací trvaly tak dlouho, že to mělo dost času skrze ni proklouznout! Teď bysme ho už měli, kristepane, teď už bysme ho měli, kdyby se s těma svejma podělanejma zadkama všude kolem neometali!“

„Tak on je v tahu.“ Eva neucítila vztek. Feeneyův květnatý výbuch jí kupodivu pomohl udržet se na uzdě. Cítila se prostě prázdná.

„Vládní zásah vybouchl.“ I když se Whitney zalykal hořkým vztekem, nedal to najevo. „Před pár minutami vtrhli k Yostovi do bytu. Nikdo tam nebyl.“

„Copak si neprověřili bezpečnostní kamery? Nenechali si potvrdit od vrátného nebo od ochranky, jestli je v budově?“

„Neznám žádné podrobnosti. Jenom konstatovali, že subjekt uprchl. Zatykači operace vybouchla.“

Eva jen přikývla. „Chtěla bych si to ověřit osobně, pane.“

„To já taky.“ Whitney se zadíval nejdřív na ni, a pak na Feeneyho. „Jdeme!“

Federálové nebyli nijak zvlášť vstřícní. Elegantní halou a naleštěnými chodbami budovy se rozlézala stísněná a rozmrzelá nálada. Obojí se odráželo v jejich výrazu, když spatřili odznaky místních policistů.

Eva čekala, že bude muset vybojovat pár nepříjemných potyček, ale Whitneyova hodnost, osobnost i chladná nadřazenost jim uvolnily cestu.

Protože věděla, že ve Feeneyovi to stále ještě vře, obrátila se na McNaba. „Pokuste se uplatnit ten svůj mladistvý šarm a vytáhněte nějaké informace z federálních elektroniku! Teď už asi prověřili nebo prověřují kazety z bezpečnostních kamer. Chci vědět, kdy Yost opustil budovu, jakého východu použil a co měl s sebou.“

„Provedu!“ Odklusal, s rukama v kapsách svých jahodově růžových kalhot.

„A vy, Peabodyová, zkuste zaklepat na dveře některých partají. Uvidíme, jestli nám sousedé něco neprozradí. Kdyby se vám podařilo lapit někoho z údržby, nebo androida z ostrahy, bylo by to super.“

Nastoupila s Whitneyem a Feeneyem do výtahu a celou cestu mlčela. Potřebovala přemýšlet. To načasování útěku muselo být těsné a o vlásek. Yost musí mít kvalitní styky! Přes FBI? Přes policii? Nebo dokonce přes obojí?

Zmizel rychle a šikovně. Ale on přece v New Yorku ještě neskončil! Takže sebou hodil rychle a správně, ale nikam daleko. Hotel? Možná. Spíš se však přikláněla k myšlence, že on nebo jeho současný zaměstnavatel má připravený soukromý úkryt, kde se může schovat, dokud nebude s prací hotov.

A když je kolem něj tak horko, jak dlouho asi může čekat s provedením další akce?

Protože byla soustředěná na Yosta a jeho chování, vyšla z výtahu před svým velitelem. A stanula tváří v tvář Jacobymu.

Oči mu okamžitě vzplály a jeho nohy zaujaly postoj boxera, připraveného v ringu na další kolo.

„Tohle je operace FBI!“

„Tohle,“ řekl Whitney, dřív než Eva stačila odpovědět, a postavil se před ni, „tohle je neslýchaný průser FBI! Můžete mi vysvětlit, agente, jak se vám a vašemu týmu podařilo nechat uniknout podezřelého, kterého moji důstojníci lokalizovali?“

Jacoby přesně věděl, kam dopadne sekyra. Ale hodlal nasadit všechny síly, aby usměrnil její dopad na krk místní policie a ušetřil svůj. „Tato operace, tato *federální* operace se připravovala už dlouhou dobu. Nejsem povinen vysvětlovat –“

„To je pravda,“ přerušil ho Whitney. „Celé roky jste se pokoušeli Yosta vyčmuchat. Mému poručíkovi se to podařilo za několik dní! A vy nejenže jste pečlivé, *úspěšné* vyšetřování mého úřadu využili, ale vy jste ho posléze zpackali! Jestli si myslíte, agente Jacoby, že tohle mně, mému šéfovi, mému poručíkovi a svým vlastním nadřízeným nemusíte vysvětlit, tak se šeredně mýlíte. A teď…“

Pohnul se a nenápadně naznačil Evě, aby šla dál. „Můžete začít třeba se mnou!“

Shluklo se kolem nich na půl tuctu žen a mužů, stále ještě oblečených do přepadových obleků, s jasně žlutými iniciálami své agentury na zádech. Eva prošla mezi nimi, k bytu na střeše.

Přepychové, usoudila při pohledu na tlusté koberce a měkké čalounění. Skleněná stěna otevírala pohled na střed města a na rozsáhlou kamennou terasu, kde z lesklých květináčů přetékaly umělecky aranžované rostliny.

Vkusné, konstatovala dál, při pohledu na barevné sladění pastelových tónů lahodících oku a na pečlivě rozmístěné obrazy v úzkých zlatých rámech. Nábytek byl z přírodního dřeva a starožitný. Teď už tichou extravaganci starožitností uměla rozeznat!

Potrpěl si také na pořádek. V obývacím pokoji byl jen minimálně narušen – což určitě, jak si byla jistá, způsobili technici. Naleštěný nábytek už byl pokrytý vrstvou prášku.

Na nízkém stolku s vyřezávanýma, křivýma nožkama stála křišťálová váza s čerstvými květinami.

Na stojanu vedle byla socha nahé dívky z bílého mramoru – samé dlouhé linie a vlající vlasy.

Zábavní a komunikační centrum, zabudované do panelových skříněk, bylo v této chvíli už rozebráno.

Tady on určitě nepracoval, odhadovala. *V tomhle obytném prostoru rozhodně ne. Možná se tu bavil, ale žádnou vážnou prací se tu nezabýval.* Přesto zapnula minikameru na pomalý chod a postupně si nahrála celý pokoj.

Doufala, že Roarke bude schopen ty obrazy identifikovat, možná i tu sochu a nábytek.

Když míjela spěchající výjezdovou skupinu, ani si jí nevšimli. Široký obloukový průchod ji zavedl do formální jídelny s mnoharamenným křišťálovým lustrem a těžkým, jakoby pánským nábytkem.

Uprostřed jídelního stolu další květiny – plošně aranžovaná změť barev a tvarů. Stříbrné svícny s dlouhými bílými svíčkami.

Hned vpravo byla kuchyň, vycíděná do vysokého lesku. Našpulila rty, když nahlédla do obrovské lednice a zjistila, že je bohatě zásobená, stejně jako AutoChef. V obou byla spousta drahých potravin, zvláště červeného masa.

V zásuvkách bylo kuchyňské náčiní, úhledně uklizené do přihrádek. Kelímky a láhve s olejem, kořením a s nejrůznějšími přísadami, které musí být po ruce, když se někdo pravidelně zabývá skutečným vařením.

Zajímavé, pomyslela si. Představila si Yosta, jak stojí nad obrovskou plotnou a něco lahodného si opéká. Při práci poslouchá klasickou hudbu – symfonickou nebo operní. Na sobě má sněhobílou řeznickou zástěru, kterou našla pověšenou vedle ve skříňce, nažehlenou a bez poskvrnky.

Vařil si pro sebe. Byl to výkonný a soběstačný muž. Nebo si objednal nějakou specialitu z AutoChefa? Prostřel si překrásný porcelán z příborníku, zapálil svíčky a pochutnával si na svém osamělém jídle.

Člověk s rafinovanými choutkami, který rád zabíjí.

Vrátila se a vstoupila do místnosti, kterou přebudoval na prvotřídní tělocvičnu. Stěny byly zrcadlové, vysoký strop a podlaha z leštěného, tvrdého dřeva.

Bylo tu šlapací kolo s nastavitelnými rychlostmi, osobní vodní nádrž, nejrůznější posilovači nářadí, zátěžová plošina a boty a zrcadlová stěna s měřidlem výkonu. *Roarkova tělocvična je lépe vybavená*, pomyslela si, *ale to, co je tady, je špičková kvalita*.

Yost se udržoval ve formě. A rád se při tom prohlížel v zrcadle.

Vedle našla jeho ložnici. Na té si dal záležet! Hebké látky, citlivé barvy, gelová postel velikosti jezera, rozkládajícího se pod nebesy z modrého saténu. Nebesa se zrcadlem – další podívaná!

Yost se rád pozoroval i při jiných činnostech než při tréninku.

Hlavní koupelna splňovala požadavky účelného pohodlí. Zde také našla spousty mýdel, vodiček a olejů z hotelů celého světa i mimo planetu. *Cestovní balení*, uvažovala. *Z těch sis vybíral do své pracovní brašny, že, Yoste, aby ses mohl po práci upravit?*

Znásilňování a vraždění jsou nečisté činnosti. Ale s těmihle šikovnými balíčky přepychových hygienických potřeb jsi mohl zakrátko vyjít ven. A svěží jako rybička.

Pouzdra byla vyrovnána ve vysoké skříňce a roztříděna podle účelu. Mezery mezi nimi jí napověděly, že si nějaká vzal s sebou.

Kdo šetří, má za tři!

Skříň ve zdi – pokud se prostor té velikosti dal nazvat skříní – byla úplná pohádka.

Předpokládala, že odcházel trochu ve spěchu. Ale přesto ani tady nebyl žádný nepořádek. V otáčivé skříňce byly některé přihrádky prázdné, řada šedých stojánků na paruky byla holá, ale každý centimetr byl perfektně využit.

A těch centimetrů byla spousta.

Řady obleků, přecházejících od modré přes šedou až po černou barvu, šiky košil, od bílých až po jemně pastelové, visely v přesném pořadí na dvou patrech tyčí.

Méně formální oblečení. Kožené obleky, pracovní vybavení, župany, všechno srovnáno ve vzorném pořádku v prostorné skříni.

Vodopády kravat, šátků, šál, opasků visely vyrovnány jako podle pravítka na předem určených místech. Boty, přímo hory bot, byly uloženy v průhledných krabicích, které byly nejen srovnané, ale i očíslované.

Napočítala, že chybí šest párů. Mezi šatnou a skříňkami byl umístěn neposkvrněný bílý pult. Nad ním třídílné zrcadlo, vroubené elegantními bílými svítidly. Bylo tu čalouněné sedátko, zastrčené do prostoru pro nohy mezi dvěma tucty zásuvek. Namátkou některé otevřela a spatřila krášlicí prostředky, nad nimiž by srdce její kamarádky Mavis nadšeně zaplesalo.

Zkoumala nálepky, a zároveň je kamerou natáčela. O kosmetice toho věděla ještě míň než o obrazech.

Přešla přes koberec a přes chodbu a našla, co hledala. Centrum aktivity – Yostovu pracovnu, kde Karen Stoweová a další dva federálové právě přehrávali kazety na Yostově stolním počítači.

„Měl naspěch," prohlásila Stoweová, stojící s rukama v bok a sledující údaje, které se postupně odvíjely. „Nemohl si vzít všechno."

„Vzal všechno, co si potřeboval vzít," pronesla Eva ode dveří. Stoweová trhla hlavou, jako by dostala ránu pod čelist. Semkla ústa.

„Dejte mi vědět, kdyby se něco objevilo," nařídila a pak zamířila ke dveřím. Hlavou dala Evě pokyn, aby ji následovala. Ta to ale ignorovala.

„Spakoval si zavazadla," pokračovala Eva. „Sbalil všechno, co považoval za nejnutnější, a prošel kazety se svými záznamy a složkami. Jsteli tak důkladná a pořádná jako on, tak to nezabere moc času! Má s sebou zřejmě notebook a řadu pěkných, šikovných cestovních potřeb. Ty také zmizely. Počítám, že jakmile mu jeho zdroj dal o operaci tip, stačilo mu všehovšudy třicet minut, aby se vypařil."

„O tom tu nechci diskutovat."

„Škoda. Můj tým ho lokalizoval, zatímco vy jste se točili dokolečka. Nikdy byste se k němu takhle nepřiblížili, nebýt práce, kterou do toho moji lidé vložili!"

„Kdybyste byla spolupracovala –"

„Tak jako vy?" odsekla jí Eva. „No jo, vy jste samá spolupráce! Koho jste podplatili, abyste se dozvěděli o mém požadavku na zaty-

kač? Komu jste co nabídli za to, že ten váš vpašovali před můj jen proto, abyste to nakonec mohli všechno zkurvit?“

„Federálové mají přednost!“

„Blbost, Stoweová! Přednost má spravedlnost! Kdybych dostala svůj zatykač včas, byl by teď Sylvester Yost pod zámkem, místo aby si svůj kšeft v pohodě stěhoval někam jinam!“

Ona to ví. Sakra, ví to. „Tím si nemůžete být tak jistá.“

„Vy i já si můžeme být jisty jen jedinou věcí: je fuč! Vy jste to zbabrala a on je v čoudu. Jak vám bude po těle, až budeme stát nad další mrtvolou?“

Stoweová na okamžik zavřela oči a pak se nadechla. „Nemůžeme jít někam stranou a promluvit si –?“

„Ne.“

„Fajn.“ Stoweová vztekle přirazila dveře, aby agenti pracující uvnitř nedostali možnost roznášet drby. „Podívejte, vy jste rozzuřená, a právem. Ale já jsem jen dělala svou práci! Když ke mně Jacoby přišel s podklady pro zatykač, měl už celý ten tanec rozjetý! Já jsem jen dostala příležitost dopadnout Yosta a zatknout ho a té příležitosti jsem se chopila! Vy byste udělala totéž.“

„To mě tedy neznáte, holka! Takovou hru já nehraju. Nesnažím se urvat body z práce někoho jiného. Vy jste chtěla velkou ránu, a jak jste k ní přišla, o to jste se nestarala. Teď máme obě prázdné ruce a můžeme jen čekat, až zemře někdo další.“

Eva se na chvilku odmlčela, když si všimla, jak Stoweová rychle odvrátila zrak. „Jo, už jste si to taky spočítala, že? I když bych se za ten váš faul s gustem koukla, jak se vám a vašemu kolegovi smaží zadky, další vraždě by to nezabránilo. Nic jí nezabrání.“

„Dobrá,“ řekla Stoweová, když se Eva obrátila a chystala se odejít. Chytla Evu za ruku. Promluvila tichým a nešťastným hlasem. „Máte pravdu! Máte pravdu doslova a do písmene!“

„Jenže mít pravdu je nám teď houby platné, že? Držte se ode mne stranou, Stoweová! Vy, i ten debil, co s ním pracujete. Oba se držte stranou ode mne, od mého týmu a od mého vyšetřování. Jinak vám, až s vámi skončím, už žádné zadky k opékání nezbudou.“

Vyrazila ke dveřím. Než jimi však stačila projít, postavil se jí do cesty Jacoby. „Měla jste zapojený tenhle rekordér?“ zeptal se.

„Ustupte!“

„Nemáte žádné právo tady něco natáčet,“ spustil a pokusil se sáhnout po aparátu, který měla připevněný ke klopě. Eva ho však nemilosrdně a bleskově jako had chytila za zápěstí, palcem stiskla místo pulzu a zkroutila je.

„Koukejte tu ruku ode mne držet dál! Jinak vám ji utrhnu v zápěstí a dám vám ji sežrat.“

Bolest, která mu projela paží, ho paralyzovala. Ale vzápětí zaťal druhou ruku v pěst a zvedl ji. „Napadáte a ohrožujete federálního důstojníka!“

„To mě podržte! Já myslela, že napadám a ohrožuju federálního vola. Jestli máte chuť mě praštit, Jacoby –,“ vystrčila vyzývavě bradu, „tak jen do toho! Přímo tady, před svými kamarády a kumpány! Uvidíme, kdo znáš odsud odejde po dvou.“

„Poručíku!“

„Pane.“ Pozdravila Whitneyho, ale nespouštěla zrak z Jacob yho. Oči se mu začaly plnit slzami.

„Máte se okamžitě dostavit do centrály! Je třeba doplnit znění formální stížnosti na agenty Jacobyho a Stoweovou. Pusťte toho idiota,“ řekl mírně. „Nestojí vám za to.“

„Provedu,“ zamumlala Eva, pustila Jacobyho zápěstí a ustoupila stranou.

Snad to bylo z rozpaků, nebo byl Jacoby skutečně blbec. Ale vrhl se na ni. Neuvažovala ani vteřinu; nezaváhala. Udělala poloviční obrat a vystřelila loktem vzhůru, přímo pod jeho bradu. Nejdřív mu sklaply zuby a pak se složil na zem. Sotva stačila zadoufat, že si snad při pádu ukousl špičku jazyka, když už se zase s omámeným pohledem hrabal vzhůru. Dokončila obrátku a zaujala pevný postoj. Zdálo se jí, že tak to bude nejlepší, když vtom se mezi ně postavil Whitney.

„Podávám obvinění!“ Jacoby, kterému z úst tryskala krev, sáhl po komunikátoru.

„To bych vám neradil, agente! Vrhl jste se na mého důstojníka, když k vám byla obrácena zády. Ona se bránila! Je to zaznamenáno.“ Se škodolibým úsměškem zaťukal na svůj vlastní rekordér na klopě. „Klidně zavolejte a já vás dostanu před vaši vlastní disciplinární komisi, dřív než vám přestane krvácet ten jazyk! Vy nejenže útočíte na

mého důstojníka, vy útočíte i na mne a na celé moje zatracené oddělení! Tak koukejte ustoupit, nebo se postarám, aby všechno, co zbývá z vaší kariéry, skončilo spláchnuté do hajzlu.“

Pro jistotu Jacobyho ještě chvíli fixoval pohledem, pak kývl na Evu, otočil se a odešel za ní.

Cestou k výtahu se Feeney věnoval pozorování svých nehtů. „Ještě jsi ho měla vzít kolenem do koulí!“

„Udělala bych to, ale on žádné nemá.“ Pak se vzpamatovala a narovnala se. „Inspektore, já se omlouvám –“

„Nechtějte to pokazit.“ Vstoupil do výtahu a pokrčil rameny. „Musím si vyjít do terénu častěji, už jsem zapomněl, kolik se tam dá zažít srandy! Dodejte mi co nejdřív svůj záznam a analýzu nahrané scény, poručíku. Vyhodnoťte, jaká je pravděpodobnost, že se Yost stále ještě zdržuje ve městě nebo v okolí, a když vám to vyjde pozitivní, navrhněte možnosti, kde by to mohlo být. Spojte se –“

Zarazil se a pohlédl jí do tváře. „Dokážete se pozoruhodně ovládat, poručíku, jinak byste mi řekla, že víte, jak dělat svou práci.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo, pane.“ A protože jí zvedlo náladu, jak hezky Jacobyho uzemnila, zmohla se dokonce i na úsměv. „Skoro!“

„Takže když to víte, nechám vás, abyste se jí věnovala dál.“ Odcházel od výtahu. „Čeká mě spousta telefonátů. A spousta uší, které hodlám propálit.“

„Je pěkně rozjetej,“ zamumlal Feeney, když je Whitney opustil.

„Fakt?“

„Jo. Tys ho neznala v těch dobách, kdy sloužil na ulici! Je chladnokrevný, tenhle Jack! Koncem šichty se koulely hlavy a on se ani nezapotil.“ Feeney vytáhl z kapsy sáček s oříšky. „Musím sehnat McNaba. Ty se vrátíš do centrály?“

„Prozatím.“ Vytáhla komunikátor, aby se spojila s Peabodyovou, ale ta právě vystupovala z výtahu na druhém konci prostorné haly. „Pojďte se mnou.“

Eva počkala, až byly venku ze dveří a seděly v autě. „Tak co o něm říkali?“

„Že si udržoval své soukromí. Velice zdvořilý, až rezervovaný. Vždycky perfektně oblečený. Vždycky sám, nikdy ho s nikým neviděl-

li. Hovořila jsem asi s tuctem sousedů a s dvěma strážnými, ani ti ho nikdy s nikým neviděli. Ale měl sluhu androida. Jeden strážný mi svěřil, že federálové odtamtud vynášeli to, co z něj zbylo. Prej to vypadalo na autodestrukci.“

„I tady si kryl záda.“

„Jedna paní z patnáctého patra, taková ta nóbl dáma ze společnosti, mi řekla, že s ním občas mluvila v hale a párkrát taky na baletním nebo operním představení. V tom jste měla pravdu. Měl prý na obojí předplatné, místo v lóži hned u jeviště. Vždycky chodil sám.“

„Nasadím tam pár lidí, ale on to teď určitě nebude riskovat, i když si na to tak potrpí. Jistě ví, že jsme jeho úkryt v tomhle domě prozkoumali a že jsme mluvili se sousedy. Bude se teď svým oblíbeným místům vyhýbat – alespoň na čas.“

„Já jsem v opeře párkrát byla, s Charlesem. Snažila jsem se vybavit si to, představit si tu lóži. Ale nic mi to neříká. Můžu se Charlese zeptat! Chodí tam často. Třeba si ho všiml.“

Eva netrpělivě poťukávala prsty po volantu, zvažovala a odhadovala vzdálenost a pak bezohledně předjela expresní taxík. „Zkuste se ho poptat, ale podrobnosti mu nevykládejte. Už máme v tomhle těstě prstů až dost a nebudeme přibírat dalšího civilistu.“

„Když je řeč o těstu,“ podotkla Peabodyová a toužebně se zadívala na pojízdný stánek na rohu.

„Vždyť není ještě ani poledne! Přece už zas nemůžete mít hlad!“

„Ale můžu! A vsadila bych se, že jste nesnídala. Když budete vynechávat nejdůležitější jídlo dne, bude to mít za následek rozmrzelost, otupělost a vůbec to může vážně ovlivnit vaši duševní a emocionální pohodu. Studie –“

„Kristepane!“ Eva prudce smýkla vozem k chodníku, čímž ohrozila další taxík, a vrhla na Peabodyovou nemilosrdný pohled. „Máte na to šedesát vteřin.“

„Sledujte, jak to švihám!“

Vyskočila z auta rychlostí laserového paprsku a ve spěchu si připíchla odznak, aby si uvolnila cestu k porci sójových smaženek, po nichž prahl její žaludek.

Vklouzla zpět do vozu s několika vteřinami k dobru a nabídla Evě druhý kelímek smaženek a zářivý úsměv. Pohasl jí jen nepatrně, když si Eva kelímek vzala a posadila si ho mezi stehna.

„Neříkala jste, že nemáte hlad?“

„Tak proč jste mi koupila smaženky?“

„Prostě proto, že jsem hodná,“ odpověděla Peabodyová s jistou důstojností, když viděla, že její naděje na oba kelímky – koneckonců by je přece nemohla nechat zkazit? – je ta tam. „To snad taky chcete!“

„Jo, díky.“ Eva sáhla po plechovce Pepsi, vydolovala pár smaženek a vystřelila zpátky do provozu.

„Ten záznam z mého límce.“ Eva ukázala bradou na svůj límec. „Přetočte to na disketu. Ty vaše rozhovory se sousedy mi dodejte do hodiny a spojte se s Charlesem Monroem.“

Peabodyová jí odepjala rekordér a připnula ho na svoji klopu. „Ano, madam.“

„Jo, a taky se spíš než já vyznáte v těch holčičích věcech. Prohlédněte si záznam, ten úsek z Yostovy šatny. Hlavně všechny ty krášlicí prostředky. Co nebudete znát, předám Mavis. Ta má všechno.“

„Co se nedostane v partiáku, je pro mě španělská vesnice! Ale snad bych mohla poznat některé značky.“

„Tak mi tuhle část ještě jednou okopírujte! Obrátím se na Mavis.“

# # #

Cestou do kanceláře dojedla smaženky, vyhodila prázdný kelímek a pak se v kanceláři zamkla. Než se pustí do papírování, musí vyřídit ještě jeden úkol, a ten musí vyřídit v soukromí.

Z opatrnosti použila raději svůj osobní kapesní link.

Roarke se ozval na druhé zapískání. „Ahoj, poručíku, tak jak to šlo?“

„Šlo to. Uzemnila jsem Jacobyho a nikdo mě za to oficiálně nesprdnul, a to je co říct!“

„Doufám, že to máš na záznamu! Hrozně rád bych se na to podíval.“

„Vlastně mám, a proto jsem ho právě musela uzemnit a proto taky volám. Mám.“ Zmlkla, protože se jí podařilo rozeznat za jeho hlavou místnost, v níž právě je.

„Co tam děláš?“ uhodila na něj. „Říkala jsem ti, že nechci, abys mi zjišťoval nějaké údaje na svém neregistrovaném zařízení!“

„Kdo říká, že to zjišťuju pro tebe?“

„Poslyš –“

„Mám i jiné kšefty! Nemám v úmyslu předat ti data získaná jinak, než oficiální a legální cestou.“

Bude je muset zkrátka nejdřív přefiltrovat přes Feeneyho.

„Mimochodem, máš tady odpověď z hotelu New Savoy. Potvrzují, že Yost tam bydlel. Posílám ti podrobnosti. A teď, co pro tebe ještě můžu udělat?“

Zkoumala ho, s přivřenýma a podezíravýma očima. „Mluvíš pravdu?“

„O Yostově pobytu v Londýně?“

„Nech si ty kecy. O tom, co právě teď děláš v té místnosti!“

„Kdybych chtěl kecat, mohl bych si vymyslet další lež. Víš co? Prostě mi důvěřuj, ano?“ Usmál se na ni. „A teď, miláčku, i když bych ze srdce rád utrácel čas povídáním s tebou, musím pracovat. Co jsi to chtěla?“

„No dobrá,“ sykla. „Mám nahraný Yostův byt. Elegantní místečko, pěkné věci. Většina z nich by se ti líbila. Můžu je prověřovat, kousek po kousku, ale myslela jsem si, že kdyby ses na to podíval, dokázal bys je zařadit rychleji. Obrazy, sošky, starožitnosti. Poznal bys i ze záznamu, jestli jsou pravé?“

„Nejspíš asi ano. Nemůžu to zaručit, protože dobré kopie se musí prostudovat osobně.“

„Neodhadovala bych, že Yost si potrpí na dobré kopie! Je na tyhle věci fajnšmekr. Podobně jako někdo, koho dobře znám.“

„Urážíš svého civilního experta-konzultanta!“

„Musím to zkoušet, kde se dá. Nicméně – snad bys mohl vymezit seznam zdrojů uměleckých předmětů a nábytku.“

„Tak mi to pošli. Podívám se na to.“

„Budu ti vděčná.“

„To jsem zvědavý! Pa, pa, poručíku.“

Přerušil spojení, opřel se dozadu a zadíval se na údaje na nástěnné obrazovce.

Jacoby James, zvláštní agent.

Datum a místo narození, rodinné údaje nebyly nijak zajímavé. Ale všiml si, že v učení Jacoby zrovna nevynikal. Procházel téměř trvale jako průměr, s občasným výkyvem nahoru nebo dolů. Jeho známky ze společenských předmětů představovaly nejhlubší propady, analytické nadání nejvyšší vrcholy.

Jen tak tak prošel minimálními požadavky pro výcvik FBI, ale vynikl v oblasti cvičení se zbraní, v elektronice a taktice.

Jeho profil ukazoval, že mu činí obtíže podřizovat se nadřízeným, vycházet se spolupracovníky, že má tendenci k obcházení pravidel a minimální schopnost k týmové práci.

Třikrát byl napomínán pro zanedbání subordinace, a také byl podroben šetření pro podezření z falšování důkazů.

Je svobodný, heterosexual a zdá se, že před trvalejšími vztahy se ženami dává přednost společnosti koncesovaných společnic.

Nemá žádný kriminální záznam, ani jako mladistvý, žádné podezřelé návyky. Nad tím Roarke zakroutil hlavou. Není důvod pochybovat o záznamech FBI. Bývají většinou přesné, podrobné a úplné – jako jeho vlastní. Ale muž bez hříchu je buď nebezpečný, nebo nesmírně nudný.

Kupuje si konfekční šaty, bydlí v malém, skromném bytě a nemá žádné blízké přátele.

Úplný zázrak, podivil se Roarke, a když už se dostal takhle daleko, nastavil počítač, aby prošel složky Jacobyho případů.

Zatímco operace probíhala, přepnul obrazovku na údaje o Karen Stoweové.

Byla nejlepší z celé skupiny studentů, a také nejchytřejší. Absolvovala *cum laude* Americkou univerzitu, kde se specializovala na trestní právo a elektroniku. Byla vybrána přímo ze školy a ukončila výcvik v předepsaném termínu, jako jedna z pěti nejlepších své třídy.

Profil osobnosti ji prezentoval jako usilovnou, cílevědomou a pilnou, s tendencí pracovat až příliš a fyzicky se přepínat. Přijímá rozkazy, ale dokáže si najít cestu, jak je přizpůsobit své potřebě. Její slabos-

tí je nedostatek objektivity. Často se případem nechává příliš unést, a upřednostňuje osobnosti před zákonem.

Je v tomto ohledu tak podobná Evě, pomyslel si Roarke, *že je s podivem, ze se ty dvě ještě nepopřály.*

Ambice, schopnosti a houževnatost ji neustále postrkovaly po žebříčku hodností. A zajímavé je – jak si všiml –, že o své současné zařazení si požádala sama, a usilovala o ně.

Co se týká jejího soukromí, měla čtyři milence, každého v jiném období, všechno muži. První byl ještě na střední škole. Druhý ve třetím roce univerzity. Systematicky a včas vztahy ukončovala, až na jeden, který měla v prvním roce výcviku a který trval déle než šest měsíců.

Měla kolem sebe okruh blízkých přátel, ve volném čase ráda malovala a ve své složce neměla žádné tresty ani napomenutí.

Zadal počítači přehled jejích případů a pak se vrátil k Jacobymu. O hodinu později si udělal přestávku na kávu a všiml si, že bliká signál ohlašující příjem dat. *Poručík mi posílá svou nahrávku*, usoudil. Chtěl složky Stoweové odložit na později, ale když chtěl dát příkaz k uložení a ukončení, něco zahlédl. Nebyl to případ, ale požadavek na revizi, který podala téměř šest měsíců předtím, než byla nasazena na Yostův případ.

Pročpak chtěla zvláštní agentka Stoweová číst a studovat podrobnosti vraždy, která se stala v Paříži? podivil se. Hlavním podezřelým byl Yost, ale nic se neprokázalo. Nebyl také nalezen žádný motiv pro znásilnění a strangulaci jisté Winifred C. Catesové, stáří dvacet šest let, která se jako speciální asistentka na americkém velvyslanectví v Paříži zabývala psaním projevů. Nebyl to však motiv ani vztahy k oběti, co tehdy vyneslo Yosta na vrchol seznamu podezřelých. Byla to metoda vraždy.

„Možná že ti tenkrát nešlo ani tak o něj, jako o jeho oběť," zamumlal Roarke. „Počítači, hledej osobní data oběti! Catesová, Winifred C."

OPERACE PROBÍHÁ…

Napil se kávy a poslouchal, jak přístroj hučí.

CATESOVÁ, WINIFRED CAROLE, POHLAVÍ ŽENSKÉ, SMÍŠENÁ RASA, NAR. 5.3.2029 V SAVANNAH, GEORGIA. RODIČE MARLO BARRONSOVÁ A JOHN CATES, ROZVEDENI. ŽÁDNÍ SOUROZENCI. VZDĚLÁNÍ: ZÁKLADNÍ VZDĚLÁNÍ – DOMÁCÍ STUDIJNÍ PROGRAM, PLNÉ STIPENDIUM NA MOSSRILEYOVĚ STŘEDNÍ ŠKOLE, SPECIÁLNÍ PROGRAM VE STUDIU JAZYKŮ A POLITICKÝCH VĚD, PLNÉ STIPENDIUM NA AMERICKÉ UNIVERZITĚ –

„Stop. Proveď křížové srovnání složek Catesová a Stoweová, údaje o studiu. Všechny styčné body promítni na obrazovku.“

OPERACE PROBÍHÁ… CATESOVÁ A STOWEOVÁ NAVŠTĚVOVALY AMERICKOU UNIVERZITU VE STEJNÉ DOBĚ, CATESOVÁ ABSOLVOVALA MAGNA CUM LAUDE, STOWEOVÁ SIGMA CUM LAUDE, OBĚ VE STEJNÉ ABSOLVENTSKÉ TŘÍDĚ. JAKO PRVNÍ A DRUHÁ.

„Stop. Takže tys ji znala, viď?“ zamumlal Roarke. „Tobě nejde jen o případ. Je to osobní věc!“

Kapitola čtrnáctá

Peabodyová seskočila z pásu, zahnula za roh ke své služebně a narazila rovnou na McNaba.

„Tak tady jsi!“ Rozzářil se jako kluk, který po dlouhém, marném pískání konečně našel své zaběhlé štěňátko.

„Ne, ne, ty tady jsi! Hledala jsem tě. Zrovna jsem se dozvěděla, že FBI připravuje tiskovou konferenci. Naléhají, aby se jí zúčastnila Dallasová, a chtějí ji dostat do úzkých.“

„No jo, to by se mohlo stát! Slyšelas o tom velikonočním zajíčkovi?“ Měl za zády nějaké dveře. A jelikož si nikdy nedal ujít příležitost, vzal za kliku.

„Zatím jsem nezjistila, jestli ji tam Whitney chce vyslat, ale jestli ano, měli bychom tam být všichni! Ten, koho by si tam naši kamarádi přáli mít jako hlavní číslo programu, je stejně někde zašitý.“

McNab ji pomalu postrkoval do úzké, prázdné místnosti uklízeček a přitom kýval. „Zavolej mi a dej mi vědět, jestli a kdy to bude. A zatím…“ A už ji měl přimáčknutou na zeď a přisál se jí ke krku.

„Ježíši, McNabe!“ Ale moc velký odpor mu nekladla. „Vzpamatuj se přece.“

„Nemůžu.“ Jednou rukou sáhl dozadu a zamkl dveře. Druhou rukou jí začal rozepínat knoflíčky uniformy. „Mňam, pusinko, ty jsi tak nádherně *ženská!* Co si má člověk počít?“

Jeho zuby se prodíraly dolů… nad… ách. „Myslím, že už víš, co si počít.“

Sama mu rozepnula háček u kalhot. Konečně, zač by stála policajtka, která by si nedokázala vyšetřit pár minut pro svého kolegu?

Byl tvrdý jako skála.

„To je věc cviku.“ Stačilo mu jen ji čichat, jen ji *nahmatat*, a mohl zešílet. A když ho její pevná a šikovná ruka uchopila, věděl, že je ten nejšťastnější šílenec na světě i mimo Zem. „Ježíši, Peabodyová!“ Vyhledal ústy její rty a málem je spolkl. „Musím –“

Peabodyové začal pronikavě a neodbytně zvonit její kapesní link.

„Neber to!“ Rval z ní kalhoty, celý nedočkavý, aby už byl v ní. „Nech to!“

„Musím.“ Nemohla dýchat a třásla se jí kolena, ale služba je služba. „No tak… počkej!“ Vykroutila se mu, nadechla se a prudce vyfoukla vzduch. Tváře měla rudé, prsa bolavá a obnažená. Měla alespoň tolik duchapřítomnosti, že dřív než odpověděla, vypnula video.

„Peabodyová.“

„Delio! Máš tak oficiální a zadýchaný hlas! Ohromně sexy.“

„Charlesi!“ Snažila se rozptýlit mlhu ze svého mozku a ani si nevšimla, jak McNab vedle ní ztuhl a přimhouřil oči. „Dík, žes mi zavolal.“

„To je jedno z mých největších potěšení, volat ti zpátky.“

Tomu se musela usmát, trochu přihlouple. On dokáže vždycky vybrat ta nejroztomilejší slovíčka! „Já vím, že máš moc práce, ale myslela jsem, že bys mi možná mohl pomoct s jednou drobností ve vyšetřování.“

„Pro tebe si vždycky čas udělám. O co jde?“

McNab se otočil a zuřivě civěl na řady čisticích a dezinfekčních prostředků. Copak ona *neslyší* tu hadí hladkost v jeho hlase? Copak *neví*, že když má tenhle chlap moc práce, je to tím, že si vydělává pěkné balíky tancováním nahatého tanga s nějakou znuděnou, bohatou slepicí ze společnosti?

„Jde mi o potvrzení identifikace,“ pokračovala Peabodyová. „Muž, smíšená rasa, věk přes padesát. Fanda do opery. Má v Metropolitní předplacenou lóži, hned vpravo u jeviště.“

„Lóže vpravo u jeviště… ovšem! Vím, koho myslíš! Nikdy nevynechá premiéru, chodí sám.“

„To je on! Můžeš mi ho popsat?“

„Kromě toho, cos už řekla – je vysoký. Vypadá spíš jako fanda basketu nebo něčeho podobného, než jako milovník opery! Hladce vyholená hlava i obličej. Na míru šitý smokink. Vždycky pečlivě upraven. O přestávce se nechodí procházet. Jednou mě na něho upozornila jedna klientka.“

„Upozornila?“

„Ano. Ukázala na něj a zmínila se, že je to nějaký podnikatel, což může znamenat cokoliv.“

„Řekla ti, jak se jmenuje?“

„Asi ano. Počkej moment. Roles. Martin K. Roles. Jsem si téměř jistý.“

„Můžu vědět její jméno?“

„Delio,“ promluvil s výčitkou. „Víš přece, jak je tohle pro mne trapné.“

„No dobře. A což tohle – co kdybys jí zavolal a nenápadně se zeptal, jak toho muže zná? To by mi stačilo!“

„To bych mohl. A co kdybych ti to, co se dozvím, svěřil později někde při skleničce? Mám něco smluveného na desátou, ale do té doby zbývá dost času. Co kdybychom se sešli v hotelu Palace, v Královském baru, řekněme v osm?“

Královský bar, pomyslela si. Něco tak luxusního a nádherného, a když se posadíte k baru na drink, servírují tam olivy, velké jako holubí vejce, v roztomilých stříbrných mističkách!

A ještě ke všemu nikdy nevíte, jaká celebrita tam zapadne na sklenku šampaňského!

Mohla by si vzít ty modré šaty s dlouhou sukní, která ji zeštíhluje, nebo…

„To bych opravdu ráda. Jenomže ještě nevím, jestli nebudu muset pracovat.“

„To je ten policejní život! Stýská se mi po tobě.“

„Vážně?“ To jí příjemně polichotilo a zase se musela usmát. „Mně taky.“

„Tak víš co? Já si ten podvečer nechám otevřený. A kdyby sis našla čas kdykoliv mezi šestou a devátou, sejdeme se. Když ne, tak to necháme na jindy a já ti pošlu, co zjistím.“

„Výborně. Dám ti vědět co nejdřív. Díky, Charlesi!“

„Pro tebe všechno. Tak pa, krásko!“

Ukončila hovor, celá zrudlá. Kráska – to nebyl titul, který by slýchala často! „Mohla by to být trefa,“ usoudila stručně, a když schovala link do kapsy, začala si zapínat podprsenku a knoflíky na blůze. „Kdybychom mohli –“

„Zač mě, herdek, máš?“

Zamrkala. Ten drsný a nebezpečný tón v McNabově hlase také pro ni nebyl zrovna obvyklý. A když se mu zadívala do tváře, viděla, že se mu oči blýskají jako ostré střepy zeleného skla. „Cože?“

„A co si o sobě myslíš?“ vyrazil ze sebe. „Jednu chvíli se ode mne necháš ošmatávat, a druhou chvíli jsem už byl málem v tobě. A najednou začneš flirtovat přes link a smlouváš si podělaný rande s tím zatraceným koncesovaným společníkem!“

Málem řekla znovu „Cože?“, protože její mozek stále ještě nestačil jeho slova zpracovat. Ale ten tón, ten základní a ošklivý význam zaznával z jeho slov hlasitě a srozumitelně. „Já jsem neflirtovala, ty idiote!“ *Teda skoro,* pomyslela si a potlačila krátké, nepříjemné bodnutí viny. „Jen jsem se snažila zjistit něco, co mi poručila moje velitelka! A do čeho ti vůbec nic není!“

„Že není?“ popadl ji za ramena a mrštil jí znovu o zeď. Ale tentokrát v tom nebylo pranic hravého ani sexuálního.

Zachvátila ji panika, smíšená s pocitem provinění. „Co se to s tebou děje? Nech toho, nebo ti jednu vrazím!“ Normálně by si byla jistá, že to dokáže. Ale teď se normálně necítila. Teď se jí třásl žaludek.

„Co se to se mnou děje? Ty chceš vědět, co se to se mnou děje?“ Vybuchla v něm zuřivost. „Je mi nanic! A už mě to nebaví, když vidím, že sotva se vykulíš z mojí postele a trochu se otřepeš, hned se svalíš do postele k Monroeovi! Tohle se děje!“

„Cože?“ zakoktala. „Cože?“

„Jestli si myslíš, že budu šukat jako náhradník za nějakého placeného obšourníka, tak se moc mýlíš, Peabodyová. Šeredně se mýlíš!“

Prudce zrudla, a pak zbledla. Takhle to přece není! *Ani trochu to tak není,* protože její vztah s Charlesem je čistě platonický! Ale ať se propadne, jestli mu to teď řekne.

„To, co povídáš, je stupidní a hnusné. A odprejskni ode mě, ty parchante!“ Strčila do něj, a když se nehnul, dopálilo ji to a zároveň přivedlo do rozpaků.

„Jo? Možná že je to hnusný! Ale jak by ses cítila ty, kdyby mi zavolala nějaká děvka a já s ní začal špásovat, a přitom bych tě dál zpracovával? Jak by ses sakra na tohle tvářila?“

To nevěděla. Nikdy ji něco takového ani nenapadlo. Takže se zase uchýlila ke vzteku. Zdálo se jí, že je to její jediná obrana. „Koukej, McNabe. Můžeš si špásovat, s kým chceš, včetně těch *děvek,* a kdy sakra chceš. A přestaň mi laskavě diktovat, s kým smím nebo nesmím mluvit a co můžu nebo nemůžu dělat! Pracujeme spolu, šukáme spolu,

ale nemáme jeden na druhého výhradní práva, takže nemáš žádný právo si na mě vyskakovat, když mluvím s informátorem. A kdybych si usmyslela, že přitom budu Charlesovi tančit nahatá na stole, tak ti po tom taky nic není!“

Ne, že by to někdy dělala! S Charlesem dokonce nikdy nahá nebyla! Ale na tom nezáleží.

„Tak takhle si to představuješ?“ Do jeho zuřivosti se draly zraněné city. To nesmí dovolit! Tak jen pokýval hlavou a ustoupil od ní. „No, tak já se podle toho zařídím.“

„Klidně!“

„Jo, výborně.“ Přiskočil ke dveřím a zaklel, protože je zapomněl odemknout, čímž pokazil svůj parádní odchod. Ještě ji naposledy sežehl spalujícím pohledem a odešel. Dveře za sebou opatrně zavřel.

Zavrčela, spěšně si dopnula blůzu uniformy a uhladila ji. Přistihla se, že začíná popotahovat. *Tak to ne*, řekla si a narovnala se. Přece v téhle špeluňce uklízeček nezačne bulit! A zaručeně nebude plýtvat svými drahocennými slzami na takového debila, jako je Ian McNab.

Eva se právě chystala zařadit výpočty testů pravděpodobnosti mezi dosavadní výsledky, když do kanceláře vešla Nadine Furstová.

Eva ze všeho nejdřív zaklela. Hned potom všechny údaje rychle uložila a vymazala z obrazovky, aby prohnaná reportérka neměla možnost dívat se jí na ně přes rameno.

„Co je?“ zněl Evin pozdrav.

„Taky tě ráda vidím. Vypadáš skvěle! O, ano, děkuji, dala bych si kafe.“ Nadine přistoupila k AutoChefu jako doma a objednala dvě kávy.

Byla to půvabná žena, s perfektně upravenými tmavě plavými vlasy, které se hodily k její trochu liščí tváři. Měla na sobě rudé, na míru šité šaty, ve kterých vynikaly křivky její postavy a opravdu pěkné nohy.

Ale jedna z nejlepších televizních reportérek ve městě neměla jen tyto kvality. Nadine měla k tomu i pár dalších předností. Bystrý a chytrý mozek a citlivý nos, co uměl vyčmuchat příběh, i když byl ukrytý pod dvěma tunami harampádí.

„Mám moc napilno, Nadine! Takže na shledanou později.“

„Jistěže, to si dovedu představit!“ S Nadine to ani nehnulo, ani ji to neurazilo. Klidně si postavila čerstvý šálek kávy na Evin stůl a usadila se na vedle stojící rozvrzanou a nepohodlnou židli. „Přibližně za hodinu začíná tisková konference FBI o tom zbabraném přepadení nahoře ve městě.“

„Tak proč se na ni nepřipravuješ?“

„Ale jo,“ Nadine s kočičím úsměvem srkala svou kávu. „Připravuju! Něco jsem o konferenci zaslechla. A pak jsem dostala hlášku, že do toho chtějí zatáhnout i tebe. A původně ohlášená tiskovka s policií je prý zrušená! Takže – co k tomu poznamenáte, poručíku Dallasová?“

„Nic.“ S Whitneyem strávila dvacet minut probíráním strategie. „Byla to federální operace, a ne má ani mého oddělení.“

„Ale když bylo po všem, zašla sis tam taky! I to se mi doneslo. Proč jsi tam šla?“ „Byla jsem zrovna poblíž.“

„Ale no tak, Dallasová!“ Nadine se kní naklonila. „Je to jen mezi námi dvěma! Žádná kamera, žádný záznam. Tak přihraj mi něco ostřejšího!“

„Sama jsi ostrá až až! Já jsem tu zavalená prací, Nadine.“

„Já vím. Zavalená vraždami. Dvěma! Tatáž metoda, což ukazuje na stejného vraha. Ale když už jsi těmi případy tak zavalená, a navíc máš společenské povinnosti na aukci Magdy Laneové, proč ještě strkáš nos do zvorané federální akce?“

„Já nikam nos nestrkám.“

„Máš pravdu, Dallasová. Nestrkáš.“ Nadine se zase spokojeně opřela. „Jaká je spojitost mezi těmi vraždami a tou operací FBI?“

Teď se zas usmála Eva. I ona se opřela a napila se kávy. „Proč se na tohle nezeptáš zvláštního agenta Jacobyho? Nebo zvláštní agentky Stoweové? Proč asi na útraty daňových poplatníků poslali celou přepadovku do soukromého domu, aniž by se předem přesvědčili, že jejich cílová osoba je uvnitř? A taky se jich můžeš zeptat, jaký mají pocit z toho, že šmejděním svých federálních zadků po celé budově vraha vypudili, takže zůstává pořád na svobodě!“

„Vida vida! Možná že odpovědi nedostanu, ale rozhodně položím pár moc roztomilých otázek. Dožrali tě?“

„Mimo záznam? – Podkopali mé vyšetřování, přeskočili mě, a nakonec to podělali.“

„A přesto jsou pořád naživu! Zklamalas mě.“

Eva jen maličko vycenila zuby. „Doufám, že po té tiskovce budou ti mizerové krvácet. Doufám, že ty mě nezklameš.“

„Aha! Tak přece jsem k něčemu dobrá! To mám radost.“ Nadine dopila kávu a pohrávala si s prázdným šálkem. „Ale když jsem tak hodná a kooperativní, co takhle malou laskavost?“

„Dala jsem ti všechno, co můžeš dostat.“

„To se týká něčeho jiného – té aukce. Novinářská legitimace mi umožní vstup, ale když ji použiji, nebudu smět dražit. A já chci dražit! Dallasová, já jsem tím úplně posedlá! Co kdybys mi sehnala vstupenku navíc?“

„Jen tohle?“ Eva pokrčila rameny. „Ale jistě, mohla bych ti jednu sehnat.“

Nadine naklonila hlavu a s němou prosbou v očích zvedla dva prsty.

„Dvě?“

„Víc bych si to užila, kdybych si mohla někoho pozvat. Tak buď přece kamarádka!“

„Kamarádka je někdy horší než osina v zadku! Uvidím, co se dá dělat.“

„Díky!“ Vyskočila. „Musím si pospíšit do hlavního stanu federálů, trochu obhlídnout pole. Vylaď si mou stanici a sleduj, jak je přinutím potit krev!“

„Možná.“

„Ahoj, Peabodyová!“ Nadine jí letmo mávla na pozdrav a zmizela.

„Peabodyová, já asi tu tiskovku nebudu moct sledovat. Můžete mi ji nahrát?“

„Ano, madam. Takže tam nemusíte jít?“

„Ne. Federálové v tom pojedou sami.“ Znovu si rozsvítila obrazovku se svým hlášením. „Chci uspořádat schůzku našeho týmu. Dejme tomu – v šestnáct nula nula, jestli to vyhovuje Feeneyovi a McNabovi. Zamluvte zasedačku.“

Peabodyové se trochu sevřely útroby, ale přikývla. „Ano, madam. Jo, mluvila jsem s Charlesem Monroem.“

Ačkoliv byla myšlenkami někde úplně jinde, zaslechla Eva, jak v hlase Peabodyové zastudil led. Pohlédla na ni. „Nějaký problém?“

„Ne, madam. Vzpomněl si na Yosta a potvrdil, že ho pravidelně vídá v opeře. Nejraději chodí na premiéry a nová nastudování. Charlese upozornila na Yosta nějaká klientka a zmínila se, že je to podnikatel a jmenuje se Roles, Martin K.“

„Takže máme další jméno! Výborně. Hned si to prověřím. Jak se jmenuje ta klientka?“

„Charles nechtěl její jméno prozradit. Ale slíbil, že té klientce zavolá a zeptá se jí, jak Rolese zná. Jestli…“ Musela si odkašlat, poněvadž ji uvnitř něco pálilo. „Jestli ta informace nebude kompletní nebo uspokojivá, budu na něj naléhat.“

„To nám zatím stačí.“ Evě se začal nepříjemně svírat žaludek. Viděla, že její pomocnice má oči plné slzí a chvějí se jí rty. „Co to děláte?“ uhodila na ni.

„Nic, madam.“

„Jak to, že natahujete moldánky? Přece *víte*, co soudím o brečení při práci!“

„Já nebrečím.“ Děsilo ji, že se asi neudrží. „Jen mi není tak docela dobře, to je všechno. Uvažovala jsem, madam, jestli byste mě na ten brífink v šestnáct hodin nemohla omluvit.“

„Asi jste se přejedla sójových smaženek,“ usoudila Eva s úlevou. „Jestli je vám špatně, zajděte si do ordinace, ať vám na to něco dají. A na půl hodiny si lehněte.“ Podívala se na svůj náramek, aby zjistila, kolik je, a zaslechla tichý, přidušený vzlyk.

Škubla hlavou. Úleva zmizela a vystřídalo ji pochopení. „Sakra! Sakra! Sakra! Že vy jste se porafali s McNabem?“

„Byla bych vám vděčná, kdybyste to jméno v mé přítomnosti nevyslovovala,“ prohlásila Peabodyová s uslzenou důstojností.

„Já věděla, že se to stane! Já to věděla. Já to věděla!“ Vyskočila a kopla do stolu.

„On mi řekl, že jsem –“

„Ne!“ Eva zvedla ruce, jako by se chránila před pádem meteoritu. „Žádné fňukání, na to zapomeňte! Na mne to shazovat nebudete! Já o tom nechci nic slyšet, nechci o tom nic vědět a nechci na to myslet! Tohle je policejní instituce! Policejní instituce a vy jste policistka!“ Vysypala to ze sebe, rychle a důrazně, celá vyděšená z těch slzí, které se leskly Peabodyové v tmavých očích.

„Ano, madam.“

„Panebože!“ Eva si přitiskla pěsti z obou stran k hlavě, jako by chtěla udržet mozek na svém místě. „Dobrá, teď poslouchejte, co vám přikážu. Půjdete na ambulanci, ať vám něco dají. Pak si půjdete lehnout. Dáte se dohromady a pak pohnete zadkem na ten brífink. Já všechno zařídím a vy se budete chovat jako policistka! A osobní věci si budete vyřizovat až po službě!“

„Ano, madam.“ Peabodyová ještě jednou popotáhla a pak se obrátila.

„Strážníku! To chcete, aby vás viděl takhle sesypanou?“

To stačilo. Peabodyová zvedla ramena a narovnala se. „Ne!“ Přejela si rukou pod nosem. „Ne,“ zopakovala a vypochodovala ven.

„Nebylo tohle dokonalé?“ zamumlala Eva. Pak si sedla a začala plnit úkoly své pomocnice.

V jiné části budovy centrály byly široké chodby a podlaha se leskla čistotou. Buňky byly přecpány tím nejlepším vybavením, jaké mohl rozpočet unést, a obsluhující personál byl oblečen buď výstředně, nebo s nenápadnou elegancí.

Ze všech stran to neustále hučelo, bručelo nebo pískalo jako hudba. Na nástěnných obrazovkách probleskovaly nekonečné řady obrazců a čísel.

Byly tam tři holomístnosti, určené pro simulaci a předvádění. Těmto účelům také sloužily, ale téměř stejně často byly používány k osobním fantaziím, romantickým pauzám a krátkým šlofíkům.

Oddělení elektronických detektivů nebylo nikdy v klidu, vždycky bylo přecpané. Stěny tam byly vymalovány červenou barvou, stimulující mozek.

Když Roarke vešel, nejdřív se kolem sebe rozhlédl. Vybavení, jak zjistil pohledem odborníka, bylo celkem slušné, ale za několik měsíců už bude zastaralé. To náhodou věděl, protože jedna z jeho výzkumných a vývojových společností právě dokončila nový prototyp laserového počítače, který předčí a překoná všechno, co je v současné době na trhu.

V duchu si udělal poznámku, že má nařídit obchodnímu řediteli spojit se s policejním odborem, který plánuje nové investice. Usmyslel si,

že pro druhý domov své ženy udělá něco pěkného. V jedné ze světlých trojstěnných buněk zahlédl McNaba a začal se k němu tím bludištěm prodírat.

Někteří elektroničtí detektivové se sluchátky na uších přecházeli sem a tam, a přitom přebírali údaje a vyťukávali kódy do kapesních počítačů. Ale McNab se u svého pultu jen nečinně povaloval s nepřítomným pohledem v očích.

„Iane!“

McNab vyskočil a přitom se praštil do kolena o rub stolní desky. Po nezbytném zaklení pohlédl na Roarka. „Ahoj! Co tu děláte?“

„Rád bych si chviličku pohovořil s Feeneyem.“

„Jasně! Je tamhle vzadu, ve své pracovně. Tudy,“ řekl a ukázal na průchod ve stěně. „A pak vpravo. Dveře má obvykle otevřené.“

„Fajn. Děje se něco?“

McNab pokrčil kostnatými rameny. „To víte. Ženské!“

„Ach. Co k tomu dodat?“

„Nestojí za nic. To se dá dodat.“

„Nějaké potíže s Peabodyovou?“

„Už ani ne. Je na čase, abych se vrátil k rozvíjení svých talentů! Dneska večer mám rande s jednou zrzkou, která má ty nejkrásnější umělé vnady, jaké se dají koupit, a slabost pro černou kůži.“

„Chápu.“ A protože Roarke opravdu velmi dobře chápal, poplácal McNaba po rameni. „Je mi to líto.“

„Ale co,“ McNab setřásl jeho ruku a předstíral, že nemá břicho plné olověných závaží. „To přejde! Ta zrzka má ségru. Uvidíme, jestli by nám to nešlo ve třech!“ Jeho link zapípal. „Musím zase pracovat.“

„Tak já vás opustím.“

Roarke se propletl mezi buňkami a pochodujícími detektivy a vklouzl do krátké chodbičky, která vedla k Feeneyově kanceláři. Dveře byly opravdu otevřené. Feeney seděl za svým stolem, vlasy celé rozježené, a oči upíral střídavě na jednu ze tří nástěnných obrazovek, na nichž se jako blesky míhaly prověřované údaje.

Když postřehl pohyb u dveří, zvedl ruku, ale očima stále sledoval obrazovku. „Uložit, zpracovat a provést křížové srovnání těchto dat se složkou AB-286. Výsledky uchovat, dokud nedostaneš rozkaz.“

Konečně se odvrátil a zaostřil oči na Roarka. „Vás jsem tady nečekal!“

„Omlouvám se, že vyrušuji.“

„Vyhodnocení stejně nějakou minutku potrvá.“

Roarke se usmál. „Vám, nebo vašemu zařízení?“

„Oběma. Dělám průzkum a pravděpodobnostní analýzu shodných bodů u Yostových zaměstnavatelů při různých vraždách. Kdyby některá z nich zapadla do škatulky, mohli bychom mít další údaje o stopách, po kterých bychom se mohli pustit dál.“

Sáhl do misky s oříšky. „Není to dobré pro oči, když člověk na tohle čučí celé hodiny! Musím je nechat trochu odpočinout.“

Roarke si prohlížel Feeneyovo vybavení. „To je pěkná jednotka!“

„Trvalo mi šest týdnů, než jsem je přiměl, aby mi to přiklepli! Kapitán elektronického oddělení, a musí se doprošovat, aby měl špičkovou techniku! To je smutné.“

„Ale už za pár měsíců bude ta vaše špička jen pouhou dvojkou v pořadí.“

Feeney popotáhl. „Vím o 60 TaM a o vývoji 75,000 TMS. Ne, že bych je viděl někde jinde, než v domácí pracovně u vás a u Dallasové. Zřejmě proto vám to trvalo tak dlouho, než jste je dal na trh? Že jste na nich našel pár závad?“

„Závady bych tomu zrovna neříkal. Ale co byste soudil o rozlišovací a záznamové jednotce, která pracuje na systému 100,000 a může zvládnout až pět set simultánních operací?“

„Žádný systém 100,000 neexistuje! Neexistuje čip ani kombinace čipů, která by udržela tolik funkcí. A neexistuje laserový zdroj, který by dosáhl takové rychlosti!“

Roarke se jen usmál. „Teď už existuje.“

Feeney zbledl a chytil se za srdce. „Nehrajte si se mnou, kamaráde! Takové fórky by dokázaly přimět dospělého chlapa až k pláči!“

„Jak by se vám líbilo otestovat pro mne jeden takový prototyp? Prověřit jeho možnosti a sdělit mi svůj názor?“

„Můj prvorozený syn je asi tak starý jako vy, takže by vám asi k ničemu nebyl. Co jiného vám můžu nabídnout?“

„Své doporučení, až dojde na otázku, zda newyorská policejní centrála, a poté i tolik ostatních policejních a bezpečnostních útvarů – pro

začátek v tomto státě –, kolik se jich dá zvládnout, uzavřou s Roarke Industries kontrakt na elektronické vybavení, včetně tohoto modelu.“

„Jestli ta mašina umí to, co tvrdíte, zapojím každý miligram váhy, kterou vládnu! Kdy ji můžu dostat?“

„Do týdne. Dám vám vědět.“ Zamířil ke dveřím.

„Kvůli tomuhle jste přišel?“

„Kvůli tomu, a taky chci před odchodem pozdravit svou ženu. Mám nějaké schůzky.“ Obrátil se a pohlédl Feeneyovi do očí. „Šťastný lov!“

Feeney potřásl hlavou a s blaženým povzdechem při myšlence na systém 100,000 TaM se vrátil ke svému přístroji.

A vtom spatřil disketu, ležící vedle něj. Zvedl ji a ujistil se, *že tu před Roarkovým příchodem nebyla.*

Oči mám možná unavené, připustil Feeney, ale zatím ještě docela bystré. Ale ať se propadnu, jestli jsem viděl, jak sem ten chlap tu věc vpašoval!

Náramný šikula.

Obracel disketu v ruce, a pak ji s úšklebkem založil. Uvidíme, co dokáže tajně podstrčit jeden mazaný Ir druhému!

V jednom z bytů třípatrového domu, příhodně zastrčeném trochu stranou, si Sylvester Yost vychutnával vznešenou závěrečnou árii Aidy. Předtím si dal k lehkému obědu zahradnické špagety se sladkokyselou omáčkou a sklenku vynikajícího Fume Blanc.

Víno si k obědu dopřával málokdy, ale dnes cítil, že si to zaslouží.

Několik minut, doslova pár minut předtím, než dorazili, minul v dlouhé černé limuzíně s neprůhlednými okny taktický tým FBI, odhodlaně spěchající do jeho domu.

Takovéhle překotné akce sice neměl ve zvláštní oblibě, ale aspoň to do obvyklé rutiny vneslo určitý šmrnc.

Přesto však nebyl úplně spokojen a víno mu alespoň pomohlo trochu se uklidnit.

Ztlumil hudbu, a pak šel zavolat. On i příjemce měli zablokované video a jejich hlasy byly podle dohody elektronicky pozměněny.

I plně zabezpečené a kódované náramkové aparáty mohou být napíchnuté, když se ví, jak na to.

„Tak jsem se zabydlel," prohlásil Yost.

„Dobrá! Doufám, že máte všechno, co potřebujete."

„Zatím se cítím docela pohodlně. Ale dnes ráno jsem přišel o mnoho věcí. Jenom umělecké předměty mají hodnotu několika milionů, a taky budu muset nahradit značné množství oděvů a kosmetiky."

„To je mi jasné. Doufám, že za nějaký čas budeme schopni dostat většinu vašeho majetku – když ne všechen – zase zpět. Pokud ne, jsem připraven vám zaplatit polovinu vašich ztrát. Nemohu však a nesmím převzít plnou odpovědnost."

Yost se mohl trochu handrkovat, ale v obchodě uznával fair hru. Odhalení a z něj plynoucí ztráty si částečně zavinil sám. I když bude muset teprve zjistit, kdy a kde se vlastně dopustil chyby.

„Souhlasím. Vzhledem k tomu, že vaše varování přišlo ráno včas a že ubytování vyhovuje mým dočasným potřebám. Pokračujeme dál podle plánu?"

„Vy pokračujete. Zítra zasáhnete další cíl."

„To je vaše rozhodnutí." Yost se napil kávy, kterou si po obědě připravil. „Ale musím vám oznámit, že ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem se hodlám zbavit poručíka Dallasové. Způsobila mi značné nesnáze, a kromě toho se už ke mně dostala až moc blízko."

„Za Dallasovou vám neplatím!"

„Jistěže ne! To je můj bonus."

„Od samého začátku se vám snažím vysvětlit, proč jsme ji pro tento projekt nevybrali. Když ji zabijete, Roarke nikdy nepřestane s pronásledováním! Dokud nebude úkol splněn, radši ji hodně zaměstnávejte něčím jiným."

„Jak jsem řekl! Dallasová je pro mne důležitá! Poradím si s ní sám. Ve svém volném čase a svým způsobem. Vy jste si ji neobjednal, takže v tom nejedete a nemáte do této záležitosti co mluvit! Já smlouvu s vámi splním."

Yostova ruka se na sněhobílém ubruse sevřela v pěst a začala do něho tiše a rytmicky bušit. „Něco mi dluží a bude platit! Uvažujte takhle – když bude mrtvá, bude Roarke o to víc rozptýlený! Bude s ním míň práce."

„Ona *není* vaším cílem!"

„Já svůj cíl znám.“ Bouchání zesílilo, ale pak se Yost ovládl a povolil svou obrovskou pěst. Ne, uvědomil si trochu otráveně, není tak vyrovnaný, jak si myslel! Stoupala v něm strašlivá zuřivost. A sní něco, co nepocítil už tak dlouho, že zapomněl, jak to chutná.

Strach.

„Usmrtím ho zítra, jak bylo plánováno. A netřeba se obávat, že by nás Roarke pronásledoval, až vyřídím tu policajtku! Stejně pak hodlám zabít i jeho! Ale za to mi zaplatíte!“

„Jestli se vám podaří Roarka vyřídit v termínu, stanoveném v dodatku naší smlouvy, dostanete svou odměnu. Copak jsem někdy nezaplatil, jak jsme se dohodli?“

„Tak být vámi, začal bych s přípravou transferu prostředků!“

Prudce ukončil spojení, vstal od stolu a začal přecházet po pokoji. Když cítil, že největší vztek ustoupil, přiměl se vyjít po schodech nahoru, do půvabné kanceláře, a zapnul přenosný počítač.

Usedl, donutil se soustředit myšlení a promítl si údaje o Evě. A pak dlouhý čas jen seděl a studoval její obraz a informace o ní.

Kapitola patnáctá

Roarke nemusel jít až do Eviny kanceláře. Uviděl ji stát na konci chodby před prodejním automatem. A vypadalo to, že mezi ní a strojem probíhá divoká hádka.

„Já jsem do tebe hodila pravé kredity, ty krvelačný hamižný skrčku!“ Eva stvrdila tu větu ranou pěstí do míst, kde by byl stroj měl asi srdce.

KAŽDÝ POKUS O VANDALIZOVÁNÍ; ZOHAVENI NEBO POŠKOZENÍ TOHOTO PŘÍSTROJE JE TRESTNÝM ČINEM.

Mašina promluvila afektovaným zpěvavým hlasem, který podle Roarkova odhadu musel vystřelit krevní tlak jeho manželky až nad střechu.

TENTO PŘÍSTROJ JE VYBAVEN SNÍMAČEM, KTERÝ ZAREGISTROVAL ČÍSLO VAŠEHO ODZNAKU, DALLASOVÁ, PORUČÍKU, EVO. PROSÍM VLOŽTE SPRÁVNÉ KREDITY PRO SVOU VOLBU V MINCÍCH NEBO V KREDITOVÉM KÓDU A ZDRŽTE SE POKUSŮ O VANDALIZOVÁNÍ, ZOHAVENÍ NEBO POŠKOZENÍ TOHOTO PŘÍSTROJE.

„Dobrá, tak já se zdržím pokusů, ty elektronický zloději. Já to rovnou udělám!“

Švihla dozadu pravou nohou, kterou, jak Roarke už dobře věděl, dokázala ze stoje uštědřit paralyzující kopanec. Ale než mohla v pohybu pokračovat, postavil se před ni a vyvedl ji z rovnováhy.

„Poručíku, prosím, dovol mi, abych to provedl sám!“

„Neházej do toho zlodějského prevíta už ani jediný kredit,“ spustila, a když Roarke právě tohle udělal, zasyčela.

„Čokoládovou tyčinku, předpokládám. Už jsi obědvala?“

„Jó, jó, jó! Víš, ten prevít v tom kradení bude prostě pokračovat, když ho lidi jako ty v tom budou ještě podporovat!“

„Evo, je to jen stroj! Nedokáže myslet.“

„O umělé inteligenci jsi ještě neslyšel?“

„Rozhodně ne u prodejního automatu, co vydává čokoládové tyčinky.“

Udal její volbu.

VYBRAL JSTE SI ČTVRTKILOVOU TYČINKU KRÁLOVSKÝ ČOKOLÁDOVÝ SEN. TATO POTRAVINA OBSAHUJE ŠEDESÁT OSM KALORIÍ A DVĚ CELÉ JEDEN GRAM TUKU. JEJÍ SLOŽKY JSOU SÓJA A VEDLEJŠÍ SÓJOVÉ PRODUKTY, NÁHRAŽKA MLÉKA, UMĚLÉ SLADIDLO S OBCHODNÍM NÁZVEM SWEETT A OBCHODNÍ NÁHRAŽKA ČOKOLÁDY CHOCOLIKE.

„To musí být hotová ňamka," usoudil Roarke a odebral tyčinku.

TATO POTRAVINA NEMÁ ŽÁDNOU NUTRIČNÍ HODNOTU A U NĚKTERÝCH JEDINCŮ MŮŽE ZPŮSOBIT PODRÁŽDĚNOST A NESPAVOST. PŘEJI DOBROU CHUŤ A KRÁSNÝ DEN.

„Trhni si," navrhla Eva a strhávala obal. „Už zas mi někdo kradl tyčinky! Přilepila jsem je dozadu na svého AutoChefa. Dvě opravdové tyčinky, ne tohle chemické svinstvo. Našli je tam! Ale já je dřív nebo později chytím a sedřu jim kůži z obličeje. Pomalu!"

První sousto ji přece jen trochu uklidnilo. „Co tu vlastně děláš?"

„Obdivuju se ti. Absolutně." Nemohl si pomoci! Uchopil její obličej do dlaní a pevně ji políbil. „Panebože, co jsem vůbec dělal, než ses objevila ty?"

„Ježíši, přestaň s tím!" I když jí projelo vzrušení, rozhlédla se po chodbě, jestli tam není nějaký šmírák nebo zvědavec. Kdyby je někdo zahlédl, dělali by si z ní týden šoufky. „Do mé kanceláře!"

„S radostí."

Šel za ní, prošel dveřmi těsně u ní, pak ji stáhl k sobě a vychutnal si hlubší a delší polibek.

„Jsem ve službě," mumlala mu do rtů a mozek jí začal vibrovat.

„Já vím. Jenom minutku!" Možná že přijde den, kdy si zvykne na povahu své lásky k ní, na tu žádostivost, která náhle vyrazí a chytí ho pod krkem. Ale zatím bude jen vychutnávat radost z jízdy.

„Dobrá." Odtáhl se a přejel jí dlaněmi od ramen až po zápěstí. „To by mě mělo zarazit."

„Vystřelíš mi mozek z hlavy!“ Pro jistotu jí zatřásla. „Páni! Daleko lepší než čokoláda.“

„Evo, drahoušku! To mě dojímá.“

„No jo. Tak jsme si užili, ale já teď mám brífink! Proč jsi tady?“

„Chtěl jsem ti koupit čokoládovou tyčinku. Mimochodem, víš o tom, že se Peabodyová a McNab pohádali?“

„Tohle slovo nenávidím! Něco se stalo, jak jsem ostatně předpovídala, a je to tvoje chyba, protože jsi McNaba podporoval! Peabodyovou jsem poslala pryč. Ať si vezme prášek nebo něco a chvíli si lehne.“

„Promluvila sis s ní o tom?“

„Ne. Ne! Nepromluvila a nehodlám promluvit.“

„Evo!“

Ten způsob, jakým to řekl, s jemným náznakem napomenutí, ji zarazil. „My tu pracujeme! Rozumíš – vraždy, násilí, zákon a pořádek, a takové ty drobnosti. A co mám dělat, když mi sem přijde jako hromádka neštěstí s očima plnýma slz?“

„Poslouchat,“ řekl prostě a vzal jí vítr z plachet.

„Ach Bože!“

Roarke pobaveně pokračoval. „Ale já jsem tu hlavně proto, abych ti sdělil, že mám domluvenou večeři s Magdou a jejími přáteli. Chtěla, abys přišla taky, ale vysvětlil jsem jí, že jsi zadaná. Nemělo by to trvat dlouho.“

Trochu si povzdechla. „Dej mi vědět, kde a kdy se to koná. Kdybych se uvolnila včas, zkusím tam zaskočit.“

„Nečekám, že bys to stihla.“

„Já vím. Asi proto se budu snažit tam zaskočit.“

„Tak tedy Koruna New Yorku, v osm třicet. Děkuju ti.“

„Kdybych tam nedorazila do čtvrt na deset, znamená to, že jsem to nestihla.“

„Fajn. Je něco nového, co bych měl jakožto konzultant vědět?“

„Nic moc, ale můžeš se účastnit brífinku.“

„Nemůžu. Za chvilku mám být dole ve městě. Můžeš mi večer uspořádat privátní brífink.“ Uchopil ji za ruku a políbil ji na prsty, které si odřela v zápase s prodejním automatem. „Snaž se strávit zbytek dne bez boje s dalším zuřivým objektem!“

„Ha ha,“ utrousila, když odešel.

Pak, protože se jí naskytla příležitost, přistoupila ke dveřím a dívala se za ním, jak odchází. *Ten chlap má skvělý* zadek, pomyslela si, přikusujíc čokoládovou tyčinku. *Skutečně skvělý zadek.*

Zašla zase dovnitř, sebrala složky a kazety pro brífink a vydala se do zamluvené zasedací místnosti, aby všechno připravila.

Sotva začala, objevila se Peabodyová. „Já to udělám, poručíku.“

Oči má suché, všimla si Eva s úlevou, hlas se jí už netřese a drží se rovně.

Eva téměř už otvírala ústa, aby se Peabodyové zeptala, zda je jí už líp, ale vtom si uvědomila, že by to mohlo být nebezpečné. Taková otázka může člověka vtáhnout jako tekutý písek přímo do pasti rozhovoru o subjektu, o němž raději předstírá, že neexistuje.

Takže ustoupila a držela pusu pevně zavřenou, zatímco Peabodyová zakládala kazety a rozdělovala na židle kopie zprávy o dosavadních výsledcích.

„Poručíku, mám ten záznam z tiskové konference. Mám to taky připravit k přehrávání?“

„Ne, to si s sebou vezmu domů, vychutnám si to v soukromí. Dívala jste se na to?“

„Jo. Nejdřív křepčili a poskakovali kolem, ale pak je Nadine připíchla ke zdi svou otázkou o operačním postupu. Začala: ‚Jak to, že jste obsadili budovu, aniž jste se přesvědčili, že subjekt je na místě?‘ Jacoby kličkoval a snažil se uniknout. ‚O operačním postupu se nemůžeme vyjadřovat,‘ a bla bla bla, načež ho znova uzemnila tím, že jim jejich cíl, známý profesionální vrah, proklouzl mezi prsty a je nyní na svobodě, přestože byla zorganizována tak složitá a nákladná operace. A jak si vysvětlují, že k tomu došlo?“

„Dobrá stará Nadine!“

„No jo. A přitom se vyptávala tak ohromně zdvořile, s takovým soustrastným výrazem, a tak! Než se stačil vzpamatovat, vzchopili se k útoku i ostatní reportéři. Vrhli se do toho a žádná síla vesmíru už je nemohla zastavit! Ukončili konferenci deset minut před stanoveným termínem.“

„Média – federálové: jedna nula!“

„Míň než nula. I když si myslím, že není fér házet odpovědnost na celý úřad kvůli přiblblosti dvou agentů.“

„Možná že ne, ale mně se to teď hodí.“

Vtom vpadl dovnitř Feeney. Jeho vyceněný chrup měl zřejmě představovat široký úsměv. V ruce třímal jakousi kazetu. „Nesu senzační zprávy!“ Téměř to zazpíval. „Prvotřídní data! Uvidíme, jestli si federálové ještě zkusí vyboxovat nás z našeho hřiště! Teď máme na ně zbraň! Zvláštní agentka Stoweová se znala s jednou z Yostových obětí! Osobně!“

„Jak?“

„Chodily spolu na vysokou, měly některé společné přednášky, patřily do stejných klubů. *A bydlely spolu* tři měsíce předtím, než oběť odjela do zahraničí.“

„Byly kamarádky? Jak jsem to mohla v profilech přehlédnout?“

„Protože Stoweová se o tom ve svém profilu nezmínila. Zatajila to!“

Eva ucítila, jak ji nová zbraň příjemně zahřála v dlani. Pak se však zarazila, ucouvla a pohlédla na kazetu, kterou Feeney kvapně zakládal. „Kdes ty údaje vzal?“

Věděl, že se zeptá, a raději údaje překopíroval na disketu ze své vlastní zásoby. „Anonymní pramen!“

Přivřela oči. Roarke! „Tak ty máš teď špicla, co má přístup k datům FBI a k osobním údajům jeho agentů?“

„Už to tak vypadá,“ hlásil radostně. „Je to záhada! Ta kazeta se ti najednou objevila na mém stole. Nic nám nebrání využít údajů z anonymního zdroje! Zřejmě to pochází z FBI, od některého špiona.“

Mohla se s ním začít hádat, mohla ho zmáčknout. Ale i když Feeney ví, že data pocházejí od Roarka, nikdy to nepřizná! „Tak se na to podíváme. Jdete pozdě,“ poznamenala, když viděla, že dorazil McNab.

„Promiňte, poručíku, ale zdrželo mě něco nutného.“ Chvilku zavál, pak usedl na židli a dal všem v místnosti najevo, že o Peabodyovou ani na vteřinku okem nezavadil.

A ona zase dala najevo, že si vůbec nevšimla McNaba.

Atmosféra v místnosti zhoustla a ovzduší se ochladilo. Eva a Feeney si vyměnili zoufalé pohledy.

„Všichni jste dostali kopii mé poslední zprávy. Známe další jméno Sylvestra Yosta.“ Mávla směrem k tabuli, na níž byly různé podoby a

jména Sylvestra Yosta, a vedle jeho známé oběti, místa činu a nalezené fyzické důkazy.

„Udělala jsem si přehled," pokračovala. „Počítači, promítni na obrazovku údaje o Martinovi K. Rolesovi. Všimněte si, jak si své alter ego pečlivě propracoval! Má dokonalou identifikaci, kreditní spojení, bydliště, jen adresa je smyšlená. Pod tímto jménem platí daně, vlastní zdravotní kartu i cestovní pas. Některé z těchto údajů máme i pod jinými jmény, ale u žádného z dosud objevených jsme nemohli ověřovat všechny pohromadě. Řekla bych, že jde o jeho identitu pro důchod – identitu, kterou udržuje čistou a bezúhonnou, takže neukazuje nic, čeho by se mohla chytit počítačová kontrola nebo jiná bezpečnostní agentura."

„Jestli je šikovný hacker, tak si možná některé údaje tu a tam vhodně upravil," nadhodil McNab.

„To je možné. On ještě neví, že jsme tuto jeho podobu našli! A my se teď na ni musíme soustředit, ale velice opatrně, abychom se neprozradili. Veškerý průzkum a skenování spadají pod třetí stupeň. Na toto jméno patrně vlastní i nějakou nemovitost. Najděte ji."

„Začnu s průzkumem, hned jak skončí brífink," slíbil McNab. „Pokusil jsem se o namátkové skenování známých obětí a soustředil jsem se na stanovení pravděpodobnosti osoby, která mohla objednávat vraždy. Získal jsem řadu možností, ale žádná není tak solidní, aby se na ní mohlo stavět."

„Když se budeme řídit tou knihou, co ji naši přátelé v FBI ignorují, nemůžeme proti němu nic podniknout, dokud si nebudeme jistí. Člověk tak zkušený a schopný jako on má určitě solidní rezervní identitu. Když ho vyplašíme, Yost může Rolese hodit přes palubu a vyrukovat s něčím, o čem nevíme. Tak se snažme, aby se cítil v bezpečí. A teď – skvělé překvapení kapitána Feeneyho!"

Pokynem mu předala slovo. Feeney zamnul rukama, vstal a přednesl údaje, které mu předal Roarke.

McNab málem sletěl ze židle. „Tohle je ale žhavá stopa!"

Peabodyová vrhla na McNaba zničující pohled. „Ty jsi, mně se zdá, taky žhavěj!"

Byl tak rád, že jako první přerušila mlčení, že ani nepostřehl urážku. „Já se žhavěj narodil! Jak jste se do těch složek dostal?"

Feeney se zadíval dolů, přes svůj tupý nos. „Pokoušet se o přístup k oficiálním údajům by nebylo legální. Tahle data mi předal anonymní zdroj. Pronikl hluboko do důvěrných údajů a nevzbudil podezření, z čehož usuzuji, že musí patřit k federálům."

„A prase lítá," zabručela Eva. „Ale ať už se nám ta informace dostala do rukou jakýmkoli způsobem, máme ji. A použijeme ji jako jemný nástroj. Ne jako kladivo." Přejela pohledem jejich tváře a viděla, jak se na nich objevuje zklamání. „Spíš – jako páku. Feeneyi! Ráda bych si domluvila soukromou schůzku se Stoweovou a použila to! Její rejstřík je bez poskvrny. Kdyby se tyhle údaje, dokazující, že lhala, respektive že zfalšovala své oficiální doklady, dostaly zpět k těm blbounům z úřadu, udělalo by jí to náramně ošklivou kaňku, nehledě na potrestání. Vykopli by ji z tohoto vyšetřování a poslali ji, alespoň dočasně, sloužit do nějakého Blbákova. A to ona nechce! Chci říct, že to nechce tak moc, že bude svolná k nějakému obchodu."

„Pokud ji pořádně zmáčkneš, tak mě to uspokojí. Všimni si taky, že náš drahý přítel, zvláštní agent Jacoby, rozhodně nepatří k esům své třídy – když neřekneme rovnou, že má ptačí mozeček. Jeho profil mluví o průměrné inteligenci, známkách arogance, ctižádostivosti a nepodřizování se autoritám. Když to dáš všechno dohromady, vyjde ti nebezpečné individuum. Jestli to někdo na Stoweovou práskne, tak to bude on! Neškodilo by požádat Mírovou, aby se na něj mrkla a sdělila nám svůj názor."

„Ty údaje přišly tobě," řekla mu Eva. „Takže si to zařiď sám. A teď výsledky testů pravděpodobnosti." Vyžádala si je na obrazovku. „Vidíte, že na devadesát osm celých osm procent vychází pravděpodobnost, že Yost se pokusí své dílo dovršit. Má svou reputaci. Nechce si ji pokazit. Půjde na další cíl a bude se snažit držet se svých pravidel. Ty první dvě vraždy následovaly těsně za sebou. Domnívám se, že třetí pokus přijde během čtyřiadvaceti hodin. Dál tu máme pravděpodobnost devadesát tři celé šest, že cílová osoba je ve městě nebo v okolí, v dosahu snadné dopravy. To je přijatelné za předpokladu, že oběť je také ve městě nebo v okolí. Nemáme možnost se o tomto faktu ujistit, a proto nemůžeme chránit osobu, kterou chce zabít."

Obrátila se zpět k obrazovce. „Takže na tom budeme pracovat. A budeme na to čekat."

Ukončila brífink, zadala podrobné úkoly a ohlásila další brífink na osmou ráno. „Teď nám zbývá hodina do konce směny. Když se do té doby nic nového nevyskytne, tak pro dnešek skončíme. Vyspěte se na to a ráno se do toho obujeme."

„To mi vyhovuje. Ale ten spánek budu muset možná vynechat, mám totiž rande." McNab po celý brífink trpělivě čekal na příležitost, aby to mohl oznámit. A teď vší silou své vůle odolával, aby se nepodíval, jak reaguje Peabodyová.

Ale Eva to viděla. Ten prvotní šok, počáteční zraněný výraz, který plynule přešel ve vztek a pak v mrazivý odpor. *Mrazivý*, zdálo by se, *pokud ji někdo nezná tak dobře a neprohlédne ten krunýř až k otevřené ráně.*

Sakra!

„Všichni jsme z toho úplně na větvi, McNabe," poznamenala Eva chladně. „Osm nula nula, tady v zasedačce! Končíme." Upřeně se mu přitom dívala do očí a se škodolibým uspokojením konstatovala, že se trochu přikrčil.

Pak však vyskočil a frajersky se hrnul ze dveří. Feeney obrátil oči k nebi a následoval ho. Následoval ho tak těsně, že stihl uštědřit svému detektivovi pořádný pohlavek.

„Au! Co je, sakra?"

„Ty víš, co je, sakra!"

„No tak fajn. Výborně! Ona si může odskotačit s předplaceným fórovým frajerem a nikdo neřekne ani slovo. A já si dám rande a dostanu přes hubu!"

Když mu Feeney pohlédl do obličeje, poznal, že trpí. Zamračil se a zapíchl McNabovi ukazovák do hubeného hrudníku. „O tom se bavit nebudu."

„Já taky ne." McNab se nahrbil a nevrle odsupěl.

„Peabodyová," přikázala Eva spěšně, dřív než mohla její pomocnice promluvit. „Seberte všechny složky a diskety a zamluvte tuhle místnost na zítřek."

„Ano, madam." Musela polknout a dopálilo ji, že tento prostý akt byl tak slyšitelný a bolestivý.

„Spojte se s Monroem a zjistěte, jestli má ještě nějaké informace o Rolesovi. A pak na mne počkejte na svém pracovišti."

„Ano, madam.“

Eva čekala, až Peabodyová všechno posbírá a vyjde z místnosti ztuhle jako android. „Tohle teda bude doopravdy fuška,“ usoudila. „Prý, jenom poslouchej, povídal! Co ten o tom ví?“

Násilím si vypudila Peabodyovou z hlavy a zavolala do federální budovy.

„Stoweová.“

„Dallasová. Potřebuju se s vámi setkat mezi čtyřma očima. Dnes večer.“

„Já mám moc práce. A nemám zájem setkat se s vámi ani dnes večer, ani jindy. Myslíte, že jsem idiot? Myslíte, že si nedovedu spočítat, kdo nakrmil tu reportérku svými rozumy?“

„Ona se umí krmit docela dobře sama.“ Eva udělala pauzu. Pak řekla jenom: „Winifred C. Catesová,“ a pozorovala, jak Stoweová zbledla.

„Co je s ní?“ zeptala se s obdivuhodným sebeovládáním. „Je to pravděpodobně jedna z Yostových obětí.“

„Dnes večer, Stoweová. Pokud nechcete, abych to rozváděla po linku.“

„Nemůžu odejít dřív než v sedm.“

„Tak tedy devatenáct třicet, klub Modrá veverka. Schopná federální agentka určitě dokáže najít adresu.“

Stoweová ztlumila hlas a přiblížila se k obrazovce. „Budete sama?“

„Sama. Zatím. Sedm třicet, agentko Stoweová! Nenechte mě čekat.“

Přerušila spojení, podívala se na hodinky a snažila se rozpočítat si čas. Cítila jen o maličko menší trému, než kdyby se měla postavit skupině oblud s laserovými skalpely. Ale přece jen sešla dolů do služebny, zašla si do kanceláře pro sako a pak vyrazila do buňky Peabodyové.

„Mluvila jste s Charlesem?“

„Ano, madam. Jeho klientka se seznámila s mužem, vystupujícím pod jménem Roles, minulou zimu, na aukci u Sothebyho. Přeplatil její nabídku na obraz. Krajinka od Masterfielda, rok cirka 2021. Domnívá se, že byl prodán za celé čtyři miliony!“

„Tak Sotheby! Je po páté, už budou mít zavřeno. Dobrá, pojďte se mnou.“ Vyšla ven a počkala na Peabodyovou, aby s ní srovnala krok. „Jaký z něho měla dojem?“

„Podle Charlese prý prohlásila, že Roles má vybrané vystupování, vyzná se v umění a je velice elegantní. Přiznala se, že se pokusila vynutit si od něj pozvání, aby ten obraz viděla v jeho prostředí, ale on vůbec nezabral. Charles o ní říká, že je to okouzlující, roztomilá kočička, třicátnice a ohromně bohatá. Protože si je jistá, že každý normální chlap by po její nabídce skočil, usoudila, že Roles má slabost spíš pro chlapečky. Ale když se snažila vtáhnout ho do rozhovoru – jestli mají společné známé, kterému klubu dává přednost a tak –, uhnul a vyklouzl jí.“

„Proč si musí najímat koncesovaného společníka, když je to taková kočka?“

„Myslím, že proto, že Charles je taky roztomilý, ale nehrozí nebezpečí, že by usiloval o trvalý vztah. A ve smluvním čase jí splní každé přání.“ Když vstoupily do garáže, Peabodyová vzdychla. „Lidé si Charlese najímají z nejrůznějších důvodů. A nejde vždycky jen o sex!“

„Dobrá, dobrá! Uvidíme zítra, co se dá u vydolovat u Sothebyho.“ Představila si, že *tohle by mohlo být něco pro Roarka*.

„Ano, madam. Kam teď pojedeme?“

„Vyberte si.“ Eva otevřela dvířka vozu a přes jeho střechu pohlédla na Peabodyovou. „Nemáte chuť se namazat?“

„Madam?“

„Já jsem se nedávno strašně pohádala s Roarkem. A zkusila jsem to. Je to docela dobrá krátkodobá léčba.“

Peabodyové se zalily oči. Nejen slzami, ale i vděčností. „Já bych si radši dala zmrzlinu!“

„Musím říct, že když mám možnost volby, většinou si ji taky dám. Jedem na zmrzlinu!“

Eva zírala na nádherně zdobený fondánový pohár se smíšenými pocity chtivosti a nevolnosti. Určitě to zblajzne všechno. A určitě jí bude zle.

Jsou však věci, které člověk musí pro kamarádku udělat.

Nabrala si první plnou lžičku. „Dobrá – tak to vyklopte!“

„Madam?“

„Chci slyšet, co se vlastně stalo!“

Peabodyová vyvalila oči, v tu chvíli víc ohromená Evou než „Banánovým překvapením“. „Vy si opravdu *přejete,* abych vám o tom vyprávěla?“

„Ne, já si to nepřeju, já vás žádám, protože to je způsob, jakým má fungovat tahleta věc s přátelstvím! Takže poslouchám. Do toho.“ Nabrala si další zmrzlinu a mávla na ni, aby už spustila.

„To je od vás strašně hezké!“ Peabodyová si zase trošku zaslzela, ale pak se uchlácholila mlékaprostou šlehačkovou ozdobou. „No – byli jsme v jedné takové komůrce na úklidové prostředky a trochu jsme tam blbli –“

Eva s plnou pusou zvedla ruku, než polkla. „Promiňte, chcete říct, že vy a detektiv McNab jste se věnovali sexuálním hrátkám v prostorách oddělení? V pracovní době?“

Peabodyová se naježila. „Jestli mi tu budete citovat předpisy, tak vám nic neřeknu! Kromě toho jsme vůbec nedospěli k pohlavnímu aktu. Jen jsme se tak kočkovali.“

„Tak dobře. To je teda něco jiného. Policajti se běžně kočkují ve služebních kamrlíkách. Ježíšmarjá, Peabodyová!“ Zavřela oči, polkla ještě trochu nugátu a vydechla. „Dobrá, už jsem to překonala. Pokračujte.“

„Já nevím, co to je! Taková věc, ta prvopočáteční věc!“

„Ach, kecy!“

Možná to nebylo tím, co Dallasová řekla, ale jak zoufale to řekla! Přiměla tím Peabodyovou k úsměvu a ani trochu nezranila její city. „Sama bych tomu nevěřila! Až do chvíle, kdy se to stalo. Prvně se to stalo ve výtahu.“

„Peabodyová, já se opravdu snažím. Ale musíme se až takhle vracet do minulosti a probírat, kde a jak jste to s McNabem dělali? Mně to zahlcuje mozek opravdu příšernými představami!“

„No jo – když ono to všechno spolu tak nějak souvisí! Prostě – ne že bych pořád jen myslela na sex s ním! Dokonce ani na to kočkování ne. Ale pak se něco stane – a už v tom prostě zase lítáme! Takže jsme se kočkovali,“ pokračovala honem, v obavě, aby neztratila posluchače.

„V tom skladu.“

„No, a do toho mi na můj link zavolal Charles. Ohledně toho případu. Takže jsem se věnovala jeho informacím a tak, a když jsem skončila, tak mě McNab opravdu sprostě napadl.“ Nacpala si plnou pusu banánu a šlehačky a karamelového krému. „Ječel na mě jako: ‚Zač mě máš?‘, a říkal hnusné věci o Charlesovi. A ten mi přece udělal jen laskavost a ještě ze služebních důvodů! A pak mě popadl.“

„Napadl vás fyzicky?“

„Ano. No, vlastně ne tak docela. Ale vypadal, jako by mě chtěl praštit! A víte, co mi řekl?“ Odložila lžičku a znovu se rozpálila. „Tak víte, co mi řekl?“

„Já jsem u toho přece nebyla, vzpomínáte si?“

„Řekl, že je mu z toho na blití a že ho unavuje šukat jako náhradník nájemného obšourníka.“ Zabodla lžičku do rychle tajícího „Banánového překvapení“. „To mi řekl do očí! A abych se přestala převalovat z jeho postele rovnou do Charlesovy.“

„Já myslela, že s Charlesem nesouložíte.“

„Taky že ne! Ale o to nejde.“

Eva si pomyslela, že o to právě jde, ale pak si uvědomila svou roli. „McNab je vůl.“

„Jako dům!“

„Vy jste mu asi neřekla, že to s Charlesem neděláte?“

„To sakra ne!“

Eva přikývla. „Myslím, že já bych mu to taky neřekla. Na to bych byla moc nakrknutá. A co jste mu řekla vy?“

„Řekla jsem mu, že na sebe nemáme výhradní práva a že se můžu scházet, s kým chci, a on taky. A pak, *pak* si ten mizera dá rande s nějakou děvkou!“

Protože se to Evě nezdálo naprosto přesvědčivé, zapátrala, čím by to dotvrdila. „Sviňák.“

„Už s ním nepromluvím!“

„No jo, ale pracujete spolu!“

„Jistě, ale už s ním nepromluvím mimo služební záležitosti! A doufám, že chytne na přirození nějakou ošklivou vyrážku.“

„To je vynikající nápad!“

Uvažovaly o tom a konzumovaly zmrzlinu.

„Peabodyová!“ Eva měla pocit, že tuhle část své podpůrné aktivity začíná nenávidět ze všeho nejvíc. „Já se v těchhle citových vztazích moc nevyznám.“

„Jak to můžete říct! Vy s Roarkem jste přece úplně perfektní pár.“

„Ne, nikdo není perfektní. Snažíme se, aby to klapalo. On na tom má vlastně největší zásluhu, ale já se taky tak nějak chytám. On je jediný mužský, se kterým jsem kdy měla opravdový vztah.“

Peabodyová vyvalila oči. „Beze srandy?“

Ouha, pomyslela si Eva. *Tekutý písek*. „Dobrá, tohleto tu nebudeme rozvádět. Já jen říkám, že to není moje parketa. Ale když se na to podíváme s odstupem, jako na případ, máme tu tři hráče. Vás, McNaba a Charlese.“ Lžičkou narýsovala trojúhelník do břečky, která jí zbyla na misce. „Vy jste společný bod, takže vzájemná reakce těch dvou vychází z jejich vztahu k vám. McNab žárlí.“

„Nnne! On se jen choval jako prase!“

„Jeho zařazení mezi prasata jsme už probraly. Ale… Peabodyová, randíte s Charlesem?“

„Dá se to tak říct.“

„A spíte s McNabem.“

„Spala jsem.“

„McNab se domnívá, že s Charlesem spíte!“ Zvedla prst, dřív než mohla Peabodyová něco říci. „Je to falešná představa a od něj je to asi pěkná pitomost, když se vás prostě nezeptá, o co jde! Ale i kdybyste s Charlesem spala, jste svobodná bytost. Faktem však je, že taková je jeho představa. Vy,“ poklepala lžičkou na vrchol trojúhelníku. „Sex. Oba ti chlapi. A pak si hrajete v komoře na doktora, načež to s jedním chlapem přerušíte, abyste si na linku poklábosila s tím druhým.“

„Byla to policejní záležitost!“

„Vsadím se, že jste nebyla plně oblečená v uniformě, ale bez ohledu na to – tadyhle je McNab, celý rozpálený a v plné pohotovosti, a vy se do toho začnete bavit s jeho sokem! Jak znám Charlese, neomezil se jen na suchá data. Trochu si zaflirtoval. Takže zatímco vy mluvíte s Charlesem, McNab si brousí kudlu. Já neříkám, že není blbec! Zřejmě je to blbec. Ale, rozumíte, i ta blbá prasata mají své city! Asi.“

Peabodyová se opřela dozadu. „Tak vy si myslíte, že za to můžu já?“

„Myslím, že za to může Roarke.“ A když Eva viděla její nechápavý pohled, zakroutila hlavou. „Na tom nezáleží. Tohle není otázka viny. Podívejte, když si něco začnete s mužským, se kterým pracujete, pak si koledujete o průšvih. Já si nemyslím, že má právo vám nařizovat, s kým se smíte scházet nebo spát nebo cokoliv! Ale taky si nemyslím, že je moc chytré svalovat všechno na něj. Myslím, že jste to zvorali oba.“

Peabodyová se zamyslela. „Ale on to zvoral víc!“

„Určitě.“

„Dobrá! Dobrá!“ opakovala Peabodyová po chvilce zamyšlení. „Myslím, že s tím trojúhelníkem a s těmi reakcemi máte pravdu. Ale on musel hned skočit po nějaké zrzce! Jestli si myslí, že se nechám rozházet tím, že přemluvil nějakou stupidní zrzku, aby si s ním vyšla, tak je blbější, než vypadá!“

„Přesně tak.“

„Díky, Dallasová. Cítím se o moc líp.“

Eva se zahleděla do prázdné misky a položila si dlaň na nejistý a přecpaný žaludek. „Kéž bych to mohla říct taky.“

Kapitola šestnáctá

Eva si řekla, že zmrzlinové orgie, předcházející schůzce v Modré veverce, měly i své plus. Alespoň nebude v pokušení dát si v tom klubu cokoliv k jídlu nebo k pití.

Pro podniky, jako byla Veverka, byl název *klub* přehnaně vznešeným označením. O hudbě se dalo říci jen to, že je tady a že hraje hodně nahlas. Co se týče jídla, Eva uznávala, že není známo, že by po něm byl někdo zemřel.

Co se týče hospitalizací, spolehlivé údaje chyběly.

A přece tu i takhle brzo zvečera bylo plno. Kolem stolků ve tvaru špulky se tísnili lidé, kteří po skončení pracovní doby chtěli zažít něco trochu pochybného. Orchestr sestával ze dvou mužů s kůží natřenou neonovou barvou, z jejichž hlav trčely do výšky modré vlasy. Vřeštěli něco o krvácení pro lásku, zatímco vyluzovali dlouhými gumovými tyčkami zvuky v rozdílných tóninách.

Shromáždění jim vřeštělo v odpověď.

Tohle byla jedna z věcí, kterou Eva na Veverce milovala.

Protože chtěla stůl někde vzadu, prodírala se davem a přitom se rozhlížela – pro případ, že by Stoweová už dorazila. Stůl, který vybrala, byl momentálně obsazen dvěma osobami, usilovně se snažícími navzájem se přesvědčit, čí jazyk dosáhne dál tomu druhému do krku. Eva přerušila soutěž tím, že hlučně hodila na stůl svůj odznak a zvedla palec.

Koutkem oka zahlédla u stolku vlevo skupinku, která horlivě cpala do všech dosažitelných kapes balíčky s drogami. Pak se všichni odkradli ven.

Ó tajemná moci odznaku, pomyslela si, usedla a udělala si pohodlí.

Když byla ještě svobodná, tu a tam do klubu zapadla – nejčastěji tehdy, když tam zpívala Mavis. Ale její přítelkyně se mezitím vyšplhala po žebříčku větších a lepších angažmá a byla teď jednou z nejoblíbenějších stoupajících hvězd na nebi showbyznysu.

„Hej, nažhavená pusinko, nerozdáme si to?“

Eva vzhlédla a spatřila vyčouhlého klubového obejdu s optimisticky vzdutým rozkrokem. Když viděl, na čem její pohled uvízl, poplácal svou pýchu a radost.

„Veliký Sammy chce ven a pohrát si!“

Veliký Sammy byl asi minimálně z padesáti procent vycpávkou a přikrmený pořádnou dávkou „Vstavače“. Eva prostě znovu vytáhla svůj odznak a řekla: „Odpal!“

Odpálil, a Eva, která nechala odznak ležet všem na odiv, byla ponechána o samotě, aby si v klidu užívala vřeštění hudby a barevných explozí až do chvíle, kdy dorazila Stoweová.

„Jdete pozdě!“

„Nešlo to rychleji.“ Stoweová se protáhla kolem stolu a sedla si. Ukázala hlavou na Evin odznak. „To si musíte dělat reklamu?“

„Tady se to vyplácí. Opatření proti otrapům.“

Stoweová se rozhlédla kolem. Eva si všimla, že sňala kravatu, a dokonce se natolik odvázala, že si rozepjala knoflíček u košile. Zřejmě neformální verze oblečení zaměstnance federální vlády.

„Vy si ale dovedete vybrat zajímavá místa! Dá se tu bez nebezpečí něco vypít?“

„Alkohol zabíjí bakterie. Ale jejich Zonery nejsou zdaleka tak špatné.“

Stoweová si objednala pomocí automatu s jídelním lístkem, připevněného ze strany na stole. „Jak jste se dozvěděla o Winifred?“

„Já tu nejsem od toho, abych odpovídala na otázky, Stoweová! Od toho jste tu vy. Můžete začít tím, že mi řeknete, proč bych neměla o vašem spojení informovat vašeho nadřízeného a vyštípat tak vás, a pravděpodobně i Jacobyho, ze svého kožichu?“

„Proč jste to ještě neudělala?“

„Zase už kladete otázky.“

Stoweová spolkla něco, co mohla být podle Evina odhadu sarkastická poznámka. Musela obdivovat její sebeovládání. „Můžu z toho usoudit, že chcete nějakou dohodu?“

„Usuzujte si, co chcete. Nedostaneme se přes první metu, dokud mě nepřesvědčíte, že nemám zavolat zástupci ředitele úřadu do východního Washingtonu.“

Stoweová neodpověděla, ale sáhla po sklenici světle modré tekutiny, která se vynořila ze servírovací štěrbiny. Prohlédla si ji, ale nenapila se. „Jsem ctižádostivá. Umanutá a soutěživá. Když jsem vstoupila na univerzitu, měla jsem jediný určitý cíl – absolvovat jako nejlepší ze třídy. Překážkou však byla Winifred Catesová. Prostudovala jsem ji stejně podrobně, jako jsem studovala všechno ostatní, hledala jsem na ní chyby, slabá a zranitelná místa. Byla hezká, kamarádská, oblíbená a vynikající. Nenáviděla jsem ji z hloubi duše!“

Odmlčela se, trošku se napila a prudce vydechla. „Pane Bože na nebesích!“ Šokované zírala na nápoj ve své ruce. „Je tohle legální?“

„Skoro.“

Opatrně to postavila na stůl. „Snažila se se mnou sblížit, čistě přátelsky! Já jsem to odmítala. Nehodlala jsem se přátelit s nepřítelem. Prošly jsme prvním semestrem, pak druhým, těsně za sebou. Já jsem pak strávila celé léto tím, že jsem se šprtala, jako by šlo o život. Později jsem se dozvěděla, že ona ho strávila poflakováním se po plážích a prací na poloviční úvazek – jako překladatelka pro nějakého senátora. Byla skvělá lingvistka! To mě samozřejmě děsně žralo. No, ale prošly jsme zase podobně polovinou dalšího semestru. Pak nám však jeden profesor zadal stejný projekt. Týmová spolupráce! Teď už nestačilo jen s ní soutěžit, musela jsem s ní pracovat! Zuřila jsem.“

Něco za nimi zapraskalo, až stůl nadskočil. Stoweová se ani neohlédla, ale začala skleničkou po stole kreslit geometrické obrazce. „Nevím, jak to vysvětlit! Byla neodolatelná a všechno, co jsem já nebyla! Vřelá, otevřená, zábavná. Ach, Bože!“

Tryskal z ní žal, stále ještě otřesně živý. Stoweová pevně stiskla víčka a snažila se uklidnit. Pak si dopřála čas a napila se silného drinku. „Udělala ze mne svou přítelkyni. Já o tom sakra pořád ještě nedokážu mluvit! Ona prostě… byla. Mne to změnilo. Ona mě změnila! Začala jsem vnímat spoustu věcí. Legraci a bláznovství. Mohla jsem s ní mluvit o čemkoli, nebo taky nemluvit vůbec. Stala se ústřední osou mého života a ještě něčím navíc. Byla to má nejlepší kamarádka!“

Stoweová konečně zvedla oči a setkala se s Eviným pohledem. „Moje nejlepší kamarádka. Rozumíte, co to znamená?“

„Jo. Rozumím, co to znamená.“

Stoweová přikývla, zase zavřela oči a snažila se uklidnit. „Po ukončení studií odešla pracovat do Paříže. Chtěla změnu a chtěla zažít něco nového. Několikrát jsem ji tam navštívila. Měla pěkný byt v centru a znala všechny nájemníky. Měla malého, legračního pejska, kterému říkala Jacques. Točilo se kolem ní asi tak tucet mužských, kteří do ní byli zamilovaní. Žila si opulentně, ale taky tvrdě pracovala. Milovala svou práci, slávu a politiku. Kdykoliv ji služební povinnosti zavedly do východního Washingtonu, scházely jsme se. Někdy třeba uplynuly celé měsíce, aniž bychom se viděly, ale když jsme se pak sešly, bylo

to, jako kdybychom nikdy nebyly od sebe! Tak to bylo samozřejmé. Obě jsme dělaly práci, kterou jsme chtěly, obě jsme stoupaly po žebříčku své kariéry. Bylo to perfektní.“

„Asi tak týden předtím, než… než to skončilo, mi zavolala. Já jsem byla právě v terénu a dostala jsem její vzkaz až po několika dnech. Moc toho neřekla – jenom že se něco děje! Něco divného, a že by se mnou potřebovala mluvit. Vypadala i mluvila rozčileně a trochu vyděšeně. Řekla, ať jí nevolám do práce ani na bytový link. Dala mi číslo na mobil, úplně nové. Říkala jsem si, že je to divné, ale velké starosti jsem si s tím nedělala. Když jsem se dostala domů, bylo už pozdě večer, tak jsem si řekla, že jí zavolám až zítra, a šla jsem si lehnout. Prostě jsem šla do postele a spala jako pitomý kotě! Do hajzlu!“

Zase zvedla skleničku, a tentokrát se napila pořádně. „Ráno mě vyburcovali brzo, kvůli nějaké komplikaci s případem, který jsem vyšetřovala. Musela jsem odejít. Neobětovala jsem tu chvilku, abych Winnie před odchodem zavolala! Vzpomněla jsem si na to teprve další den! Asi tak minutu jsem zkoušela volat to nové číslo, ale nikdo to nebral. A já už se dál nepokoušela. Měla jsem moc práce, tak jsem to hodila za hlavu. Řekla jsem si, že zavolám později. Ale už se mi to nepodařilo.“

„Už byla mrtvá,“ doplnila ji Eva.

„Jo. Byla mrtvá. Našli ji zbitou, znásilněnou a uškrcenou, pohozenou u silnice, někde za městem. Zemřela dva dny poté, co mi došel její vzkaz. Dva dny, ve kterých jsem jí mohla pomoct! A já jí nezavolala zpátky! Ona by mi na zavolání odpověděla za každou cenu! Ona by nikdy neměla tak naspěch, aby mi nepomohla.“

„Takže jste se dostala ke složce o jejím případu a zatajila své spojení s ní?“

„Úřad se na osobní zaujetí dívá skrz prsty. Nikdy by mě nepustili na Yosta, kdyby se dozvěděli, proč ho chci dostat!“

„Váš kolega o tom ví?“

„Jacoby je poslední člověk, kterému bych se svěřila. Takže – co teď uděláte?“

Eva se zahleděla Stoweové do tváře. „Já mám taky kamarádku. Poznala jsem ji, když jsem ji přistihla při podvodu. Předtím jsem nikdy

žádné kamarády neměla. Kdyby jí někdo ublížil, musela bych ho dopadnout, i kdyby mě to mělo stát zbytek mého života.“

Stoweová se přerývaně nadechla a musela odvrátit zrak. „Dobrá,“ vypravila ze sebe nakonec. „Dobrá.“

„Ale i když chápu, co vás k tomu vedlo, neznamená to, že z toho jen tak vyváznete! Váš kolega je mizera a hajzl, ale věřím, že vy ne. A věřím, že jste natolik chytrá, že už jste si to všechno promyslela a uznáváte, že kdybyste se mi nepostavili do cesty, ten parchant Yost by už dneska byl za mřížemi.“

Bylo těžké, téměř bolestné se ohlédnout a postavit se k tomu čelem. „Já to vím. A to platí i pro Jacobyho. Přála jsem si, abych to byla já, kdo Yosta dopadne, a chtěla jsem to tak moc, že jsem riskovala, že ho ztratím. Už takovou chybu nikdy neudělám.“

„Tak dobrá, vyložte karty. Vaše přítelkyně pracovala na vyslanectví. Co jste tam zjistila?“

„Prakticky nic. Ono je dost těžké proniknout zdí politiky a protokolu i ve vlastní zemi. A teď si to zkuste jako cizinec! Ze začátku sváděly francouzské úřady její smrt na hádku s milencem. Jak říkám, ona měla dost mužů. Ale tohle byla zástěrka, sama jsem se o tom přesvědčila. Když probírali podobné zločiny, narazili na Yosta. Ale když se rozhlédli kolem sebe, vykašlali se na to.“

„Proč?“

„V první řadě – ona byla čistá. Naprosto. Neměla nic společného s ničím, za co by stálo najmout si na ni vraha. Žádný z mužských, se kterými něco měla, by si nemohl dovolit za to tolik zaplatit. A kdyby mohl – nebyli prostě ten typ! A Winnie neopouštěla milence s krvácejícím srdcem, to nebyl její styl. Když mi volala, byla něčím znepokojená a nechtěla, abych jí volala do práce, takže jsem se snažila pátrat i tam.“

„A?“

„Jako nejlepší vodítko mi připadalo, že Winnie dostala za úkol dělat tlumočnici synovi vyslance v nějaké diplomatické dohodě mezi Němci a Američany, týkající se mezinárodního projektu mimo planetu. Nová komunikační stanice. Vyžadovalo to množství schůzí, mnoho cestování a ona vlastně na ničem jiném ty tři týdny před svou smrtí nepracovala. Získala jsem jména hlavních účastníků, ale když jsem se po-

koušela proniknout dovnitř a udělat hlubší průzkum, rozsvítilo se milion výstražných světel. Jde o důležité, bohaté a chráněné osobnosti! Musela jsem se stáhnout. Kdybych tlačila příliš silně, přišla bych o šanci pracovat na Yostovi.“

„Předejte mi ta jména.“

„Říkám vám, tam nemůžete proniknout!“

„Jen mi ta jména dejte. Nechtě na mně, kdy a jak se k nim dostat.“

Stoweová pokrčila rameny, vytáhla z tašky zápisník a zakódovala jména. „Jacoby si na vás zasedl,“ poznamenala, když Evě podávala elektronický zápisník. „Ještě dřív, než jsme sem přišli. Kdyby se mu podařilo uštědřit vám při dopadení Yosta pár profesionálních modřin, byl by to nejšťastnější den v jeho životě.“

„Teď jste mě opravdu vyděsila,“ řekla Eva se zářivým úsměvem a schovala zápisník do kapsy.

„On má své kontakty a své zdroje. Hluboko. Měla byste ho brát vážně.“

„Já beru parazity velice vážně. Tak teď – jak to uděláme? Ať získáte jakákoli data, jakékoli nitky, jakékoli úhly, pošlete všechny na mou domácí jednotku. Ještě dnes večer.“

„Proboha –“

„Všechny,“ opakovala Eva a naklonila se k ní. „Jestli mi něco zatajíte, pohřbím vás, než se nadějete! A budete mě plně informovat o každém kroku, který podnikáte, o každém zdroji, na který narazíte, o každé spojovací nitce.“

„Víte – už jsem začínala věřit, že to děláte, jen abyste ho zastavila. Ale to je blbost, že? Jde o tu slávu při jeho dopadení?“

„Ještě jsem neskončila,“ zarazila ji mírně Eva. „Když se mnou budete hrát na rovinu a když se k němu dostanu jako první, zavolám vás. Udělám všechno, co budu moct, abyste byla při jeho zadržení a abyste to byla vy, kdo ho předvede.“

Stoweové se zatřásly rty, ale pak je pevně sevřela. „Winnie byste se líbila.“ Natáhla se přes stoleček a nabídla jí ruku. „Domluveno!“

Eva se vrátila do auta a zkontrolovala si čas. Bylo skoro devět, což znamenalo, že nestihne zajet přes město domů, převléknout se do šatů

vhodných pro slavnostní večeři, jet nazpátek do středu města a zúčastnit se Roarkovy party v čase, který si vymezila.

Takže zbývaly dvě možnosti. Buď udělat to, co ve skutečnosti nejvíc chtěla – vykašlat se na všechno, jet domů, dát si horkou sprchu a čekat na materiály, které jí pošle Stoweová.

Nebo se sebrat a jet do Koruny New Yorku, kde jsou stolky ze stříbra a úchvatný pohled na město, a ve svém pracovním oblečení sedět s hloučkem lidí, s nimiž nemá nic moc společného. Dostat se domů pozdě, nejspíš i otrávená, a pracovat, až jí oči polezou z důlků.

Bojovala mezi přáním a povinností, pak zhluboka povzdechla a vydala se do města.

Ale ještě si něco vyřídí během cesty. Zavolala kapesním linkem Mavis.

Ze všeho nejdřív ji ohlušil randál – přívaly a útoky zvuků, ze kterých Evě začalo zvonit v uších ještě dřív, než spatřila na obrazovce tvář Mavis. Měla na levé lícní kosti nové tetování. Nejspíš to vypadalo jako zelený šváb.

„Ahoj, Dallasová! Počkej, počkej! Jsi v autě? Tak počkej a tohle vypni!“

„Mavis –“

Ale obrazovka na palubní desce zhasla. O pár vteřin později se její kamarádka zjevila na vedlejším sedadle. Lépe řečeno – byla do něj napůl ponořená.

„Kristepane!“

„Senzace, co? Jsem v holomístnosti nahrávacího studia. Používám ji pro videoefekty a podobně.“ Mavis se podívala dolů a zjistila, že má zadeček v sedadle místo na něm, a propukla v řehot. „Hele, já jsem přišla o zadek!“

„A jak to tak vypadá, taky o většinu svého oblečení!“

Mavis Freestoneová byla drobná osůbka a návrhář jejích šatů zřejmě ušetřil spoustu materiálu, když ji pokryl něčím, co vypadalo jako tři ostře růžové hvězdné erupce. Byly umístěny přesně v těch místech, kde to zákon požaduje, a propojeny v tenkým stříbrným řetízkem.

„Že je to náramně apartní? Ještě mám jednu na zadečku, ale tu nemůžeš vidět, protože sedím. Zastihla jsi mě ve studiu zrovna mezi dvěma sekvencemi. Co se děje? Kam to jedem?“

„Na nějakou večeři, co Roarke pořádá dole ve městě. Potřebovala bych službičku.“

„Jistě.“

„Mám videonahrávku velké sbírky kosmetických prostředků. Všechno prvotřídní kvalita. Mohla by ses na to podívat a povědět mi, kde se v maloobchodě nebo ve velkoobchodě ty věci dostanou? Někdo je bude muset nahradit novými.“

„Netýká se to nějakého případu? Já přímo miluju detektivní záležitosti!“

„Já jen potřebuju znát ty zdroje.“

„To není problém. Ale spíš ses asi měla zeptat Triny! Ta ví o kosmetice úplně všechno. A protože v tom pracuje, má taky v malíčku maloobchod a velkoobchod.“

Eva zaváhala. Na Trinu už taky myslela, ale, no… „Hele, nerada se k tomu přiznávám, a jestli se to dostane ven z tohohle auta, tak tě budu muset zabít, ale… já z ní mám hrůzu!“

„Jdi do háje. Proč, prosím tě?“

„Když jí zavolám, dostane do očí takový ten pohled a začne mi říkat, že potřebuju ostříhat, pak mi začne něco patlat na obličej a vychvalovat ten krém na prsa, co ho tak propaguje.“

„Teďka je s přísadou z kivi!“

„Hurá.“

„Ale ty opravdu potřebuješ něco se sebou dělat! Už zase začínáš být zanedbaná. A vsadím se, že sis nedala udělat nehty od té doby, co jsme tě k tomu donutily násilím!“

„Nech mě na pokoji! Buď kamarádka!“

Mavis ze sebe vyrazila vzdech plný utrpení. „Já ti teda něco povím. Pošli mi to video a já se na to podívám. A pozvu k sobě Trinu jako – jak tomu říkáte? – spolupracovnici. Nebo poradkyni?“

„Obojí je možné. Díky.“

„Za nic.“ Ohlédla se přes rameno a zamávala směrem k prázdnému zadnímu sedadlu. „Slyším. Dvě minuty. Musím už jít,“ sdělila Evě. „Jsou připraveni na další záběr.“

„Večer ti pošlu tu nahrávku. A zavolej mi co nejdřív!“

„Někde tě zítra chytím. K čemu jsou kamarádi, ne?“

Eva pomyslela na Stoweovou a Winnie. Zatoužila vztáhnout ruku k Mavis a dotknout se jí. „Mavis.“

„Co je?“

„Hm. Mám tě ráda.“

Mavis vykulila oči, zablýskala jimi a usmála se. „Fajn, super! Taky tě miluju. Nashle!“

A byla pryč.

Myšlenku na soukromý salonek Roarke zamítl. Dal přednost méně formální atmosféře hlavní restaurace. Stůl stál hned u skleněné stěny obklopující celý prostor, a protože noc byla teplá a jasná, střecha byla otevřená, aby vyvolávala dojem pobytu pod širým nebem.

Tramvaje s turisty občas připluly trochu blíž, než dovolovaly městské předpisy – dostatečně blízko, aby bylo vidět rekordéry a kamery, horlivě snímající prostředí slavných a privilegovaných. Ale když otravovaly až příliš, vystřelily ven jednomístné helikoptéry a tvrdě je zahnaly zpátky.

Jinak bylo lepší je prostě ignorovat.

Restaurant Koruna New Yorku se pomalu otáčel a skýtal panoramatický pohled na město z výše sedmdesátého patra. Na stabilním pódiu uprostřed hrála dvojice muzikantů příjemné, tlumené melodie.

Roarke zvolil tuhle podívanou pro své hosty proto, že neočekával, že by to Eva stihla.

Nenáviděla výšky.

Hosté byli ta samá skupinka osob, která před několika dny večeřela v jeho domě. Včetně Micka. Kamarád se dobře bavil a častoval zbytek společnosti skutečnými i vylhanými historkami. I když popíjel o něco víc vína, než Roarke považoval za moudré, nemohl nikdo o Michaelovi Conellym tvrdit, že jeho hlava nesnese dost alkoholu.

„Ne, nechtějte mě přesvědčit, že jste skočil přes palubu a zbytek cesty přes kanál doplaval!“ Magda mu se smíchem zahrozila prstem. „Říkáte, že to bylo v únoru! To byste zmrzl!“

„Je to pravda pravdoucí, drahoušku! Strach, že mě moji kumpáni uvidí a střelí harpunou do zadku, mě tak rozpálil, že jsem dorazil na druhý břeh úplně bezpečně, i když trochu promočenej! Pamatuješ si

ještě, Roarku, jak jsme jako kluci, co se teprv začli holit, zbavili na cestě z Dublinu to plavidlo celýho nákladu ilegální whisky?“

„Tvá paměť je mnohem pružnější než moje!“ I když se na to pamatoval, a moc dobře.

„Ach – já pořád zapomínám, že je z něj dneska počestnej občan!“ Mrkl přes stůl na Magdu. „A podívejte! Tady přichází ta, která to má na svědomí.“

Eva v bagančatech, koženém saku a s odznakem kráčela po otáčivé podlaze a maître d’hôtel ve smokinku na ni šermoval rukama. „Madam,“ opakoval stále. „Madam, dovolte, prosím!“

„Poručík,“ odsekla mu a snažila se ignorovat, jak je vysoko a že se to celé hýbe. Pevná země byla pro její duševní klid až moc vzdálená. Zastavila se jen na moment, aby se mohla obrátit a zavrtat vrchnímu prst do hrudi. „Ale ano, já dovolím. Takže už odpalte, než vás zavřu za veřejné obtěžování!“

„Pane Bože, Roarku,“ Magda sledovala celou show se závistí, „ona je prostě úžasná!“

„Ano, nepochybně.“ Vstal. „Antone!“ Promluvil tichým, ale důrazným hlasem a maître d’hôtel se okamžitě postavil do pozoru. „Postaral byste se, prosím, aby nám přistavili ještě jednu židli a prostřeli stůl pro mou paní?“

„Paní?“ Anton zbledl téměř jako křída, což vzhledem k jeho tmavě olivové pleti nebyl snadný výkon. „Ano, pane. Okamžitě!“

Začal luskat prsty, zatímco Eva přistoupila ke stolu. Snažila se dívat na obličeje, na jakési obličeje, a ignorovat výhled ven. „Omlouvám se, že jdu pozdě.“

Když byly židle konečně přešoupány a Eva zahnala číšníka pryč s tím, že si dá něco z Roarkovy večeře, podařilo se jí usednout co nejdál od skleněné stěny. Takže se octla mezi Magdiným synem Vincentem a Carltonem Mincem a smířila se s tím, že po zbytek večera se bude k smrti nudit.

„Soudím, že jste asi byla u případu,“ promluvil Vince a vrátil se k svému aperitivu. „Vždy mě fascinovala duše zločince! Co byste nám mohla říci o tom, koho momentálně stíháte?“

„Že se vyzná ve své práci.“

„Ale to vy snad přece taky, jinak byste nemohla být tam, kde jste! Máte…“ Zatřepal prsty, jako kdyby chtěl to slovo chytit ve vzduchu. „Nějaké nitky?“

„Vinci,“ usmála se Magda přes stůl. „Jsem přesvědčená, že se Evě nechce mluvit u jídla o práci!“

„Promiňte. Já se vždycky zajímal o zločin – samozřejmě z bezpečné vzdálenosti! A protože jsem byl tak trochu zatažen do bezpečnostních opatření pro výstavu a aukci, jsem o to zvědavější, jak celý ten proces probíhá!“

Eva si podala sklenici vína, které před ni s jistou obřadností postavil číšník. „No, to máte tak. Pátráte po tom zlém člověku tak dlouho, dokud ho nedopadnete. Pak ho posadíte za mříže a doufáte, že ho tam soud udrží!“

„Ach!“ Carlton si nabral nějakou našlehanou pochoutku z mořských tvorů. „To by pro vás muselo být těžké zklamání! Vy uděláte svou práci, a pak ji další fáze zmaří? Určitě byste z toho měla pocit prohry, že?“ ptal se s chápavým výrazem. „Stává se to často?“

„Stává se to.“ Ale to už jí další číšník strčil pod nos talíř. Byl na něm roztomilý větrníček, sestavený z grilovaných garnátů. Její oblíbené jídlo. Pohlédla na Roarka a zachytila jeho úsměv. Uměl zařídit takovéto malé zázraky.

„Ale vy máte solidní bezpečnostní zařízení,“ řekla. „Tak důkladné, jak jen to za daných okolností jde. Já bych ovšem dala přednost privátnějšímu prostředí, kam není tak volný přístup.“

Carlton nadšeně přikývl. „Já jsem se to snažil prosadit, poručíku! Ale mým argumentům se nedostalo sluchu.“ Vyslal obdivný pohled k Magdě. „Nechci ani pomyslet na ty výdaje s bezpečností a pojištěním! Zkazilo by mi to apetit.“

„Starý nádivo,“ mrkla na něj Magda. „Místo je důležitým prvkem celého představení! Elegantní Palace, výstava přístupná veřejnosti před aukcí – to vše tomu dodává šmrnc! Přilákali jsme neocenitelnou pozornost sdělovacích prostředků ne pouze k výstavě, ale i k nadaci!“

„Je to opravdu pozoruhodná výstava,“ poznamenal Mick. „Dneska jsem si ji prošel a všechno si prohlédl.“

„Škoda že jste mi neřekl, že se tam chystáte! Byla bych vás provedla osobně.“

„Netroufl bych si připravovat vás o čas!“

„Nesmysl,“ mávla rukou Magda, zatímco se sklízelo po prvním chodu. „Doufám, že zůstáváte i na aukci.“

„Popravdě řečeno jsem původně nechtěl, ale když jsem vás teď poznal a viděl tu výstavu, rozhodl jsem se, že tam půjdu a že budu dražit.“

Zatímco se hosté bavili, Roarke přivolal sklepníka. Jak se k němu pootočil, aby objednal další láhev vína, ucítil, jak mu vzhůru po lýtku klouže bosá noha – malá, štíhlá, bosá noha. Bez mrknutí vyřídil objednávku a otočil se zpátky.

Evinu nohu znal, byla štíhlá a dlouhá. Byla však od něj přece jen dost daleko, než aby s ním mohla laškovat pod stolem! Nenápadným pohledem si to ověřil, a když si všiml kradmého, kočičího úsměvu na tváři Lizy Trentové, která se právě začínala nimrat v druhém chodu, bylo jeho jedinou reakcí zdvižené obočí.

Uvažoval, zda má tu příhodu ignorovat, nebo se jí bavit. Než se stačil rozhodnout, vzhlédla. Záblesk jejích očí však nesměřoval k němu, nýbrž k Mickovi! Roarke usoudil, že si prostě spletla adresu.

Zajímavé, pomyslel si, když se ty nahé prsty pokoušely dostat pod záložku jeho kalhot. A komplikované.

„Lizo,“ oslovil ji a s potěšením ucítil, jak sebou její nožka škubla. Když se na ni zahleděl zcela chladným pohledem, poznal z jejího výrazu, že pochopila situaci a že je trochu v rozpacích. Noha se vzdálila. „Tak jak se vám tu líbí?“ zeptal se vlídně.

„Velice. Děkuju.“

Roarke počkal, až večeře skončí, až se dopije šampaňské k dezertu, a teď vezl Micka domů.

Vytáhl cigarety a nabídl mu pouzdro. Chvíli kouřili v přátelském mlčení.

„Pamatuješ, jak jsme tenkrát sbalili celej náklad kuřiva? Kristepane, kolik nám to bylo? Deset?“ Mick, pobavený tou vzpomínkou, natáhl nohy. „Hned odpoledne jsme vyhulili snad celej karton – ty, já, Brian Kelly a Jack Bodine. Jack, dej mu pánbůh nebe, se z toho poblil jak alík! A zbytek jsme prodali Sestiprsťýmu Loganovi, se slušným ziskem!“

„Pamatuju se! A taky to, že o pár let později našli Logana utopeného v Liffey a chyběly mu všechny prsty. Včetně toho, co měl navíc."

„No jo!"

„Micku, co sis to vzpomněl, balit Laneovu holku?"

Mick se zatvářil šokované. „Co to povídáš? Vždyť ji sotva znám." Zmlkl, potřásl hlavou a zasmál se. „Kristepane, pokoušet se tobě něco nakukat je fakt ztráta energie! Ty sis za celej svůj život nemusel holku kupovat. Jak jsi na to přišel?"

„Její noha mi cestou k tobě provedla roztomilou malou masáž. Má pěkné nohy, ale špatnou trefu."

„Ženský nemají v těch svejch krásnech larvičkách ani trochu uvážlivosti! No tak – popravdě řečeno jsem na ni narazil dneska u tebe v hotelu, když jsem šel na tu výstavu. Jedno s druhým, a to druhý nakonec vedlo do jejího apartmá. Co si má pak mužskej počít?"

„Lovíš v cizím revíru."

Mick se jen zašklebil. „A co bys navrhoval?"

„Zkus se držet zpátky, dokud moje obchody s nimi nebudou uzavřeny."

„To je poprvý, co tě slyším rozčilovat se kvůli troše sexu! Ale já ti kvůli starejm zlatejm časům vyhovím."

„To ti budu vděčný."

„Vždyť o nic moc nejde! Nakonec – ženská je jen ženská. Překvapuje mě, že jsi na to Lizino laškování nezabral sám. Je přece k nakousnutí!"

„Já už ženskou mám, Micku. Manželku."

Mick se rozpustile zachechtal. „Odkdypak tohle mužskýmu brání zkusit tu či onde jinej vzorek? To přece nikomu neuškodí!"

Roarke pozoroval, jak se brána jeho domova tiše a ladně rozevírá. „Pamatuju se, jak jsme se jednou všichni namazali nějakým domácím pivem – ty a Bri, Jack, Tommy a Shawn. A jak jsme tak seděli, padla otázka: kdybys měl jmenovat jedinou věc, kterou by sis přál a potřeboval nejvíc na světě, co by to bylo? Jedinou věc, pro kterou bys byl ochoten obětovat všechny ostatní! Pamatuješ se na to, Micku?"

„Jo. Tehdy nás ten chlast dostal do nějaký filozofický nálady! Já jsem prohlásil, že by mi úplně stačil velikej balík prachů. Za ty bych si přece mohl všechno ostatní koupit, ne? Myslím, že Shawn, jakej on už

byl, si přál mít frantíka tak velkýho, jako má slon! Ale že byl ožralejší než my všichni, tak nepomyslel na všechny ty komplikace, který by s tím měl!“

Obrátil se a prohlížel si kamaráda. „Teď si vlastně vůbec nevzpomínám, jestli jsi taky něco jmenoval, jestli sis něco vybral?“

„Ne, tenkrát ne. Protože jsem si nedovedl představit, co by to mohlo být. Svoboda, peníze, moc, jeden týden bez bití od starýho pána? Nemohl jsem se rozhodnout, takže jsem neřekl nic. Ale teď to vím. Je to Eva. Ta je pro mě tou jedinou věcí.“

Kapitola sedmnáctá

Protože Eva přijela domů první, rozhodla se dohnat ztracený čas. Šla rovnou do své pracovny, poslat vzkaz Mavis.

Svítil signál pro přijaté zprávy. Zvolila je a ještě vstoje začala prohlížet složky, opřená dlaněmi o stůl.

Stoweová odpovídá svému profilu, usoudila Eva. Ta ženská je důkladná a výkonná. Oficiální údaje nebyly tak bohaté, jak doufala, ale agentčiny poznámky k nim byly velice poučné.

Celou dobu sis pořizovala kopie složek pro vlastní potřebu, co? usoudila Eva. *Já bych udělala totéž.*

Zdálo se, že Stoweová si podobně jako Feeney začala dělat křížové srovnávání obětí a jejich přátel, členů rodiny, profesních známých. Všechny tyto osoby byly vyslechnuty, některé byly předvolány k oficiálnímu výslechu jako podezřelé.

Nikdo z toho nevyšel jako podezřelý.

Eva převracela dokumenty, pročítala je znova a znova, a pak se ironicky usmála. Vypadalo to, že FBI narazila u Interpolu na totéž zauzlené klubko červené pásky, jako ona sama u FBI.

„To je jeden z těch mnoha důvodů, proč Yost vždycky vyklouzne!“

Opřela se a přemýšlela. *On ví o právních překážkách své*, usoudila. Je obeznámen se zábranami i vyježděnými kolejemi, s administrativou, s politikou i s vystupováním na veřejnosti.

S tím vším počítá.

Udělá svou práci na jednom místě, přeskočí na druhé a tam zase pracuje, nebo si užívá příjemné dovolené, dokud se situace neuklidní. Nejdříve Paříž, pak zpátky do New Yorku, zajde si do opery, trochu po nákupech, pokochá se pohledem z terasy domku na střeše, zatímco se francouzská policie honí za svým ocasem.

Krátký výlet na Pegas II., trochu požitku z hazardu, pak odrovná svou oběť, a potom luxusní transport zpátky domů, dřív než o něm interplanetární policie dostane nějakou hlášku.

Zvedla hlavu, když vešel Roarke. „Možná že umí pilotovat!“

„Hmm?“

„Nemůžeš být pořád závislý na veřejné dopravě, i když cestuješ první třídou! I tam existuje zpoždění, omyly při odbavování, výluky, objížďky. Proč by tohle riskoval? Soukromé letadlo, nebo soukromá kyvadlová doprava. Nebo obojí. Jo, na to bych mohla nasadit McNaba. Rád hledá jehlu v – v hoře jehel, ale možná že budeme mít štěstí. Jak to, že s tebou nepřišel kocour?“

„Dezertoval k Mickovi. Jsou z nich teď náramní kamarádi!“

Objal ji zezadu a hladil jí zátylek. „Mám ti říct, jak jsi vypadala dnes večer, když sis to rázovala přes ten restaurant?“

„Jako policajtka. Omlouvám se. Neměla jsem čas se převléct.“

„Jako úžasně sexy policajtka! Dlouhé nohy a veliké odhodlání. Oceňuju, že sis udělala čas.“

„Ano?“ Obrátila se. „Myslíš, že mi něco dlužíš?“

„To určitě.“

„Možná že bych měla nápad, jak bys mi to mohl splatit.“

„Drahá!“ Jeho ruce po ní začaly šátrat. „S největším potěšením!“

„Tohle nemyslím. Ty jsi vždycky hned u sexu!“

„Ale?… No, tak děkuju.“

„Takže…“ Odstrčila ho, dřív než se jeho ruce mohly příliš rozehrát, a usedla na stůl. „Dnes po brífinku jsem měla pár schůzek. První byla s Peabodyovou.“

„To bylo od tebe hezké.“

„Ne. Nebylo. Ale jak se můžu spolehnout, že se pořádně soustředí, když myslí na bůhvíco, že? Neušklíbej se. To mě štve.“ Zhluboka vydechla. „Dneska ji McNab tvrdě zasáhl, když se vytahoval s tím svým čerstvým rande.“

„Ale to je přece staré – obehraná písnička!“

„Já o takových písničkách nic nevím. Ale trefil se s ní přesně. Byla z toho smutná. A roztřesená! Tak jsem ji nakrmila zmrzlinou a nechala ji vypovídat. A teď si to poslechni.“

„Taky dostanu zmrzlinu?“

„Alespoň dva týdny nechci vidět nic, co se jen trochu podobá zmrzlině!“

Eva mu všechno vylíčila – hlavně proto, že se potřebovala ujistit, jestli postupovala správně a říkala správné věci. On toho o poskytování útěchy věděl víc než ona.

„On na Monroea žárlí! To je pochopitelné.“

„Žárlivost je nízká a ošklivá emoce.“

„A velice lidská! Řekl bych, že jeho city k ní jsou silnější, nebo přinejmenším konkrétnější, než její city k němu. To může chlapa dohnat k zoufalství. Dohání ho to k zoufalství,“ opravil se a objížděl jí prsty bradu. „Jak si velmi dobře pamatuju!“

„Tys to řešil po svém, že? A já doufám, že se to přežene! Že na sebe zase začnou prskat, místo aby se cicmali v nějaké komoře na smetáky.“

„Ty své divoce romantické povahové rysy bys měla trochu krotit.“

„Nechystám se prohlásit, že jsem ti to přece říkala!“

Zasmál se jí, a jim oběma. „Ale ano, chystáš.“

„Tak dobrá. Vždyť jsem ti to říkala! Jsme uprostřed složitého vyšetřování a oni si spolu hrají na vyřizování účtů a fňukají. Jsou to přece policajti, sakra.“

„To je fakt! Ale nejsou to androidi.“

„No dobře, dobře!“ Zvedla ruce. „Ale měli by to odložit, dokud to neuzavřeme. Takže dál. Whitney využil své známosti a sehnal mi další údaje o Mollie Newmanové.“

„Aha, to je ta mladičká soudcova zábavička!“

„Pro něj snad zábava. Ale ukázalo se, že je to neteř jeho manželky. Milá, citlivá dívka, s výborným školním prospěchem, která se chtěla stát právnickou. Soudce jí k tomu měl pomoci, ale jak se zdá, pomáhal hlavně sobě. Takže ji vypouštím, alespoň prozatím.“

„Možná že by ses dostala blíž, kdyby sis s ní promluvila.“

„Snad, ale nestojí to za to. Tuhle možnost jsem promyslela ze všech úhlů, ale soudím, že to nikam nezapadá. Yost si nedělal starosti s identifikací, takže mu nevadilo, že ho viděla. Myslím, že se jí ani nedotkl. To není jeho styl.“

„Nebyl za to placen.“

„Přesně tak. Podle lékařského vyšetření byla zdrogovaná a sexuálně zneužitá. Tu Exotiku a to zneužití bych připsala soudci a Zoner Yostovi, který jí ho dal, aby byla mimo provoz, když on dělal svou práci. Já ji k rekonstrukci případu nepotřebuji, takže pokud se nezjistí, že ona nebo její matka byly vázány na Yosta, nechám ji na pokoji. Má toho dost, s čím se musí potýkat.“

Nikdo jí nemůže rozumět líp, pomyslel si Roarke. „Tak ji nechme být.“

„Mezitím se Feeney na brífinku vytasil s velice zajímavými údaji, které se týkají přísně důvěrných profilů Jacobyho a Stoweové.“

Kdyby hráli poker, tak by mu jeho mírně zaujatý výraz zajistil výhru, i kdyby měl plnou ruku smetí. „Vážně?“

„Tak tohle na mě nehraj! Všude vidím tvoje otisky!“

„Poručíku, už jsem ti kolikrát říkal, že já nikdy nezanechávám otisky.“

„A já jsem ti už kolikrát říkala, že nechci, abys porušoval předpisy jen proto, abys mi přihrával informace!“

„Ale to jsem neudělal!“

„Ne, ale využil jsi k tomu Feeneyho jako můstek.“

„On snad něco takového řekl?“ Když jen zasyčela, usmál se. „Vidím, že ne. Můžu jen doufat, že údaje, předané z jakéhosi neidentifikovatelného zdroje, se dobře uplatnily.“

Zamračily se na něj, seskočila ze stolu a poodešla. Vrátila se zpátky. A pak to vzdala a řekla mu o své schůzce s Karen Stoweovou.

„Ztratit přítele není nikdy lehké," zamumlal. „Ale ztratit ho, a přitom cítit, žes mohl udělat něco, abys tomu zabránil – to v tobě zanechá prázdnotu."

Protože věděla, že právě s tímto problémem teď žije, položila mu ruce na ramena. „Jenže vracet se k tomu, co jsi snad mohl udělat, to nikomu nepomůže!"

„Ale ty jí pomáháš tu prázdnotu zaplnit. Zrovna, jako jsi s tím pomohla mně. Co chceš, abych udělal?"

„Dala mi jména tří mužů. Chci se o těch lidech něco dozvědět, aniž by to vzbudilo podezření. Podívat se na ně není ilegální. Podívat se na ně z úhlu, který nevyplaší jejich osobní ochranku, to už je těžší! Ale není to v rozporu se zákonem, když nezlámeš pečetě. To nechci. Chci jen diskrétní průzkum. Když to budeš provádět ty, snad po tom federálové neskočí. Kdybych to dělala já, půjdou po mně."

„A kdybys oficiálně prováděla víc, než jen standardní průzkum případu Winifred, třeba by se na něj Jacoby také podíval zblízka. A to by mohlo Stoweovou ohrozit."

„Přesně tak! Můžeš to udělat, aniž bys porušil zákon?"

„Ano. Možná ho budu muset trošku obrousit. Nic, co by vyneslo víc než klepnutí přes prsty a malou pokutu, kdybych byl tak nedbalý, že bych se při tom nechal přistihnout!"

„Kdybych to měla vést otevřeně, musela bych znovu požádat o zatykač. Ale to nemohu riskovat. Ještě jsme nepřišli na tu informační díru."

„Co je to za jména?"

Vytáhla zápisník a podala mu jej.

„Vida vida! Já ty lidi náhodou znám! Takže se můžeme vyhnout přílišnému háčkování."

„Tak ty je znáš?"

„Znám Hinricka, to je Němec, a znám Naplese, to je Američan. Myslím, že se víceméně natrvalo usadil v Londýně. Gerade, ten vyslancův syn, to je taky dost známá firma! Navenek je to diplomat, oddaný manžel a tatínek, úředník bez poskvrnky. Jeho otec vysolil značnou částku, aby mu zajistil tohle pozlátko."

„A co je pod tím?“

„Zkažený, dost odporný mladý muž, který má, jak jsem slyšel, náročný temperament, zálibu ve skupinovém sexu a nebezpečný návyk na drogy. Párkrát už byl na soukromé odvykačce, když ho k tomu taťka přinutil. Ale zdá se, že nikdy dlouho nevydrží.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Žije si na dost vysoké noze a ten návyk na drogy i ten sex, to jsou drahé záležitosti! Je o něm známo, že se přičinil, aby některé cenné předměty z cizích domácností, kam měl přístup, změnily – řekněme – majitele.“

„Přičinil se o nějaké krádeže i pro tebe?“

„Proboha, to ne! Já jsem se vždycky uměl přičinit sám, když jsem ještě býval zapleten do takových politováníhodných aktivit! Já jsem jen pomáhal dalšímu společníkovi s transportem. Ale to bývalo před mnoha lety, poručíku! Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se na to vztahoval zákon o promlčecích lhůtách.“

„Tak to budu dnes v noci klidně spát! Winifred Catesová pracovala před svou smrtí jako tlumočnice těchto mužů ve věci, která byla prezentována jako multinacionální komunikační stanice.“

„Ne,“ pronesl zamračeně a zamyslel se. „Ne! Kdyby se něco takového připravovalo a kdyby to připravovali tihle aktéři, musel bych o tom vědět! V některých oblastech a aktivitách se sice už tak dobře nevyznám, ale komunikace mezi nimi určitě nejsou!“

„Říká tvé ego, nebo je to fakt?“

„Drahá Evičko, mé ego je fakt.“ Když si odfrkla, poplácal ji po rameni. „V tomhle mi můžeš plně důvěřovat! Byla to zřejmě zástěrka. Naples má v oblasti komunikací určité úspěchy, ale v podstatě je to pašerák. Drogy, kontraband, a hlavně lidé. Hinrick to střídá, ale pašování je i jeho nejoblíbenější činností.“

„Říkáš, že Naples teď žije v Londýně? A co ti zabití pašeráci v Cornwallu – Hagueovi? Nemohl by za tím být on?“

Chvíli neodpovídal, a pak zašeptal: „Ano. Je to docela dobře možné.“

„Není tak těžké představit si takový scénář! Winifred něco zaslechla, nebo byla svědkem něčeho nežádoucího. Něčeho, co jí bylo natolik podezřelé, že zavolala svou kamarádku z FBI, aby jí pomohla. Bylo

tedy nutné vyřadit ji ze hry, a tím byl pověřen Yost! Když párek nezávislých pašeráků začínal rozšiřovat pole své působnosti až příliš rychle, znovu byl najat Yost! Kdybychom mohli najít spojení některého nebo všech těchto mužů s těmi vraždami, byla bych Yostovi zase o krok blíž!“

Po chvíli se zeptala: „Jak to, že žádná z jejich kriminálních aktivit nevzbudila podezření FBI?“

Roarke se téměř zasmál. „Někteří z nás, poručíku, umějí být obezřetní.“

„Myslíš, že jsou tak dobří jako ty? To je nesmyslná otázka, to není nikdo,“ opravila se, dřív než mohl odpovědět. „Takže jinak – který z těch tří by si nejspíš najal k vraždě Yosta?“

„O Geradovi toho moc nevím. Ale kdybych měl volit mezi Naplesem a Hinrickem, řekl bych Naples. Hinrick je džentlmen. Ten by si našel jiný způsob, jak se jí zbavit. Ale zabít ji? To by, myslím, považoval za surovost.“

„To mě těší, že možná budu mít co dělat se zločincem-džentlmenem!“

# # #

Zatímco Roarke ve své pracovně hledal údaje, Eva se usadila ve své. Porovnávala informace Stoweové se svými vlastními, hodnotila pravděpodobnosti a studovala možné styčné body.

Yost zřejmě nebude čekat dlouho! Stále ještě neměla klíč k nalezení jeho příštího cíle a měla i příliš daleko k odhalení jeho úkrytu.

Někdo zemře, říkala si stále, *možná už během několika hodin!* A ona to nedokáže zastavit.

Znovu vytáhla složky obětí. Darlene Frenchová. Obyčejná mladá žena s prostým životem, která mohla mít před sebou dlouhou, nekomplikovanou životní dráhu.

Místo vraždy: Roarke Palace Hotel.

Spojení: Roarke.

Jonah Talbot. Chytrý, úspěšný muž. Stále na vzestupu, a byl by stoupal ještě výš.

Místo vraždy: najatý dům.

Spojení: Roarke.

Oba pro něho pracovali. Oba zemřeli v nemovitostech, které mu patří.

Frenchovou Roarke vůbec neznal. Zaměstnanec bez tváře. Ale Talbot, to už byl svým způsobem přítel!

Ten třetí mu bude ještě blíž.

Že by šel po ní? To by jí bylo nejmilejší, ale domnívala se, že by to byl příliš dlouhý skok. Spíš to bude nějaký další Roarkův zaměstnanec – když se bude držet svého vzorku. Ale někdo, kdo pracuje mnohem blíž u něj.

Sekretářka Caro? To by mohlo být; a právě proto Eva požádala o přednostní dozor nad touto výkonnou dámou.

Ale všechny členy jeho vrcholového týmu ve městě pokrýt nemůže!

A kdyby Yost přeskočil do jiné lokality? Do některé z nesčetných kanceláří, podniků a organizací, které nemá Roarke jen na Zemi, ale i na některém z umělých solárních systémů? Pak by šlo o astronomické, nespočetné množství cílů!

Přesto se však snažila upravit pole a pospojovat body v moři údajů, které jí Roarke poskytl. Prvním výsledkem bylo, že ji začala ohavně bolet hlava. Jak toho může ten člověk *vlastnit* tolik? Proč po tom vůbec může toužit? A jak může mít sakra o tom všem přehled?

Odstrčila seznamy. Tohle není cesta. Když potenciální cíle nedokáže odhadnout sám Roarke, jak to může zvládnout ona?

Zašla si pro kávu a využila té krátké cesty do kuchyně a zpět k tomu, aby si udělala v hlavě jasno.

Osobní msta? Jestli je motivem tohle, proč nejde po tom člověku rovnou? Nebo alespoň po lidech, kteří mu jsou nejbližší?

Obchod! Je to obchod! Jaké jsou Roarkovy nejdůležitější projekty?

Vrátila se k údajům a zamnula si bolavé spánky. Vypadalo to, že v současné době rozehrává hned několik tuctů plánů. Z toho by se člověku udělalo nanic.

Olympus! *To je jeho dítě*, uvažovala. Taková hýčkaná fantazie, a nesmírně komplikovaná. Budoval tam proklatě rozmanitý svět – hotely, kasina, soukromé domy, rekreační střediska, parky. A všechno přepychové.

Soukromé domy, uvažovala. *Na prázdniny i na penzi. Vily, panská sídla, elegantní obytné domy, prezidentské apartmány. To, co vyhovuje člověku, který má vše a může si dovolit cokoli.*

Jako šité pro Yosta!

Šla do Roarkovy pracovny, ale zastavila se ve dveřích.

Seděl u svého pultu jako námořní kapitán. Sepnul si vlasy dozadu, takže mu ležely v zátylku jako lesklý černý ohon. Oči měl studené, studeně modré, jaké míval, když byl na něco plně soustředěný.

Sako smokinku si svlékl. Košili měl u krku rozhalenou, rukávy vyhrnuté. V tom, jak vypadal, bylo něco, prostě *něco*, co ji vždycky a navždy uchvátilo.

Takhle by se na něj vydržela dívat celé hodiny, a nakonec by stále nepřestávala žasnout, že jí patří.

Někdo tě chce zranit, uvažovala. *Ale já mu to nehodlám dovolit!*

Zvedl hlavu. Rozeznal její vůni, nebo ji nějak vnitřně vycítil. Vždycky to tak bylo. Jejich pohledy se do sebe zaklesly, a chvíli tak nehybně zůstaly. V naprostém tichu si předávali tisíce poselství.

„Starosti o mě ti v práci nepomůžou!“

„Kdo říká, že si dělám starosti?“

Zůstal sedět a jen napřáhl ruku.

Přistoupila k němu, uchopila ji a stiskla. „Když jsem se s tebou potkala,“ řekla váhavě, „tak jsem tě do svého života nechtěla. Představoval jsi pro mě jedinou velikou komplikaci. A pokaždé, když jsem se na tebe podívala nebo uslyšela tvůj hlas nebo na tebe jen pomyslela, byla ta komplikace větší a větší.“

„A teď?“

„Teď? Teď jsi můj život.“ Ještě jednou mu stiskla ruku a pak ji pustila. „Dobře, tak dost těch sentimentálních řečí. Olympus!“

„Co je s ním?“

„Prodáváš tam nemovitosti. Velké, nádherné domy, elegantní byty. A podobně,“

„Reklama je popisuje s daleko větší květnatostí, ale budiž. Ach!“ Zapnulo mu to ještě dřív, než něco řekla.

„Sylvester Yost by mohl dostat chuť užít si předností pohodlného domu v uzavřené komunitě mimo planetu!“

„Mohl bys to ověřit? Množství jeho kontraktů stouplo za poslední dva roky o víc než dvacet procent! To by mohlo znamenat, že se snaží vybudovat si hezké a měkké hnízdečko na penzi. Hádala bych, že se na to chystá nejspíš pod jménem Roles. Není to sice odpověď, ale je to další provázek! A když máš dost provázků, upleteš z nich lano. Okamžitě.“

Obešla pult a sedla si na jeho okraj, aby na něj viděla. „V tom olympském projektu máš multinacionální partnery. Investory. Mohl by být někdo z nich nespokojený? Mohlo by ho štvát, že ty máš z toho koláče moc velký kus?“

„Občas se vyskytnou nějaké střety – ale ne! Ten projekt postupuje hladce a podle plánu. Já jsem na sebe vzal největší finanční riziko, a proto také budu mít největší profit. Ale konsorcium je spokojené. Zisky z investic už začínají překračovat původní předpoklady.“

Přikývla. „Dobrá. Já to vidím takhle. Jestli jsou ty vraždy obchodního rázu, pak ten obchod musí být v New Yorku. Myslím, že kdyby šlo o obchod řekněme v Austrálii, vraždilo by se v Austrálii. Aby tě tam zatáhli.“

„Ano, to jsem taky uvážil.“

„První vražda je v tvém hotelu, v okamžiku, kdy je všeobecně známo, že tam budeš. Druhá je v najatém domě, v době, kdy jsi ve městě a pracuješ pár minut od něj. Řekni mi o nějakém spojení mezi Darlene Frenchovou a Jonahem Talbotem.“

„O žádném nevím.“

„Ale víš! Jenom to pořád ještě nevidíš a já taky ne.“ Mimoděk nasadila způsob výslechu, v němž Roarke vystupoval jako svědek. „Darlene Frenchová byla služebnou ve tvém hotelu. Nikdy ses s ní osobně nesetkal?“

„Nikdy.“

„Kdo ji přijímal?“

„Zřejmě se přihlásila na personálním oddělení. Nakonec ji přijímala Hilová.“

„Ty nedohlížíš na přijímání a propouštění?“

„To bych tím musel strávit všechen svůj čas.“

„Ale je to tvůj hotel, tvoje organizace.“

„Mám svá oddělení," řekl trochu netrpělivě. „A ta oddělení mají svoje vedoucí. Ti vedoucí mají určité pravomoci. Moje organizace, poručíku, je uzpůsobena k plynulému pohybu po svých zvláštních vnitřních kolečkách, aby –"

„Měl Talbot nějaké úkoly spojené s hotelem Palace?"

„Neměl." Do očí se mu vloudilo zoufalství. Věděl, co Eva dělá, že ho staví do pozice svědka, aby odpovídal instinktivně. A dělala to dobře. „Nikdy se tam ani neubytoval. Zjišťoval jsem si to. Samozřejmě mohl mít autory, kteří tam bydleli, a mohl tam zvát autory nebo obchodní společníky na večeři nebo na oběd. Ale to pro tebe asi není žádné vodítko."

„Možná tam pořádal nějaká setkání! Rozumíš – rozvíjení profesionálních styků. Třeba právě nějaké plánoval!"

„Ne. Možná se nějakého účastnil. Takové věci obvykle organizuje reklamní oddělení nakladatelství. Ale na předběžných záznamech není nic, o čem bych věděl. Magdina výstava a aukce, to jsou hlavní plánované události."

„Dobrá. Měl něco společného s tímhle?"

„Nakladatelství není do aukce zapojeno. Jonah získával, vydával a publikoval rukopisy. Hotel a jeho funkce jsou úplně separovány od…"

Téměř zřetelně slyšela něco cvaknout. „Co?"

„Jsem já to ale idiot," zamumlal a vstal. „Rukopisy! Příští měsíc budeme vydávat kazetu – nový Magdin životopis! A také vyjde publikace o jednotlivých exponátech aukce – o každém jednotlivém kuse, o jeho historii a významu. Do těchto projektů měl být Jonah zapojen. Myslím, že je jedním z autorů, kteří na životopisu pracovali. A on to měl vydat."

„Magda!" Mozkem jí začala probíhat spojení, možnosti. „Ona je spojovacím článkem! Je to solidní spojení. Možná že tím cílem nejsi ty. Že je to ona!"

„Možná že my oba. Ta aukce!"

Zvedla ruku a seskočila z pultu, aby mohla přemýšlet v chůzi. „Magda Laneová bydlí v hotelu Palace. Je to tvůj hotel. Pořádá tam jednu z největších událostí svého profesionálního života. V žádném ze svých domů, v žádné aukční síni. Ale v tvém hotelu! Čí to byl nápad?"

„Její. Alespoň ona se s tím na mne obrátila. Je to mediální trhák," dodal. „A funguje to."

„Jak dlouho už se to plánuje?"

„S koncepcí se na mne obrátila asi před rokem. Podnik takových rozměrů se nedá zorganizovat nahonem."

„To tedy má někdo, kdo chce jednoho z vás nebo oba zničit, fůru času na přípravu!" *A Winifred Caseová zemřela v Paříži osm měsíců, předtím, a dva měsíce po Winifred zemřeli pašeráci v Cornwallu.*

„Takže tvé nakladatelství vydává kazetu. Co tu máme ještě? Bezpečnost. Kdo z bezpečnostního týmu hotelu i aukce je ti nejblíž? Promysli si to, potřebuju nějaká jména. Taky – kdo má na starosti publicitu a… hrome, co ještě patří k podnikům tohohle typu?"

„Já to prověřím přes jednotlivá oddělení a funkce."

„Co se Magdy týká, tak tu máme jejího syna, jejího obchodního manažera a jeho ženu. Asi má i další lidi."

„Ty mám na seznamu taky."

„Začneme uvažovat co uděláme, abychom tyhle osoby chránili." Zastavila se a obrátila se na něj. „Ale vypadá to, že hledání možných cílů bude na tobě, tak tomu dej přednost!"

Přikývl, a hned si začal objednávat složky vztahující se k aukci.

„Roarku, co by se stalo tobě osobně, kdyby ta aukce vybouchla nebo kolem ní vznikl nějaký skandál?"

„Záleží na tom, o jaký výbuch nebo skandál by šlo! Kdyby to byla finanční katastrofa, ztratil bych nějaké peníze."

„Kolik?"

„Mmm. Střízlivé odhady zisku převyšují přes pět set milionů. Když k tomu přičteš sentimentální nálady, Magdiny zuřivé fanoušky a pozornost médií, můžeš tuhle částku klidně zdvojnásobit. Kromě částky za nájem hotelu a bezpečnost z toho mám dostat deset procent. Ale já to hodlám vrátit zpět té její nadaci, takže ve skutečnosti o žádné peníze nejde."

„Tak to vidíš ty," zamumlala.

Odbyl to pokrčením ramen. „Ta jména ti předám na tvůj počítač. Ochranu bezpečnosti svých lidí a Magdy zajistím sám."

„To pro mne není problém." Přivřela oči, ale údaje, které problesk ovaly na nástěnné obrazovce, nesledovala.

„Roarku, ty věci veřejně vystavené ve tvém hotelu představují možná miliardu dolarů. Jakou cenu by mělo tohle zboží pro toho, kdo by je chtěl ukrást?“

V tomhle měl před ní náskok. Jeho mozek už přehodil výhybky a přenesl se do minulých časů. Byla by to nádherná, vzrušující loupež. Loupež století! „Trošku míň než polovinu.“

„Pět set milionů je pěkná sumička.“

„Mohla by být vyšší, kdybys narazila na specializované sběratele. Ale přece jen, bezpečnostní služba je solidní! Sama jsi to viděla.“

„Jo, viděla. Jak bys to provedl?“

Dal pokyn k převedení dat na Evin počítač a nechal svůj, aby dále prověřoval nemovitosti na Olympu. „Musel bych mít v každém oddělení svého člověka, nebo ještě lépe dva. Nejlepší by bylo mít jednoho nasazeného v mém týmu a jednoho v Magdině. Musel bych znát všechny údaje, bezpečnostní kódy, bezpečnostní pojistky, načasování. Musel bych na to mít nejmíň šest lidí. Ještě lépe deset. Některé bych umístil v hotelu jako personál nebo jako hosty.“

Obrátil se a prohlížel údaje k oněm třem jménům, která mu zadala Eva.

„Musel bych mít v podzemí připravené vozidlo na převoz. Nejspíš bych použil nějaké dodavatelské nákladní auto. Nesměl bych být moc hamižný, protože celou situaci bych musel zvládnout za méně než třicet minut. Ještě lépe za dvacet. Takže bych si musel předem vybrat ty nejcennější kousky. Ty už bych měl předem vytipované, a taky už bych měl na ně kupce.“

Poodešel a nalil si brandy. „Zorganizoval bych nějakou akci pro odvrácení pozornosti, ale ne v hotelu. V hotelu samém by cokoliv mimořádného jen zesílilo bezpečnostní opatření. Provedl bych něco v některé ze sousedních budov nebo v parku. Nějakou malou explozi, zajímavou dopravní nehodu, něco, co by přivábilo lidi, eventuálně i pár policistů. Když lidé vidí okolo domu policisty v akci, mají pocit bezpečí a jistoty. Jo, jo, chtěl bych tam mít policajty!“

Ježíši, pomyslela si. *Jen si ho poslechněte!*

„Kdy bys zaútočil?“

„No přece v noci před aukcí, nepochybně! Všechno jde dobře, že? Zítra nás čeká tak vzrušující den! Všechno je naleštěné a načinčané,

už jsou ubytovány i celebrity a VIP. Zaměstnanci se snaží je zahlédnout, žádají o autogramy, dohadují se mezi sebou, kdo je kdo, a tak. To je pro mne ten nejlepší čas!“

„Dokázal bys to provést?“

„Jestli bych to dokázal?“ Obrátil se a pohlédl na ni vášnivýma modrýma očima. „Kdyby okolnosti byly jiné, než jsou, měl bych zatracenou chuť to provést! A určitě bych to taky proklatě dobře dokázal, kdybych si umanul. A právě z tohoto důvodu nevěřím, že by to mohl udělat někdo jiný. Protože tohle všechno jsem předem vzal v úvahu.“

„Třeba tě někdo zná tak dobře, tak dobře zná tvou povahu, že i on to bude předpokládat! A tak se tě bude snažit nějak rozptýlit! Co jsi posledních pár dnů dělal, na co jsi myslel? Trávil jsi večery prověřováním bezpečnosti, promýšlením jednotlivých kroků, kontrolou svého týmu?“

„Na tom něco je,“ řekl tiše. „Nevěnoval jsem tomu plnou pozornost, ale stejně je to solidně zabezpečeno.“

„Znáš někoho, kdo by to kromě tebe mohl provést?“

„Takových moc není. Já jsem ten nejlepší.“

„Aplaus, aplaus. Kdo jiný?“

„Proč se neposadíš sem?“ Usedl a popleskal se po koleně. „Určitě by se mi líp myslelo!“

„To vypadám jako nějaký sekretářský bobeček?“

„No, teď zrovna ne, ale mohla by to být legrace! Já bych byl nadržený šéf, který podvádí svou chudinku manželku. Ty bys řekla: ‚Och, pane Montegue, to bych neměla!‘ A musela by ses přitom zadýchat.“

„Čímž končím komickou scénku našeho programu. Tak tedy, kdo?“

„Dva, kteří by se tomu mohli blížit, jsou mrtví, a abych doplnil svou předchozí poznámku, já mrtvý nejsem. Možná že by přicházeli v úvahu ještě tak dva další. Musím si něco ověřit.“

„Chci jména.“

Jeho oči zchladly. „Já nejsem práskač, poručíku! Ani kvůli tobě ne. Prověřím to. Jestli se ukáže možnost, že by jeden z těch, na které myslím, mohl být do toho zapleten, řeknu ti to. Ale ne dřív, než se sám přesvědčím.“

Přistoupila k němu. „Tady jsou v sázce životy, takže bys měl tu svou zlodějskou solidaritu nechat být!“

„Uvědomuju si, že jsou v sázce životy! A bývaly doby, kdy všechno, co jsem krom svého jména měl, byla tato solidarita, třebas i hodně pošramocená! Já se na to podívám. A řeknu ti co nejdříve všechno, co najdu. Zatím můžu říct jen toto: Gerade by tak komplikovanou a složitou operaci nedokázal naplánovat. Není zloděj, ani není chudý. Naples ano, ten by mohl mít takový talent, a má i dost prostředků. Je špičkovým pašerákem s výbornými styky, s poctivostí si nedělá vrásky, zato má kvalitní systém dopravy v exportu drog. Jestli hledáš spojení na Yosta, je mou první volbou."

Spolkla netrpělivost a musela si připomenout, že prvořadým úkolem teď není chytit zloděje, ale zastavit vraha.

„Dobrá. Soustředím se na něj."

„Až ráno. Potřebuješ si odpočinout. Bolí tě hlava."

„Mě nebolí hlava." Ústa se jí automaticky našpulila. „Skoro vůbec."

Bleskovým pohybem jí podrazil levou nohu, popadl ji v pase, v letu ji zachytil a posadil si ji na klín. „Já mám lék i na to, když skoro nebolí hlava!"

Pokusila se vrazit mu loket do břicha, ale on už ji pevně chytil za ruce. Kromě toho překrásně voněl. „Já se ti nechystám říkat pane Montague!"

„Ty musíš zkazit každou legraci!" Kousl ji do ucha. „A právě proto tě už nechci mít na klíně."

„Fajn. Takže já –"

Příští věcí, kterou si uvědomila, bylo, že leží na zádech na zemi a pod ním. „Víš vůbec, kolik je v tomhle baráku postelí?"

„Zpaměti to nevím. Ale můžu se jít přesvědčit!"

„Ani nápad," zadržela ho a stáhla mu koženou stužku z vlasů.

Kapitola osmnáctá

„Naples, Dominie J.," začala Eva, když se její tým shromáždil k ranním brífinku. „Stán padesát šest, ženatý, dvě děti. Současná adresa: Londýn, Anglie, další místa pobytu: Řím, Sardinie, Nové L. A., východní Washington, Rio, Kaspický záliv, kolonie Delta."

Společně si na obrazovce prohlíželi tvář černookého, pohledného muže s ostře řezanými rysy a pečlivě upravenou hřívou tmavohnědých vlasů.

„Naples je šéfem organizace, která se zabývá především komunikačními systémy, zvláště pak pracemi mimo planetu. Je známý svou charitativní činností, hlavně ve školství, a má mocné politické konexe."

Na polovinu obrazovky promítla další obraz. „Jeho syn, Dominie II., je spojkou Spojených států s kolonií Delta a říká se o něm, že aspiruje na vyšší pozici. Dominie II. je náhodou také starým přítelem Michela Geradeho, syna francouzského vyslance."

Přidala ještě obrázek muže se zářivě zlatými vlasy, trochu odulými rty a příliš měkkou bradou pro její vkus.

„Do záznamu," pokračovala. „Naples má pochybnou pověst, ale žádný škraloup. V minulosti se vyskytly určité spekulace, určité nejasnosti a trocha vyšetřování okolo aktivit některých větví Naplesovy organizace, ale nic se mu neprokázalo. Žádná skvrna. Můj zdroj však tvrdí, že Naples byl a je zapojen do nejrůznějších kriminálních aktivit. Drogy, pašování, podvody, krádeže, vyděračství a pravděpodobně i vraždy. Je taky naší nejpravděpodobnější vazbou na Yosta."

Zrušila obrázky a zadala na nástěnnou obrazovku novou trojici. „Tito tři muži, Naples, Hinrick a Gerade, se před osmi měsíci sešli v Paříži, údajně k prodiskutování plánů na multinacionální komunikační systém. Hinrick je úspěšným pašerákem, a i když jeho oficiální rejstřík není tak čistý jako Naplesův, celkem ujde. Na schůzích těchto tří mužů působila jako tlumočnice Winifred Catesová. Ten komunikační systém se nikdy neuskutečnil a Winifred Catesová byla zavražděna. Její případ zůstává otevřený a byl zařazen do seznamu vražd připisovaných Sylvestru Yostovi."

Znovu vyměnila obrázky. „Britt a Joseph Hagueovi – mrtví. Známí pašeráci. Byli zavražděni před šesti měsíci a také přiřazeni k Yostovým obětem. Potvrdila to místní policie, která včera konečně našla dva kusy stříbrného drátu.

Jejich mrtvoly byly nalezeny v Cornwallu. Před jejich smrtí strávil Yost několik dní v Londýně. Ten párek pašeráků se údajně vetřel na území nějaké větší, mocnější organizace. Je zde podezření, že byli zavražděni, aby byla odstraněna konkurence, ale také jako varování každému, kdo by měl chuť takové věci opakovat.“

Sáhla po hrnku s kávou. Spala necelé tři hodiny a potřebovala povzbudit. „Před třemi lety byla v Paříži zbita, znásilněna a stříbrným drátem uškrcena varietní umělkyně Monique Rueová,“ pokračovala a ukázala na obrazovce její snímek. „Pětadvacetiletá žena, svobodná, smíšené rasy, nalezená v průchodu, několik bloků od klubu, kde vystupovala. Podle svědectví přátel a spolupracovníků měla poměr s Michelem Geradem. Postavení milenky ji však už přestávalo uspokojovat. Gerade, dobrý přítel Dominika II., vydal přes svého mluvčího, a s odvoláním na svou diplomatickou pozici, pouze toto prohlášení.“

Eva sebrala kopii prohlášení a přečetla hlavní myšlenku: „On a slečna Rueová byli přátelé. Obdivoval její talent. Žádný sexuální vztah mezi nimi nebyl.“ Pak papír zase odložila.

„Francouzská policie věděla, že je to kravina – nebo jak tomu Francouzi říkají –, ale měla svázané ruce. Kromě toho měl Gerade solidní alibi; v době, kdy byla Rueová zavražděna, byl se svou ženou na Riviéře. Na dovolené. Nebylo prokázáno žádné přímé spojení mezi ním a Yostem.“

„Až doteď,“ zabručel Feeney.

„Nakonec tu máme Nigela Luku, jehož záznam je dlouhý jako má levá noha. Kšeftoval především se zbraněmi. Před osmi roky byl nalezen zbitý, znásilněný a se stříbrným drátem kolem krku, poblíž jakéhosi zapadáku v Soulu. Můj pramen říká, že Luca byl v té době zaměstnancem jakéhosi Dominika J. Naplese, a zřejmě si ulizoval, jak bylo jeho zvykem, trochu moc smetany.“

„Tak to vypadá, že Yost je oblíbenou Naplesovou hračkou,“ poznamenal Feeney. „Jak ho dostaneme?“

„Než se pokusíme ho zatknout, musíme toho mít zatraceně víc. Ten chlap má vynikající ochranu. Můžu předat – a taky předám – své údaje Interpolu a Globálu.“

„Myslíš, že oni je nemají?“

„Jo, myslím že mají. Ale nedají. Také si myslím, že asi nezachytili všechny články. Takže to uděláme my. Prozatím se zakousneme do hloubky. Je třeba, aby elektronické oddělení zkusilo najít toho víc, každou nitku, spojující Naplese s naším mužem! Něco mi říká, že slabým článkem je tady Gerade, ale nesmíme se toho malého, kluzkého parchanta ani dotknout. Totéž se týká Dominika II., ale tady to vypadá, že druhá generace už není tak mazaná nebo opatrná, jako ta starší. Dřív nebo později udělají nějakou pořádnou botu. A až ji udělají, musí být připraven dlouhý kop! Ovšem když to nebude na našem území, musíme to přenechat Interpolu nebo Globalu.“

„My na elektronickém rozhodíme sítě. Jakmile se něco objeví, zachytíme to a předáme.“

„Dobře. S naší současnou agendou to všechno souvisí tak, že nám to může něco napovědět o potenciálním motivu těch dvou vražd, které vyšetřujeme.“ Zvedla přehled, který si vypracovala za minulou noc.

„Hotel Palace. Darlene Frenchová. Roarke. Magda Laneová. Nájemní dům ve městě. Jonah Talbot, Roarke, Magda Laneová. Zavražděný Talbot se zabýval publikačním projektem pro Laneovou. Vystavované předměty, hotel Palace a všechno kolem má cenu kolem jedné miliardy. Naples je zloděj, který má k dispozici širokou komunikační síť. Hinrick je pašerák a říká se, že má jednu z nejlepších dopravních společností. Gerade mi připadá prostě jako chamtivec.“

„Právě na chamtivce je třeba si dát pozor,“ poznamenal Feeney.

„Souhlasím! Teď úvahy. Co když ten obchod v Paříži, mezi těmi třema muži, měl něco společného s loupeží exponátů pro aukci? Winifred něco uvidí nebo zaslechne. Je to chytrá žena. Snaží se spojit se svou přítelkyní z FBI, ale než se to spojení uskuteční, je zavražděna.“

„Ale proč najímat Yosta, aby zabil dva nezúčastněné lidi v New Yorku?“ McNab si přehodil nohu přes nohu. Tohle byla první věta, kterou během celého brífinku utrousil. Peabodyová na druhém konci místnosti byla zticha. „Když něco provedete v místě, kde chcete zaútočit, jen to zesílí bezpečnostní opatření!“

„A my se vrhneme na pátrání po vrahovi! Ne po zloději! Členové personálu jsou otřeseni, že někdo z jejich řad byl brutálně zavražděn přímo v hotelovém pokoji. Ochranka je zahanbená, že jí někdo mohl takhle proklouznout mezi prsty. To všechno odvádí pozornost a energii od aukce, staví ji to na vedlejší kolej. A pak další vražda! Na co se pátrání soustřeďuje? Na toho, kdo by se chtěl takovým způsobem mstít Roarkovi! To byl motiv, na který jsme se zaměřili. Ale co když to není pomsta? Nebo ne na prvním místě? Co když tu jde jen o zisk?“

„Je to možné!“ Feeney našpulil rty. „Ale proč do toho zatahovat i Gerada? Nechápu, co ten mohl nabídnout!“

Maličko se usmála a vyňala svůj upravený diagram, ten, který dokončila ve tři ráno. „Tak se podívejte, kdo byl jedním z blízkých kamarádů Dominika II. i Gerada! Byl to Vincent, Magdin syn! Kamarádili se od svých dvaceti let.“

„Ten pacholek!“ Feeney plácl neobvykle mlčenlivého McNaba přes rameno. „Pacholek jeden!“

„Jo – taky to se mnou pořádně zamávalo,“ odpověděla Eva a doufala, že se jí podaří odblokovat úpornou snahu elektronického detektiva a její pomocnice vzájemně se ignorovat. „Lane se podílel na Dominikově mezinárodní kampani a často navštěvuje kolonii Delta. Dominik II. a Gerade investovali do Laneovy produkční společnosti, která neměla dlouhého trvání. Jednotlivé články do sebe zapadají. Myslím, že už se tu rýsuje skutečný řetěz! Abyste mohli provést loupež takového rozměru a složitosti, musíte mít uvnitř svého člověka. Vince Lane je jaksepatří uvnitř!“

„Že by se chystal okrást vlastní matku?“ Peabodyová konečně, trochu rozhořčeně, promluvila. „A je kvůli tomu ochotný zabíjet?“

„On je takový finanční pošuk,“ vysvětlila jí Eva. „Po celá léta dával dohromady na tucty různých schémat a záměrů. Prošustroval svůj svěřenecký fond, dvakrát promrhal prostředky, které mu na jeho obchodní projekty poskytla matka. Vypůjčil si od ní peníze na zaplacení dluhů a zřejmě i na požadavky lichvářů. Ale v posledních čtrnácti měsících se z něj stal ohromně spořádaný synáček, co pracuje pro svou mamá!

Platí mu mzdu, vzhledem k jejich financím směšnou, ale on je téměř úplně na dně. Jeho výdaje jdou přímo na Carltona Minceho, jejich

finančního poradce. Chystám se s ním promluvit, stejně jako s Lanem. Opatrně. Nechci, aby Lane upozornil kohokoliv, včetně Magdy, že po něm v této souvislosti jdu."

Zarazila se a postavila se do pozoru, protože vstoupil Whitney. Brzy ráno už mu poslala úplné hlášení a všechny údaje.

Pohlédl na obrazovku, posoudil, kam až došla se svým brífinkem, a sedl si. „Pokračujte, poručíku."

„Ano, pane. Spolu s Peabodyovou se zastavím v hotelu u Minceho a Lanea. Feeneyi, ty bys mohl využít svých konexí s IRCCA. Jak jsme už řekli, údaje o Naplesovi mají pravděpodobně i jiné agentury. A možná že jich mají víc. Jestli ano, vynasnaž se přesvědčit je, aby nám je poskytly, i kdyby byly sebevíc spekulativní. McNabe, vy se spojte s vedoucím ochranky aukce v hotelu Palace. Roarke už ho patrně upozornil, ale já chci, abyste v tom pokračoval. Dokud tahle akce neskončí, stanete se jeho generálním poskokem. Dostanete kompletní seznamy všech osob působících v ochrance. Snažte se je poznat blíž a skamarádit se s nimi. Chci, aby se policejní centrála a náš tým dozvídaly o každé změně, o každém kroku, o každé funkci členů hotelové ochranky! Jestli má hlídač u dveří vyrážku na zadku, chci vědět jakou! Rozumíte?"

„Ano, madam!"

Nadechla se. „Inspektore?"

Na ústech mu pohrával slabounký náznak úsměvu. „Poručíku?"

„Chtěla bych vás požádat, abyste uplatnil veškerou míru svého vlivu, kterou uznáte za vhodnou, a spojil se s FBI východního Washingtonu. Potřebuji pro sebe akční prostor a Jacoby mi ho nenechá, dokud…" Na chvíli se odmlčela a pak dokončila větu, kterou ho chtěla trochu vyhecovat. „…bez jisté direktivy! Když ten prostor budu mít, a pokud se mnou budou při dopadení Sylvestra Yosta spolupracovat, jsem ochotna přenechat federálům zatčení."

„Cože! Cože!" Feeney, celý rozzuřený a rudý v obličeji, vylítl ze židle a mával rukama. „Co to tu sakra kecáš? Prdlajs jim dáš, rozumíš? Ty jsi tohle rozjela, udělalas všechnu práci a dostala ses k tomu parchantovi blíž, než kdokoliv jiný! A taky bys ho už měla, nebýt těch hajzlů, co nás podrazili! Když někdo věnuje případu osm hodin, ty

jich věnuješ osmdesát! Máš pod očima kruhy, že bych se na nich mohl houpat!“

„Feeneyi –“

„Teď drž klapačku.“ Zapíchl do ní prst. „Sice jsi hlavní vyšetřovatelka, ale já mám vyšší hodnost. Ty si myslíš, že srazím kufry a nechám tě předat kolík federálům, když jsi uběhla celou trať? Víš, co by pro tebe to zatčení mohlo znamenat? Všechny agentury na Zemi i mimo planetu po tom pacholkovi jely pětadvacet let! Když ho dopadneš a zatkneš, čekají tě rovnou kapitánské frčky! Tak mi tady nemachruj a neříkej, že o ně nestojíš.“

„Ještě víc stojím o něj!“ Nebyla si jistá, jestli ji tím výbuchem dojal, přivedl do rozpaků, nebo otrávil, ale viděla, že se musí pustit do boje. „Tys dostal ten anonymní tip,“ připomněla mu a zahleděla se mu upřeně do očí, aby pochopil, že ví, odkud přišel. „Nebýt toho, neměla bych tušení o důležitosti Winifred. Alespoň ne takhle brzy. A bez toho bych nepřiměla Stoweovou, aby mi udala to pařížské trio. Agentka Stoweová také věnovala svému vyšetřování spoustu hodin a trápení! Dala mi užitečné údaje; a já jsem jí slíbila, že provede zatčení. To je úmluva, Feeneyi! Já jsem ji udělala a já ji dodržím.“

„Ta tvoje dohoda je blbost! Inspektore –“

Whitney zvedl ruku. „Nemá cenu obracet se v tomhle na mne, i když s vámi souhlasím. Tenhle tým vede poručík Dallasová. Poručíku, slibuji, že vám poskytnu tolik svého vlivu, kolik budu moci.“

„Děkuji vám, pane. Promiňte,“ řekla, když jí zapípal komunikátor. Vytáhla ho a ustoupila, aby mohla přijmout hovor.

„Jacku,“ řekl Feeney polohlasem. „Ona si to zatčení zaslouží!“

„Momentálně ještě žádné zatčení nemáme! Takže uvidíme. A ať to dopadne jakkoliv, náš úřad plně oceňuje práci, kterou Dallasová a vy všichni ostatní –“

Zarazil se, když uslyšel, jak Eva nadává.

„Co tím chcete říct, že jste ho ztratili? Jak jste sakra mohli ztratit šeredného, vyzáblého stařík, co vypadá, jako kdyby spolkl pravítko?“

# # #

Snadno. Ten vyzáblý, šeredný stařík měl oči i vzadu! Summerset přežil městské války, měl zkušenosti z ulice, vyznal se v každém švindlu, a i když tohle všechno byla minulost, pořád ještě ucítil policajta na sto honů.

Taky poznal, že ho sledují. Setřást toho strážného anděla bylo věcí principu a poskytlo mu to pěkný, hřejivý pocit uspokojení. I když si domyslel, že toho policajta na něj nasadila Eva, a zřejmě s Roarkovým souhlasem, tak to ještě neznamenalo, že on se tomu podřídí!

Možná že už vypadl ze hry, ale rozhodně ne z formy! Obava, že se nedokáže o sebe postarat, že se nedokáže ubránit na veřejné ulici, byla pro něj urážkou.

Protože měl právě svůj volný půlden, zamýšlel projít se po Madison Avenue. Udělat si pár osobních nákupů, možná si dát v některém svém oblíbeném bistru lehký oběd venku u stolku, a bude-li mít chuť, zajít si ještě před návratem domů a ke svým povinnostem do některé výstavní síně.

Prostě si užít pár hodin soukromého života, nerušených neohrabanou přítomností všetečných a politováníhodně neschopných policajtů!

Radost mu rozhodně nekazilo ani to, že si s určitou škodolibostí uměl představit Evin bezmocný vztek, až se dozví, že sledovaný subjekt zmizel.

Přesto měl na tváři lehce blazeovaný výraz, když proklouzl oknem ve třetím patře malého luxusního hotýlku, použil požárního východu, tiše sestoupil na úroveň ulice a energicky zamířil k sousední budově, kde nastoupil na veřejný pojízdný chodník a vrátil se zpátky na Madison.

Který blázen si myslí, že na mě stačí párek platfusáckých policajtů?, pomyslel si.

Zastavil se na blízkém tržišti, přehlédl nabídku čerstvého ovoce venku před obchodem a ohodnotil ji jako hluboce podřadnou. V duchu si udělal poznámku, že musí objednat čerstvé broskve v jednom z Roarkových agro-středisek.

Večer bude jako dezert servírovat broskvovou melbu.

Ty hrozny však vypadají poměrně slibně a Roarke rád podporuje místní obchodníky. *Tak snad libru směsi zelených a červených*, uvažoval a uštípl si kuličku od každé barvy.

Majitel stánku, mužík jako soudek posazený na dvou krátkých nožkách, vyběhl ven a štěkal jako teriér. Byl to Asiat, ze čtvrté generace obchodníků se zeleninou. Jeho rodina se udržela na tomto trhu a na tomtéž místě už skoro sto let.

A několik let už si se Summersetem dávali jednou týdně jedno či dvě cvičná kola smlouvání – k oboustranné spokojenosti.

„Když to jíš, brácho, tak si to kup!“

„Vážený pane, nejsem váš bratr a zásadně nekupuji zajíce v pytli.“

„Jaké zajíce? Kde tu vidíte nějaké zajíce? Dva hrozny.“ Natáhl ruku. „Dvacet kreditů.“

„Deset kreditů za hrozen?“ Summerset popotáhl dlouhým nosem. „Jsem zděšen, že takové prohlášení můžete vyslovit bez uzardění!“

„Jedl jste moje hrozny, zaplaťte za moje hrozny! Dvacet kreditů.“

Summerset, který se výborně bavil, truchlivě vzdychl. „Možná že bych se dal přemluvit a koupil jednu libru vašich nevalných hroznů – ovšem jen jako dekoraci! Konzumace nepřipadá v úvahu. Zaplatím v dolarech. Jedna libra – osm dolarů.“

„Cha! Chcete mě okrást, to známe.“ Tohle bylo něco, nač se zelinář každý týden těšil. „Zavolám hlídkového androida. Jedna libra – dvanáct dolarů!“

„Kdybych zaplatil tak neslýchanou cenu, byl bych buď zralý pro psychiatrickou léčbu, nebo bych vás musel žalovat pro vydírání. Pak by vás vaše roztomilá ženuška s dětičkami musely chodit navštěvovat do vězení! Protože si to nechci vzít na svědomí, zaplatím deset dolarů. A ani o cent víc.“

„Deset dolarů za libru tak nádherných hroznů? To je zločin! Ale vezmu si je, abyste už zmizel. Než mi z té vaší kyselé tváře zkysne všechno moje zboží.“

Hrozny byly zabaleny, peníze předány a oba muži se spokojeně rozešli.

Summerset si dal balíček do podpaží a pokračoval ve své vycházce.

New York, říkal si, *to je přece město, tolik úžasných věcí, kam se jen podíváš!* Ze všech míst, která procestoval, a že jich bylo hodně, bylo

tohle americké město, tak plné energie a života a dráždivosti, pro něj daleko nejpřitažlivější.

Blížil se ke křižovatce a pozoroval řidiče kluzákového stánku, jak se hádá s nějakým zákazníkem. Řidičův nepochybný brooklynský přízvuk drtil angličtinu jako upocený zápasník těžké váhy svého soupeře.

U chodníku zarachotil maxibus, zabrzdil se zaskřípěním a vychrlil mrak výfukových plynů a houf pasažérů. Tlačili se na sebe, lidé rozličných výšek a tvarů, a v kakofonii nejrůznějších jazyků pospíchali každý za svým cílem.

A všichni měli samozřejmě hrozně naspěch, aby byli co nejdřív zase někde jinde.

Ustoupil stranou, aby ho ten proud nestrhl, a dával pozor na kapsy. Pouliční zloději si rádi koupí lístek na autobus, aby měli příležitost přijít si v tlačenici na své!

Jak se obrátil, ucítil vzadu za krkem maličké zatrnutí. *Že by policajt?* Že by znovu našli jeho stopu? Trochu se posunul, aby mohl ve skle výkladní skříně pozorovat ulici a chodník za sebou.

Neviděl nic, než spěchající a otrávené lidi a malý hlouček turistů, civějících na různé reklamy nad Madison Avenue.

Ale jeho anténa se pořád chvěla! Nenápadně přemístil balíček s hrozny, vsunul ruku do kapsy a vmísil se do davu.

Řidič pojízdného stánku stále ještě zápasil s angličtinou i se zákazníkem, cestující stále ještě vystupovali nebo se cpali do maxibusu. Koutkem oka zahlédl svého přítele zelináře, jak láká kolemjdoucí na své zboží.

Shora se začalo ozývat vrčení kroužící dopravní helikoptéry.

Už si skoro oddechl a řekl si, že se těmi otravnými policajty nechal znervóznit a zblbnout. Vtom zachytil rychlý záblesk pohybu.

Zasáhl instinkt. Udělal obrat. Ruka mu vylétla z kapsy a celé tělo se připravilo a strnulo. Náhle stál tváří v tvář Sylvestru Yostovi.

Injekční jehla mu sjela po žebrech a minula svůj cíl, protože Summerset pokračoval v obrátce. Jeho ruka vylétla do výšky a paralyzér zasáhl Yosta do ramene.

Ruka mu okamžitě bezvládně klesla, stříkačka z ní vypadla na chodník a boty spěchajících chodců ji v momentě rozšlapaly na padrť. Dav tvrdě srazil oba muže dohromady, že na chvíli zůstali jako ztra-

cení milenci, ale pak je od sebe odtrhli chodci, spěchající, aby se dostali do maxibusu, než se zavřou dveře.

Summersetovi se začal zamlžovat zrak a oči se mu přivíraly. Usilovně se pokoušel prohlédnout, udržet rovnováhu a určitě by se byl zhroutil na zem, kdyby ho tlačenice nedržela ve vzpřímené poloze.

Nohy měl jako z vaty, ale snažil se prodrat se ven. V uších mu slabě bzučelo, jako roj podrážděných včel. Dokázal se pohybovat jen strašně pomalu, jako by se prodíral sirupem. Ruka, v níž držel paralyzér, minula Yosta a místo něho zasáhla jakéhosi vyděšeného a nevinného turistu z Utahu. Jeho šokovaná žena začala křičet a volat policii.

Když se Summerset uvolnil, nezmohl se na nic jiného než sledovat pohledem, jak Yost s bezmocně plandající paží zaběhl za roh a zmizel.

Pokusil se o dva kroky směrem za ním, ale pak mu svět zešedl a on tvrdě dopadl na kolena. Když ho kdosi zvedal, slabě se bránil.

„Je vám šoufl? Je vám nanic?“ Zelinář ho vlekl pryč, a přitom mu vsunul do kapsy ilegální paralyzér. „Potřebujete se posadit! Pojďte. Musíte jít se mnou.“

Summerset rozeznal za clonou hluku ve své hlavě známý hlas. „Ano.“ Jazyk měl ztuhlý a mluvil jako opilec. „Ano, děkuju.“

Další věc, kterou si jasně uvědomil, byla maličká místnost, přecpaná klecemi a krabicemi, kde to páchlo po nahnilých banánech. Zelinářova manželka, hezká žena s hladkými, zlatavými tvářičkami, mu přidržovala u úst sklenici s vodou.

Zatřásl hlavou a snažil se podle svých reakcí určit typ sedativa, které se Yostovi podařilo do něj vpravit. *Malá dávka*, odhadoval, ale natolik silná, že způsobila omámení, lehkou nevolnost a ochablost končetin.

„Omlouvám se,“ promluvil tak zřetelně, jak jen dokázal. „Mohl bych vás poprosit o nějaký prostředek na vystřízlivění nebo probuzení? Potřebuju nějaký povzbuzující prostředek.“

„Vypadáte moc špatně,“ řekla vlídně. „Zavolám pohotovost.“

„Ne, ne! Nepotřebuju lékařskou pomoc, mám sám určitý trénink. Prostě potřebuju nějaký stimulans.“

Zelinář tiše něco přikázal své manželce korejsky. Ta jen vzdychla, podala mu vodu a odešla.

„Ona vám přinese, co potřebujete.“ Zelinář se sklonil, aby si mohl prohlédnout Summersetovy skelné oči. „Viděl jsem toho člověka, s kterým jste se pral. Zasáhl jste ho, ale ne moc přesně. On vás, myslím, uzemnil líp.“

„To pochybuju.“ Potom však Summerset zaklel a sklonil hlavu mezi kolena.

„Ale nejlíp jste zasáhl toho náhodného chodce! Ten tam leží bez sebe.“ Do zelinářova hlasu se vloudil humor. „Budou vás hledat policajti. A úplně jste zničil moje nádherné hrozny!“

„Svoje hrozny. Zaplatil jsem za ně.“

Eva se překotně snažila obléknout do saka, vztekle kopla do stolu a pokoušela se rozhodnout, jestli má upozornit Roarka, že Summerset, jak Roarke předvídal, setřásl své policejní nohsledy.

Čert ho vem, nadávala v duchu. Musí do terénu! Musí přehrát problém se Summersetem na Roarka.

Právě když přistoupila k linku, vešel její problém do dveří.

„Co tu sakra pohledáváte?“

„Věřte mi, poručíku, že tato návštěva je mi stejně odporná jako vám.“ Summerset se rozhlédl přecpanou kanceláří a přejel znechuceným pohledem špinavé okénko a rozvrzanou židli. Začichal. „Ne, jsem přesvědčen, že pro vás to ani zdaleka nemůže být stejně odpuzující.“

Obešla ho a naštvaně za ním práskla dveřmi. „Setřásl jste mé lidi!“

„I když s policií žiju pod jednou střechou, zaručeně nehodlám snášet, aby mě sledovala v mém volném čase.“ Zašklebil se a cítil se už mnohem víc ve své kůži. „Jsou neschopní a nápadní. Když už jste mě chtěla ponížit, mohla jste na mě alespoň nasadit poněkud trénovanější individua.“

Nehodlala se přít. Vybrala své dva nejlepší stopaře. A oba už to od ní pěkně schytali. „Jestli jste přišel podat občanskou stížnost, obraťte se na seržanta u přepážky. Já mám moc práce.“

„Já jsem přišel, i když proti svému vnitřnímu přesvědčení, učinit prohlášení. Za daných okolností bych je raději prodiskutoval s vámi. Roarka nechci znepokojovat.“

„Znepokojovat ho?“ Zatrnul jí žaludek. „Co se stalo?“

Znovu přehlédl nabídku sedadel, vzdychl a pak se rozhodl, že přednese své prohlášení vstoje.

Musel ji ocenit. Jenom jednou sprostě zaklela a pak zmlkla. Poslouchala s přimhouřenýma očima podobnýma žraločím, a také tak krutýma.

Když skončil s prohlášením, které považoval za obdivuhodně přesné a důkladné, zasypala ho dotazy o okolnostech, o kterých vůbec neuvažoval.

Ano, obvykle se na tom tržišti v tom čase zastavoval, když měl volný půlden. Většinou si také všiml, že tu staví maxibus, a bavil se pozorováním nemotorného baletu cestujících.

Yost se objevil za ním, spíš zleva. Ano, on sám je pravák.

Yost měl perlově šedý převlečník a na hlavě pískově hnědou paruku, sestříhanou po vojenském způsobu na ježka. Lehký materiál, i když bylo dost teplo, aby se dalo chodit i bez kabátu. Paralyzér přejel Yostovi po pravém rameni, což způsobilo, že upustil stříkačku dřív, než stačil aplikovat plnou dávku.

Toho cizího muže, který stál poblíž, to zřejmě zasáhlo doprostřed hrudi, ale už se rychle zotavuje jak z ochromení, tak i z drobných škrábanců a modřin, které utržil při pádu na chodník.

„Viděl někdo, že máte u sebe ilegální zbraň?“

„Ten zelinář. Jinak jsem tomu strážnému androidovi řekl, že omračující zbraň měl Yost a že se mě s ní snažil napadnout. Místo mne že ale trefil toho nešťastníka z Utahu. Manželce toho muže jsem však dal svou navštívenku, aby mi mohla naúčtovat veškeré lékařské výdaje. To bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat.“

„To nejmenší, co jste měl udělat, bylo nechat mě a mé lidi, abychom mohli dělat svou práci. Kdybyste nebyl setřásl ty strážné anděly, mohli jsme ho přistihnout, když po vás šel!“

„Možná,“ řekl Summerset bezvýrazně, „že kdybyste byla tak slušná a prodiskutovala se mnou plány, týkající se mé osoby, místo abyste se plížila za mými zády, byl bych s vámi mohl spolupracovat.“

„S tím jděte do hajzlu.“

„Možná. Ale nikdy jsme tu možnost nevyzkoušeli. Jak to vypadá, docela úspěšně jsem se ubránil a jemu jsem způsobil mimořádné potí-

že. Stálo mě to určité malé nesnáze a předražené hrozny za deset dolarů.“

„Vy si myslíte, že to je nějaká sranda? Nějaký zatracený žertík?“

Brada mu ztuhla. „Ne, poručíku. Nemyslím. Kdybych to považoval za sebeméně zábavné, nebyl bych teď na policejní stanici. Ale jsem zde, dobrovolně, a předal jsem vám své prohlášení v naději, že by mohlo nějakým způsobem prospět vašemu vyšetřování.“

„Mému vyšetřování můžete prospět tím, že posadíte svůj ztuhlý zadek na židli a počkáte, až seženu nějaký policejní vůz, který vás odveze domů.“

„Já v policejním voze nepojedu.“

„Pojedete, a šmytec! Jste zřejmě terč. Mám moc jiných věcí na práci, než abych sledovala, jak se proháníte městem s terčem namalovaným na zadku! Odtedka budete dělat to, co vám řeknu, nebo –“

Zarazila se, když se otevřely dveře a vešel Roarke.

„Ó prosím, jen račte dál a neobtěžujte s klepáním! Máme přece týden otevřených dveří.“

„Evo,“ řekl pouze a přejel jí dlaní po paži. Jeho oči se však upíraly na Summerseta. „Jste v pořádku?“

„Ovšem, že jsem!“ *To jsem si mohl myslet*, uvažoval Summerset s nepříjemným bodnutím viny. Mohl si domyslet, že Roarke se o incidentu dozví snad ještě dřív, než se stane. „Právě jsem poručíkovi předal své hlášení o té události. Měl jsem v úmyslu vás zavolat, hned jak se vrátím domů.“

„Vážně?“ zavrčel Roarke. „Jeden ze zdravotníků povolaných na místo vás poznal, když jste si zjišťoval totožnost raněného. Podařilo se mu dát mi zprávu dřív, než jste to stihl vy.“

„Lituji, chtěl jsem vás ujistit, že se nic zlého nestalo. Jak vidíte, nejsem zraněný.“

„A vy si myslíte, že vám tohle budu tolerovat?“ zeptal se Roarke mírným tónem, který Evu varoval, že zuby vzteku jsou připraveny popadnout a zakousnout se.

„Tady není nic k tolerování. Je to odbyto. A tečka.“

Eva povytáhla obočí. Tohle byl hlas trpělivého otce, který kára svého synka. Střelila pohledem po Roarkovi a viděla, jak se chvěje zlostí.

„Dobře, tak tedy odbyto, a tečka. Už jsem vám zařídil dovolenou. Příštích čtrnáct dní máte volno. Navrhuji pobyt v útulné chatě ve Švýcarsku, tam se vám přece líbí.“

„Momentálně se mi dovolená nehodí. Ale stejně děkuji za nabídku.“

„Spakujte si všechno, co potřebujete. Váš transport bude připravený na dvě hodiny.“

„Já neodjíždím!“

„Přeji si, abyste zmizel z města, a to ihned! Jestli vám ta chata nevyhovuje, jeďte si, kam se vám zlíbí! Ale odjedete.“

„Nepojedu vůbec nikam. Nemám to v úmyslu.“

„Tak si polibte šos. Máte padáka.“

„Sbalím si své věci a zamluvím si hotel, dokud –“

„Tak dost! Držte už konečně ty své zatracené huby!“ Zabořila si prsty do vlasů a prudce jimi škubla. „Moje smůla, že když konečně slyším slova, na která jsem čekala celý rok, nemohu se pustit do oslavného tance! Copak si myslíš, že stáhne ocas mezi ty své vychrtlé nohy a někam se zašije?“ obořila se na Roarka. „Myslíš si, že teď, když jsi uprostřed takovéhle kaše, on prostě vypadne do Švýcarska a bude se tam učit jódlovat – nebo co to tam sakra provádějí?“

„Právě ty bys snad mohla pochopit, proč je nezbytné ho uklidit z bezprostředního ohrožení! Yost ho minul! To ho musí štvát. Jeho profesionální hrdost je zraněná. Půjde po něm znova, a bude to tvrdší!“

„Právě proto bude Summerset eskortován domů, do té pevnosti, kde bydlíme, a zůstane tam pod přísným dozorem, dokud se nerozhodnu jinak!“

„Nemůžu souhlasit s takovou –“

„Řekla jsem, abyste držel hubu!“ Obrátila se k Summersetovi a postavila se přímo mezi oba zuřící muže. Přímo fyzicky cítila žhavé a prudké střely, které se mezi nimi míhaly. „Chceš, aby se někde užíral starostmi o tebe? Chceš, aby trnul, jestli neuděláš nějakou chybu a něco se ti nestane? Možná že jsi tak nafoukaný, že to nedokážeš spolknout, kamaráde, ale já ti to klidně nacpu do krku! Teď oba uděláte, co vám nařídím, nebo vás“ – zapíchla prst Summersetovi do hrudi – „obviním z držení nepovolené zbraně. A tebe“ – otočila se k Roarkovi a podrobila ho stejnému postupu – „z kladení překážek při vyšetřování. Strčím vás spolu za mříže, a tam se pro mne za mne perte

tak dlouho, dokud nedokončím tuhle zatracenou práci! Ale rozhodně tady nehodlám stát a poslouchat, jak se mi tu hašteříte jako dva nezvedení haranti.“

Roarke jí sevřel paži jako do svěráku, ale pak sebral zbytky sebeovládání. Neřekl ani slovo, obrátil se a vyšel ven.

„Tak co, nebyla to přece jen sranda?“

„Poručíku!“

„Držte hubu, aspoň na minutku držte hubu!“ Doklopýtala k oknu a upřeně zírala ven. „Vy jste to jediné, co si ponechal ze své minulosti a čeho si cení.“

Summersetovu tvář zaplavilo dojetí. Náhle mu všechny klouby vypověděly službu. Svezl se na její židli. „Nabízím vám svou bezvýhradnou spolupráci, poručíku. Můžu počkat tady, než zařídíte můj odvoz?“

„Klidně.“

„Poručíku,“ oslovil ji, než došla ke dveřím. Jejich pohledy se střetly. „To není jen hrdost. Já ho nemůžu opustit! Patříme… patříme k sobě.“

„Já vím.“ Povzdechla si. „Seženu neoznačený vůz a dva chlapce v civilu, aby vás zavezli domů. To vám to snad trochu usnadní.“ Otevřela dveře, ještě se obrátila a ušklíbla se, aby uvedla jejich vztahy zase do normálních kolejí. „A až vám dá příště padáka, kamaráde, dám si koupel v šampaňském!“

Kapitola devatenáctá

Eva zařídila odvoz a poslala dva uniformované strážníky na Madison Avenue, aby se zeptali tamních obchodníků, jestli neviděli, kam Yost prchal. Poručila jim také, aby sehnali a vyslechli řidiče maxibusu, přestože si nedělala velké naděje, že to k něčemu povede.

Pak sebrala Peabodyovou a sjely do garáže.

„Zůstane tam? Ten Summerset?“

„Ale jo, zůstane. Kdybych o tom pochybovala, zamkla bych ho. Teď mě víc trápí… jo, ehm,“ ukončila větu, když spatřila to, co ji víc trápí, jak se to opírá o bok jejího vozidla. „Mám takový dojem, že budu potřebovat ještě minutku, Peabodyová.“

„Bože, vypadá tak sexy, když se zlobí! Smím se dívat?“

„Ustupte na vzdálenost minimálně pěti parkovacích míst a otočte se zády.“ Postoupila o krok blíž. „A vypnout záznam,“ dodala a ještě zaslechla, jak si její pomocnice brumlá: „Zkazí každou srandu.“

„Co tu okouníš, frajere,“ oslovila Eva Roarka. „Zmiz, než zavolám garážovou ochranku.“

„Chci, aby odjel ze země!“ Jeho hlas švihl jako bič.

„Ani ty nemůžeš mít vždycky všechno, co chceš.“

„Nenapadlo mě, že mi v tom právě ty budeš překážet!“

„Jo, ale to mě nijak zvlášť nevzrušuje. Summerset je teď důležitý svědek. Zůstane ve městě pod náležitým dozorem. Konec debaty.“

„Ten svůj náležitý dozor si strč za klobouk! Jeho nohsledi se ho nedokázali držet ani šest bloků. Myslíš, že jim teď budu věřit?“

„Chceš říct, že nevěříš mně?“

„Zřejmě to vychází nastejno.“

Tohle švihnutí zabolelo. Zasáhlo ji pod pás. „Máš pravdu, vychází, a já tě zklamu. Lituji.“

V očích mu vzplál prudký a palčivý oheň. Připravila se na něj a chystala se nechat ho vybuchnout, aby se toho napětí zbavil. Místo toho se obrátil a opřel se rukama o střechu jejího auta.

„Panebože! To tu budeš takhle stát a čekat, že ti nafackuju? To už jsem došel tak daleko?“

„Tys to pro mne udělal už mockrát. Důležité je, že ty lidi, kteří ho měli sledovat, jsem vybrala já. A oni ho ztratili. Takže je to na mně.“
„To je blbost!“

„Ne, to je velitelská odpovědnost. Zrovna jako když ty si představuješ, protože ho považuješ za svého, že skoro všechno, co se mu stalo, je tvoje vina. Až oba tohle spolkneme, můžeme se pohnout dál, Roarku.“

Užuž se chtěla dotknout jeho ramene, ale pak stáhla ruku zpátky do kapsy. „Nečekej a nežádej od něho nic, co bys sám neudělal. Mne taky netěší, co se dnes ráno stalo, ale on se – koneckonců – o sebe postaral! Tak buďme rádi a vraťme se k normálu.“

„Ti parchanti určitě vědí, jak je pro mne důležitý! Co by to se mnou udělalo, kdybych ho takhle ztratil! Kvůli něčím prachům a kvůli vzrušení! Ostatně – já jsem pro prachy a vzrušení udělal taky hezkou řádku blbostí.“

Chviličku počkala. „Tohle je nějaký irský způsob? Usoudit, že něco špatného se přihodilo jako trest za to, že my jsme byli špatní?“

Trochu se zasmál, a pak se k ní zase obrátil. „Asi spíš katolický. Napadne tě to v naprosto nečekaných situacích, nezáleží na tom, jak daleko ses zatoulala. Ne, nemyslím si, že je to odplata za mou minulost. Ale myslím, že se to z ní připlížilo a že se to musí zarazit.“

Však ona se přičiní, i když to možná bude dost bolet.

„Co mi zamlčuješ?“

„Až to budu vědět jistě, tak ti to řeknu. Evo, já vím, žes nic nezavinila! Neměl jsem právo si něco takového myslet.“

„To je v pořádku. Alespoň se mi poštěstilo být u toho, když jsi dal Summersetovi padáka. Snad bys mohl pár týdnů počkat a zkusit to znovu. Doopravdy!“

Usmál se a přejel jí špičkami prstů po konečcích vlasů. Pak sklouzl pohledem k výtahu, který se právě otevřel. Vystoupil z něj Summerset, mezi dvěma policisty v civilu.

Eva si lehce povzdechla a sledovala, jak se Roarke se Summersetem na sebe zahleděli. Jsou mezi nimi věci, kterým nikdy nebude rozumět! „Myslím, že teď bys měl jít a promluvit s ním, a uzavřít s ním tu správnou, chlapskou dohodu.“

„Poručíku?“

„Jo. Co chceš?“

„Dej mi pusu.“

„Proč to?“

„Protože ji potřebuju.“

Aby se neřeklo, obrátila oči k nebi, ale stoupla si na špic ky a dotkla se ústy jeho rtů. „Jsou tady všude bezpečnostní kamery, takže ti tohle musí stačit. A teď musím jít. Peabodyová!“

Přece jen si ale počkala, než Roarke projde garáží podél řady neoznačených vozidel až k Summersetovi.

„Vypadají jako jedna rodina, co?“ poznamenala Peabodyová a vlezla do auta. „Počkat! To by znamenalo, že jste něco jako Summersetova snacha!“

Eva hrůzou úplně zbledla. Musela si položit ruku na žaludek. „Páni, já snad budu zvracet.“

Minceovi byli ubytováni v luxusním apartmá, určeném pro vysoké úředníky. Což znamená, že bylo prostorné, vzdušné, a že obývací pokoj byl oddělen od ložnic ozdobnou mřížovou přepážkou s kvetoucími popínavými rostlinami. Jeden kout obývacího pokoje byl účelně upraven jako minikancelář s komunikačním a databázovým systémem, zabudovaným do elegantního pultu. Takže ti vysocí úředníci, kteří měli to štěstí a mohli si zdejší ubytování dovolit, tu měli možnost i pracovat na úrovni.

Tím se asi Mince právě zabýval, když ho Eva vyrušila. Přístroj diskrétně hučel a na příručním pultíku pro občerstvení spočíval velký hrnek kávy.

„Ach, poručíku! Já jsem úplně zapomněl, že už máte přijít!“

„Jsem vám vděčná, že jste si pro mne udělal čas.“

„Ale jistěže, jistěže, to není žádný problém.“ Nepřítomně se rozhlédl pokojem a zdálo se, že je mírně překvapen, že je všechno na svém místě. „Obávám se, že když začnu pracovat, mám tendenci se do práce hluboce ponořit. Chudák Minnie je ze mě naprosto zoufalá. Mám dojem, že šla nakupovat. Nebo říkala, že jde do salonu krásy? Chtěla jste mluvit i s ní?“

„Když budu potřebovat, domluvím se s ní na jindy.“

„Dovolte, abych vám něco nabídl. Káva je, myslím, docela čerstvá. Minnie mi ji tu připravila, než odešla.“

„Děkuji,“ souhlasila, protože při kávě to bude míň formální. Zatímco připravoval šálky, usedla na jednu z půvabných židlí.

„A pro vás, strážníku?“

„Jestli vás to neobtěžuje?“

„Ale vůbec ne! Tohle je tak úžasný hotel! Všechno, co potřebujete, je tu k dispozici na pouhé stisknutí tlačítka! Musím se přiznat, že když Magdu napadla ta šílená myšlenka uspořádat aukci zde, nebyl jsem zrovna nadšený. Ale určitě jsem změnil názor.“

„To ona si to vymyslela?“

„Hmm. Chtěla aukci uspořádat v New Yorku. Svou první profesionální roli dostala na zdejším jevišti. I když vynikla především ve filmu, nikdy nezapomněla, že to byla Broadway, kde dostala svou první příležitost.“

„Vy už jste spolu s Magdou dlouhou dobu?“

„Delší, než si oba hodláme připustit.“

„Jako rodina,“ podotkla Eva, která si připomněla slova Peabodyové.

„Ano, opravdu jako rodina! Společně při všech vzestupech, pádech a odbočkách,“ pravil, zatímco roznášel kávu. „Navzájem jsme si svědčili na svatbách, byli si oporou při pohřbech, prochodili hodiny při čekání na porody. Ona je skvělá žena! Je pro mne ctí, že jsem jejím přítelem.“

Eva neříkala nic, zatímco si sedal na své místo. „Lidé mívají snahu své přátele chránit. Někdy až příliš.“

Zmateně na ni pohlédl. „Asi vám nerozumím.“

„Ví Magda o tom, v jak hlubokém finančním propadu je momentálně Vince Lane?“

„Já se o osobním životě svých přátel nebavím, poručíku! A jakožto Magdin manažer se přece nemohu bavit o jejích financích! Nebo o financích jejího syna.“

„Ani kdyby jí to ušetřilo značný zármutek? Já nejsem novinářka, pane Mincei! Nejsem tady kvůli nějakým klepům! Mně záleží na bezpečnosti vaší přítelkyně. I jejího majetku.“

„Nechápu, jakou může mít Vincentova finanční situace spojitost s bezpečností?“

„Vy jste ho už párkrát tahali z bryndy, že ano? Jeden nebo druhý. Taháte ho z ní pořád. A on se stále víc propadá. A teď se chce jeho matka, jeho hlavní živitelka, zbavit věcí za víc než miliardu dolarů! Jakpak se na to tváří?“

Než stačil pohlédnout stranou, zahlédla záblesk v jeho očích. „Já pořád jaksi nechápu, jak –“

„Pane Mincei! Vždyť já si mohu vyžádat příkaz! Mohu vás donutit dostavit se k výslechu, kde budete na všechny tyto otázky odpovídat do záznamu. Nechce se mi to dělat, z několika důvodů. Jedním z nich je veliký obdiv a přátelské city, které chová můj manžel k vaší přítelkyni. Kvůli němu a kvůli ní myslím na to, co by to pro oba znamenalo, kdyby při aukci došlo k nějakému skandálu.“

„Přece si nemyslíte, že Vince by chtěl způsobit potíže? Toho by se přece neodvážil!“

„Je Magda obeznámena s jeho finanční situací?“

Mince se na své židli takřka zhroutil. Svraštil čelo a odstrčil hrnek s kávou. „Ne. Tentokrát jsem jí o tom nic neřekl. Ona si myslí, že obrátil list. Je nadšená, že projevil tak osobní zájem o její nadaci, o aukci.“ Zmlkl a s hrůzou v očích se znovu zadíval na Evu.

Pak zavrtěl hlavou. „Ale ne! V tomto okamžiku neexistuje nic, co by mohl udělat, aby té události zabránil. Je to propracované až ke konečným výsledkům. Všechny doklady jsou vyplněny. Výtěžek půjde nadaci. Tím je to uzavřeno. Nemůže to zastavit! Je lhostejné, že dříve byl proti tomu!“

„On se tomu snažil zabránit?“

Mince vstal, začal chodit po pokoji a snažil se srovnat si myšlenky. „Hrozně se kvůli tomu pohádali! Ano, byl zásadně proti tomu. Že prý zahazuje jeho dědictví, jeho synovská práva! Strašně se pohádali. Zašla tak daleko, že mu řekla, že už je na čase, aby se začal živit vlastní prací. Ona že už ho svými penězi zachraňovat nebude, nebude ucpávat díry, kterými až dosud provrtával svůj život! Řekla, že jedním z dobrodiní té nadace je, že už mu prostě *nebude moci* dávat peníze! Že to takhle zařídila kvůli němu, kvůli sobě a kvůli těm, kdo potřebují pomocnou ruku.“

„A co se stalo, že potom takhle otočil?“

„Nevím.“ Zvedl ruce s roztaženými prsty. „Z té hádky odešel rozzuřený. Ona se rozplakala, což nedělá často. Přes čtrnáct dní se neozval. Nikdo z nás nevěděl, kde je. Pak se však vrátil se sklopenou hlavou, plný kajícnosti. Prohlásil, že měla samozřejmě pravdu, že toho lituje a stydí se, a že teď chce udělat všechno, aby na něj mohla být hrdá.“

„Ale vy jste mu nevěřil, co?“

Otevřel ústa a pak vzdychl. „Já ani na minutu. Ale ona ano! Ona ho zbožňuje, i když ji dohání k zoufalství. Byla tak nadšená, když ji požádal, jestli by nemohl pomáhat s aukcí! Nějaký čas se zdálo, že své sliby myslel doopravdy. Ale pak začaly znova chodit účty! Dal jsem příkaz, aby byly směrovány přímo ke mně, abych ji toho ušetřil. Promluvil jsem si s ním a zaplatil. Znovu s ním promluvil, znovu zaplatil. Pak jsem mu pohrozil, že půjdu za Magdou. Zhroutil se, prosil, abych to nedělal, že už to bude naposledy.“

„Kdy to bylo?“

„Těsně předtím, než jsme jeli na Východ. Od té doby se choval vzorně, ale…“ Pohlédl na počítač. „Dneska zase přišla řada účtů! Už jsem s rozumem v koncích.“

„Obsahovaly některé z účtů, které jste po jeho hádce s matkou platil, převodní příkazy na kolonii Delta? Nebo do Paříže?“

Mince sevřel ústa. „Obojí. Má v těch místech přátele. Nemohu říci, že bych je tak docela schvaloval, i když pocházejí z dobrých rodin. Jsou dost divocí a bezohlední. Jeho dluhy vždycky vzrostou, když je ve styku s Michelem Geradem nebo s Dominikem II.!“

„Pane Mincei, dovolil byste mi podívat se na účty, které přišly dnes ráno?“

„Poručíku, tyhle věci nesvěřuji ani své ženě! Žádáte mě, abych zradil důvěru!“

„Ne. Já vás žádám, abyste si ji udržel.“ Vstala. „Ublížil by Vince Lane své matce kvůli finančnímu prospěchu?“

„Myslíte – fyzicky ublížit Magdě? Ne, ne! Samozřejmě že ne! To je naprosto vyloučeno.“

„Jsou i jiné způsoby než fyzické.“

Minceovi se roztřásly rty. „Ano. Ano, to jsou! A – ano, obávám se, že to by mohl. Má ji rád. Svým způsobem ji má velice rád. Přinesu vám ty údaje.“

Evě trvalo jen třicet vteřin, než našla to, co hledala. „Naples Communications. Jeden milion dolarů.“

„Úděsné,“ hlesl za ní Mince. „Vincent nemá zapotřebí pouštět se do tak složitého projektu! Nedovedu si představit, co si myslel!“

„Já ano,“ zamumlala Eva.

„Myslíte, že dodrží slovo? Že o tom Magdě nebo Laneovi nic neřekne?“ zeptala se Peabodyová, když sjížděly výtahem k poschodí, kde bydlel Lane.

„Jo, alespoň prozatím. Dostatečně dlouhou dobu, abychom mohli uhodit na Lanea a jeho kamarády.“

„Takhle podvádět vlastní matku! To je odporné.“

„Vražda je ještě odpornější.“

Prošly tichou halou a zazvonily u nablýskaných dvoukřídlých dveří. Lane jim sám otevřel.

Byl oblečen podomácku – v jarním pulovru a v kalhotách. Nasadil široký, perfektní úsměv.

„Evo, tak rád vás opět vidím! Ale jestli jste si přišla popovídat o policejních záležitostech, tak bych vás asi měl oslovovat poručíku?“

„Přišla jsem, abychom si promluvili o některých záležitostech týkajících se aukce, takže se můžete rozhodnout podle libosti.“

Zasmál se a pokynul jí, aby šla dál. „Ani netušíte, jak jsem šťasten, že o ni projevujete zájem. Matce to dělá opravdu dobře. Lizo, přišla návštěva!“

Laneovo apartmá bylo ještě o několik stupňů přepychovější, než apartmá Minceových. Obývací pokoj se otevíral širokým obloukem do formální jídelny. Od stropu se třpytily lustry a v rohu stálo jako na stráži sněhobílé piano. Točitá zlatá stuha otevřeného schodiště vedla do horního patra. Právě po něm sestupovala Liza, okouzlující v přiléhavých šatech, bílých jako to piano.

Eva nepochybovala, že záblesky na jejích uších, zápěstí a na krku nepocházejí z ničeho umělého. *O kolik tě tahle souprava pumpla, starouši Vinnie?* uvažovala.

„Ahoj,“ pousmála se Liza našpulenými rtíky.

„Omlouvám se, že vám kazím den,“ řekla Eva přívětivě. „Doufala jsem, že bychom s Vincem mohli probrat pár podrobností okolo auk-

ce. Policejní centrála by se ráda ujistila, že aukce paní Laneové proběhne hladce.“

Liza potlačila zívnutí. „Budu šťastná, až bude po ní! Každý teď chce mluvit jen o tom.“

„Pro vás to musí být únavné.“

„Abych pravdu řekla, tak je. Jestli jste se přišla bavit jen o aukci, myslím, že bych si raději zašla na nákupy.“

„Nerada bych vás vyháněla. Nebude to trvat dlouho,“ omlouvala se Eva.

„Co kdybychom se pak sešli?“ Vince, zřejmě ve snaze jí vyhovět, k ní přistoupil a pohladil ji po pažích. „Řekněme – ve dvanáct třicet, v Rendezvous? Dáme si oběd.“

„Třeba.“ Zvedla koutky úst, zatímco mu prstem přejela prostředkem hrudi. „Víš, jak jsem s tebou ráda, chlapečku! Buď tam včas!“

„To víš, že ano.“

Ze stolku u dveří vzala kabelku, poslala mu vzdušný polibek a vyrazila ven.

„Všechny ty záležitosti posledních dnů, kolem obchodu, bezpečnosti a publicity, už ji hrozně otravují,“ vysvětloval Lane. „I když byla velice trpělivá.“

„Chápu. Žena do nepohody.“ Eva přešla k jedné ze tří pohovek a usedla na opěradlo potažené hedvábím. „Vy se té aukci a nadaci vaší matky ale hodně věnujete! Musí vám to zabírat spoustu času.“

„To ano. Ale stojí to za to.“

„Nemrzí vás to, když vidíte, jak vyhazuje oknem miliardu dolarů?“

„Všechno je to pro dobrou věc,“ pravil spokojeně. „Jsem na ni nesmírně hrdý!“

„Vážně? I když jste finančně úplně na dně a žadoníte u jejích přátel o půjčky?“ Když sebou trhl, chvíli počkala. „Páni, Vinnie! Vy jste ale číslo!“

„Nevím, o čem to mluvíte! A vaše poznámky pokládám za velice nevkusné.“

„Já pokládám za nevkusné, když někdo okrádá rodinu o charitu. Pokládám za nevkusné všechny ty mrňavé skunky, co jsou příliš líní na to, aby se živili poctivou prací. A vrcholem nevkusu je pro mne vraž-

da. Mimochodem – dnes ráno váš člověk svůj cíl minul! Měl byste zajistit, aby si za tuhle část kontraktu nevybral odměnu!“

„Žádám vás, abyste odešla!“ Ukázal prstem na dveře, což by bylo velice dramatické gesto, kdyby se mu tolik netřásla ruka. „Koukejte vypadnout! Budu o vašem chování informovat vašeho nadřízeného. Hodlám se poradit se svým advokátem. Hodlám –“

„Proč už konečně nezavřete klapačku, vy ubohý, laciný humanoide? Peabodyová, záznam.“

„Ano, madam.“

„Vincente Lane,“ začala Eva, „máte právo nevypovídat.“

„Snad mě nechcete zatknout?“ Barva, která mu předtím zmizela z tváře, mu znovu zaplavila obličej. „Vy si myslíte, že mě můžete zavřít? Nemáte důvod, nemáte žádný důkaz, nemáte na mne zhola nic! Víte, kdo já jsem?“

„Ale jo! Já vím, kdo jste. Jste odpad společnosti. A teď se koukejte posadit, abych vám mohla přečíst zbytek vašich práv a povinností. Protože když to neuděláte, poženu vás dolů do města do výslechové místnosti. Ještě než tam dojedeme, chytí už sdělovací prostředky vítr. Asi v té chvíli, kdy byste se byl měl sejít se svou slečnou, bude už v televizi zpráva přes celou obrazovku, že Vincent Lane byl zatčen pro podezření z přípravy velkolepé loupeže, z přípravy odvozu ukradených předmětů a z celé kupy všech možných a směšných lumpáren. A nejtěžší kameňák navrch – za spiknutí za účelem vraždy!“

„Vraždy? Vy jste se zbláznila! Ztratila jste rozum. Já jsem nikdy nikoho nezabil. Zavolám svého právníka.“

„To udělejte,“ odpověděla Eva mírně a protáhla si nohy. „Dejte se do toho a volejte. Jsem zvědavá, jak dlouho potrvá vašim kamarádům Geradovi a Naplesovi, než zjistí, že si berete právníka, aby vás obhajoval v případu vraždy! Jsem zvědavá, za jak dlouho pak na vás pošlou Yosta, aby se zatím stačili sami ukrýt! A možná že ho ani nebudou muset najímat.“

Odmlčela se a prohlížela si nehty, zatímco Lane zůstal stát u svého linku jako zkamenělý. „Jo! Myslím si, že tohle pro ně udělá gratis. Musí přece hájit svou čest! Víte, co dělá svým obětem, Vinnie?“ Zvedla oči a upřela je na něho bez stopy slitování. „Nejdřív jim zpřeráží kosti a pak, když se ujistí, že jsou ještě při vědomí, je znásilní.

Mám videonahrávku, na které vám můžu ukázat, jak zachází s takovým mužem, jako jste vy! Dokáže zlámat ruce jako třísky a rozbít obličej na kaši, že ho ani vlastní matka nepozná. A pak, když už si myslíte, že to nemůže být horší, vás zezadu znásilní. A to je bolest tak obrovská, tak nemyslitelná, že je vůbec těžko k uvěření, že je skutečná. Je to jako úděsná noční můra, takové soukromé peklo, které se otevře a úplně vás pohltí. A nemůžete se toho zbavit, nemůžete tomu utéct. Až do chvíle, kdy vám otočí kolem krku ten drát a zatáhne. Vaše nohy jen chvíli buší do země. Umřete v louži vlastní moči."

Vstala. „Když to tak uvážím, je pro vás takový konec jako stvořený. Tak zavolejte toho právníka! Ať už to odstartujem."

„Nikdo neměl být zavražděn." Z očí mu vytryskly slzy a stékaly po tvářích. „Já za to nemůžu!"

„U lidí, jako jste vy, to tak bývá vždycky." Ukázala na pohovku. „Posaďte se a vysvětlete mi, proč za to nemůžete."

„Potřeboval jsem peníze." Utřel si oči a napil se vody, kterou mu přinesla Peabodyová. „Matku napadla ta šílená myšlenka, že dá své věci do aukce, tu spoustu svých věcí že dá pryč! To kvůli té zatracené nadaci. Já jsem její syn!" Vrhl na ni pohled prosící o slitování. „Proč chce všechny ty peníze dávat cizím lidem, když já je tak potřebuju?"

„Takže jste musel vymyslet způsob, jak je udržet v rodině."

„Hádali jsme se. Prohlásila, že se na mě vykašle. Už mi tím hrozila dřív, ale zdálo se mi, že tentokrát to myslí vážně. To mě dopálilo. Je to přece moje matka!" řekl a pohlédl na Evu v naději, že ho pochopí.

„Takže jste šel za kamarády."

„Potřeboval jsem vypustit páru. Šel jsem za Domem. Jeho otec by nikdy nestrkal peníze cizím lidem jako má matka! Dom si nikdy nemusí dělat starosti, jak zaplatí nějaký podělaný účet! Popovídali jsme si a něco jsme vypili. Řekl jsem něco v tom smyslu, jak by se jí asi líbilo, kdybych prostě všechny ty věci vzal a prodal je sám? A začali jsme uvažovat, jak by se to dalo provést. Jen tak jsme plácali. A najednou to začalo vypadat, že by to snad asi šlo! Stovky milionů dolarů! Už nikdy bych si nemusel dělat starosti! Mohl bych si žít podle svého, nikomu bych se nemusel zodpovídat!

Myslím, že jsem se pořádně opil. Zhasnul jsem, a když jsem se ráno probral, Dom už měl za sebou rozhovor se starým pánem. A kolečka se začala otáčet. Zašli jsme i za Michelem. Pořád se mi to zdálo neskutečné, jako nějaká hra! Ale Domův otec – ten nás povzbuzoval, abychom to udělali. A věděl taky jak na to. Když se to povede, odečtou se výdaje a ze zisku dostane každý z nás příslušné procento. Byl to prostě obchod, nic jiného. O žádné vraždě se nikdo ani nezmiňoval! Jenom obchod."

„A jak se v tom objevil Yost?"

„Já nevím! Přísahám. Udělali jsme si plány. Já jsem se měl vrátit a usmířit se s matkou a požádat ji, aby mi pomohla. Měl jsem se do celé akce zapojit a dodávat o ní informace. A v té době jsem objevil, že se dala dohromady s Roarkem. To se mi nelíbilo! O Roarkovi slyší člověk všelicos. Ale Naplesovi se to naopak líbilo tím víc! Prohlásil, že to tu akci pěkně okoření. Přitáhl dalšího partnera, nějakého Němce, a protože já a Dom jsme byli zaneprázdněni jinou prací, sešli se s Michelem v Paříži."

Olízl si rty a hledal v Evině tváři podporu a porozumění. Slitování. Ale neviděl nic jiného než studené, jasné oči policistky. „Myslím, že museli… já nevím! Tam na té schůzce museli upéct, že zapojí toho Yosta. Vím jenom, že Němec pak od toho odstoupil. Naples se vyjádřil, že je to zbabělec, ale že na nás ostatní alespoň zbude větší podíl, a transport že zařídí Naples sám. Najal další dva lidi. Všechny ty vzrůstající výdaje mě začaly znervózňovat, ale když jsem si stěžoval, bylo zle! Dom mi řekl, že bude lepší, když bude se svým otcem jednat sám. A instrukce že mi bude předávat on. Všechno, co jsem měl dělat, bylo – zjistit detaily, časování a získat schéma zabezpečení. A měl jsem se postarat, aby se matka bavila. Řekli mi, že najdou cestu, jak zaměstnat Roarka, abych ho měl z krku."

Přejel si ústa hřbetem ruky. „Chápete snad, že už jsem v tom jel tak naplno, že jsem nemohl couvnout? A chápete, že to nebyla moje chyba? Ale teď s vámi spolupracuju, že? A to celou věc mění."

„Ó ano. A vy budete spolupracovat dál, Vincente. Chcete pokračovat?"

„Ano! Řeknu vám všechno, co vím. Víte, před pár týdny se ohlásil Dom. Že prý budu muset přispět jedním milionem na zaplacení kon-

zultanta. Že to má jít na Naples Communications a oni to v knihách upraví tak, jako že jsem koupil nějaký senzační nový projekt. Byl jsem otrávený. Zatracený milion! Takové prachy nemám k dispozici, s takovým vydáním jsem nepočítal! Jaká to může být konzultace, když jen můj díl odměny má být milion?“

Zabořil hlavu do dlaní. „A on mi to řekl. Pověděl mi o Yostovi, o kontraktu, o vraždách. A řekl, že se z toho už nemůžu vyvlíknout! Že už jsem v tom až po uši, tak abych si ten svůj podíl na odměně koukal někde vypůjčit, vyprosit nebo ukrást. Nevěděl jsem co počít! Co jsem měl dělat? To ona si s tím začala, když mě vydědila a připravila o to, co mi patřilo! Má vina to není!“

„No jo! Vidím, že za to za všechno vlastně může vaše matka! Chcete přežít, Vinnie? Chcete mít jistotu, že vás Yost nedohoní? Tak mi koukejte říct všechny podrobnosti! Dejte mi jména.“

„Já jich moc neznám.“ Zase zvedl hlavu. „Domyslel jsem si, že se snaží odsunout mě stranou. Využít mě. To oni by měli za tohle všechno platit! Po nich byste měla jít!“

„O to nemějte strach. Však oni zaplatí.“

V době, kdy se Eva snažila zachytit co nejpřesnější a nejpodrobnější záznam Laneova svědectví, vešel Roarke do svého domu. Zkontroloval bezpečnostní panel a zjistil, že Mick si užívá koupání v bazénu.

Celý ho obešel, aby si dopřál čas.

V kryté hale voněly teplomilné rostliny a studená voda. Melodický zvuk tryskající fontány se ztrácel pod burácením irských protestsongů, které si Mick vybral jako doprovod ke svým tempům.

Roarke stáhl ze stojanu huňatý modrý ručník a šel čekat na Micka k okraji bazénu.

Mick setřásl vlasy z očí a uviděl ho.

„Jdeš taky?“

„Ne, ale ty vylez ven.“

„Stejně už jdu.“ Mick se postavil, chvilku si nechal stékat vodu po těle a pak začal stoupat po schůdkách. „Kristepane, tohle je požiteček, na kterej by si člověk hodně rychle zvyk! Díky,“ dodal, vzal ručník, který mu Roarke podal, a začal si s ním prudce třít obličej.

Poblíž visely koupací pláště pro hosty. Mick si jeden vybral a zabalil se do něj. „Nečekal bych, že si člověk s tvejma povinnostma a odpovědností zaskočí během dne domů!“

„Dnes ráno mě něco vyrušilo. Věříš mi, Micku, že po všechny ty časy, co jsme spolu prožili v dobrém i špatném, ať už jsme pracovali bok po boku, nebo každý zvlášť, bys ty byl ten poslední, od koho bych čekal, že půjde na kamaráda zezadu?“

Mick pomalu upustil ručník. „Co tím chceš říct?“

„To už dnes přátelství tolik ztratilo na ceně? Od těch dob, co jsme byli kluci?“

Pánbůh ví, že ani dneska neztratilo nic na ceně,“ řekl zmateně. „Tak to vyval na rovinu, Roarku! Úplně jsi mě popletl.“

„Chceš to na rovinu?“

„Jo.“

„Tak tady to máš.“ Vystřelil pěstí Mickovi do obličeje a pozoroval, jak se jeho kamarád z dětství kácí pozpátku do bazénu.

Mick se vynořil, koupací plášť měl nasáklý vodou a z úst mu crčela krev. I oči měl podlité krví, když šátral po okraji bazénu.

Ale když zas lezl ven, mihlo se mu v nich malém něco jako záblesk humoru.

Do hajzlu! Máš pořád ještě pěst jako cihlu. Zahýbal čelistí a stáhl ze sebe mokrý plášť. „Jak jsi na to přišel?“ začal, ale pak zvedl ruku. „Ne, počkej. Jestli proti tomu nic nemáš, radši bych měl na sobě kalhoty a v ruce whisky, až mi to budeš povídat.“

Dobrá,“ přikývl chladně Roarke. „Půjdeme spolu nahoru.“ Přistoupil k výtahu. „Mimochodem, Summerset je v pořádku!“

„Proč by neměl být?“ zeptal se Mick rozmarně a vešel za Roarkem do výtahu.

Kapitola dvacátá

Roarke stál u jižního okna a čekal, až si Mick natáhne kalhoty. Ruce měl v kapsách a oči upíral na stromy a na vysokou kamennou zeď za nimi.

Ty stromy, hustý trávník, květiny i ta zeď byly nedílnou součástí sídla, které si vybudoval. Jeho sídla. Ostrůvek krásy a pohody uprostřed světa, ve kterém bylo příliš mnoho bolesti. Věděl, že ho zbudoval i proto, aby sám sobě dokázal, že chatrče a bída Dublinu zůstaly daleko za ním, dost daleko, aby necítil za krkem jejich horký dech.

A pak si do tohoto sídla – domů – pozval připomínku toho, co ho ve skutečnosti nikdy nepřestalo pronásledovat. Pozval si přítele z dětství a ten se mu odvděčil zradou.

„Bylo to pro peníze, Micku? Bylo to jen pro zisk?“

„Když se v nich topíte, Vaše Výsosti, tak se vám to lehce říká tímhle výsměšným tónem! Samozřejmě že to bylo pro prachy. Kristepane, vždyť můj podíl měl být pětadvacet milionů! A taky pro tu srandu! Tys už doopravdy zapomněl, jaká se s tím dá zažít *sranda?*“

„A ty, Micku, tys doopravdy zapomněl, že ať jsou zákony sebevíc vratké, jeden z nich by měl sedět pevně? Totiž ten, co se týká zrady mezi přáteli?“

„Ale proboha, Roarku! Ty prachy, co si chci strčit do kapsy, přece nejsou tvoje!“ Mick vzdychnul, zapjal si košili a sáhl po láhvi whisky. Nalil do dvou sklenic, a když se Roarke neobrátil od okna, ani když zaslechl cinkání skla, pokrčil rameny a napil se sám.

„No dobrá, připouštím, že ta hranice je těsná a já jsem ji asi překročil. Asi mě trochu přemohla závist, když jsem viděl, co všechno se ti podařilo získat za ty roky, co jsme se rozešli.“

„Těsná hranice?“ Roarke se při vzpomínce na brutální a nesmyslné vraždy prudce otočil. „Takhle ty to vidíš?“

„Poslyš!“ Mick – trochu podrážděně a trochu rozpačitě – zašermoval svou sklenicí. „Obrátili se na mě a tu fušku mi nabídli. Míč rozehrál syn tý herečky, a teď už začínal nabírat páru. V době, kdy se dostal ke mně, byl už ve slušný formě. Fakt je, že jsem si neuvědomil, jak moc ti to bude vadit! V posledních několika dnech jsem

zjistil, že jsem se značně přepočítal v tom, jakej to vezme konec. Ale už jsem v tom lítal moc hluboko, než abych mohl couvnout. Teď ovšem…“ Zase pokrčil rameny a odečítal miliony jako promeškané jídlo. „Jak jsi na to, k čertu, přišel? Jak jsi zjistil, že se chystá loupež, a přišil ji mně?“

„Styky, Micku.“ S pohledem upřeným na Micka začal Roarke vypočítávat různé vztahy. „Magdin syn s Naplesovým synem, s Hinrickem a Geradem. Přišlo mi zvláštní, že když se tě Eva ptala, kdo podle tebe mohl zavraždit ty dva v Cornwallu, nezmínil ses o Naplesovi!“

„Nějak mi to uvízlo v krku, když jsem si uvědomil, v jaký jsem pozici,“ vysvětlil mu Mick. „Co se týče Hinricka, tak ten z toho zdrhnul ještě dřív, než jsem se objevil já. Naplese to prej příšerně nakrklo! Takže tys věděl o mladým Laneovi! Řekni mi, jak mohla ta mimořádně nádherná ženská porodit takovýho ubohýho, mrňavýho zmetka? Po celej svůj prašivěj život měl všechny výhody, na který si vzpomněl, a teď skučí, že chce ještě víc! O nic se nepostaral sám, jako ty nebo já.“

Mick se rozhlédl pokojem. Zdejší pobyt se mu po všech stránkách líbil. Ale teď to vypadá, že si bude muset co nejdřív sbalit saky paky. „Tak co teď uděláme? Nehodláš mě snad předat svý roztomilý ženušce policajtce, že ne? Koneckonců – ve skutečnosti jsem ještě pořád nic neproved!“

„Chci Naplese.“

„Člověče, Roarku! Ty mi strkáš krk do oprátky!“

„A Yosta.“

„Co já mám prokristapána společnýho s nějakým Yostem?“

„Jsi Naplesův člověk a on taky. A on zavraždil mé dva blízké lidi, abyste se vy všichni mohli dostat k balíku prachů!“

„Co to plácáš za nesmysly! Yost v tomhle nejede. Pravda, je možný, že ho Naples poslal na Britt a na Joea, dej jim Pánbůh nebe. Ale to neznamená, že já bych s ním měl něco společnýho! Zaplaťpánbůh jsem se s ním nikdy ani nesetkal. Nikdy jsem s ním nic nesmlouval! Ty víš, že tohle není můj styl.“

„Nebýval. Jenže zatím uplynulo hodně času, Micku. Naples se na mne zaměřil a mé dva lidi použil jako oběti. A dnes ráno Yost napadl Summerseta.“

„Summerseta?“ Whisky, která ještě zbývala v Mickově sklenici, vyšplíchla ven. „Chceš říct, že Naples poslal Yosta na Summerseta? To snad musí bejt nějaká blbina! Co by tím chtěl.“

Nespouštěl oči z Roarka, a teď je doširoka vytřeštil. Zbledl a poslepu se chytil opěradla židle. Pak ji obešel a sesul se na ni.

„Ježíši! Ježíši Kriste!“ Protože se mu roztřásly ruce, popadl do nich sklenici a obrátil do sebe poslední zbytek whisky. „Je to fakt jistý? Víš to opravdu na beton?“

„Vím.“ Po chvilce se Roarke zvedl a šel pro láhev. Nalil Mickovi další dávku. „Zabil dva lidi, kteří pro mne pracovali. Ten druhý byl navíc můj přítel! Mělo to odlákat pozornost policie – a tím i mé roztomilé ženušky – od aukce. Pro případ, že by začlo něco smrdět.“

„To ne! Tohle jsem měl zajišťovat já! Zaměstnat vás, zabydlet se u vás! To byl jeden důvod a druhý je ten, že já jsem z téhle party jediný, kdo pro takovouhle akci umí vypracovat funkční schéma. Měl jsem vás nasměrovat na víc věcí. A kdyby ta tvá policajtka neměla dost práce, měl jsem se postarat, abyste mě museli trochu obskakovat. Měl jsem ji trochu provokovat, řekl bych. A když už jsem byl ve vašem domě, měl jsem se dozvědět o případnejch změnách v zajištění bezpečnosti. A taky jsem měl dávat pozor na Magdina synka, aby si moc nepouštěl hubu na špacír. Liza ho sice měla pod kontrolou, ale –“

„Ale, ale! Však jsem si to o ní myslel! Moje policajtka tedy měla plné ruce práce, že ano, Micku? A já taky. A kdyby se jim to dnes povedlo i se Summersetem, kolik času by mi zbylo, abych se staral o aukci?“

„O tomhle jsem nic nevěděl.“ Mick pokrčil rameny a upřeně se zahleděl Roarkovi do očí. „To ti přísahám na svůj život! To bych nikdy nemohl udělat. Ta akce byla velká a vzrušující, a navíc by mi dala příležitost, abych tě konečně v něčem předstihl. To jsem nikdy nedokázal, i když jsem si to hrozně přál! Tys, člověče, nikdy nebyl jako my ostatní! Vždycky jsi měl něco extra. A to jsem teď chtěl taky! Byl bych tě klidně okrad, a s radostí! Zachechtal bych se tomu a vytahoval bych se s tím do konce svých dnů. Ale tohle ne! Nikdy bych se nepodílel na vraždě!“

„To byla taky okolnost, kterou jsem nedokázal spolknout.“

„Takže to Naples nechal zavraždit Britt a Joea? Nejsou o tom žádný pochyby?“

„Ne.“

„A taky to zkusil se Summersetem.“ Mick zakroutil hlavou. „Pak už to teda chápu.“ Dlouze a hluboce se nadýchl. „Hele. Jedou v tom tví dva chlapi. Jeden ve speciální ochrance a jeden v hotelu. Honroe a Billick. Ta akce se chystá na zejtřek. Přesně ve dvě ráno. V tu chvíli se na východní straně hotelu srazí maxibus s autem. Maxibus se převrátí a narazí do klenotnictví. Najali perfektního řidiče. Vzpomínáš si na Kilchera?“

„Vzpomínám.“

„Tak tohle je jeho syn. Je ještě lepší, než byl starej pán. Vznikne tam malej požárek a velikej zmatek. Přijedou tam policajti, ochranka, a dokonce i hasiči. Budou muset zajistit spoustu věcí, zabránit drancování, a tak dál. Zároveň vjede v tu chvíli do hotelovýho dodavatelskýho vjezdu náklaďák. Bude nás šest a budeme vyzbrojení omračujícíma bouchačkama. Některý členy tvýho týmu budeme totiž muset vyřadit z provozu. Celou akci jsem naplánoval tak, abysme měli dvanáctiminutovou rezervu. Na víc jsem to protáhnout nemoh a zabralo mi to šest měsíců perný práce, než jsem to vykoumal.

To tvý zabezpečení je úplnej zázrak, fakt! Kdybych neměl ty lidi uvnitř, nikdy bych do něj nedokázal udělat díru.“

„To je momentálně dost slabá útěcha.“

„Máš asi pravdu. Ale stejně jsem asi jedinej člověk na světě, co mohl tu díru prorazit! Takže: každej člen týmu má svůj přesnej úkol, který předměty má ukrást. Každej z nich s tím musí být hotov a vypadnout ze sálu během deseti minut. Zbejvají dvě minuty na návrat k výchozímu bodu. Kdo to nestihne, má smůlu – necháme ho tam.“

Vstal a odložil sklenici. „Přinesu ti svůj vercajk a diskety, takže se můžeš sám přesvědčit, jak je to vymyšlený.“ Zaváhal. „Měl jsem si to líp rozmyslet, než jsem se přidal k lidem, jako je Naples! Pro tohle nemám žádnou omluvu. A máš mý slovo, že udělám, co budu moct, abych to odčinil. Takže – dáš mě policajtům? Nebo ne?“

Roarke mu pohlédl do očí a chvíli se do nich díval. A našel tam skutečnou lítost. „Ne.“

Eva vtrhla do domu a téměř se zalykala vztekem. Skočila ke schodům, právě když do haly vklouzl Summerset. „Kde jsou?“ ptala se.

„Roarke je ve své pracovně. Poručíku –“

„Až potom. Sakra!“ Vydusala po schodech a prolétla halou. Když si kódem otevírala přístup do Roarkovy soukromé pracovny, měla ruku na zbrani.

Neseděl za pultem, ale opíral se o něj zády a sledoval údaje a diagramy na nástěnné obrazovce. Jeho neregistrované zařízení hučelo.

„Kde je Connelly?“

Roarke pokračoval ve svém pozorování a sledování. Právě došel k závěru, že těm lumpům by se to bylo mohlo podařit. Ten prevít! „Není tady.“

„Musím ho najít, okamžitě! Ten parchant v tom jede taky!“

„Ano, já vím.“

Jeho poznámka byla tak mírná, že jí trvalo pár vteřin, než jí došla. „Ty to víš? Jak dlouho o tom víš?“ Přistoupila k němu a zablokovala mu pohled na obrazovku. „Jakou hru to tady hraješ?“

„To vůbec není hra.“

Ne, to už viděla. Hlas měl sice klidný, ale oči ne. „Kdys to o něm zjistil?“

„Začal jsem ho podezírat, když jsme si uvědomili, že cílem jsou exponáty z aukce. Říkal jsem ti, že práci takového typu může zvládnout jen málokdo. A on je jeden z toho mála.“

„A ty ses neobtěžoval mi to říct?“

„Ne, neřekl jsem ti to, protože jsem si musel být jistý. A teď už si jistý jsem.“

„Jak to?“

„Zeptal jsem se ho,“ odpověděl prostě Roarke. „A on mi to řekl. Mám tady jeho poznámky a plány. Mohli to zvládnout,“ dodal tónem, v němž to blýsklo obdivem. „Kdyby všechno perfektně klaplo, kdyby se nedopustili absolutně žádné chyby nebo něčeho nepředvídaného, mohli to provést.“

„Tak ty ses ho zeptal,“ opakovala Eva. „Fajn. Výborně. A kde je teď?“

„Nevím. Nechal jsem ho jít.“

„Ty jsi –“ Teď se skutečně zalkla. To už nebyla zuřivost, ale šok a úžas a hrozný pocit zrady. „Tys ho nechal jít! On je pro mé vyšetřování klíčovou osobou, on je sprostý zloděj, který ti málem vrazil kudlu do zad, a tys ho nechal jít?“

„Ano. Mám všechno, co ví o tvém vyšetřování, o všem, co se udělalo a co je v plánu. Co se týče Yosta, moc by ti nepomohl. Mick o tom nevěděl, že do akce byl přibrán i Yost.“

„Mám už po krk toho *nic-o-tom-nevěděl!* Neměl jsi právo ho pustit. Žádné *právo* zasahovat do policejních záležitostí! A ztratil jsi zdravý rozum, když jsi ho pustil do ulic!“

„Evo –“

„Krucinál, Roarku, *krucinál!* Dva lidé jsou mrtví. Summerset málem taky. Já jsem zrovna dvě hodiny ždímala Vincenta Lanea, abych z něj dostala podrobnosti, abych se dostala blíž, a byla jsem nucena vyděsit ho k smrti, aby držel hubu, aby jeho kumpáni nechytili vítr. Musela jsem jít za prokurátorem, aby ho obžaloval a nabídl mu ochranu svědků. Musela jsem si vyprosit souhlas k falešnému lékařskému zákroku. Ten blbec je teď v jednolůžkovém pokoji ve špitále, kde do něho naprali tolik drog, aby nemohl mluvit vůbec s nikým!“

„To bylo od tebe moudré. Kdyby nebyl zdrogovaný, určitě by nevydržel hrát svou roli. A protože v tom jede i Liza, je lepší držet ho mimo její postel.“

Zvedla ruce, zaklesla je do sebe a pak se raději odvrátila, aby nespáchala nějakou násilnost. „Jo, skutečně moudré! A do toho ty teď dáš Connellymu volnost! Poletí rovnou k Naplesovi, a ten zruší akci. Ty si zachováš čistou reputaci a já ztratím další spojení na Yosta!“

„On k Naplesovi nepůjde.“

„Houby! Ten –“

„Nepůjde,“ opakoval Roarke. „Kdybych tomu věřil nebo kdybych měl pochyby o tom, že neměl nic společného s Yostem, byl bych s ním udělal něco horšího, než ho jen předal tobě! Ale já je nemám. Nemohl jsem ti ho předat, Evo. A nečekám, že to pochopíš.“

„Ach. To je od tebe opravdu ohleduplné. Doufejme, že ty pochopíš, až najdeme další stříbrný drát na krku někoho, koho tvůj zvrácený smysl pro loajalitu stál život.“

Nepromluvil, ale chvíli na ni upíral své vášnivé modré oči. A v nich si mohla přečíst, že její střela neminula cíl.

Ach jo, pomyslela si nešťastně, *mám přesnou mušku*.

Obrátil se zpět k pultu. „Mám všechny údaje o jejich plánu. Udělal jsem ti kopie. Když bude mít moje ochranka tohle varování, bude schopná to zvládnout, ale předpokládám, že tam budeš chtít být se svým týmem. Budeš mít Naplese a ostatní během šestatřiceti hodin."

A co když někdo ještě předtím zemře? pomyslela si. *Co když záchrana kamaráda bude stát život dalšího přítele?*

„Jestli máš nějaké dotazy," začal a pak se zarazil. „Já nemůžu být jiný, než jsem," řekl tiše. „I když jsem udělal hodně pro to, abych se distancoval, nemůžu být jiný, než jsem! Počítači, okopíruj všechny údaje na disketu."

Počkala, až počítač splní příkaz, a pak si vzala diskety, které jí Roarke nabídl.

„Nezbývá mi než doufat, že to alespoň bude stát za to," poznamenala a opustila ho.

Nejprve svolala členy svého týmu a požádala je, aby za ní přišli do její domácí pracovny. Pak se vydala proklepnout Mickův pokoj, v naději, že najde nějaký klíč, který by jí prozradil, kam šel.

Právě rabovala v zásuvkách psacího stolu, když vešel Summerset a ztuhl v naprosté hrůze.

„Poručíku! Tohle je Chippendale, drahocenná starožitnost, se kterou se musí zacházet šetrně!"

„Se spoustou věcí se musí zacházet šetrně, a stejně se to nedělá."

Odhodila vyprázdněnou zásuvku stranou, obrátila se k posteli a chystala se stáhnout přehoz a lůžkoviny.

„Přestaňte! Okamžitě přestaňte!" Uchopil přehoz a vyškubl jí ho. „Tohle je stará irská krajka na hedvábí!"

„Poslouchejte, vy frajere. Já mám právě chuť rozbít někomu hubu a ta vaše se mi může docela dobře hodit!" Trhla přehozem, on také, a chvíli na sebe vzájemně vrčeli.

Náhle přehoz pustila a s uspokojením pozorovala, jak Summerset zavrávoral tři kroky vzad a tvrdě přistál zády na stěně.

„Kdy odešel? Ten Connelly? Co si s sebou vzal? Čím odjel?"

Summerset jen nasál nosem vzduch.

„Podívejte, vy víte, co udělal a co měl v plánu udělat. Roarke už vás jistě o všem informoval.“ *Vás ano*, připustila hořce, *ale mne ne*. „To chcete, aby s tím unikl?“

„O tom já nerozhoduju.“

„Jděte do háje. Poslali na vás Yosta!“

„Na něčem takovém by se Mick nepodílel.“

Rozhodila ruce a nakopla postel tak prudce, že Summerset nadskočil a honem spěchal zkontrolovat škodu. „Co se to s vámi se všemi děje? Connelly je v tom namočený až po krk! Nebyla to vaše věc a Roarke neměl žádné zatracené právo nechat ho odejít z tohoto domu!“

„Copak měl na vybranou?“ Uklidněný, že starodávná pelest přežila bez pohromy, se Summerset otočil a podíval se na ni. „Copak mu opravdu tak málo rozumíte?“

„A copak on rozumí tak málo mně?“ odsekla.

Summerset položil zmačkaný přehoz na postel. *Něco jí dlužím*, pomyslel si, *za to ráno*. „Vy máte pocit, že vás zradil kvůli příteli.“

„Žádný přítel neorganizuje loupež u svého kamaráda!“

Summerset se usmál. „Mick by to takhle nebral. A v podstatě ani Roarke ne. Ale vy ano. Zlobíte se a máte na to právo. Ale to přejde! Roarke utrpěl ránu. A ta rána bude hnisat. To byste mu přála?“

S tím odešel Summerset z pokoje.

Unavená a nešťastná, usedla Eva na postel. Kocour přiťapkal a vyskočil nahoru. Třikrát se zatočil dokolečka, s gustem pocuchal krajkový přehoz, pak se uvelebil a upřeně se jí zadíval do očí.

„Jen to na mne nezkoušej! Proboha, vždyť tys s tím chlapem spal! Tak co si mám o tobě myslet?“

Vyhlásila pátrání po Michaelovi Connellym, i když věřila, že už je dávno v prachu. Jedinou její nadějí bylo, že nebude informovat Naplese a Naples Yosta.

Přesto si byla jistá, že i kdyby loupež odvolali, Yost se bude držet svého plánu. Zavázal se zabít Summerseta a nemá ve zvyku nechávat svou práci nedodělanou. To jí poskytne čas.

A když bude mít štěstí, opravdu velké štěstí, bude moci Yosta použít k dopadení Naplese. Nebude mít v duši klid, dokud je nedostane oba dva.

„Budeme vycházet z předpokladu, že cílem je hotel," vysvětlila členům týmu. „Všechno je k tomu připraveno. I když Connelly upláchl, Naples to stejně může provést. Má všechny údaje a vložil už do toho spousty peněz. Chce, aby se mu jeho investice zúročily."

„V případě, že by za ním Connelly šel," poznamenal Feeney, „se o to taky pokusí. Ale možná že změní strategii. Buď to můžou spustit dřív, anebo naopak počkat a jít na to z jiné strany."

„To je možné. Vytvoříme si takový protiplán, který bude počítat se změnami, a budeme kdykoliv připraveni na úder."

„Budeme potřebovat Roarka a jeho elitní ochranku," poznamenal McNab.

„S tím počítám. Feeneyi, mohl bys tohle s Roarkem prodiskutovat?" A ukázala na sousední pokoj.

Feeney vstal, zaklepal a vešel dovnitř.

„A vy studujte Connellyho údaje, až je budete znát nazpaměť i pozpátku," přikázala Eva a šla si do kuchyně pro kávu. A pro chvilku o samotě.

Peabodyová sklouzla očima k McNabovi a zase zpátky. Už jí ta léčba mlčením začínala lézt krkem. *Ona* nic neprovedla! To on hned popadl nějakou zrzku. Ó ano, šeptanda jí donesla zprávy o té malé avantýře! Zatracený pacholek.

„Dobře ses pobavil na tom rande?"

„Ale jo! Šlo to."

„Na to ti tak skočím!"

„To má být pozvání?"

Zafuněla. „Pitomci, co se producírujou se šlapkama, mi můžou být ukradení."

„A mně zase husičky, co se producírujou s koncesovanýma společníkama," odsekl jí.

„Takový koncesovaný společník alespoň ví, jak se chovat k dámě!"

„Jistě. Zvlášť když mu za to dobře zaplatí" Zkřížil nohy a zkoumal špičky svých nových leteckých bot. „Co je s tebou, Peabodyová, Charles už má plnej rozvrh? Ty vypadáš jako ženská, která žádnej nemá!"

„Polib mi."

„Kdykoliv si budeš přát, Peabodyová. Můžeš to mít dokonce zadarmo!“

Vyskočila. On taky vyskočil. „Nenechala bych tě na sebe šáhnout, ani kdybys mi platil!“

„Fajn! Nebudu ztrácet čas s nafoukanou netýkavkou v uniformě!“

„Tak už dost!“ nařídila Eva. „Okamžitě!“ Jestli ji zrak nešálí, tak její pomocnice má slzy na krajíčku a McNab nezůstává o moc pozadu! Začala z nich dostávat migrénu. „Soukromé věci si vyřizujte ve volném čase, sakra! Vy dva teď musíte spolupracovat a mně je úplně fuk, jak to dokážete! Ale dokud jste pod mým velením, tak se vzpamatujte a dělejte svou práci! Jasné?“

„Ano, madam.“ Zamumlali to oba současně a musela se s tím spokojit.

„Peabodyová, zjistěte v nemocnici, jak je na tom Lane, a zařiďte, aby Liza byla trvale pod dohledem! Chci mít o obou stálý přehled. McNabe, vy proveďte podrobnou analýzu Connellyho dat. Chci mít do dvou hodin na stole všechny možné alternativní scénáře.“

„Madam, Roarke –“

„Dala jsem vám rozkaz, detektive, nebo jsem vás vybídla k diskusi?“

„Rozkaz, madam.“

„Tak ho splňte.“ Došla k Roarkovým dveřím a otevřela je. Seděl s Feeneyem za pultem. Oba vzhlédli.

„Feeneyi, uložila jsem McNabovi nějakou analýzu. Dohlédl bys na něj, aby s tím začal?“

„Jistě.“

Počkala, až za sebou zavře dveře. „Jsem utahaná,“ řekla. „Bolí mě hlava a mám na tebe vztek.“

„No, takže to bychom měli.“

„Ne, neměli. Nemám dost času ani energie, abych s tebou vedla zákopovou válku, podobnou té, jakou spolu vedou Peabodyová a McNab. Průběh jsem bohužel právě vyslechla. Udělals chybu, žes nechal Connellyho jít! Ale to je můj úhel pohledu. Ze svého pohledu jsi udělal, cos musel. Na tom se neshodneme, ale potřebujeme jeden druhého, abychom mohli dokončit svou práci. Až ji skončíme, budeme si

muset poradit se skutečností, že stojíme na opačných stranách barikády. Do té doby to odložíme.“

Obrátila se ke dveřím, strčila do nich a shledala, že jsou zamčené. „Odemkni ty dveře. Nezačínej mě zase provokovat.“

„Dal bych přednost tomu, abys křičela a pustila se do mne, ale protože to není ani tak zlost, co tě pohání, neuděláš to. Budu potřebovat jen pár minut tvého času.“

„Myslím, že jsem právě vyřídila všechny osobní záležitosti, které jsem měla.“

„Já jsem ti ublížil. Tobě se zdá, že jsem mu dal přednost před tebou. Ale tak to není.“

„Ty se mýlíš.“ Otočila se a pohlédla na něj přes pokoj. „On ti ublížil a ty mi nechceš dovolit, abych stála při tobě. Vzal jsi mi ho z rukou a nenechal mi možnost, abych to správně vyřešila.“

„Byla bys ho zavřela do vězení. Miláčku Evo, to by podle mne nebylo správné řešení! Víš něco o tom, čím jsem byl a odkud jsem přišel. Ale ne všechno.“

Ne, všechno ne. Nebyl si jistý, jestli to ví on sám nebo jestli tomu všemu rozumí. Ale mohl jí nabídnout alespoň část. „Tvá minulost k tobě přichází jako noční můra, která se tě snaží pohltit. Ta má ve mně trvale žije. Ve všech mých zákoutích. Víš vůbec, kolik let po mém odchodu mi trvalo, než jsem se odhodlal vrátit do Irska? Já nevím. A trvalo mi ještě déle, než jsem se odvážil do dublinských ulic. Teprve když jsi mě tam doprovodila, abych pohřbil svou přítelkyni, odhodlal jsem se zajít do té části Dublinu, která mě zrodila.“

Zadíval se na své ruce. „Používal jsem těchhle rukou, svého mozku a všeho, co jsem našel, abych se vyškrábal a vykradl a vyprostil z toho všeho ven! A nechal jsem za sebou všechny, kteří tím procházeli se mnou, stejně jako jsem tam za sebou nechal toho mrtvého parchanta, který mi ze života udělal peklo. On mě zkazil, Evo, a málem ze mě udělal to, co byl sám.“

„Ne,“ přistoupila k němu blíž.

„Ale ano! Málem se mu to podařilo. Kdybych byl neměl přátele a ty únikové chodby, které jsme si spolu vytvořili, bylo by se mu to podařilo! Svou vlastní cestou jsem se dokázal vydat jen proto, že jsem měl ty, na které jsem se mohl v nejhorších dobách spolehnout. Když jsem

tě s sebou vzal loni do Dublinu, abych mohl oplakat a pohřbít Jenny, uvědomil jsem si, že jsem jim to nikdy nestačil oplatit. Nemohl jsem ti ho vydat, Evo, ani tobě ne. Nemohl bych s tím dál žít.“

Sykavě vydechla a zaklela. „Já to vím! Ale já zas nemůžu odvolat to pátrání, které jsem po něm vyhlásila.“

„To bych ani nečekal. On taky ne. Měl jsem ti vyřídit, že se ti omlouvá za všechny trable, které způsobil, a za to, že se s tebou nemohl osobně rozloučit.“

„No prosím!“

„Něco tu pro tebe nechal.“ Vytáhl z kapsy malou lahvičku.

„Prach?“

„On tvrdil, že pochází z Tara – to bývalo sídlo dávných irských králů. Jak znám Micka, patrně to nabral u nás na zahradě, ale jde o ten nápad! Řekl, že je to pro štěstí, protože jsi prý ta nejkrálovštější policistka, se kterou měl to potěšení se za celý život setkat.“

„Nejkrálovštější? To mě podrž!“

„No, jak říkám – jde o ten nápad.“

Nacpala si lahvičku do kapsy. „Tahle královská policistka doufá, že bude mít to potěšení zase, a to co nejdřív! Teď ale potřebuje, aby se civilní expert-konzultant věnoval analýze těchto dat. Musím se soustředit na Yosta! Technickou práci nechávám počítačovým androidům.“

„Výborně, poručíku.“ Obešel pult a vzal ji za ruku. „Ještě jedna věc, která tě, myslím, potěší.“

„Na sex teď nemám čas!“

„Na sex máš mít čas vždycky, ale to jsem teď neměl na mysli. Yost je pod jménem Roles v této chvíli držitelem smlouvy na pobřežní pozemek a právě dokončovaný dům v Tropickém sektoru Olympu.“

„Ten parchant!“

„Když ho nedostaneš tady, dostaneš ho tam. Objednal si jednoho z našich vlastních architektů, aby dům vyzdobil, a má s ním za čtyři dny konzultaci. Ode dneška za tři dny má rezervováno apartmá v největším kasino-hotelu. Mám zprávu, že si v dopravní kanceláři zamluvil soukromé letadlo. Z New Yorku je zamluvené jen jedno. Pošlu ti údaje na tvůj domácí počítač.“

„Těším se.“

Rozdělili se do dvou skupin. McNab pracoval společně s Roarkem v jeho pracovně na analýze bezpečnostního zajištění. Eva si při vymýšlení optimální strategie, jak dopadnout Yosta, vzala na pomoc Peabodyovou. Feeney pendloval mezi oběma týmy.

„Podle časových termínů je jasné, že Yost se chystá opustit planetu až po loupeži. Feeneyi, zeptej se Roarka, jestli Yost může mít ke svému platu zabijáka i podíl na loupeži, když závisí jedno na druhém?“

Pokud mu přišlo divné, že konzultuje s Roarkem otázky kriminální etiky, nedal to najevo.

„Říká, že Yost bude mít možná právo na bonus z loupeže, ale ten že dostane, až zboží bude odvezeno a prodáno.“

„Dobrá, ale proč tu čeká? Zřejmě se chce ujistit, že všechno běží hladce a že se už od něj nebude chtít žádná práce. A pořád ještě má na seznamu Summerseta! Bude Čekat na zprávy o krádeži ze sdělovacích prostředků. Musím zapojit Nadine!“

Pracovali nepřetržitě tak dlouho, až její tým pohrozil vzpourou, když nedostane pořádně najíst. Eva zhltla půlku sendviče při práci na počítači. Odmítala se hnout, dokud nepročte všechno do až konce.

„Poručíku, brzy ti začnou krvácet oči. Počítači, ulož data.“ Roarke ji otočil i s židlí, dřív než mohla protestovat proti jeho rozkazu. „Už je osm pryč! Jsi vyčerpaná a víc už toho tvůj mozek nevydrží. Pošli své lidi domů a dej si pauzu.“

„Můžou jít. Já se jen musím podívat na pár věcí. Je tu ještě Nadine?“

„Ne, musela jít vysílat. Všechno jsi jí řekla a ona tvou historku použije. Všechno už jsi prověřila nejmíň dvakrát.“

„Možná. Kde jsou všichni?“

„McNab je v kuchyni a snaží se od Summerseta vyškemrat další dezert, než půjde do hotelu. Peabodyové jsem poradil, aby si šla pročistit hlavu plaváním a Feeney je v mé kanceláři a pracuje, protože má hlavu skoro tak tvrdou jako ty! Ty už dnes večer nemáš na práci nic.“

„Jestli nemám, tak proto, že jsem něco přehlédla. Chci někoho poslat na Olympus do cestovní kanceláře – pro případ, že by nás Yost předešel. A pak musím všechno vysvětlit agentce Stoweové a dát jí vybrat, který konec akce si zvolí.“

„A to nebude dřív než zítra, protože ji nemůžeš informovat moc brzy. Feeneyi!“ zavolal a začal manželce masírovat ztuhlá ramena. „Jděte domů!“

„Ještě minutku. Dallasová, měli bychom upozornit kontrolu vesmírné dopravy! Pro případ, že by se Yost odklonil od svého směru na Olympus.“

„Když je upozorníme, tak riskujeme, že to někdo další vykecá!“ volala nazpátek. „Máš s nimi nějaký spolehlivý kontakt?“

„Podívám se na to. Kdysi jsem…“ Vstal, vešel dovnitř a uviděl Roarka skloněného nad Evou, jak jí masíruje ramena. „No dobrá, myslím, že bych už měl jít. Svezu Peabodyovou domů.“

„Je v bazénu,“ informoval ho Roarke, a když chtěla Eva vstát, ne právě jemně ji stlačil zpátky.

„Jo?“ rozzářil se Feeney. „Nebyl bych proti skočit si tam taky!“

„Jen do toho! A ty se půjdeš najíst,“ nařídil Evě.

„Už jsem jedla.“

„Půlka sendviče nestačí.“ Vzhlédl, když zaslechl hlasy. „Výborně! Máme společnost. Můžeš si dát polévku a Mavis tě při ní bude bavit.“

„Já nemám čas na –“ Zmlkla a vzdychla. Mavis už na svých vysokánských podpatcích, z nichž při každém krůčku vystřelovaly barevné paprsky, vtančila do pokoje.

„Ahoj Dallasová, ahoj Roarku! Zrovna jsem vrazila do Feeneyho. Říká, že už jste to pro dnešek zabalili!“

„Ne tak docela, já mám ještě něco na práci. Co kdyby sis šla vedle zalaškovat s Roarkem, než to dodělám?“ Její radost z tohoto nápadu však rychle pohasla, když se přihrnula další žena, vyzdobená dlouhatánskými hroty rudých vlasů, trčících z hlavy.

„Trina,“ vypravila ze sebe Eva a rázem se jí sevřel žaludek.

„Přišly jsme ti osobně a zblízka předat naše sólokapry,“ hlásila Mavis. „Trina našla spojení na všechny ty výrobky a ostatní věci, jak jsi mě žádala. Že jo, Trino?“

„Správně, a přímo od pramene!“

„To je skvělé.“ *Bude to v pořádku*, oddechla si Eva. *Půjde jen o úřední věci.* „Tak co máte?“

„Pověz jí to, Trino. Jé, víno! Roarku, ty jsi božský.“ Kecla si svým půvabným zadečkem v sukýnce, sahající sotva k rozkroku, na Evin stůl a zářivě se usmála na Roarka, roznášejícího sklenice s vínem.

„Takže,“ začala Trina. „Máš tu základní podkladový krém Mládí, odstín tmavý med a moka. Oba můžeš získat v kterémkoli lepším nákupním středisku nebo salonu. Pak tu máš unisex pudr – buď práškový, nebo kompakt. Má tady uvedeno Deloren – ty se většinou prodávají v salonech a lázeňských centrech, protože jsou pro pravidelné zákazníky příliš drahé.“

„Kolik je v New Yorku takových míst?“

„Ach, určitě dva tři tucty! Zdravíčko na tvářeje od Delorena, Mládí a ta krásně růžová od Salina. Oční stíny –“

„Trino, tohle všechno je ohromně zajímavé, ale nemohla bys to omezit jen na produkty, co jsou těžko k dostání? Nebo třeba – která z těch věcí se prodává jen ve velkoobchodě?“

„Už se k tomu blížím.“ Trina našpulila rty, momentálně nalíčené černou upíří rtěnkou. „Tenhle chlapík s krášlicími prostředky rád experimentuje a nelituje zaplatit za ně tu nejvyšší cenu. To člověk musí obdivovat. Podle toho videozáznamu používal jak běžné prostředky, tak i některé speciální. Má je velice dobře roztříděné, takže můžeme soudit…“

Udělala dramatickou pauzu a vychutnávala ji. „Řekla bych, že si potrpí na Mládí a na Dotek přírody. Dotek je hypoalergenní, čistě přírodní. Za to se platí majlant! U pultu je nekoupíš. Pokud nemáš licenci konzultanta, nedostaneš to vůbec. *Pouze-pro-potřeby-salonu*, nesmí se prodávat dál! Takže tenhle chlapík musí mít buďto licenci, nebo nějaký zdroj, protože řadu těch *pouze-pro-potřeby-salonu* má ve svém šuplíku.“

Stejně jako já, dodala v duchu Trina. „Já je náhodou můžu dostat z kosmetiky Carnegy na Druhé avenue, když mám klienta, který je ochoten zaplatit za ně balík.“

Odmlčela se a trochu se napila. „A náhodou jsem si dala tu práci, zavolala jedné kamarádce a poptala se velice diskrétně na zákazníky užívající prostředky, které má náš chlapík, nebo o kterých si myslím, že mu v šuplíku chybí. Užasla, že se na to ptám, protože prý přesně na tyhle produkty zrovna dostala objednávku od jednoho pravidelného

zákazníka. Je to prý vysoký, holohlavý muž, přichází jednou nebo dvakrát do roka a odnáší si od všeho vydatnou zásobu. Platí hotově. Tvrdí, že má salon v jižním Jersey.“

Eva pomalu vstala. „Už si tu objednávku vyzvedl?“

„Ne. Má přijít zítra před polednem. Požádal ji, aby to měla nachystané, že bude mít málo času. Objednal si toho dvakrát víc než obvykle.“

„Roarku! Přines té ženské ještě víno.“

„Tak co, jaké jsme byly?“ zeptala se Mavis.

„Byly jste fantastické! Trino, můžeš mi dát jméno té své kamarádky? Budu potřebovat její pomoc.“

„Klidně. Ale mám jednu otázku. Proč mě urážíš?“

„Já že tě urážím? Chtěla jsem tě právě políbit!“

„Tak proč pohrdáš mou prací? Podívej se na sebe.“ Trina napřáhla prst, zakončený třícentimetrovým safírovým nehtem. „Vypadáš jako něco, co porazil maxibus a kousek to vlekl! Úplně unavená pokožka, kruhy pod očima!“

„Měla jsem moc práce.“

„A co to s tím má společného? To si nemůžeš najít dvakrát denně pět minut, abys mi projevila respekt? Kdys naposledy použila ten exfoliant, který jsem ti dala? A tu ionizující vodu? Nebo protistresový prostředek?“

„Ach.“

„Vsadím se, že sis nenašla čas ani na ošetření prsou tím novým krémem!“ Obrátila se na Roarka. „Proč byste si ho nemohl dávat trochu na ruce, než ji začnete ohmatávat?“

„Já to zkusím,“ odpověděl a beze studu předhodil Evu vlkům. „Není to s ní snadné!“

„Ukaž mi nohy,“ poručila Trina a obešla stůl.

Eva Dallasová, která dokázala pohlédnout smrti do tváře a plivnout do ní, se dala na zbabělý ústup. „Ne! Mám nohy v pořádku.“

„Po pedikúře jsi ani nevzdechla, co?“ A pak se Trininy oči s duhovými víčky a zlatými řasami rozšířily hrůzou. „Ty sis *stříhala* vlasy!“

„Ne.“ Eva si zakryla hlavu rukama a málem se přitom převalila i se židlí.

„Nelži mi, děvenko! Vzalas na ně nůžky, nebo ne?“

„Ne. Ne tak docela! Skoro vůbec ne. Musela jsem to udělat. Lezly mi do očí! Ale sotva jsem se jich dotkla. Sakra!“

Došla k názoru, že si musí dupnout. „Jsou to moje vlasy!“

„Od chvíle, kdy jsem na ně vložila ruku, to už nejsou tvoje vlasy! Chceš snad, abych vrazila na policejní stanici s odznakem na ňadru? Nebo abych honila po ulicích povstalce a nakopala jim zadek? Ne! A ty mně taky nesmíš udělat něco takového! Nesmíš se mi už nikdy v životě plést do mé práce!“

Trina se namáhavě nadechla. „Teď jdu dolů a přinesu si kufřík, abych něco provedla s tímhle nadělením.“

„To je od tebe opravdu moc hezké. Ale já vážně nemám čas.“ Eva se zarazila, když Trina zaťala ruce na bocích v pěst. „To by bylo bezva! Díky.“

Když Trina odpochodovala, Eva přistoupila k Mavis, vrhla na ni zničující pohled a popadla její víno. Hodila je do sebe a zamračila se na kamarádku i na manžela. „První, kdo se ušklíbne, sežere tu sklenici!“

Kapitola dvacátá první

Vstala k šesté hodině a hned vlezla pod sprchu. Zamýšlela svolat své šiky na osmou, podat Whitneyovi hlášení a pak se sejít s Karen Stoweovou.

A kolem poledne by měl Yost podle jejích plánů uslyšet, jak za ním zaklaply dveře cely.

„Vypadáš spokojeně, poručíku,“ oslovil ji Roarke, který se postavil pod sprchu za ni.

„Spokojená budu až za pár hodin.“

„Možná že bychom to mohli popohnat.“ Přistoupil k ní a přejel jí rukama po těle, až na prsa.

„Chceš začínat nějaké koupelnové hrátky, divochu?“

„Věnuju ti desetibodový náskok,“ nabídl jí a políbil ji na rameno. Sáhla dozadu a chtěla mu přejet rukou po boku, ale vtom se v ní všechno sevřelo, když jeho prsty sjely dolů a zatahaly ji za bradavky. „Ty máš na rukou to svinstvo?“

„Trina mě ujistila, že horká voda jenom zvyšuje blahodárný účinek. A ty ji máš opravdu hodně horkou.“

„A byla jsem tady první, tak se neopovažuj měnit teplotu.“ Dýchala zhluboka a nechávala svůj organismus relaxovat. „Musím uznat, že je příjemnější, když mi tu věc vtíráš ty, a ne ona.“

„Je to voňavé.“ Otočil ji k sobě, sklonil hlavu a čichal k její pokožce. „Meruňka?“

„Jo.“ Eva zaklonila hlavu dozadu. „Máš skutečně vynikající techniku. Pokračuj.“

Krev v ní lehce hučela a její myšlení, které bylo tak jasné, když se probudila, se zamlžovalo. Všude kolem se vzdouvala pára a vzduch houstl, až se jím plíce zalykaly.

Najednou měla jeho ruce na obličeji a jeho rty přitisknuté tvrdě ke svým ústům.

Chtělo se mu naplnit ji, musel krutě zápasit se svou touhou rychle si ji vzít a nasytit tu potřebu, která se s ním hned ráno probudila. Byla kolem něj ovinutá, ústa měla otevřená a lačná. Její boky se pohybovaly proti němu, jako by zvaly ke vstupu.

Ano, chtěl ji naplnit. A naopak, aby ona naplnila jeho.

Vzrušovalo ho její dlouhé, kluzké a vlhké tělo. Zdálo se mu, že by se dokázal živit pouze její chutí, jejím žárem. A když ji špičkami prstů povzbudil, pobídl, mohl hltat ten žár a přidušený výkřik, který jej provázel.

Každá částečka jejího těla se zachvívala. Tohle jí mohl dát. A dával jí to znova a znova. A pak ucítila, jak se i jemu chvějí svaly, a věděla, že i ona mu dává totéž.

Život mu ublížil a bůhví, že ublížil i jí. A přece nějak dokázali stále se navzájem léčit.

Když byli u sebe, neexistovala žádná minulost.

Zahlcena láskou a vzrušená k zešílení, ovinula mu ruce kolem krku. „Teď, hned teď!“

Vnikl do ní a vnikl do ní tvrdě, jak to oba potřebovali. Znovu vykřikla a zabořila ruce do vlhkého hedvábí jeho vlasů. Když ji zvedl v bocích, zaklesla mu nohu kolem pasu.

A hleděla na něj. Hleděla na něj, tak jako on na ni. Vychutnávala jeho dech a on její.

Pomalu, dlouze, pomalu a hluboko, až jí oči zaplavila slast. Nekonečná, nevýslovná slast, která stoupala z podbřišku až k srdci.

Se zasténáním vyhledala jeho ústa svými rty a zalila jej.

A on ji přijal, s láskou, a vylil se do ní.

„Evo!“ To bylo všechno, co řekl, všechno, na co myslel, když ji k sobě tiskl pod proudem vody.

Hladila ho po zádech a doufala, že se jeho srdce uklidnilo. „Tak jsem přece jen vyhrála!“

To ho rozesmálo, jak doufala. „Příště mi to oplatíš. Kristepane!“ Přivoněl k jejímu rameni. „Voníš báječně!“

„To bych prosila! Když pomyslím, co všechno na mne Trina včera večer nalila, namazala a nastříkala! A tys mi opravdu moc pomohl,“ vzpomněla si a odtáhla se. „Kdes byl, když mi vyhrožovala s tím krátkodobým tetováním?“

„Měl jsem něco na práci. Kdybys jí věnovala alespoň jednou za měsíc hodinu, nebyla by tak vzteklá a agresivní.“ Rozhodl se, že jí to raději prozradí, než aby na to přišla sama. „A Evo, jaké je to tetování?“

„Cože?“ Vylétla ze sprchy a strnula s tak vyděšeným výrazem, že se musel držet, aby se nerozesmál. „To neudělala. Já ji zabiju!“

Pádila k zrcadlu, a protože znala Trinino oblíbené místo, obrátila se zády, aby viděla na svůj zadek. „Krucinál! Ona mě doběhla! Co to, sakra, je? Poník? Proč mi namalovala na zadek poníka?“

„Myslím, že když se podíváš zblízka, uvidíš, že je to oslík! Nebo zkrátka – osel.“

„No – to je teda nádhera! Ohromná psina.“

„Myslím, že více méně dosáhla svého.“

„Vsadím se, že tu nenechala nic, čím se to dá odstranit! Jestli to někomu řekneš –“

„Jako hrob. Ale vlastně je to docela nápadité. Jak vyhazuje tím zadkem!“

„Buď zticha, Roarku! Buď, prosím tě, zticha.“ A aby si to pojistila, skočila do sušičky.

V devět hodin už měla Eva svůj taktický tým rozmístěný na strategických bodech Druhé avenue. Měli rozkaz jen pozorovat a hlásit, dokud nedostanou jiný rozkaz. Přítelkyně Triny, z níž se vyklubala docela rozumná dáma, zaujala postavení u hlavního pultu velkoobchodu. Další prodavačku nahradila Peabodyová v civilu a zákazníka představoval McNab, oblečený tak, jak to dokázal jen on.

Eva by jeho převlek koupila okamžitě. Jestli někdo někdy nevypadal jako policista, byl to McNab, v přiléhavém fialovém oblečku a světle zelených kozačkách.

Sama se usadila ve skladu se Stoweovou a sledovaly společně obchod na monitoru.

„Ještě než to skončí, chci vám poděkovat, že jste splnila svůj slib.“

„Hlavně abychom to už měli z krku.“ Eva pohlédla na bouchačku s dlouhou hlavní, kterou měla Stoweová v pouzdru na boku. „Ale potřebuju ho živého!“

„Jistě.“ Stoweová vytáhla zbraň a otočila ji, aby se Eva přesvědčila, že ji má nařízenou na střední omráčení. „Uvažovala jsem, že to provedu jinak. Hodně jsem o tom přemýšlela. Představovala jsem si to!“ Vrátila zbraň do pouzdra. „Ale Winnie by to stejně už nevrátilo zpátky. Chytneme ho živého.“

V prodejně se Peabodyová přemohla a odšourala po své trase až k místu, kde se potloukal McNab. „Chci se omluvit za tu včerejší hádku. Byla to ode mne nevhodná poznámka na nevhodném místě.“

„Jo.“ Dumal nad tím celou noc. Dumal nad ní. Ale jak to, že jí to dneska tak sluší? Copak si musela oblíknout zrovna tyhle nadýchané šaty a vzít si růžovou rtěnku? Chce ho snad zabít? „Zapomeň na to.“

„Když na to zapomeneme, uděláme to zas. Ty jsi Feeneyův člověk a já patřím k Dallasové. Možná že jsme udělali chybu, když jsme se

neomezili jen na spolupráci. Ale nemá cenu, aby nám to oběma bránilo ve vykonávání povinností.“

„Tak ty myslíš, že jsme udělali chybu? Tohle si myslíš?“

Jeho tón ji provokoval, aby také řekla něco ostrého, ale opanovala se. „Ne, ne tak docela. Nemyslím, že to byla chyba, ale tak nějak to k chybě dospělo.“ K chybě, kterou měla najednou chuť napravit – takovou chuť, až ji to udivovalo. Jak mohla předpokládat, že se jí po tom hubeném mizerovi bude tolik stýskat? „Ráda bych, abychom se přes to přenesli a vrátili se tam, kde se můžeme chovat profesionálně.“

On by se taky rád vrátil zpátky – do toho kumbálu. A tam už by to zaonačil tak, aby všechno dopadlo úplně jinak! „Dobrá, fajn. Jsem docela pro.“

„Tak dobře. Tak je to správné.“ Ale moc jistá si nebyla. „Hele, možná že bychom mohli…“ Zmlkla, protože vešel zákazník.

McNab si dopřál chvilinku k tiché kletbě, ale pak se narovnal a začal s naučeným proslovem o novém séru pro péči o vlasy.

Eva si zkontrolovala na náramku čas. Skutečná prodavačka se držela dobře. Peabodyová s McNabem zřejmě uzavřeli mír.

Doufala, že i v hotelu, u Feeneyho a Roarka, probíhá všechno hladce. Vyňala komunikátor, aby se o tom ujistila, ale začal jí pípat v ruce.

„Dallasová.“

„Poručíku, subjekt se blíží k cílové oblasti! Jde pěšky. Míří na jih po Druhé avenue a přechází Dvacátou čtvrtou. Subjekt je sám, má na sobě světle hnědý převlečník, tmavohnědé kalhoty.“

„Pozitivní identifikace?“

„Ano. Máme ho v dohledu, blíží se k Dvacáté třetí. Za třicet sekund ho budete mít na dohled.“

„Zůstaňte na místě! Nehýbejte se, dokud nedostanete rozkaz. Peabodyová, McNabe, slyšeli jste to?“

„Připraveni!“

„Všechny týmy – udržujte otevřenou komunikaci! Stoweová, připravte se,“ nařídila Eva. „A skřípněte toho bastarda! Já vyjdu zadem a budu tam hlídat. Odříznu mu únik. Čekejte, až bude uvnitř, v obchodě! Budeme vám krýt záda.“

„Jsem vám zavázaná.“ Nespouštěla oči z monitoru a ruku z kliky dveří.

Eva vyšla zadem a běžela za roh. Šla půl bloku za Yostem a přizpůsobila se jeho energické chůzi.

Když se dotkl dveří obchodu, vjela rukou pod sako.

Vtom spatřila Jacobyho. Pádil přes ulici s napřaženou zbraní.

„FBI! Stůj!“

Neměla ani čas zaklít. Dala se do běhu, ale chyběl jí dobrý metr, když se Yost na Jacobyho vrhl.

Vypadalo to, jako by maxibus převálcoval cyklistu.

„K zemi! Policie! Všichni k zemi!“ Prorazila mezi chodci s napřaženou zbraní. Viděla Jacobyho dopadnout na chodník a slyšela zuřivé pískání svého komunikátoru.

Neměla šanci vystřelit bez rizika, a tak běžela za Yostem, který srážel v běhu chodce a skočil do vozovky mezi auta.

„Nestřílet! Nestřílet!“ Jeden nepřesný zásah a odnesou to civilisté.

Na tak silného muže se pohyboval rychle a plavně. Na dalším rohu zamířil na západ a bezohledně přitom smetl kluzákový stánek. Ten se překotil Evě do cesty. Zboží se kutálelo po ulici a po chodníku a majitel hlasitě lamentoval.

Eva se nezdržovala obíháním, odrazila se a překonala překážku jediným dlouhým skokem.

Tím se jí podařilo zkrátit náskok.

„Přechází Třetí! Potřebuji mobilní posilu! Pošlete auta s posilou! Pronásleduji podezřelou osobu! Křižuje Třetí a Dvacátou druhou!“

Aby si uvolnila ruce, vrazila komunikátor do kapsy a odrazila se k dalšímu skoku.

Zasáhla Yosta doprostřed zad a bylo to, jako by narazila na železobetonovou stěnu. Byla by přísahala, že v ní zachrastily všechny kosti. Ale její náraz ho srazil na jedno koleno. Než ji stačil odrazit stranou a zvednout se, už mu tiskla zbraň na krční tepnu.

Na místo, kde by byl výstřel smrtelný.

„Chcete umřít?“ zeptala se. „Chcete umřít na ulici jako bezdomovec?“

Yost zkusil pohnout rukama, ale to už za sebou uslyšela dupání bot. Dobíhal k nim McNab, po tváři se mu řinul pot a hrudník se mu namáhavě zvedal. Poklekl a namířil zbraň na Yostovu hlavu.

„Mám ho pod kontrolou, poručíku!“

„Tváří k zemi, Grázle! Dej sem ruce.“

„To musí být nějaký omyl,“ spustil Yost. „Mé jméno je Giovanni –“

„Lehnout!“ Strčila do něj zbraní. „Okamžitě na břicho, než se mi smekne prst!“

Rozplácl se na chodníku, a když mu nasazovala pouta, poškubával rukama.

To není pravda, opakoval si v duchu. Takhle přece nemůže skončit – s tváří přitisknutou na zem, jako obyčejný kriminálník! „Chci právníka.“

„No jó! Zrovna teď nemám nic jiného starosti, než tvoje práva a povinnosti!“ Sáhla mu do kapes a vytáhla prázdnou injekční stříkačku. A kus tenkého stříbrného drátu. „Ale, ale! Koukejme, co jsem našla!“

„Právníka,“ opakoval vysokým hlasem. „Trvám na tom, aby se se mnou zacházelo slušně!“

„Jóó?“ Vstala a stoupla jednou nohou na jeho silný zátylek. „Hlavně to nezapomeň říct svým strážným a taky spolubydlícím v trestnici Omega, že trváš na slušným zacházení! Mají tam málokdy něco pro zasmání. Zavolejte auto, McNabe! Chci mít toho chlapa v chládku.“

„Ano, madam. – Dallasová? Teče vám krev z nosu.“

„Asi jsem si ho narazila, když jsem se do něj strefila.“ Přejela si hřbetem ruky pod nosem a zhnuseně se podívala na čerstvou krev. „Co Jacoby?“

„Nevím. Musel jsem ho přeskočit, abych vás dohnal. Myslím, že u něj zůstala Stoweová.“

„Měla ho zatknout ona, McNabe!“

„Ježíšmarjá, Dallasová!“

„Je to tak. Detektive – vy nejste ve formě! Zkuste trochu trénovat v tělocvičně, ať nefuníte jako měch, sotva oběhnete pár bloků.“

Pokývala hlavou, když u chodníku s kvílením přistálo policejní auto a vyrojili se z něj členové taktického týmu. „Máš tu odvoz, Grázle!“

Vzhlédl. Uviděl Evinu tvář a také tváře zvědavců, kteří se hrnuli blíž, aby něco viděli. „Za všeho nejdřív jsem měl zabít tebe!“

„Jo – pozdě bycha honit! Předejte toho parchanta agentce Stoweové. Je její. Já mu v jejím zastoupení přečtu práva.“ Sehnula se a čekala, až jí Yost pohlédne do očí.

„Winifred Catesová byla kamarádka agentky Stoweové. Tohle dělám za ni. Jste zatčen pro napadení, fyzické násilí, sexuální zneužití a vraždy, spáchané na objednávku různých osob, jejichž jména budou v době vašeho soudu zveřejněna. A to všechno jen v tomto státě. Přidávám k tomu bránění se zatčení, napadení federálního důstojníka, poškození cizího vlastnictví a útěk z místa činu. Interpol a Global mě budou se svými nabídkami následovat. Vy mizerný parchante, máte právo mlčet!“

Eva šla zpátky po Druhé avenue a snažila se šetřit levé rameno. Tvrdě jím vrazila do Yostových zad, a teď ji bolelo jako zkažený zub. Nos jí nabíhal a měla pocit, že se rozrůstá přes obě tváře až k uším.

Dala by sto dolarů za pytel s ledem.

„Madam!“ Zpoza rohu vyběhla Peabodyová, vrhla na ni jediný pohled a škubla sebou. „Áu.“

„Jsem asi pěkně zřízená, co?“ Eva se váhavě dotkla prsty nosu. Sykla bolestí.

„No, máte ho trošku naběhlý. Horší by bylo, kdybyste ho měla zlomený. Musel asi pěkně krvácet!“

„To by vysvětlovalo, proč se ty malé děti, co mě potkaly, dávaly vyděšeně na útěk. Kde je Stoweová?“

„Uvnitř. Slyšely jsme, že jste dopadla Yosta! Madam, chtěla jsem běžet za vámi, ale McNab mi poručil, abych zůstala! A byl tam těžce raněný Jacoby.“

„Udělala jste dobře a McNab taky. Jak to vypadá s Jacobym?“

„Nevím. Stoweová je v kontaktu s lékaři. Yost ho zasáhl tou injekcí s barbituráty přímo do srdce! Dallasová, on padl jako podťatý! Než jsme k němu se Stoweovou doběhly, už se mu srdce zastavilo. Zkoušely jsme resuscitaci. Sanitka tam byla ve chvilce, dali mu šok a rytmus se vrátil. Ale když ho odváželi, byl pořád ještě v bezvědomí.“

„Ani slepé ambice a veliká stupidita si nezasluhují srdeční zástavu! Zůstaňte tu, Peabodyová. Vykliďte tady tu oblast. A zatím žádné prohlášení pro tisk!“

Eva vešla dovnitř. Trinina ochotná kamarádka seděla na podlaze opřená o zeď a u úst měla sklenici na vodu plnou červeného vína. Matně se na Evu usmála a nasávala dál.

„Jste v pořádku? Nechcete doktora?“

Pozvedla sklenici. „Tohle je veškerá lékařská pomoc, kterou potřebuji! Až to dopiju, půjdu domů a budu spát osm hodin.“

„Zařídím vám odvoz. Víte, je důležité, abyste o tom, co se tu ráno dělo, s nikým nemluvila, dokud vám to nedovolíme.“

„Ale ovšem. Vždyť už jsem vycvičená!“ Zahleděla se Evě do tváře. „Máme nějaké přípravky, které vám pomohou od těch otoků a škrábanců. Má to vynikající účinky po plastických operacích. Chcete pár vzorků?“

„To bude v pořádku. Kde je agentka Stoweová?“

„Vzadu.“

„Nikam nechoďte,“ řekla Eva a pak prošla do skladu.

Stoweová pochodovala mezi krabicemi a mluvila do kapesního linku. „Informujte mě o jeho stavu. Na tomhle čísle mě zastihnete vždycky.“

„Jacoby?“ zeptala se Eva.

„Je v komatu.“ Stoweová zastrčila link do kapsy. „V kritickém stavu. Hlavně srdce – možná že mu ho budou muset transplantovat. Dostal přímý zásah. V mžiku ho to složilo! Měla jsem jet s ním, je to můj partner. Ale chtěla jsem vás vidět. Chtěla jsem vám to říct! Já jsem Jacobymu nic neřekla! On musel něco zvětřit, sledovat mě. Já jsem mu o tom neřekla! Nezradila jsem vás!“

„Kdybych si to myslela, tak by teď Yost v chládku nečekal, až ho přijdete oficiálně zatknout a vyslechnout.“

Stoweová se otočila a podívala se na Evu. „To vy jste ho přece vystopovala, nastražila past, a taky jste ho dostala! To zatčení je vaše, Dallasová!“

„Na něčem jsme se dohodly. Vy jste splnila svoje a já plním taky svoje. Je v centrále, přísně střežený. Cekají vás tam.“

Stoweová jen kývla. „Kdybyste někdy něco potřebovala od úřadu, dostanete to. Okamžitě.“

„Budu si to pamatovat. Snažte se pozdržet jeho setkání s právníkem a dbejte, aby s nikým nemluvil až do dvou hodin ráno. Dejte si na čas,

než se dostavíte do centrály, a papíry pro vaše nadřízené k jeho předání by se třebas mohly ztratit.“

„Kdybych to nedokázala pozdržet o čtrnáct hodin, nemohla bych pracovat pro vládu. Nikoho o vaší operaci informovat nebudu. Kdykoliv si budete přát vyslechnout ho o těch dvou vraždách, zařídím to. Tohle vám udělal on?“ zeptala se a ukázala bradou na Evin obličej.

„To jsem si udělala sama, když jsem se snažila ho složit.“

„Měla byste si na to dát led!“

„To mi povídejte.“

„Bylo mi potěšením,“ potřásla jí Stoweová rukou, „poručíku!“

„Nápodobně, agentko!“

Eva nařídila Peabodyové, aby vyhledala nejbližší samoobsluhu a koupila tam led. Peabodyová hrubě porušila rozkaz, šla do nejbližší lékárny a přinesla chladivý obkladek s protizánětlivým prostředkem a lahvičku sedativ.

„Kde mám led?“

„Tohle je lepší než led!“

„Strážníku –“

„Poručíku, když tenhle obkladek správně použijete, tak už nebudete mít obličej nateklý jak nabouraný reklamní balon, až dorazíte do hotelu na kontrolu bezpečnosti. Což znamená, že Roarke vás nepožene rovnou k doktorům a nebude vám sám poskytovat první pomoc. Protože vím, že obě tyto eventuality považujete za mimořádně odporné, navrhuji, abyste se vyhnula budoucím nepříjemnostem tím, že použijete to, co jsem vám právě přinesla.“

„To bylo výborné, Peabodyová! Opravdu výborné. Sice vás nenávidím, ale bylo to výborné.“ Eva rozbalila krabici a zírala na návod k použití obkladu. „Co se, sakra, s touhle věcí vlastně dělá?“

„Já to udělám. Jen vydržte v klidu.“

Peabodyová otevřela krabici, odkryla protizánětlivou vrstvu a přiložila obklad na Evin bolavý nos. Úleva byla podstatná a působila rychle, ale jediný pohled do zrcátka přiměl Evu k zaklení.

„Vypadám jako idiot!“

„To jo,“ přiznala Peabodyová a prohlížela si bílý pruh přes Evinu tvář. „Ale beztak jste vypadala jako idiot už předtím, madam! Máte sluneční brýle?“

„Ne. Nikdy je nemůžu najít.“

„Tak si vezměte moje.“ Peabodyová velkoryse vytáhla z kapsy své brýle a podala jí je. „O moc lepší,“ usoudila, když si je Eva nasadila. „No – o trochu. Chcete vodu na zapití prášku?“

„Já žádný prášek nechci.“

„Podporuje účinek obkladu! Urychluje proces hojení!“ I když měla Eva podezření, že je to lež, vzala si malou modrou pilulku, spolkla ji a zavrčela: „Tak. Myslíte, že teď už bych se mohla vrátit ke své práci, sestro Peabodyová?“

„Ano, madam. To bude asi to nejlepší, co pro vás teď můžeme udělat.“

Nejdříve se zastavila v nemocnici, aby zjistila, jak to vypadá s Lanem. Byl pohroužen do příjemného narkotického spánku a jeho stav byl hodnocen jako uspokojivý. Údajná alergická reakce trvala. Byl v karanténě a neměl povoleny žádné návštěvy.

Eva se dozvěděla, že jeho matka přišla dvakrát do nemocnice a dívala se na něj skrze sklo. Liza Trentová tu byla jednou, a nezdržela se déle než pět minut.

Pokud se dostavili i další přátelé nebo společníci, unikli kontrole. Eva přišla vyzbrojená příkazem, a po nezvykle krátké potyčce dostala kopie bezpečnostních záznamů z Laneova poschodí.

„Michel Gerade,“ konstatovala, když si přehrávala záznam ve své kanceláři. Stál zamračeně u okénka do Laneova pokoje. „To je od něj hezké, že přišel navštívit nemocného kamaráda!“

„Nevypadá moc starostlivě. Spíš naštvaně!“

„Ani dáreček nepřinesl, že? Alespoň víme, že je Gerade v New Yorku. Když se zúčastní pokusu o loupež, snadno ho můžeme přiřadit k Yostovi. A před obviněním ze spiknutí za účelem vraždy neuchrání jeho ubohý zadek žádná diplomatická imunita!“

„Jinak na záznamu není žádný z Naplesových mužů?“

„Ne. Myslím, že Gerade si jen vytáhl krátkou sirku při losování, kdo půjde na návštěvu! Měl asi zjistit, jestli je Lane skutečně v nemocnici. Koukejte se, tady jde na sesternu a snaží se získat nějaké informace! Starostlivý chlapec. Nádhera, nádhera! Dokonce se sklání, aby viděl na kartu. Ta mu ovšem prozradí přesně to, co chceme – těžká alergická reakce vedoucí k šoku, úplný klid na lůžku a mírná sedativa, karanténa čtyřicet osm hodin, stálá kontrola!“

Eva se dívala, jak Gerade míří k výtahu. „Radost z toho nemají. Ale snad nezruší tak dlouho připravovaný a složitý plán jen proto, že jeden z jejich party je v limbu! Ostatně, vždyť on už svou práci udělal!“

Vytáhla disketu a založila ji. „A my teď půjdeme dělat tu naši.“

Kapitola dvacátá druhá

V pět hodin odpoledne vstoupila Eva do hotelu Palace. Použila hlavní vchod. Chystala se všechno projít, zapojit oči, uši a veškeré instinkty, aby si hotel zmapovala a nasála jeho atmosféru, než provede základní kontrolu.

Dvoudílný vestibul byl samý mramor a mozaika, připomínající bohaté, královské vzory a barvy, jaké viděla s Roarkem na jedné z cest do Itálie.

Exoticky aranžované květiny vystřelovaly vzhůru a splývaly dolů z obrovských váz. Personál měl na sobě uniformy v královské červeni nebo modři – podle příslušných funkcí.

Hosté byli také přepychově oděni.

Všimla si vysoké dámy, zahalené od krku až ke kolenům do něčeho, co vypadalo jako průhledná šála. Na trojitém řemínku si vedla na procházku tři bílé psíčky.

„Augusta!“

„Cože?“

„Augusta,“ šeptala Peabodyová Evě do ucha a kývla směrem ke štíhlé ženě a jejím volánům. „Modelka roku. Panebože, já bych snad vraždila, abych měla nohy jako ona! A tamhle je Žihadlo! Hlavní zpěvák skupiny Planoucí třesk. A Ježíši, z výtahu vlevo vystupuje Mont Tyler! *Screen Queen Magazine* ho zrovna zvolil za sexy hvězdu dekády! Dallasová, s vámi je opravdu radost pracovat.“

„Peabodyová, přestaňte laskavě s tím očumováním.“

„Kdyby to šlo, s chutí bych očumovala i mnohem víc!“ A když spěchala přes vestibul za Evou, hlavička jí jen kmitala vpravo vlevo, nahoru a dolů.

Eva si také všechno kolem pozorně prohlížela. Odhadovala vzdálenost k výtahům, k východům a zaznamenala dva tajné, kteří tu pracovali jako liftboyové. Prověřovala umístění bezpečnostních kamer a hledala mezery.

Cestou třemi poschodími až k tanečnímu sálu si prohlédla i mezipatra.

Lidé i androidi z ostrahy byli na svých místech. Buď hlídali z obou stran vstup do výstavní síně Magdy Laneové, nebo se diskrétně potloukali kolem. Návštěvníci postupovali ve frontě, cestou žasli a vzdychali nad krásou třpytivých toalet, blýskavých šperků, fotografií, holosnímků a drobných upomínkových předmětů i velkolepých kostýmů.

Okolo každého exponátu nebo skupiny exponátů byla natažena rudá sametová šňůra. To bylo pro efekt. Skutečné bezpečnostní zařízení – senzorové stínění – nebylo vidět.

Pro ty, kdo byli ochotni vyklopit přes dvanáct set dolarů, byly připraveny katalogy – na disketách i tištěné. Hoteloví hosté měli vzorky katalogu k dispozici zdarma ve svých pokojích, na obrazovkách.

„Jsou tu i boty,“ prohodila nakonec Eva při pohledu na stříbrné kozačky. „Boty po někom! Když chci mít boty po někom, stačí zajít k popelnici.“

„Ale madam, tohle přece je jako koupit si nějaké kouzlo!“

„Je to jako koupit si boty po někom," opravila ji Eva a pro tuto chvíli uspokojená zamířila ven.

Z výtahu právě vystupovala Magda se svým doprovodem.

„Evo, jsem tak ráda, že vás potkávám!" Magda k ní přispěchala s nataženýma rukama. Vodopád jejích vlasů byl spoután v týle. Měla však unavené oči. „Můj syn –"

„Ano, já vím. Je mi to líto, že onemocněl. Jak se mu daří?"

„Říkají, že dobře. Prý nějaká podivná alergie. Drží ho pod sedativy a v karanténě. Ani mu nemůžu dát vědět, že jsem tady."

„Ale, Magdo, on to přece ví!" Mince ji poplácal po paži a jeho pohled nejistě sklouzl k Evě. „Magda si dělá o chlapce hrozné starosti," vysvětlil jí. A jeho oči říkaly: už by to mělo skončit!

„Je o něho dobře postaráno." Eva stiskla Magdě obě ruce, aby ji povzbudila.

„No, to doufám. Ale slyšela jsem, že jste byla u toho, když se mu udělalo zle!"

„Ano, opravdu. Zastavila jsem se u něj, abychom spolu probrali některé bezpečnostní detaily."

„Byl v pořádku, když jsem odcházela," poznamenala Liza a pronikavě se na Evu zahleděla. „Úplně v pořádku!"

„Opravdu tak vypadal. Takže si předtím nestěžoval, že by mu bylo nějak nevolno? Nebo že by se mu točila hlava?"

Tady to máš zpátky, srdíčko.

„Ne, bylo mu dobře."

„Asi vás nechtěl znepokojovat. Mně se zmínil, že se cítí nějak nesvůj. Ale to až když tak zbledl! Začal se potit, a tak jsem se ho zeptala, jestli mu není špatně. Hned potom se začal trochu třást a řekl, že je mu líto, ale že by si chtěl lehnout. Moje asistentka radila, abychom zavolali hotelového lékaře."

„Ano, madam," potvrdila Peabodyová. „Nelíbila se mi jeho barva."

„Nechtěl dělat žádný rozruch. Tak jsem poslala Peabodyovou, aby mu přinesla trochu vody, ale vtom ho popadly křeče. Tak jsme zavolaly pohotovost. Na krku pod svetrem se mu začala šířit vyrážka, a podle ní to hned odhadli na alergickou reakci!"

„Díkybohu, že jste tam byla! Nechci ani pomyslet na to, že by tam byl sám a nebyl schopen si přivolat pomoc!"

„Měla jste mi dát vědět,“ přerušila ji Liza. „Já jsem na něho v Rendezvous čekala! Měla jsem hroznou starost!“

„Je mi líto, ale na to jsem nepomyslela. Myslela jsem v tu chvíli hlavně na něj!“

„Ovšem.“ Magda se usmála a trochu si oddechla. „Hlavní je, že byl Vince rychle ošetřen.“ Pohlédla směrem k tanečnímu sálu. „Zmeškal všechno, na čem tak usilovně pracoval. Bude zničený!“

„Jo – to je smůla,“ řekla Eva.

„Teda, Dallasová, to jste zvládla skvěle,“ pravila s obdivem Peabodyová v soukromém výtahu, který je vezl k operační základně. „Asi byste měla uvažovat o herecké kariéře!“

„Jo. Ošklivě jsem ji oklamala. A zítra ji zasáhne děsná rána, až vyjde najevo pravda o Vincentovi. Je mi jí líto.“

Vystoupila z výtahu a vešla do operační základny, kterou jim připravil Roarke ve svých soukromých místnostech.

„Ó, Dallasová!“ šeptla Peabodyová, zcela překonaná kouzelnou atmosférou šéfova apartmá.

„Peabodyová, nechtě toho slintání. Nevypadá to přitažlivě. A snažte se uvědomit si, že jsme tu kvůli práci!“

Obývací místnost tonula v teplých barvách, plyšových látkách, světlém dřevu a tlustých kobercích s překrásnými vzory. K jedné stěně byla připevněna lesklá měděná skulptura, chrlící půvabným obloukem modře zbarvenou vodu do malého jezírka nepravidelného tvaru, pokrytého květinami a kapradím.

Od klenutého stropu visel lustr, tvořený stovkami drobných koulí ve stejně modré barvě. Týž odstín modré se opakoval i na velikém koncertním křídle a na mramorové desce útulného krbu.

Ke druhému podlaží stoupala měděná spirála. Na odpočívadle se rozrůstaly trsy popínavých růží v květináčích.

Atmosféra byla tak jedinečná, že jí na účinku neubírala ani přítomnost policistů, porůznu rozmístěného policejního vybavení a řady přenosných kontrolních monitorů.

Bylo to trapné.

Vtom k Evě dolehly výbuchy smíchu. Prošla vší tou nádherou, zahnula doleva, stanula a upřeně se zahleděla na scénu v jídelně.

Dlouhý stůl se prohýbal pod spoustou jídla a zdálo se, že tu už dosti dlouho probíhá jakýsi banket. Všude bylo plno použitých talířů, talířků a misek. Vzduch byl stále ještě prosycen vůní pečeného masa, koření, omáček a rozteklé čokolády.

Na místě zločinu postávali McNab, dva strážníci v uniformách, včetně mladého a slibného strážníka Truehearta, o kterém měla trochu lepší mínění, potom Feeney, vedoucí Roarkovy ochranky a původce všeho toho neřádstva – Roarke sám.

„Co má tohle, sakra, být?“

Když McNab zaslechl její hlas, rychle spolkl, co měl v ústech, zakuckal se a tak strašlivě zrudl, že ho Feeney musel praštit do zad, což udělal ochotně a rád. Oba strážníci ztuhli v pozoru. Roarkův muž se koukal jinam. Ale Roarke ji vřele přivítal.

„Ahoj poručíku! Můžu ti něco nabídnout?“

„Vy, vy –“ ukázala na strážníky. „Na svá stanoviště! McNabe, jste odporný. Utřete si z brady tu hořčici!“

„To je smetanová omáčka, madam.“

„A ty!“ Zabodla prst do Roarka. „Se mnou!“

„S největší radostí.“

Kráčel za ní přes půvabný pokojík, kde další policista sledoval monitor a pochutnával si při tom na krevetovém koktajlu. Eva na něho přísně pohlédla, ale pokračovala dál, až do relativního soukromí hlavní ložnice.

Tam se obrátila.

„Tohle není žádná zatracená party!“

„Jistěže ne!“

„A co to teda je, když jsi mým lidem objednal k snědku polovinu veškerých potravinových zásob New Yorku?“

„Dodávám jim palivo. Většina lidí to v pravidelných intervalech potřebuje, víš?“

„Kdyby to byl talíř sendvičů nebo pizza, tak prosím. Ale tys jim toho paliva poskytl tolik, že z toho budou úplně otupělí a zblblí!“

Vzal ji za vysunutou bradu, otočil jí vpravo a vlevo a pokýval hlavou. „Není to špatné,“ usoudil. „Ale budeš potřebovat ještě prášek a další protizánětlivý obklad.“

„McNab,“ zasyčela, až se rozesmál.

„Udělalas na něho zatraceně silný dojem, když jsi složila takovou horu tím svým trknutím! Ale muselas to dělat nosem? Já si na něj tak potrpím!“

„Zřejmě jsi dokonale informován.“

„Zřejmě! Kdy se na Yosta vrhneš?“

„Počkám do zítřka. Bude platit, Roarku! Lokální a federální obvinění z jeho činnosti za dvě desetiletí se postarají, aby už nikdy neviděl denní světlo. Dostane maximum, v izolované betonové cele. A ví to.“

Zase přikývl. „Ano, myslel jsem si to. A jsem rád, že život teď pro něho bude horší než smrt – s jeho vybranými choutkami a zvyky!“

„Dobrá.“ Nadechla se. „Teď jsi asi spokojený. Mým hlavním úkolem bylo dostat Yosta a nemohla jsem si dovolit to odkládat. Jeho zatčení však může ovlivnit dnešní akci, i když si nemyslím, že byl do ní přímo zapojený. Je to vrah – ne zloděj, ten by si nešpinil ruce loupeží! Ale my jsme za dva dny vyřadili z oběhu Lanea, Yosta a Connellyho. Naples není tak hloupý! Možná že akci zruší, i když už do ní dal takové množství času a investic.“

„Mick mu to neprozradí.“

Nechtěla se s ním hádat. „Ať prozradí nebo ne, je v tahu. Naples má hlavního bezpečnostního technika na útěku, klíčového muže v nemocnici a vraha v base. Celá věc začala být pro něho riskantní. Možná že Yosta přimějeme, aby ho potopil! Možná. Nemáme toho moc, co bychom mu mohli nabídnout na oplátku, takže by to byl spíš nátlak než obchod. Možná že se budeme muset spokojit s tím, že jsme zabránili zločinu a že Magdina aukce proběhne podle plánu.“

„A spokojíš se s tím?“

„Ne. Chci toho bastarda Naplese! Že jsem Yosta přenechala Stoweové, to bylo… Prostě to tak bylo. Ale Naples a ti ostatní by měli být mí! Vím, že práce nepřináší vždycky uspokojení. Ale ať tak či onak, pokračujeme podle plánu!“

Kolem půlnoci už byla předávkovaná kávou, ale pořád studovala na monitorech každé místečko veřejného prostoru hotelu. Předtím už s Feeneyem a Roarkovým bezpečnostním technikem probrali krůček po krůčku všechny varianty bezpečnostního systému.

Když vešel její velitel, vstala a chystala se mu podat kompletní hlášení o situaci.

„Nejdřív mi věnujte chviličku svého času, poručíku.“ Ukázal jí na druhou stranu místnosti, k šumícímu vodopádu. Měl temné a unavené oči. „Yost spáchal sebevraždu.“

„Pane?“

„Před dvěma hodinami si ho federálové vyžádali do vazby. Vyšetřovali ho v maximálně zabezpečené místnosti svého zařízení. Dozorce měl na stole před sebou šálek s kávou. Tomu hajzlovi se podařilo po něm drapnout, rozbít ho a rukama v poutech si podříznout střepem krk.“

„Tak si přece jen našel snadnou cestu,“ zamumlala. „A připravil mě o možnost dokázat jeho spojení s Naplesem.“

„Lituju, poručíku!“

„Ano, pane. Díky, že jste mi to přišel říct.“

„Stav agenta Jacobyho vypadá nadějně. Lékaři se domnívají, že jeho srdce reaguje na léčbu pozitivně. Momentálně je stabilizovaný.“

„To je dobře! Ale taky je dobře, že tu nebude a nepokazí nám akci. Jestli vůbec bude co kazit.“

„Rád bych ten konec sledoval s vámi. Zůstáváte ve velení.“ Rozhlédl se kolem. „Zdá se mi, že tu je dost místa ještě pro jednoho člověka!“

„Jděte se podívat, co nabízí bufet,“ poradila mu Eva kysele. „Snad tam zbyly ještě nějaké čínské taštičky.“

Usadila se v obývací místnosti, u hlavního pultu s monitory. Odtud mohla sledovat a prohlížet vnitřní i venkovní cílové oblasti. Noční hotelový personál plnil své běžné úkoly. Pokojová služba občas přinášela nebo odnášela podnosy. Několik hostů se vrátilo z toulek po městě a jiní se na ně teprve vydávali.

Hotel se nikdy neuklidnil – stejně jako město. Obchody i zábava jsou aktivity, které probíhají dvacet čtyři hodin denně.

Halou prošla směrem k východu koncesovaná společnice v rudých minišatech. Tvářila se samolibě a spokojeně poklepala na svou malou stříbrnou kabelku. Asi se dobře napakovala, usoudila Eva, ale pak zbystřila zrak, protože do dvorany vešla Liza a lhostejně se rozhlížela

kolem. Trochu moc lhostejně. A přitom velice důkladně, uvědomila si Eva. „Feeneyi, dobře si ji prohlídni! Řekla bych, že naše děvenka má na sobě rekordér. Předává asi kamarádům pohledy na interiér.“

„Zaostřit a zvětšit,“ přikázal Feeney. „Sektor osmnáct/třicet šest.“ Tiše zabručel, když obraz naskočil, a pak nařídil ještě větší zvětšení detailu. Evě se tak dostalo velice podrobného pohledu na Lizin dekolt.

„Vidíš tu parádu?“

„Ježíši, Feeneyi!“

Zamrkal a zrudl. „Já přece nemluvím o ní, ale o té věci, co má na krku a pohrává si s ní! Ten přívěsek, to je mikrorekordér. Špičková kvalita! Pravděpodobně zabírá celých tři sta šedesát stupňů, včetně audia. Kdyby se vrátný uprdnul, ta holka to zachytí.“

„Můžeš se na to napojit?“

„Klidně. S tím vybavením, co dodal Roarke, se můžu napojit třeba na přenos z Měsíce.“ Zdálo se, že je tím nápadem tak unesen, že ho Eva musela zarazit.

„Teď ne. Nech ji, ať jim to všechno zaznamená! Ať vidí, že je všechno přívětivé, klidné a v pořádku. Sakra Feeneyi, to ale znamená, že do toho přece jen jdou!“ Podívala se na hodinky. „Zbývá pětačtyřicet minut do hodiny H. Sleduj ji dál,“ nařídila. Pak vstala a šla zformovat své šiky.

Patnáct minut před hodinou H se přesunula do pohotovostní pozice – do zasedací síně, o patro výš nad tanečním sálem. Liza už okolí tanečního sálu dokonale prozkoumala, prošla okolo cíle a poslala svým společníkům záběr zamčených dveří a varovných světel. Teď se uvelebila ve svém pokoji, a Feeney čekal jen na signál, aby akci odstartoval. Dva uniformovaní strážníci s univerzálním klíčem stáli před jejími dveřmi, připraveni vtrhnout do pokoje a zatknout ji.

Eva zalitovala, že při tom nebude.

Připevnila si na klopu rekordér. „Feeneyi, slyšíš mě?“

„Slyším.“

Probrala všechny ostatní vedoucí týmů a prověřila je přes audio i přes monitory. Zkontrolovala svou zbraň a zakroužila rameny. Potěšilo ji, že už jsou uvolněná.

Když do dveří vklouzl Roarke, zamračila se.

„Civilistům vstup zakázán! Jdi nahoru.“

„Jelikož je to tady můj hotel, nemám nikde vstup zakázán! Kromě toho mám povolení od tvého velitele. Jsem připraven, poručíku!“

Nepochybovala, že se umí o sebe postarat, i když v černém svetru a černých kalhotách nevypadal jako někdo, kdo se chystá zabránit vloupání. Spíš naopak.

„Jsi ozbrojen?“

Pohlédl významně na rekordér, čímž dal najevo, že ví, že se vysílá všechno, co řekne. „Civilní experti-konzultanti nemají dovoleno nosit zbraň!“

Což znamenalo, že ji má. A jelikož usoudila, že je to tak lepší, než jít do toho s holýma rukama, nechala to být.

„Až spustíme akci, musíme sebou hodit,“ upozornila muže a ženy, shromážděné v místnosti. „Musíme situaci zvládnout rychle a kompletně. Máte své týmy. Kryjte si navzájem záda! Ti lidé nebudou mít kam utéct, takže se pravděpodobně postaví na odpor. Máme zprávy, že budou vyzbrojeni paralyzéry, ale nelze s jistotou vyloučit, že budou mít i něco nebezpečnějšího. Zajistěte je a odzbrojte! Mějte na paměti, že když umlčíme jejich vysílání z cílové oblasti, přerušíme i naše, dokud spojení neobnovíme. Snažme se omezit tento časový úsek na minimum! Lenicku, sežeňte tady tomu civilistovi ochrannou výstroj a rekordér!“

Pět minut před hodinou H byla jako přilepená k monitoru. Vzhlédla, když se vedle ní stanul Roarke. „Kde máš ochrannou výstroj a rekordér?“ zeptala se.

„A kde ji máš ty?“

„Já mám na vybranou, jestli si ji vezmu, nebo ne!“

„A ty sis vybrala, že si ji nevezmeš, protože je „bachratá a překáží v pohybu! Ale neztrácejme čas hádkou. Podívej, támhleto je Honroe! Chystá se zaujmout pozici u vjezdu pro dodavatele. Brzy se přesvědčí, jak moc nesnáším zrádce!“

„Schytá to i s ostatními. Ale dohlédnu na to, abys měl čas ho nakopnout!“

„To ti budu vděčný.“

„A tady máme maxibus! Přijíždí přesně na čas. Přepněte operaci na žluté světlo! Buďte připraveni.“

Sledovala, jak maxibus zakličkoval a naboural přední nárazník protijedoucího auta. Naklonil se na svých šesti postranních kolech, otřásl se, převrátil jako želva, a pak se ve sprše jisker zaklínil do sousední budovy.

Ozval se ohromující třesk skla a zvedl se i malý obláček kouře. Všechna auta se rázem zastavila a lidé buď přibíhali k místu nehody, nebo odtamtud utíkali. Pronikavé ječeni alarmu z klenotnictví bylo v audiozáznamu slyšet jen jako tlumený bzukot.

Na sousedním monitoru bylo vidět, jak u zadního vjezdu do hotelu pomalu a tiše zastavil dodavatelský náklaďák a jak Honroe vystoupil ze stínu.

Z náklaďáku vyskákalo šest mužů, oblečených stejně jako Roarke v černém. Navíc měli kukly, těsně přiléhající k hlavě, a tenké rukavice, které chránily ruce a přitom nechávaly prsty pohyblivé.

„Mick je tam s nimi," zašeptal Roarke. „Chce to dotáhnout do konce! Já jsem mu to nevěřil!"

O tom až později, pomyslela si Eva.

„Do budovy vstupuje dodavatelským vchodem sedm, opakuji sedm osob!"

„Počkat." Eva mu položila ruku na rameno a upřeně se zadívala na monitor. „A v náklaďáku jsou tři," pokračoval Roarke.

„Jak to –"

„Mick mi to signalizuje v našem starém kódu. Tři v náklaďáku, všichni s napjatýma očima a ušima. Ruční lasery policejního typu. Jeden miniraketomet, naváděný na cíl infračerveným zářením, plně nabitý."

Když Mick vešel do budovy, přesunul se Roarke k dalšímu monitoru. Pozoroval přítele, jak začíná pracovat na prvním bezpečnostním panelu, a na půl ucha poslouchal Evu, která předávala aktuální údaje svým týmům.

„Muži uvnitř jsou také ozbrojeni. Víc, než jen paralyzéry, které jsem jmenovala předtím. Další dva policejní lasery. Je tam i žena, třetí vzadu. Expertka na boj zblízka. Má v pravé botě nůž." Roarke se ohlédl na Evu. „Tohle použiješ v jeho prospěch."

To nebyla otázka. Nepochyboval o jejím smyslu pro spravedlnost.

„Nejdřív s tím musíme skoncovat a pak udělám, co budu moci."

„Koukej, už se dostal přes druhou úroveň! Je lepší, než býval.“

Pozorovala, jak Mick zvedá palec a žene se s ostatními po služebním schodišti nahoru. Pohybovali se rychle a spořádaně, což dokazovalo, že to dobře a mnohokrát nacvičovali.

Ale to ona také. Její myšlení zůstávalo chladné a soustředěné. Mick se zastavil u požárního východu na úrovni tanečního sálu, vytáhl příruční počítač a vysunul ho na délku lokte. Prsty měl rychlé a klidné; byla by ráda věděla, na co teď myslí. Aparát třikrát zapískal a rozsvítila se zelená světla.

Prošel dveřmi jako první a poklusem zamířil k cíli.

„Jde se na to,“ nařídila Eva. „Feeneyi, buď připraven spustit to na můj signál!“

„Čekám.“ Jeho hlas jí mluvil do ucha. „Už jsou u dveří a pracují na vnějším zabezpečení. Ten druhý odzadu je nějaký nervózní! Potí se. Hej, Dallasová, já vím, kdo to je! Vypadá to, že Gerade si nechtěl nechat ujít lov!“

„Paráda.“

„A už jsou tam! Ten elektronik seřizuje svůj dekodér. Projel několik úrovní a získal první kód. Pak ručně nastavil další. Ten musel dostat od někoho zevnitř. Je už na třicet procent skrz.“

Eva vyběhla na úroveň tanečního sálu a zvedla ruku. Na druhé straně opakoval po ní stejný pohyb vedoucí jejího druhého týmu. Když kývla hlavou, dali se všichni do pohybu. Rychle.

„Akce!“ zavelela a proletěla dveřmi. „Policie! Ruce vzhůru! Nahoru!“ vykřikla a pak vypálila varovný výstřel, který olízl špičky vystavených dámských bot.

Jako odpověď kolem ní zafičela střela. Když před ní otočkou uhýbala, zahlédla, jak postava v černém sebou trhla vzad, ochromená výstřelem jednoho člena jejího týmu.

Někdo povalil obrovskou skleněnou vitrínu. Ozval se třesk a zadunělа exploze jako při ráně z děla. Vzdor výkřikům a úprku do bezpečí si povšimla, že Mick se na Roarka zářivě usmívá.

Neměla však dost času na údiv či pobavení, protože v tom okamžiku jí letěla na hlavu obrovská váza, vržená ženou v černém, která se na ni vzápětí vyřítila s divokým řevem.

Eva měla půl sekundy na to, aby si vybrala mezi nepochybným uspokojením z pěkné a krvavé rvačky, a… S trochou politování vystřelila a změnila svou protivnici v bezvládnou hromádku.

„Škoda," poznamenal Roarke. „Na to bych se s gustem podíval!"

Obrátil se k Mickovi, a protože už vlastně nebylo co dělat, strčil zbraň, kterou údajně neměl, zpátky do kapsy. „Rád bych se podíval na tu tvou věčičku!"

„No, já mám dojem, že teď přejde do policejního inventáře. Věčná škoda." Mick se rozhlédl kolem, po svých bývalých společnících. Vzletným gestem podal dekodér Roarkovi, pak ustoupil a dobrovolně zvedl ruce nad hlavu.

V budoucnu přijdou chvíle, a bude jich bezpočet, kdy se Roarke ohlédne a vzpomene si na ten okamžik. Jak tam Mick stál, pobavený, rozjařený. A nechráněný.

Vzpomene si na smích v jeho očích a na to, jak se v mžiku změnil v úlek.

Otočil se na podpatku a sáhl rukou po zbrani. Rychle. Kristepane, vždycky to dokázal rychle!

Ale tentokrát, pro jednou, nebyl dost rychlý.

Gerade tasil nůž, v prudkém světle jiskřivě blesklo jeho ostří. V očích měl nepříčetnost, zuřivost a strach. Roarke uslyšel Evin výkřik, zahlédl paprsek střely z její zbraně. Ale i ona přišla příliš pozdě.

V posledním okamžiku před něj skočil Mick a nůž skončil v jeho břiše.

„Do hajzlu!" Mick pobaveně mrkl na Roarka a sesul se k zemi.

„Ne, to ne!" Roarke klesl na kolena a přitiskl mu ruku na ránu. Nezkrotný proud krve, hluboké a tmavé, se mu valil mezi prsty.

„Ten zatracenej hajzlík," vypravil ze sebe Mick, zmítán prudkými vlnami bolesti. „Nikdy bych nevěřil, že k tomu sebere kuráž. Ani jsem nevěděl, že má zbraň. Zranil mě zle?"

„Ne tak moc zle."

„Sakra, dřív jsi dokázal lhát líp."

„Potřebuju ambulanci, chirurga!" Eva přiběhla, zhodnotila situaci a nepřetržitě křičela do komunikátoru. „Máme tu raněného muže! Zasažen nožem do břicha! Pošlete mi sem lékaře!"

Pak bez váhání svlékla košili a hodila ji Roarkovi, aby s ní ucpal ránu.

„Hele, to je od vás hezký.“ Barva Mickovy tváře přecházela z bílé do šeda. „Znamená to snad, že mi odpouštíte, drahoušku?“

„Jen klid.“ Sehnula se a zkoušela mu puls. „Pomoc už je na cestě.“

„Něco jsem mu dlužil, víte?“ Mick zvedl oči k Roarkovi. „Jo, dlužil jsem ti to, i když jsem nečekal, že mi to přijde tak draho. Ježíši, copak se tu nenajde něco na tu bolest?“ Vydechl a zoufale chytil Roarka za ruku. „Budeš mě držet, vid? Buď hodnej kluk!“

„Budeš v pořádku.“ Roarke ho tiskl, jako by všechno mohl zvládnout jen svou vůlí. „Dostaneš se z toho!“

„Ty víš, že to mám spočítaný.“ Z úst se mu vyhrnul pramínek krve. „Zachytil jsi moje signály, že?“

„Jistě, pochopil jsem je.“

„Jako za starejch časů! Pamatuješ…“ Zasténal, zápasil o dech. „Jak jsme vybrali dům toho londýnskýho starosty? Vyklidili jsme mu salon, zatímco si to nahoře rozdával s tou svou milenkou a jeho stará byla na návštěvě u sestry v Bathu?“

Nemohl zastavit krev. Nemohl zadržet její proud. Cítil pach smrti, jak se plíží blíž a blíž, a jen se modlil, aby ji Mick necítil taky. „Pamatuju, žes vylezl po schodech a nahrál ho na video jeho vlastní poděla-nou kamerou! Později jsme mu ten záznam prodali a kameru jsme taky zpeněžili!“

„Jo, jo, to byly časy. Nejšťastnější v celým mým životě! Ježíši, není to hanba, že moje matka, pokoj jejímu černýmu srdci, přece jen měla pravdu? Ale aspoň že jsem tu kudlu do břicha schytal ve fajnovým hotelu, a ne v nějaký zaplivaný putyce.“

„Tiše, Micku, sanitka už jede!“

„Bože, ať si trhnou nohou.“ Zhluboka vzdychl a na okamžik byly jeho oči jasné jako křišťál. „Zapálíš za mě svíčku u svatýho Patricka?“

Roarkovi se svíralo hrdlo, jeho mozek chtěl odporovat. Ale přikývl. „Jo.“

„Tak je to v pořádku. Roarku, tys byl vždycky můj opravdovej kamarád! A přeju ti to štěstí, žes našel tu jedinou věc. Koukej si ji udržet. *Slan.*“

Stočil tvář stranou a byl mrtev.

„Ach Bože!“ Roarka zaplavil bezmocný žal a vnikal mu do celého těla. Nemohl dělat nic jiného než kolébat Micka a tisknout ho zkrvavenýma rukama. Když vzhlédl k Evě, měl oči prázdné a bezbranné.

Zatímco kolem pokračoval zákon ve své činnosti, Eva vstala a mávnutím poslala pryč své muže i zdravotníky, kteří se nahrnuli dovnitř. A vrátila se k svému manželovi. Poklekla vedle něho, objala ho kolem ramen a přitiskla ho k sobě.

Roarke jí položil hlavu na prsa a poddal se žalu.

Když začalo svítat, byl sám se svými myšlenkami. Z okna ložnice pozoroval, jak se den roztřeseně dere k životu a po tenkých vrstvách odhání temnotu.

Doufal, že se dostaví zlost. Pátral po ní. Ale nenalézal ji.

Když přišla Eva, ani se neobrátil, i když vědomí, že už je doma, zmírnilo tu nejhorší bolest.

„Zažila jsi dlouhý den, poručíku.“

„Vždyť ty také.“ Po všechny ty hodiny, kdy ho musela nechat samotného, si o něho dělala starosti. Otevřela ústa, ale zase je zavřela. Ne, nemělo cenu mu nabízet prázdná, standardní slova a říkat mu, jak je jí líto jeho ztráty. Ne, Roarkovi ne.

„Michel Gerady byl obviněn z vraždy prvního stupně. Může se ohánět diplomatickou imunitou, až se zadusí. Ta mu nepomůže.“

Když na to Roarke nic neřekl, prohrábla si rukou vlasy a popotáhla vypůjčenou košili. „Můžu ho zlomit,“ pokračovala. „Svede to na oba Naplesovy. Svedl by to i na svého prvorozeného, kdyby si myslel, že ho to zachrání!“

„Naples je zalezlý a zaleze ještě víc a zůstane tam.“

Obrátila se. „Myslíš, že jsem si to už sama neověřila? Ztratili jsme ho. Alespoň protentokrát jsme ho, i s tím jeho prašivým synem, ztratili! Jsou stejně nedosažitelní jako Yost, který už se smaží v pekle.“ Zvedla ruce. „Omlouvám se.“

„Za co?“ Přikročil k ní a v tom měkkém polosvětle uchopil její obličej do dlaní. „Za co?“ opakoval a líbal ji na tváře, na čelo. „Za to, že jsi udělala všechno, co se dalo, a ještě víc? Za to, že jsi stáhla z těla vlastní košili a věnovala ji mému příteli, který ani nebyl tvým přítelem? Za to, žes byla při mně, když jsem tě nejvíc potřeboval?“

„To se pleteš! Každý, kdo zachrání tvůj život, je mým přítelem! On nám pomohl, abychom do té operace mohli jít dokonale připravení. A jestli kdy chytíme Naplese a jeho zatraceného syna, bude na tom mít taky svou zásluhu. Odhadl jsi ho správně! A on se nakonec za tebe postavil.“

„On by na to řekl, že to vlastně nic nebylo. Budu se snažit odvézt ho do Irska a pochovat ho mezi přáteli.“

„Uděláme to spolu. Byl to hrdina! Newyorská policie mu posmrtně projeví své uznání.“

Roarke se na ni podíval a ustoupil o krok zpět. A potom k Evinu údivu zvrátil hlavu nazad a hlasitě se rozřehtal. Spontánním, bohatým smíchem – od srdce. „Kristepane, kdyby ten chudák nebyl už mrtvý, tak tohle by ho skolilo určitě! Uznání od zatracenejch policajtů jako epitaf!“

„Já jsem náhodou taky zatracenej policajt,“ připomněla mu nevrle.

„Bez urážky, bez urážky, ty můj nádherný a předrahý poručíku!“ Vyzdvihl ji do vzduchu a zatočil se s ní. A při myšlence, jak by tohle všechno Micka pobavilo, cítil Roarke, jak z něho ta nejhorší zátěž žalu padá. „Ať je kde je, tomuhle se určitě od srdce zachechtá!“

Mohla říci, že to není žádná legrace, ale čest! Nejvyšší a nejvážnější, jakou ze své pravomoci byla schopna zařídit. Ale tolik se jí ulevilo, že v Roarkových očích zase vidí oživení, že jen pokrčila rameny. „No tak jo, ha ha. A teď mě postav na zem! Chci se jít alespoň trochu vyspat, než se tam budu zas muset vrátit. Na zítřejší večer se podle plánu chystá ta aukce, takže to zas bude pěkně dlouhý den!“

„A co kdybychom spali až potom? Jsme přece mladí!“

Ještě naposledy se s ní zatočil. Rozhodl se, že den musí začínat oslavou života, a ne žalem ze smrti.

Uchvátil její ústa svými rty, vystoupil s ní na široký stupínek a svalil ji do postele.